

LORETTA CHASE

A woman with dark hair, wearing a black off-the-shoulder dress, is reclining on an ornate, dark wood chair with gold-colored upholstery. She has her right hand behind her head and is looking directly at the camera. The background is a textured, deep red wall. To her right, a small wooden table holds a lit candle, a glass, and some flowers. The overall mood is elegant and sensual.

Seduction

prolog

În vara anului 1810, domnul Edward Noirot fugise la Gretna Greene¹ împreună cu domnișoara Catherine DeLucey.

Domnul Noirot crezuse că se însura pe ascuns cu o moștenitoare englezoaică a cărei avere urma să-i revină în totalitate. Printr-o asemenea escapadă amoroasă evita amestecul enervant al părinților și al avocaților în aranjamentele căsătoriei. Fugind cu o femeie bogată, cu sânge albastru, englezesc, Edward Noirot ducea mai departe o tradiție de familie: atât mama, cât și bunica lui se trăgeau din Albion.

Din păcate, fusese tras pe sfoară de logodnica sa, care era tot atât de pricepută la minciuni și la înșelătorie – în cea mai fermecătoare manieră posibilă – ca și iubitul ei. Posedase, într-adevăr, o avere considerabilă, dar aceasta era de domeniul trecutului. Îi aparținuse mamei ei, pe care John DeLucey o sedusese și o luase în Scoția, în stilul tipic familiei sale. În acel moment, presupusa ei bogăție era de mult dusă pe apa sâmbetei.

Domnișoara DeLucey intenționase să-și îmbunătățească situația financiară în felul în care obișnuiau să o facă toate femeile din neamul ei: atrăgând în mrejele căsătoriei un gentleman naiv, cu sânge nobil, buzunare adânci și o inimă ce ardea de dorință. Iată însă că și ea fusese trasă pe sfoară, deoarece Edward Noirot era, la rândul lui, falit. Deși era copilul din flori al unui conte francez, averea familiei sale se prăbușise odată

¹ Localitate din sudul Scoției unde își oficiau căsătoria îndrăgostiții englezi care nu aveau încă 21 de ani și nu primiseră consimțământul părinților (n.tr.)

cu ilustrele capete ale diverselor sale rude, cu ani în urmă, în timpul Revoluției Franceze.

Mulțumită acestei comedii a erorilor, cea mai rău-famată ramură a uneia dintre familiile nobile din Franța s-a unit cu omoloaga sa din Anglia, cunoscută și pomenită cu dispreț în Insulele Britanice drept Nesuferiții DeLucey.

Cititorul își poate imagina, cu siguranță, șocul resimțit în momentul în care adevărul a ieșit la iveală, la câțiva kilometri de granița cu Scoția, imediat după ce tinerii căsătoriți și-au pus pirostriile.

De asemenea, cititorul se așteaptă, fără îndoială, la țipete, lacrimi și acuzații, frecvente în astfel de cazuri. Nici pe departe: fiind amândoi niște escroci de prima mână - și, în plus, îndrăgostiți cu adevărat unul de altul - au răs până n-au mai putut. Apoi și-au unit forțele și au început să seducă și să tragă pe sfoară orice credul care le ieșea în cale.

Drumul parcurs de ei a fost lung și sinuos. I-a purtat în lung și în lat prin Anglia și pe continent, schimbând locul de fiecare dată când situația devenea prea încinsă ca să se mai simtă confortabil.

În timpul hoinărelilor, Catherine și Edward Noirot au devenit părinții a trei fiice.

capitolul 1

„CROITORIE PENTRU FEMEI. Sub această titlatură includem nu numai afacerea unui creator de modă, dar și pe cea a unui pălărier. În cazul celui din urmă, trebuie luate în calcul atât simțul estetic, cât și moda; are nevoie de pricepere ca să discearnă, să imite și să îmbunătățească tendințele mereu schimbătoare din rândurile înaltei societăți.“

Cartea afacerilor din Anglia și biblioteca meseriilor folosite, 1818

*Londra
Martie 1835*

Marcelline, Sophia și Léonie Noirot, surori și proprietărese ale Casei Noirot de pe Fleet Street, West Chancery Lane, erau toate de față când Lady Renfrew, soția lui Sir Joseph Renfrew, aruncă bomba. Bruneta Marcelline, cea mai în vârstă dintre ele, croia o fundă ca să o momească pe clientă să-i cumpere cea mai recentă creație. Sophia, sora mijlocie, cu părul blond ce-i dădea un aspect angelic, se pregătea să facă ordine într-unul dintre sertarele pe care le răvășise mai devreme o clientă mai pretențioasă. Léonie, roșcata, ajusta tivul doamnei Sharp, prietena apropiată a lui Lady Renfrew.

Deși fusese doar o vorbă aruncată la întâmplare în conversație, doamna Sharp țipă – ca și cum o grenadă tocmai explodase –, se împiedică și o călcă pe mână pe Léonie. Aceasta nu înjură cu voce tare, dar Marcelline îi văzu buzele mișcându-se și formând un cuvânt care precis nu făcea parte din vocabularul persoanelor din lumea bună.

Fără să ia în seamă rana provocată croitoresei, doamna Sharp se interesă:

- Se întoarce ducele de Clevedon?

- Da, răspuse cu îngâmfare Lady Renfrew.

- La Londra?

- Da, întări cealaltă. Am aflat din surse de încredere.

- Ce s-a întâmplat? Lordul Longmore l-a amenințat că o să-l împuște?

Orice creatoare de modă care își dorea să îmbrace doamne din înalta societate trebuia să fie la curent cu noutățile. Prin urmare, Marcelline și surorile sale cunoșteau toate detaliile legate de această poveste. Știau că Gervase Angier, al șaptelea duce de Clevedon, se afla se o perioadă sub tutela marchizului de Warford, tatăl contelui de Longmore. Erau la curent și cu faptul că Longmore și Clevedon fuseseră prieteni apropiați. Mai știau că ducele de Clevedon și Lady Clara Fairfax, cea mai mare dintre cele trei surori ale lui Longmore, fuseseră destinați unul altuia încă de la naștere. Clevedon îi alocase fetei o dotă încă de când era mică. Nu arătase niciodată vreo pornire de a curta pe altcineva, deși avusese cu siguranță parte de numeroase aventuri amoroase, mai ales în timpul celor trei ani pe care îi petrecuse pe continent.

Deși perechea nu fusese niciodată logodită oficial, acest lucru fusese privit mai degrabă doar ca o chestiune de ordin tehnic. Toată lumea presupuse că ducele avea să se însoare cu ea imediat după ce se întorcea împreună cu Longmore din voiajul european. Cu toții fuseseră însă șocați când acesta venise singur, în urmă cu un an, iar Clevedon rămăsese pe continent ca să-și ducă mai departe viața risipitoare.

Aparent, cineva din familie își pierduse răbdarea, căci lordul Longmore plecase la Paris cu două săptămâni în urmă. Conform zvonurilor, luase această inițiativă ca să-și ia la întrebări prietenul despre îndelung amânată căsătorie.

- Din cât se pare, a amenințat că o să-l biciuiască, dar nimeni nu poate confirma asta cu certitudine, explică Lady Renfrew. Mi s-a spus doar că lordul Longmore s-a dus la Paris; nu știu la ce amenințări a recurs, dar

Înălțimea Sa a promis că se va întoarce la Londra înainte de Ziua Regelui.

Deși regele era născut în august, ziua lui onomastică avea fie sărbătorită în acel an la data de 28 mai.

Din moment ce nici una dintre surorile Noirot nu făcu nimic ieșit din comun la aflarea veștii, cum ar fi să țipe, să se împiedice sau cel puțin să ridice o sprânceană, un spectator al scenei nu ar fi bănuțit că această știre avusese vreun impact asupra lor.

Ele își văzură mai departe de treabă, ocupându-se de cele două doamne și de celelalte persoane care intrau în magazin. În acea seară își trimiseră acasă croitoresele la ora obișnuită și închiseră prăvălia. Se retraseră sus, în încăperile confortabile, și, ca de obicei, luară o cină frugală. Marcelline îi spuse o poveste fiicei sale, Lucie Cordelia, în vârstă de șase ani, apoi îi spuse noapte bună.

Lucie dormea ca un prunc – sau pe cât de nevinovat putea să doarmă orice copil născut în familia lor dezorganizată – când cele trei surori se furișară pe trepte în camera de lucru din atelier.

În fiecare zi, un puști șleampăt le aducea gazetele cu ultimele scandaluri imediat ce acestea ieșeau de la imprimerie – de obicei înainte ca cerneala să aibă timp să se usuce – prin ușa din spate a magazinului. Leonie le luă pe cele din ziua respectivă și le desfășură pe masa de lucru. Surorile începură să studieze coloanele de știri.

– Aici este, spuse Marcelline după un moment. „Contele de L... s-a întors de la Paris azi-noapte... Am fost informați că un anumit duce, care locuiește în prezent în capitala Franței, a fost anunțat în mod subtil că Lady C... s-a săturat să aștepte... Înălțimea Sa e așteptat să sosească la Londra la timp pentru Ziua Regelui... Logodna va fi anunțată la un bal de la reședința Warford la sfârșitul sezonului monden... iar nunta va avea loc înainte de sfârșitul verii.”

Îi dădu articolul lui Leonie, care citi mai departe:

– „În cazul în care gentlemanul nu își respectă promisiunea, Lady C... va considera «înțelegerea» o «neînțelegere».” Calamburul o făcu pe Leonie să izbucnească

în răs. Urmează unele presupuneri interesante legate de gentlemanul care va fi ales în locul lui, adăugă ea.

Împinse ziarul către Sophia, care dădu din cap.

- Ar fi o proastă dacă ar renunța la el. Un duce, pentru numele lui Dumnezeu! Câți sunt ca el? Un duce burlac, tânăr, chipeș și sănătos? Pot să-i număr pe degete, se amuză ea. El!

- Mă întreb ce e cu toată graba asta, se miră Marcelline. Ea nu are decât douăzeci și doi de ani.

- Ce altceva are de făcut decât să se ducă la teatru, la operă, la baluri, la dineuri, la întruniri și așa mai departe? întrebă Léonie. O fată din aristocrație care are frumusețe, titlu și o zestre respectabilă nu trebuie să-și facă defel probleme în legătură cu atragerea pretendenților. Fata asta...

Nici nu mai era nevoie să-și termine propoziția.

O văzuseră pe Lady Clara Fairfax de mai multe ori. Era uimitor de frumoasă, cu un păr blond-deschis și ochi albaștri, în stilul clasic englezesc. Din moment ce numeroasele înzestrări ale sale includeau un titlu înalt, o genealogie impecabilă și o zestre splendidă, bărbații se aruncau la picioarele ei. Și la stângul, și la dreptul.

- Niciodată în viața ei fata asta nu va avea mai multă putere asupra bărbaților decât acum, zise Marcelline. Eu cred că ar putea să aștepte până la aproape treizeci de ani și abia apoi să se așeze la casa ei.

- Lordul Warford nu și-a închipuit că ducele o să stea prin străinătăți atâta vreme, opină Sophy.

- Se spune că a fost mereu ținut în frâu de marchiz, le informă Léonie. De când tatăl lui și-a băut mințile și, într-un final, a murit. Prin urmare, Înălțimea Sa nu poate fi condamnat pentru că a fugit mâncând pământul.

- Mă întreb dacă nu cumva Lady Clara și-a pierdut răbdarea, zise Sophy. Nimeni nu a părut îngrijorat de absența lui Clevedon, nici măcar atunci când Longmore s-a întors fără el.

- De ce să-și facă griji? întrebă Marcelline. În ciuda tuturor intențiilor și a scopurilor fiecăruia, ei sunt

logodiți. Să rupă legătura cu Lady Clara ar însemna să rupă relațiile cu întreaga familie.

- Poate că a intrat în scenă alt drăguț, unul pe care lordul Warford nu-l place, își dădu Léonie cu părerea.

- Mai degrabă doamnei Warford nu-i place să existe alți drăguți, o corectă Sophy. Nu ar vrea să lase un ducat să-i scape printre degete. Mă întreb ce fel de amenințări a folosit Longmore. Sunt amândoi recunoscuți pentru caracterul lor nechibzuit și violent. Nu putea să-i fluture prin fața ochilor perspectiva unui duel la răsărit. Dacă-l omora pe duce își strica planurile de viitor. Poate că pur și simplu s-a oferit să-l bată măr.

- Mi-ar plăcea să asist la așa ceva, chicoti Marcelline.

- Și mie, spuse Sophy.

- Și mie, adăugă Léonie.

- Doi bărbați aristocrați, arătoși, luptându-se, zise Marcelline rânjind. Până în acest moment nu apucaseră să-l vadă pe Clevedon, întrucât ajunseseră la Londra la câteva săptămâni după ce plecase el, dar lumea spunea că era chipeș. E o scenă ce nu ar trebui pierdută. Păcat că n-o s-o putem vedea.

- Pe de altă parte, un duce nu se căsătorește în fiecare zi - și încep să mă gândesc serios că în special acesta n-o va face pe timpul vieții noastre, spuse Sophy.

- Va fi nunta anului, dacă nu a deceniului, spuse Léonie. Rochia de mireasă e doar începutul. Ea o să vrea un trusou și o garderobă nouă completă, conformă cu poziția pe care o are în societate. Totul va fi de calitate superioară. Dantelă fină, cele mai fine mătăsuri. Muselină ușoară ca aerul. Va cheltui mii și mii.

Cele trei surori rămaseră tăcute o clipă imaginându-și scena, asemenea sufletelor pioase care contemplă Paradisul. Marcelline nu se îndoia de faptul că Léonie calcula acele mii până la ultimul sfanț. Toate trei erau pricepute la socoteli, în special când venea vorba de cărțile de joc. Léonie, însă, era mult mai ordonată decât o arăta înfățișarea sa. Sub părul roșcat, prins într-o coadă de cal ce părea greu de împlânzit, se ascundea o femeie de afaceri încăpățanată. Avea o pasiune aprigă pentru

bani și pentru orice mașinațiuni ce aveau legătură cu ei. Muncea cu plăcere la registre și tot ce ținea de contabilitate. Marcelline ar fi preferat mai degrabă să curețe toalete decât să aibă în față o coloană de cifre.

Fiecare dintre surori avea atuurile sale. Marcelline, bruneta, era singura care semăna cu tatăl lor din punct de vedere fizic. Pe bună dreptate, deoarece numai ea era cu adevărat fiica lui. Moștenise de la el simțul estetic, imaginația și talentul la desen. De asemenea, luase de la el înclinația către migală, pe care o putuse concretiza împreună cu surorile ei mulțumită faptului că părinții lor le pasaseră de mici unei rude care se ocupa de croitorie. Ceea ce începuse ca o corvoadă – o muncă deprinsă în copilărie ca să le asigure mai târziu supraviețuirea – devenise viața și dragostea Marcellinei. Ea nu era numai designerul de la Casa Noirot, ci însuși sufletul afacerii.

Sofia, în schimb, avea un simț aparte pentru dramă, ceea ce se dovedise un lucru profitabil. Blondă, cu ochi albaștri, o apariție inocentă privită din exterior, Sophy era de fapt o bestie în materie de afaceri. Era capabilă să vândă nisip beduinilor. Îi făcea pe cămătarii cu inima de piatră să plângă și pe matroanele avare să cumpere chiar și cele mai scumpe creații.

– Gândiți-vă la prestigiu, zise Sophy. Ducesa de Clevedon va lansa mereu noi tendințe în lumea modei. Oriunde va merge, toate doamnele din înalta societate o vor urma.

– Va lansa noi tendințe dacă va avea îndrumarea potrivită, răspunse Marcelline. Acum...

Oftară în cor.

– Are gusturi îndoielnice, comentă Léonie.

– Mama ei, de fapt, adăugă Sophy.

– Croitoreasa mamei ei, ca să fim mai precise.

– Nesuferita aia de Hortense, exclamă cu tristețe, la unison.

Hortense Downes era proprietăreașă croitoriei Downes, singurul mare obstacol din calea planurilor lor de dominare a pieței londoneze.

La Casa Noirot, magazinul rival era cunoscut sub numele de Demodatul.

- Dacă am sustrage-o de la Demodatul ar fi un act caritabil, zău așa, spuse Marcelline.

Urmă un moment de tăcere în care fiecare visă cu ochii deschiși.

Odată ce reușeau să fure clienta cuiva, aveau să urmeze și altele.

Femeile din lumea bună erau ca oile. Prin urmare, cel care putea determina turma să se îndrepte în direcția potrivită obținea supremația. Spre nefericirea celor trei surori, printre clientele Casei Noirot nu erau îndeajuns de multe aristocrate, principala cauză fiind lipsa referințelor convingătoare. Foarte puține doamne erau pregătite să încerce ceva nou.

Magazinul funcționa de trei ani. În acest timp ademeniseră câteva cliențe din înalta societate, precum Lady Renfrew. Dar aceasta nu era decât soția unui gentleman înnobilit recent. Celelalte făceau parte, ca și ea, din rândurile nobilimii de țară sau parveniseră de curând. Cel mai înalt eșalon din înalta societate - ducesele, marchizele, contesele și altele asemenea lor - erau încă fidele magazinelor bine-cunoscute, cum era cazul Demodatului.

Deși produsele de la Casa Noirot erau cu mult peste cele ale rivalelor londoneze, îi lipsea încă prestigiul ce le-ar fi atras pe doamnele aflate în vârful listei de priorități.

- A fost nevoie de zece luni ca să o scoatem pe Lady Renfrew din ghearele Demodatului, le aminti Sophy.

Acest lucru se petrecuse deoarece clienta o auzise, fără să vrea, pe șefa de la Demodatul spunând că era dificil să ajusteze corsetele fetei sale mai mari pentru că sânii ei erau incredibil de inegali. Intrigată de această remarcă, Lady Renfrew anulase un număr imens de comenzi pentru veșminte de doliu și venise direct la Casa Noirot, pe care i-o recomandase prietena sa, doamna Sharp.

În timpul probelor, Sophy îi spusese fetei îndurerate că nici un bust nu are sâni perfect identici, că pielea ei era precum satinul și că jumătate dintre doamnele din înalta societate aveau să-i invidieze decolteul. Când surorile Noirot terminară ținuta tinerei domnișoare, înfățișarea ei ar fi făcut-o invidioasă până și pe Afrodita.

- Noi nu avem zece luni la dispoziție, spuse Leonie. Și nu ne putem baza pe faptul că pisica aia rea de la Demodatul o s-o insulte și pe doamna Warford. La urma urmei este vorba de o marchiză, nu de nevasta modestă a unui proaspăt cavaler.

- Trebuie să o prindem repede din urmă, sau ocazia asta ne va scăpa printre degete pentru totdeauna, insistă Sophy. Dacă cele de la Demodatul pun mâna pe rochia de mireasă a ducese de Clevedon, vor lua și restul.

- Nu și dacă ajung eu la ea mai întâi, zise Marcelline.

capitolul 2

„OPERA ITALIANĂ, PLACE DES ITALIENS. Cei îndrăgostiți de limba și muzica italiană și vor fi încântați aici de cei mai talentați artiști, așa cum o indică și numele. Acest teatru este destinat în exclusivitate operelor comice italiene; se află sub patronajul Guvernului și este afiliat mării Opere Franceze. Spectacolele au loc marțea, joia și sâmbăta.“

Francis Coghlan, *Un ghid al Franței ce explică toate formalitățile și costurile călătoriei de la Londra la Paris, 1830*

Paris, Opera Italiană
14 aprilie 1835

Clevedon încercă să o ignore.

Bruneta atrăgătoare se asigurase că îi va capta atenția. Apăruse împreună cu prietena ei în loja de vizavi, în ultimul moment.

Sincronizarea era nepotrivită.

Îi promisese Clarei să-i trimită o descriere detaliată a reprezentației din acea seară cu *Bărbierul din Sevilla*. Clara visa să viziteze Parisul, însă trebuia să se mulțumească să facă acest lucru prin intermediul scrisorilor lui. Dacă s-ar fi însurat cu ea în urmă cu trei ani, ar fi putut călători împreună - dar acest lucru nu ar fi fost convenabil pentru nici unul dintre ei la acea vreme.

O iubise de când ea era doar o copilă și începuseră să corespundeze din momentul în care ea învățase să scrie. O înțelesese foarte bine. În urmă cu trei ani se pusese de acord cu Longmore că, la aproape optsprezece ani, Clara avea nevoie de timp ca să se maturizeze și ca să trăiască în vâltoarea vieții sociale londoneze de care el ajunsese să se plictisească. Înainte de a se așeza la casa ei, ca soție și mamă, avea nevoie de o perioadă în care să trăiască lipsită de griji, fără alte preocupări în afară de serate și de punerea pe jar a pretendenților.

Și el, la douăzeci și trei de ani, avea nevoie să petreacă o perioadă departe de regulile sufocante și de responsabilitățile pe care le purta pe umeri de mic.

Și iată că la Londra îl aștepta Clara, iar aici se afla doamna St. Pierre, care îi trimitea ocheade pline de subînțeles. Pusese pariu pe două sute de lire cu Gaspard Aronduille că doamna avea să-l invite la recepția ulterioară spectacolului, de unde Clevedon se aștepta să își facă drum direct în patul ei.

Rămăsese mai puțin de o lună până când trebuia să se întoarcă la Londra și să-și reia viața pe care o abandonase. De dragul Clarei, avea să-și respecte angajamentele, căci nu voia să-și imite tatăl în relațiile conjugale. Totuși, până una, alta, intenționa să valorifice orice minut rămas din aceste ultime săptămâni de libertate.

Dar bruneta... Toți bărbații din sală o remarcaseră. Nici măcar unul dintre ei nu era atent la spectacol. Cu toate acestea, el îi promisese Clarei... Pe de altă parte, două sute de lire nu erau de aruncat.

Între timp, ceilalți bărbați din lojă nu se mai putură abține. Spectatorii francezi, spre deosebire de englezi sau de italieni, luau parte la spectacol în tăcere,

însă tovarășii săi șușoteau frenetic, întrebându-se cine era „creatura magnifică“ ce stătea alături de actrița Sylvie Fontenay.

Îi aruncă o privire doamnei St. Pierre, apoi tinerei brunete.

Peste câteva clipe, în timp ce prietenii lui continuau să facă speculații și să se certe, ducele de Clevedon se ridică de pe scaun și ieși.

*

– Ce repede a mers, murmură Sylvie cu gura mascată de evantai.

– Munca de recunoaștere a meritat, răspunse cu convingere Marcelline.

Își petrecuse o săptămână studiind obiceiurile ducelelui de Clevedon și urmărindu-l peste tot. Invizibilă pentru el și pentru ceilalți, deși se aflase mereu la vedere, îl vânase prin Paris zi și noapte.

La fel ca restul familiei ei controversate, putea jongla ușor cu imaginea ei.

În seara aceea ieșise din conul de umbră. În seara aceea toți ochii din sală erau ațintiti asupra ei. Era un lucru nefericit pentru interpreți, dar nu meritau nici o compasiune. Spre deosebire de ea, nu își dăduseră toată silința. Rosina oscila pe notele înalte, iar Figaro era lipsit de vigoare.

– Nu pierde nici un moment, remarcă Sylvie părând că urmărea acțiunea de pe scenă. Vrea să fie prezentat, și ce face? Se duce direct la loja în care se află cei mai mari bârfitori din Paris, vechiul meu prieten, contele d'Orefeur, și amanta lui, doamna Ironde. Acesta, draga mea, este un vânător de fuste extrem de iscusit.

Marcelline era conștientă de acest lucru. Înălțimea Sa nu era numai un seducător cu experiență, dar și unul cu gusturi rafinate. Nu pornea pe urmele fiecărei femei atrăgătoare care îi ieșea în cale. Nu călca pragul bordelurilor – nici măcar al celor mai arătoase – așa cum obișnuiau să facă majoritatea vizitatorilor străini.

Nu fugărea menajere și vânzătoare de pălării. Pentru reputația desfrânată pe care o avea, nu era libertinul tipic. Lua în vizor numai cele mai arătoase femei din aristocrația Parisului și din crema păturii de mijloc.

Dacă acest lucru însemna că virtutea ei – câtă era – se afla în siguranță, a-i capta atenția îndeajuns de mult ca să-și îndeplinească scopurile reprezenta o provocare. De aceea inima îi bătea mai repede ca de obicei, așa cum se întâmpla atunci când urmărea bila de la ruletă. De data aceasta însă, miza nu se traducea doar în bani. De deznodământul acestui joc depindea viitorul familiei ei.

Își păstră aparența calmă și încrezătoare.

– Pe cât vrei să pariezi că el și contele vor intra în loja asta exact în momentul în care începe pauza? își iscodi ea sora.

– Cunosc prea bine răspunsul ca să nu pun pariu cu tine, râse Sylvie.

*

Imediat ce se anunță pauza – și înainte ca restul publicului să se ridice din fotolii – Clevedon intră în loja domnișoarei Fontenay, însoțit de contele d'Orefeur.

Primul lucru pe care-l văzu fu spatele brunetei: umeri moi și o piele ivorie mai dezgolită cu câțiva centimetri decât îndrăzneau majoritatea femeilor din Paris. Câteva bucle negre îi atârnavă ispititor pe ceafă. Îi privi gâtul și uită complet de Clara, de doamna St. Pierre și de orice altă femeie de pe lume.

Î se păru că trecuse o eternitate până să ajungă în fața ei, să privească în ochii negri, sclipitori, în care licărea zâmbetul... să se uite la curba pronunțată a gurii ei unde, din nou, zâmbetul mizea pe la colțuri. Apoi ea se mișcă puțin, doar puțin, o aplecare suavă a umerilor, dar o făcu în stilul în care o iubită s-ar fi rostogolit în pat, sau cel puțin așa percepu corpul lui. O simți în vintre.

Lumina îi atinse părul, îi polei pielea și dansă în ochii surâzători. Privirea lui alunecă spre pieptul de mătase... către forma netedă a taliei...

Era vag conștient de oamenii care vorbeau în jurul lui, dar nu se putea concentra la nimeni altcineva. Vocea ei era joasă, un contralto umbrit de o ușoară răgușeală. Numele, aflase el, era Noirot. I se potrivea.

După ce termină ritualul de curtoazie adresat domnișoarei Fontenay, se întoarse către femeia a cărei prezență răvășise clădirea Operei.

Cu inima bătându-i nebunește, se aplecă asupra mâinii înmănușate.

- Doamnă Noirot, sunt încântat să vă cunosc.

Atinse cu buzele țesătura moale. Un iz exotic îi pătrunse în nări. Iasomie?

Își ridică fruntea și îi întâlni ochii la fel de profunzi precum miezul nopții. Pentru un moment îndelung, pulsatoriu, privirile li se întâlneau. Apoi tânăra femeie își flutură evantaiul spre scaunul liber din apropiere.

- Este incomod să conversez cu gâtul dat spre spate, spuse ea.

- Îmi cer scuze, murmură el așezându-se. Ce nepoliticos din partea mea să incomodez astfel. Dar priveliștea de sus era... Se întrerupse pentru că își dădu seama, cu întârziere, de un amănunt: ea vorbise în engleză, și încă folosind accentul clasei lui sociale! Ducele îi răspunsese automat, deprins din copilărie să fie politicos cu partenerul de conversație și să continue în limba acestuia. Dar este diabolic! exclamă el. Puteam să pun pariu pe orice că sunteți franțuzoaică.

Franțuzoaică și, în plus, o muritoare de rând. Trebuia să fie așa. O auzise vorbind cu Orefeur într-o franceză pariziană impecabilă. Accentul era rafinat, dar prietena ei - în vârstă de circa patruzeci de ani - era o actriță. Doamnele din înalta societate nu se însoțeau cu actrițele. El presupuse că era ori actriță, ori curtezană.

Și, totuși, dacă închidea ochii, putea să jure că discuta cu o aristocrată engleză.

- Ați pune pariu pe orice? zâmbi ea. Privirea i se ridică spre el și apoi coborî încet, lăsând în urma ei o dără fierbinte, până ce poposi asupra eșarfei de la gâtul lui. Pe acul acela frumos, de exemplu?

Parfumul, vocea și trupul ei îi încețoșau gândirea.

- Un pariu? repetă el pierdut.

- Sau putem discuta despre performanța acestui Figaro ori să ne întrebăm dacă Rosina ar fi trebuit să fie contralto sau mezzosoprană. Dar cred că nu ați fost foarte atent la spectacol, adăugă ea făcându-și vânt cu evantaiul. De ce am impresia asta?

Ducele încercă să se adune.

- Ce nu înțeleg eu este cum pot ceilalți să fie atenți la operă când dumneavoastră sunteți aici.

- Sunt francezi, zise ea. Iau arta în serios.

- Și dumneavoastră nu sunteți franțuzoaică?

Misterioasa femeie zâmbi.

- Se pare că aceasta-i întrebarea.

- Sunteți franțuzoaică, decise el. Vă pricepeți să imitați, dar sunteți franțuzoaică.

- Păreți foarte sigur.

- Sunt doar un englez căpos, știu asta. Dar până și eu pot deosebi femeile din Franța de cele din Anglia. Chiar dacă o englezoaică ar fi îmbrăcată din cap până în picioare în stilul modei franceze, tot va arăta ca de pe insula noastră ploioasă. Dumneavoastră... Se întrepruse plimbându-și privirea asupra ei. Se gândi la părul ei. Coafura era la fel de elegantă și de precisă precum a celorlalte franțuzoaice... totuși, nu, nu la fel. A ei era mai mult... era ceva... Era ca și cum tocmai se dăduse jos din pat și își aranjase părul pe fugă. Totuși, nu era în dezordine. Era... diferit. Sunteți franțuzoaică pe de-a-ntregul, conchise el. În cazul în care mă înșel, acul este al dumneavoastră.

- Și dacă aveți dreptate? se interesă ea.

Clevedon gândi rapid.

- Dacă am dreptate, îmi veți face onoarea de a mă însoți mâine în Bois de Boulogne.

- Asta-i tot? întrebă ea, de data aceasta în franceză.

- Este un târg nemaipomenit pentru mine.

Femeia se ridică brusc într-un foșnet de mătase. Surprins - din nou - el se mișcă mai încet.

- Am nevoie de aer, spuse ea. Se face cald aici.

Ducele îi deschise ușa către coridor, invitând-o să treacă, și o urmă cu inima bătându-i nebunește.

*

Marcelline îl văzuse de nenumărate ori, de la câțiva metri distanță. Observase un aristocrat englez chipeș și deosebit de elegant.

La o distanță mai mică... Încă oscila.

Corpul, mai întâi. Îl studiasse pe furiș în timp ce el purta conversația politicoasă cu Sylvie. Fizicul splendid nu era ajutat, așa cum presupusese, de croiala minunată a costumului, deși aceasta era remarcabilă. Umerii largi nu erau susținuți de pernuțe, iar forma trunchiului nu era dată de nimic altceva decât de mușchi.

Mușchi peste tot - la brațe, la picioarele lungi. Și nici un croitor nu putea crea puterea pe care o emana acea talie înaltă.

„Este cald aici“ a fost primul ei gând coerent.

Apoi se așeză în fața ei, aplecându-se deasupra mâinii ei, iar aerul deveni insuportabil de fierbinte.

Îi observă părul, buclele negre ce străluceau precum mătasea cu un aspect ciufulit, studiat.

El își ridică privirea. Marcelline observă gura cu buze cărnoase, ce ar fi putut să aparțină la fel de bine unei femei. O clipă mai târziu se uită în ochii lui ce aveau o culoare rară - un verde ca de jad - în timp ce vocea lui joasă, masculină, îi mângâia urechea și parcă îi atingeau și alte locuri ce nu erau la vedere.

Dumnezeule! Ieși grăbită din lojă, gândind alert în tot acest timp. Observă ciorchinele de spectatori de pe coridor, care îi făceau loc să treacă. Acest lucru o amuză, chiar dacă mintea îi era ocupată cu problema ce apăruse neașteptat și acum o însoțea afară din sală.

Știa că ducele de Clevedon era o pacoste. Îl subestimase. Totuși, ea era o Noiroț, iar riscurile nu făceau altceva decât să o incite.

Se opri ca să se odihnească într-o zonă liniștită a foaierei, lângă o fereastră. Privi afară o vreme, dar nu văzu decât propria reflexie: o siluetă îmbrăcată minunat, o reclamă umblătoare pentru ceea ce avea să fie într-o zi – în curând, cu puțin ajutor din partea lui – cea mai căutată casă de modă din Londra. Odată ce puneau mâna pe ducesa de Clevedon, cu siguranță avea să urmeze patronajul regal: luna și stelele aveau să-i aparțină.

– Sper că vă simțiți bine, doamnă, zise el într-o franceză cu accent englezesc.

– Da, însă mi-am dat seama că am fost absurdă. Ce pariu ridicol!

El zâmbi.

– Nu dați înapoi, nu? Călătoria alături de mine în Bois de Boulogne este o perspectivă atât de neplăcută?

Avea un zâmbet ștrengăresc și vorbea cu un farmec plin de autoironie care, fără îndoială, cucerise mii de femei.

– După cum văd eu situația, oricum sunt în câștig, remarcă ea. Indiferent cum îl privesc, acest pariu este stupid. Numai gândiți-vă: când o să vă spun dacă aveți dreptate sau nu, cum o să știți că nu mint?

– Vă imaginați că o să vă cer pașaportul?

– Prin urmare, o să mă credeți pe cuvânt?

– Desigur.

– Ar putea fi un gest galant sau unul naiv. Nu știu care e varianta corectă.

– N-o să mă mințiți, decise el.

Dacă surorile ei ar fi fost de față, s-ar fi tăvălit pe jos de răs.

– Este un diamant excepțional șlefuit, spuse Marcelline. Dacă dumneavoastră vă închipuiți că o femeie nu ar minți ca să-l aibă, sunteți incredibil de inocent.

Ochii verzi, captivanți, îi cercetară chipul. Trecând la engleză, ducele oftă:

- M-am înșelat, m-am înșelat complet. Acum îmi dau seama. Sunteți englezoaică.

- Ce m-a trădat? Vorbirea directă? zâmbi ea.

- Mai mult sau mai puțin. Dacă ați fi fost franțuzoaică, acum am fi dezbătut ce înseamnă, de fapt, adevărul. Ei nu pot trece cu vederea peste astfel de lucruri. Trebuie mereu să vadă totul prin microscopul filosofiei. Este mai degrabă înduioșător, dar sunt absolut previzibili. Totul trebuie să fie disecat și sortat. Reguli. Au nevoie de reguli. Și creează atât de multe!

- Acesta nu ar fi un discurs înțelept dacă aș fi franțuzoaică.

- Dar nu sunteți. Am stabilit deja asta.

- Da? El aprobă din cap. Ați pariat în grabă, observă tânăra femeie. Sunteți mereu așa de repezit?

- Uneori, da, admise el. Însă m-ați prins pe picior greșit. Nu semănați cu nimeni întâlnit până acum.

- Și, totuși, în unele privințe semăn. Părinții mei au fost englezi.

- Și puțin francezi?

Umorul dansa în ochii lui verzi, iar inima ei rece, calculată, tresări ușor ca răspuns.

La naiba, era bun.

- Foarte puțin. Un străbunic pur francez. Dar lui și fiilor săi le-au plăcut englezoaicele.

- Un străbunic este prea puțin ca să fie luat în calcul. Printre strămoșii mei sunt o sumedenie de francezi, dar eu sunt un englez tipic, foarte chibzuit - cu excepția momentelor când mă pripesc să trag concluzii. Ei bine, la revedere, micul meu ac, murmură el ducându-și mâinile la gât ca să-l scoată.

Purta mănuși, iar ea era sigură că acestea nu ascundeau bătăături sau unghii rupte. Mâinile lui trebuiau să fie la înălțime: fine și cu o manichiură perfectă. Erau mai mari decât în mod normal, însă degetele erau lungi și grațioase.

Ei bine, nu foarte grațioase în acel moment. Valetul lui prinsese acul cu fermitate și cu precizie fix peste pliurile eșarfei, astfel că avu de furcă să-l extragă.

Sau așa părea.

- Mai bine mă lăsați pe mine, spuse ea. Nu vedeți ce faceți.

Îi îndepărtă mâinile atingându-l ușor. Mănușă peste mănușă, doar atât. Totuși, simți șocul contactului ca și cum i-ar fi atins direct pielea, iar senzația îi străbătu corpul.

Era conștientă de pieptul lat de sub straturile scumpe formate din eșarfă, haină și cămașă. Și, totuși, mâinile ei nu șovăiră și nici nu tremurară. Avea în spate ani de practică. Ani în care ținuse cărțile de joc neclintite în timp ce inima îi bătea nebunește. Ani de jucat la bluff, fără să permită vreodată unei licăriri a privirii sau unei grimase a mușchilor feței să o trădeze.

Acul se desprinsese, strălucind în lumină. Marcelline se uită la țesătura albă pe care o șifonase.

- Cât de golașă pare eșarfa acum!

- Ce-i asta? Întrebă el. Remușcare?

- Niciodată, spuse ea, și era adevărul adevărat. Dar locul acela gol îmi rănește simțul estetic.

- În acest caz, o să mă grăbesc spre hotel și o să-i cer valetului să înlocuiască acul.

- Sunteți ciudat de dornic să vă faceți plăcut.

- Nu e nimic ciudat în asta.

- Fiți liniștit, Înălțimea Voastră. Am o soluție splendidă. Scoase un ac din corsaj și îl puse pe al lui în loc, după care înfipse acul ei în eșarfă. Cu o perlă micuță în capăt, nu era la fel de impresionant, însă arăta bine și avea o strălucire plăcută, licărind discret dintre pliurile țesăturii. Marcelline era conștientă de privirea lui intensă și de neclintirea cu care aștepta. Netezi ușor țesătura, după care păși înapoi și își privi opera cu un ochi critic. Arată foarte bine, constată ea.

- Da? Ducele se uită la ea, nu la perlă.

- Folosiți fereastra pe post de oglindă, îi sugeră tânăra femeie. O privi în continuare. Fereastra, Înălțimea Voastră. Ați putea măcar să-mi admirați munca.

- Asta fac, zise el. Îndelung. Se întoarse totuși, zâmbind ușor, și se studie în geam. Observă că aveți un ochi

la fel de bun ca și valetul meu – iar acest lucru este un compliment pe care nu îl fac prea des.

– Ochiul meu ar trebui să fie bun, răspuse ea. Sunt cea mai bună modistă din lume.

*

Inima lui bătea neregulat.

De încântare, de ce altceva? Și de ce nu? Într-adevăr, ea nu semăna cu nici o altă femeie pe care o întâlnise până atunci. Parisul era o altă lume în comparație cu Londra, iar franțuzoaicele erau o altă specie față de englezoaice. Chiar și așa, se obișnuise îndeajuns de mult cu parizienele sofisticate încât să poată ghici, aproape în orice situație, ce se afla dincolo de mișcarea unei încheieturi, de fluturarea unui evantai sau de înclinarea capului într-un anumit unghi. Reguli, după cum îi spusese și ei. Francezii trăiau după reguli.

Femeia aceasta însă avea propriile reguli.

– O modistă modestă, glumi el. Ea râse, însă râsul nu semăna cu cel zglobiu cu care era obișnuit. Avea o tonalitate joasă, intimă, adresat numai lui, nu și celorlalți din jur. Nu se străduia să atragă privirile așa cum procedau altele. O făcea doar pentru el. Se întoarse și o măsură din cap până în picioare.

– Poate că, spre deosebire de ceilalți din sală, nu ați observat... spuse ea trecându-și evantaiul de-a lungul rochiei. Ducele își mută privirea de la coafura aparent neglijentă. Până atunci nu băgase de seamă cu ce era îmbrăcată. Atenția îi fusese concentrată doar pe trăsăturile fizice: corpul cu forme generoase, pielea frumoasă, ochii strălucitori, părul ușor dezordonat. Pentru prima dată remarcă mantia din dantelă neagră sau tunica sau orice ar fi fost haina ce acoperea mătasea roz, la combinația de culoare, la croială, la bijuterii, la... la... stil, îi sugeră ea.

Avu pe neașteptate un moment de îndoială, de nesiguranță. Minteia lui părea a fi o carte deschisă, iar

ea se părea că parcursese deja sumarul și introducerea și ajunsese direct la primul capitol.

Dar ce conta? Era, evident, departe de a fi o inocentă, știa ce voia.

- Nu, doamnă, nu am observat, spuse el. Tot ce am văzut ați fost dumneavoastră.

- Este cea mai potrivită replică pentru o femeie. Și este cea mai nepotrivită replică pentru o creatoare de modă.

- Vă rog să fiți o femeie în aceste clipe. În rolul de creatoare de modă vă irosiți talentele cu mine.

- Nicidecum. Dacă aș fi fost prost îmbrăcată nu ați fi intrat în loja domnișoarei Fontenay. Și chiar dacă v-ați fi grăbit să treceți peste regulile modei, contele d'Orefeur v-ar fi salvat de la o eroare sinucigașă și ar fi refuzat să vă prezinte.

- Sinucigașă? Observ o tendință spre exagerare.

- Legat de modă? Vă reamintesc faptul că suntem la Paris.

- În acest moment nu-mi pasă unde sunt.

Din nou, râsul cu tonalitate joasă. Simți sunetul de parcă răsuflarea ei tocmai îi atinsese ceafa.

- Ar fi cazul să am grijă, spuse ea. Sunteți hotărât să mă copleșiți.

- Dumneavoastră ați început, replică el. Dumneavoastră m-ați copleșit.

- Dacă încercați să mă îmbunați ca să vă restitui diamantul, n-o să vă meargă.

- Dacă sperați să vă restitui perla, vă recomand să vă mai gândiți.

- Nu fiți absurd, zise ea. Poate că dumneavoastră sunteți prea romantic să credeți că diamantul merită cincizeci de astfel de perle, dar eu nu sunt. Puteți păstra perla împreună cu binecuvântarea mea. Eu trebuie să mă duc la domnișoara Fontenay - și iată-l pe prietenul dumneavoastră, contele, care a venit să vă împiedice de la greșeala de a vă întoarce cu mine în sală. Știu că sunteți vrăjit, Înălțimea Voastră, și da, îmi pare rău să vă pierd compania - este atât de îmbucurător să întâlnești

un bărbat cu capul pe umeri – dar nu merge. Nu pot fi văzută în compania unui gentleman. Nu e bine pentru afaceri. Sper doar să vă văd cu altă ocazie. Poate mâine la Longchamp, unde, normal, o să-mi expun marfa.

Orefeur li se alătură când gongul anunță finalul pauzei. O tânără îi făcu semn, iar doamna Noirot plecă, nu înainte de a face o plecăciune grațioasă; în plus, numai pentru privirea lui Clevedon, aruncă o otheadă plină de înțeles pe deasupra evantaiului.

Imediat ce ea se îndepărtă, contele zise:

– Ai grijă. E periculoasă.

– Da, răspunse Clevedon privind-o cum își făcea drum prin mulțime. Lumea îi făcea loc de parcă ar fi fost de la curtea regală, în timp ce ea nu era nici măcar pe-aproape de așa ceva. Nu era decât proprietara unui magazin, nimic mai mult. Chiar ea spusese asta de bunăvoie și fără a se rușina, totuși lui nu prea îi venea să creadă. Se uită la mersul ei și al prietenei, atât de diferite de parcă făceau parte din alte specii. Da, repetă el. Știu.

*

Între timp, la Londra, Lady Clara Fairfax tocmai voia să arunce un vas din porțelan chinezesc în capul fratelui ei. Dar zgomotul ar fi atras atenția, și ultimul lucru pe care și-l dorea era ca mama lor să dea buzna în bibliotecă.

Îl târâse în bibliotecă pentru că era o încăpere în care mama intra rareori.

– Harry, cum ai putut? țipă ea. Toți vorbesc despre asta. Sunt îngrozită.

Harry Fairfax, conte de Longmore, se așeză prudent pe canapea și închise ochii.

– Nu e nevoie să țipi. Capul meu...

– Pot să ghicesc cum te-ai ales cu durerea aia de cap. Și nu mi-e deloc milă.

Ochii lui Harry erau înconjurați de umbre, iar paloarea îi făcea chipul tern. Cutele și petele indicau faptul că purta aceleași haine ca în ajun, iar aspectul sălbatic

al părului negru dovedea clar că nu fusese atins de vreun pieptăn în tot acest interval de timp. Își petrecuse noaptea în patul uneia dintre iubitele lui, fără îndoială, și nu se sinchisise să se schimbe când sora lui îl chemase.

- Biletul tău spunea că e urgent, zise el. Am venit gândindu-mă că aveai nevoie de ajutor. Nu ca să urlu la mine.

- Te-ai grăbit să te duci la Paris ca să îi dai lui Clevedon un ultimatum, se răsti ea. Însoară-te cu sora mea sau... Asta a fost ideea ta de a mă ajuta?

Tânărul deschise ochii și se uită în sus către sora lui.

- Cine ți-a spus o asemenea trăsnaie?

- Toată lumea vorbește despre asta. De câteva săptămâni, se pare. Până la urmă am aflat și eu.

- Toată lumea e nebună, zise el. A fost un ultimatum, dar nu așa. Nu am făcut decât să-l întreb dacă te mai vrea sau nu.

- O, nu, exclamă ea.

Se prăbuși într-un fotoliu din apropiere și își puse palma peste gură. Fața îi luă foc. Cum putuse? Cum putuse? Dar ce întrebare. Bineînțeles că putuse. Harry nu fusese niciodată renumit pentru tact sau sensibilitate.

- Mai bine eu decât tata, se justifică el.

Ea închise ochii. Avea dreptate. Papa ar fi scris o scrisoare. Metoda ar fi fost mai discretă, dar mult mai devastatoare pentru Clevedon decât orice ar fi putut să spună Harry. Tatăl lor l-ar fi legat fedeleș pe duce, copleșindu-l cu învinuiri și obligații - în opinia ei, exact lucrul care îl determinase încă de la început pe Înălțimea Sa să plece pe continent.

Își luă mâna de la gură, deschise ochii și întâlni privirea fratelui său.

- Chiar crezi că s-ar ajunge la asta?

- Draga mea, mama mă înnebunește, deși eu nu sunt nevoit să stau cu ea. Am ajuns să urăsc să trec pe acasă pentru că știu că va începe să vorbească despre asta. Așa că mi-am dat seama că e doar o chestiune de timp până când tata va renunța să o ignore. Știi că niciodată

nu a vrut să plecăm. Cel puțin, nu Clevedon. În ceea ce mă privește, a fost fericit să-mi vadă ceafa.

Era adevărat că mama devenise din ce în ce mai îngrijorată în ultimele luni. Cele mai multe dintre fiicele prietenelor ei, de-o seamă cu Clara, erau măritate. Contesa era înspăimântată că avea să-l uite pe Clevedon și că avea să se încurce cu un bărbat nepotrivit – acest lucru însemnând cineva care nu purta titlul de duce. „De ce îl încurajezi pe lordul Adderley când știi că este aproape falit? Și iată-l pe îngrozitorul domn Bates, care nu are nici o șansă la moștenire cu cei doi bărbați care stau între el și titlu. Știi că moșia lordului Gedding se duce de râpă. Și Sir Henry Jaspers? Fata mea să îi dea nas unui baron? Încerci să mă omori încetul cu încetul, Clara? Ce este cu tine de nu poți ține un bărbat care te-a iubit, practic, de la naștere și i-ar fi putut cumpăra și vinde pe toți ceilalți la un loc, de nenumărate ori?” De câte ori nu auzise Clara această critică, sau vorbe asemănătoare, din momentul în care se întorseseră la Londra ca să participe la sezonul monden?

– Știu că ai avut intenții bune, îi spuse fratelui său. Dar mi-aș dori să nu o fi făcut.

– E plecat din țară de mai bine de trei ani, zise Harry. Situația începe să arate ridicol, chiar și pentru mine. Ori vrea să se însoare cu tine, ori nu. Ori vrea să trăiască acolo, ori în Anglia. Cred că a avut destul timp la dispoziție ca să se hotărască.

Ea clipi. Trei ani? Nu părea că trecuse atât de mult timp. Își petrecuse prima parte din această perioadă plângându-și bunica pe care o adorase. Nu avusese inima să își facă debutul în societate atunci. Iar în acel an și în cei care urmaseră fusese încântată de minunatele scrisori pe care i le trimisese Clevedon.

– Nu mi-am dat seama că a trecut atâta vreme, mărturisii ea. Scrie atât de frumos, încât pare că este aici.

Îi răspunsese la scrisori încă de când învățase să mângălească prostioare precum: „Sper că ești bine. Ți place la școală? Eu învăț franceza. Este grea. Tu ce înveți?” În ciuda vârstei fragede, el era un corespondent

incântător. Avea un simț al observației de invidiat, un dar natural al descrierii și o istețime aparte. Îl cunoștea foarte bine, mai bine decât majoritatea celorlalți, dar acest lucru se datora în special scrisorilor. În viața reală nu petrecuseră prea mult timp împreună. În anii în care Clevedon fusese în țară, ea era mai mereu la școală, pe când el plecase la internat, după care la universitate și, apoi, peste hotare.

- Îndrăznesc să afirm că nici el nu și-a dat seama că a trecut atât de mult timp, zise Harry. Când l-am întrebat direct ce are de gând să facă, a râs și mi-a spus că am făcut bine că am venit. S-ar fi întors mai repede, dar că scrisorile tale i-au dat de înțeles că te bucuri de rolul de cea mai pețită tânără din înalta societate londoneză, și nu a vrut să îți strice distracția.

Nici ea nu dorea să-i strice lui distracția, căci nu avusesse o copilărie plăcută. Își pierduse tatăl, mama și sora în numai un an. Papa dorise să fie un bun tutore, dar avea idei stricte despre Datorie și Responsabilitate, iar Clevedon, spre deosebire de frații Clarei, încercase să își trăiască viața după aceste standarde.

Când Clevedon și Harry luaseră hotărârea să plece, ea se bucurase pentru ei. Harry avea să dobândească mai multă experiență, iar Clevedon, departe de Papa, putea să se regăsească.

- Nu ar trebui să se întoarcă decât atunci când e pregătit, opină ea.

- Dar tu ești pregătită? se interesă Harry ridicând o sprânceană.

- Nu fi absurd.

Sigur că ar fi fost fericită să se întoarcă Clevedon. Îl iubea. Îl iubise încă de când era mică.

- Nu trebuie să-ți faci griji că vei fi zorită la altar. I-am sugerat să aștepte până la sfârșitul lunii mai. Astfel, pețitorii tăi vor avea timp suficient să se omoare între ei, să plece în exil în Italia, să renunțe sau să dispere. Apoi i-am recomandat să îți mai dea o lună ca să te reobișnuiești cu prezența lui pe aici. Asta va amâna lucrurile până la sfârșitul sezonului monden, moment în care

am propus o cerere frumoasă în căsătorie, în public, împănată cu multe cuvinte de afecțiune nepieritoare,acompaniate de un inel cu un diamant uriaș.

- Harry, ești ridicol.

- Oare? Lui i s-a părut o idee excelentă, și am sărbătorit cu trei sau patru sau cinci sau șase sticle de șampanie, din câte îmi pot aminti.

*

Paris
15 aprilie

Seducția era un joc pe care Clevedon îl adora. Îi plăcea la fel de mult să vâneze - în ultima vreme chiar mai mult - și să cucerească. Cucerirea doamnei Noirot promitea să fie un joc mai amuzant decât de obicei, constituind o încheiere plăcută a sejurului peste hotare.

Nu era nerăbdător să se întoarcă în Anglia la responsabilități, dar venise timpul. Parisul începuse să-și piardă atractivitatea și, fără încântătoarea companie a lui Longmore, nu mai vedea nici o bucurie în a mai sta pe continent.

Oricum, plănuse să se ducă la Longchamp ca să observe și să facă rost de o povestioară amuzantă pentru Clara. Îi datora una și de la operă, dar nu conta. Longchamp avea să-i ofere o hrană mai consistentă pentru simțuri.

Promenada anuală pe Champs Élysées și în Bois de Boulogne se petrecea miercuria, joia și vinerea de dinainte de Paști. Vremea, care fusese promițătoare la începutul săptămânii, se înrăutățise și aducea un vânt rece. Cu toate acestea, își făcuseră apariția toți membrii înaltei societăți din Paris, îmbrăcați după ultima modă, etalându-și cei mai buni cai și cele mai frumoase trăsuri. Procesiunea se desfășura pe ambele laturi ale șoselei, iar centrul era rezervat trăsurilor regale și vârfurilor aristocrației. Cei mai mulți, din toate păturile sociale, mergeau pe jos, așa cum alesese și el să facă pentru a studia

mai bine și a trage cu urechea la ceea ce vorbeau atât participanții, cât și spectatorii.

Uitase cât de mare putea fi aglomerația, mult mai densă decât în Hyde Park la o oră de vârf. Se întrebă cum naiba avea s-o găsească pe doamna Noirot. Parcă toată lumea venise la Longchamp.

Câteva minute mai târziu însă, se întreba cum ar fi fost posibil să nu o găsească. Făcea valuri, exact așa cum se întâmplase și la Operă. Numai că acum efectul era mult mai impresionant. Nu avea decât să-și întoarcă privirea în direcția în care se petreceau accidente, și acolo se afla ea. Oamenii își suceau gâturile ca să o vadă. Bărbații își ciocneau trăsurile între ele. Cei care mergeau pe jos se loveau de stâlpi sau intrau unii în alții. Iar ea, fără nici o îndoială, se distra din plin.

De data aceasta, pentru că o vedea de la distanță, fără să fie distras de ochii negri strălucitori și de vocea atrăgătoare, se putea bucura de întregul tablou: rochia, pălăria... și mersul. Din depărtare putea să acorde atenție imaginii de ansamblu: boneta din pai decorată cu panglici galben-deschis și dantelă albă, haina lila ce se deschidea mai jos de talie scoțând la iveală rochia verde pal ce flutura dedesubt.

Urmări cum bărbații, unul câte unul, o abordau. Ea se oprea pentru scurt timp, zâmbea, rostea câteva cuvinte și apoi își continua drumul, lăsându-i pe admiratori să se holbeze cu expresii buimace. Se gândi că probabil așa arătase și el în seara precedentă, după plecarea ei.

Își făcu loc prin mulțime către latura opusă.

- Doamnă Noirot.

- A, aici erați! Exact omul pe care doream să-l văd.

- Nu pot decât să sper asta, răspunse el, ținând cont de faptul că dumneavoastră m-ați invitat aici.

- A fost o invitație? se miră ea. Am crezut că a fost doar o sugestie.

- Mă întreb dacă le-ați oferit astfel de sugestii tuturor celor care au fost prezenți aseară la Opera Italiană. Se pare că se află cu toții aici.

- O, nu. Nu v-am vrut decât pe dumneavoastră. Ei se află aici pentru că este un loc în care poți să te remarci. Longchamp. Săptămâna Patimilor. Toată lumea vine în pelerinajul sfânt ca să vadă și ca să fie văzută. Și iată-mă și pe mine, la vedere.

- Și ce privești încântătoare! Și foarte la modă, judecând după privirile invidioase ale femeilor. Bărbații sunt buimăciți, normal, dar ei nu vă sunt de nici un folos, îndrăznesc să spun.

- Este o balanță delicată. Trebuie să fiu agreabilă bărbaților, căci ei achită facturile. Dar femeile contează, întrucât ele îmi poartă rochiile. Nu vor fi dornice să-mi treacă pragul magazinului dacă văd în mine o rivală.

- Și totuși mi-ați sugerat să vin aici astăzi și să vă caut în această gloată, spuse el.

- Așa am făcut, recunosc eu. Am nevoie de dumneavoastră ca să achitați niște facturi.

Era, din nou, ultimul lucru la care s-ar fi așteptat. Corpul i se tensionă și temperatura îi crescuse, simptome care nu aveau nici o legătură cu dorința fizică.

- Facturile cui?

- Ale femeilor din familia dumneavoastră.

Nu-i venea să-și creadă urechilor. Reuși să pronunțe, cu maxilarul încordat:

- Mătușile mele vă datorează bani și ați venit la Paris ca să mă presați să plătesc?

- Înălțimile Lor, mătușile dumneavoastră, nu au pus niciodată piciorul în magazinul meu, răspunse ea. Asta e problema. Mă rog, una dintre probleme. Nu ele sunt importante acum. Problema importantă este soția dumneavoastră.

- Nu am soție.

- Dar o să aveți. Și eu trebuie să fiu cea care o îmbracă. Sper că este evident.

Avu nevoie de un moment ca să priceapă. Apoi avu nevoie de un alt moment ca să-și astâmpere indignarea.

- Vreți să-mi spuneți că ați venit până la Paris ca să mă convingeți că sunteți cea mai potrivită creatoare de modă pentru viitoarea ducesă de Clevedon?

- Cu siguranță, nu. Vin la Paris de două ori pe an din două motive, spuse ea ridicând un deget înmănușat. Unu: ca să atrag atenția reporterilor care alimentează revistele pentru femei cu ultimele știri de la Paris. O descriere admirativă a rochiei de promenadă pe care am purtat-o primăvara trecută a atras-o pe doamna Sharp la Casa Noirot. La rândul său, ne-a recomandat unei prietene, Lady Renfrew. Urmând acest tipar, prietenele lor se vor alătura în curând ilustrelor noastre cliente.

- Și al doilea motiv? întrebă el nerăbdător. Nu trebuie să-mi arătați degetele, sunt perfect capabil să număr.

- Al doilea motiv este inspirația. Inima modei bate la Paris. Merg acolo unde sunt oameni pasionați de modă, iar aceștia îmi dau idei.

- Înțeleg, spuse el, deși nu înțelegea.

Dar asta merita, își zise, pentru că se ținuse după o negustoreasă, o persoană vulgară, avidă de bani. Ar fi putut să se culce cu doamna St. Pierre în ajun - iar timpul pentru astfel de aventuri era pe ducă - dar irosise ocazia ca să se țină după această... această ființă.

- Deci eu sunt doar un instrument.

- Sper că sunteți îndeajuns de inteligent ca să nu vedeți lucrurile așa. Cea mai mare dorință a mea este să vă fac pe plac. Ducele se încruntă. Îl lua de prost. Pentru că îl atrăsese prin clădirea Operei și în mulțimea de la Longchamp își imagina că îl va face sclavul ei. Nu era prima și nici ultima femeie care nutrea această speranță. Nu vă cer decât să vă gândiți la asta, insistă ea. Doriți ca soția dumneavoastră să fie cea mai bine îmbrăcată femeie din Londra? Vreți să dea tonul în materie de modă? Vreți să nu mai poarte acele rochii nefericite? Sigur că vreți.

- Puțin îmi pasă mie ce poartă Clara! rosti el răspicat. Țin la ea pentru ceea ce este.

- Este foarte drăguț, dar nu luați în calcul statutul Domniei Sale. Oamenii trebuie să o admire pe ducesa de Clevedon, iar ei, în general, judecă o carte după copertă. Dacă nu ar fi așa, am purta cu toții tunici de aba și pieptare din piele, ca strămoșii noștri. Și e culmea

ca tocmai dumneavoastră să afirmați că hainele nu sunt importante. Uitați-vă în oglindă.

Era furios. Cum îndrăznește să vorbească despre Clara astfel? Cum îndrăznește să-i dea lecții? Îi venea să o ia și... și... Diavolul pusese stăpânire pe ea. Nu-și putea aminti când lăsase o femeie – mai mult, o negustoreasă de rând – să-l scoată din fire. Mârâi:

– Acum mă aflu la Paris. Unde bate inima modei, după cum ați spus.

– Și purtați vechituri când sunteți la Londra? vru ea să știe. Ducelui îi trebuia atâta stăpânire de sine ca să n-o strângă de gât, încât nu se mai putu concentra să găsească o replică potrivită. Tot ce putea face era să se uite urât. Nu are rost să vă încrunțați la mine, îl muștră ea. Dacă aș fi fost ușor de intimidat, nu m-aș fi apucat de această afacere de la bun început.

– Doamnă Noiroț, se pare că m-ați confundat cu altcineva. Un prost, cred. La revedere.

Începu să se îndepărteze.

– Da, da, zise ea fluturând din mână. Plecați furios. Duceți-vă. Ne vedem la Frascati, îndrăznesc să spun.

capitolul 3

„Hotelul Frascati, situat pe rue de Richelieu la numărul 108. Acesta este un cazinou situat pe locul al doilea în Paris din punctul de vedere al respectabilității, datorită clientelei selecte. Prezența doamnelor este permisă.“

Ghidul Noului Paris al lui Galignani, 1830

Clevedon se opri, se întoarse și se uită la ea. Ochii lui erau doar niște fante verzi. Gura senzuală dispăruse. Un mușchi i se contracta în zona maxilarului, lângă urechea dreaptă.

Era un om înalt, puternic. Un duce englez, specie cunoscută pentru puțința de a zdrobi orice lucru mic

și enervant care i-ar fi stat în cale. Postura și expresia feței ar fi speriat o persoană obișnuită.

Însă Marcelline nu era o persoană obișnuită. Știa prea bine că agitasese o capă roșie în fața unui taur. O făcuse cu agilitatea unui toreador experimentat. Acum, precum taurul, el nu mai vedea nimic altceva în afara ei.

- La naiba, zise el. Acum nu mai pot pleca furios.

- Nu v-aș învinovăți dacă ați face-o. Ați fost provocat. Dar vă avertizez, Înălțimea Voastră, sunt cea mai ambițioasă femeie din câte ați cunoscut vreodată, și sunt hotărâtă să o îmbrac pe ducesa dumneavoastră.

- Sunt tentat să spun „peste cadavrul meu“, dar am cumplita bănuială că o să spuneți „dacă e necesar“. Ea zâmbi. Expresia feței lui se îmbunase puțin, iar o licărire șmecherească i se întrezări în privire. Asta înseamnă că o să faceți tot ce e necesar? se interesă el.

- Știu la ce vă gândiți, însă nu va fi necesar. Vă rog să vă gândiți, Înălțimea Voastră. Ce doamnă respectabilă ar accepta o creatoare de modă specializată în seducție?

- A, e o specialitate?

- Dintre toți bărbații, dumneavoastră ar trebui să știți că seducția este o artă, iar unii practicanți sunt mai talentați decât alții. Eu am ales să-mi exersez talentele în domeniul vestimentației. E drept, femeile sunt capricioase și greu de satisfăcut. Bărbații sunt ușor de satisfăcut, dar mult mai capricioși.

Pentru o persoană cu o privire ascuțită, fața lui atrăgătoare era ca o carte deschisă. Marcelline urmări fascinată cum expresia curioasă care-i apăru pe chip șterse treptat semnele persistente ale furiei. Era intrigat de ea, își revizua părerile inițiale și, prin urmare, și tacticile. Era un bărbat inteligent. Trebuia să fie foarte precaută.

- Frascati, zise el. Sunteți o jucătoare.

- Jocurile de noroc sunt sportul meu preferat. Jocurile - cu banii, cu oamenii, cu viitorul - constituiseră un mod de viață pentru familia ei. În special ruleta, completă ea. Noroc pur.

-Asta explică riscurile pe care vi le asumați cu bărbății pe care nu îi cunoașteți.

-Afacerea cu haine nu este pentru cei slabi de înger.

Amuzamentul reveni în ochii lui verzi, iar colțurile buzelor i se curbară în sus. În cazul oricărui alt bărbat, această expresie ar fi fost încântătoare. La el avea un efect devastator. Ochii lui și zâmbetul dulce înjunghiau orice fată în inimă și își continuau drumul spintecând mai jos.

-Așa se pare, aprobă el. O afacere mai periculoasă decât bănuiam.

-Nici nu aveți idee.

-Promite să fie interesant. Ne vedem la Frascati.

Se înclină cu o grație pur masculină. Mișcarea ușoară și încrezătoare a unui bărbat care se simțea confortabil în trupul său puternic. Se îndepărtă, urmărit de privirea ei contemplativă. Marcelline observă numeroase pălării și bonete elegante schimbându-și direcția în timp ce femeile întorceau capul după el.

Ea aruncase mănușa, iar el o ridicase, confirmându-i așteptările. Acum tot ce trebuia să facă era să nu ajungă pe spate, cu acel corp splendid între picioarele ei. Nu avea să fie ușor. Dar dacă ar fi fost ușor, nu ar fi fost la fel de distractiv.

*

Londra, miercuri noaptea

Doamna Downes aștepta în trăsură, la mică distanță de locuința cusătoresei. Imediat după ora nouă și jumătate, aceasta trecu prin dreptul ei. Se uită în sus, dar nu se opri din mers. Puțin mai târziu, doamna Downes coborî din vehicul și, mergând agale, o salută pe tânăra femeie ca și cum ar fi fost două cunoștințe vechi care se întâlneau din întâmplare. Se întreabă una pe alta de sănătate, apoi făcură câțiva pași până la casa cusătoresei.

După un moment, aceasta scoase din poșetă o hârtie împăturită. Doamna Downes întinse mâna să o ia.

- Banii mai întâi, ripostă cusătoreasa.

- Lasă-mă să văd întâi ce este, zise doamna Downes. Din câte bănuiesc, nu e nimic ieșit din comun. Femeia se duse mai aproape de felinarul de pe stradă și despături foaia. Doamna Downes scoase un găfâit ușor pe care îl acoperi repede cu un pufnet disprețuitor. Asta este tot? Fetele mele pot face ceva asemănător într-o oră. Nu merită nici măcar o jumătate de coroană, ca să nu mai vorbim de un ban de aur.

Cusătoreasa împături hârtia.

- Ei bine, atunci lăsați-le să se descurce dacă știu ele cum. Am luat notițe pe spate, dar sunt sigură că fetele dumneavoastră istețe nu au nevoie de ajutor ca să își dea seama cum să facă pliurile sau cum să înnoade fundele încât să iasă ca ale ei. Și nu trebuie să știți ce fel de panglici folosește și de unde le procură. Nu, într-adevăr, nu vreți nimic din toate aceste informații. Așa că o să iau asta cu mine și o s-o arunc în foc. Eu știu cum se face, doamna știe, ba chiar și una sau două dintre fetele noastre mai îndemânatică cunosc șmecheria. Cusătoreasa vorbea cu superioritate despre celelalte, dând de înțeles că era mult mai bună decât ele, dar neapreciată. Altfel, nu ar fi stat acum în mijlocul străzii, noaptea târziu, deși abia aștepta să ia cina. Cu siguranță nu ar invitat concurența la discuții dacă Unele Persoane ar fi prețuit-o așa cum ar fi trebuit. Nu, doamnă, nu aveți deloc nevoie de asta, completă ea, și mă întreb de ce v-ați pierdut timpul ca să veniți până aici.

- Da, am pierdut destul timp, murmură doamna Downes întinzând o mână spre poșetă. Uite suma promisă. Dar dacă vrei mai mult, ar fi bine să îmi aduci ceva mai bun.

- Cât înseamnă mai mult? întrebă cusătoreasa vârand banii în buzunar.

- Nu prea am ce face cu fragmente de modele. Caietul de schițe, pe de altă parte, ar valora ceva.

- Cu siguranță. Ar valora slujba mea. Una e să copiezi un model, pe când caietul cu schițe... Își va da seama imediat că lipsește, și să știți că cele trei sunt tare istețe.

- Dacă și-ar pierde caietul de schițe, ar pierde tot, conchise doamna Downes. Ar trebui să-ți cauți alt loc de muncă în acel caz. Și îndrăznesc să spun că o slujbă nouă ar fi o experiență mult mai plăcută pentru tine când vei avea în buzunar douăzeci de guinee care să-ți facă viața mai ușoară.

Camerista unei doamne din lumea bună putea câștiga douăzeci de guinee pe an. Asta însemna mult mai mult decât salariul unei cusătorese experimentate.

- Cincizeci, zise femeia. Merită cincizeci, știu asta, pentru că o s-o eliminați din drum, iar eu nu-mi risc pielea pentru mai puțin de-atât.

Doamna Downes răsufală îndelung în timp ce făcu niște calcule rapide.

- Bine, cincizeci. Dar trebuie să fie totul. Ar fi bine să notezi orice detaliu. O să-mi dau seama imediat, și dacă n-o să-mi iasă o copie fidelă, n-o să vezi nici un penny, o avertiză ea înainte de a pleca.

Croitoreasa o urmări cu privirea, bombănind ca pentru sine:

- De parcă ai fi în stare să faci vreo copie, cotoroanță proastă, dacă nu ți-aș da eu toate amănuntele!

Zornăi banii în buzunar și intră în casă.

★

Paris, aceeași noapte

Din moment ce Opera era închisă miercurea, Clevedon se duse la Teatrul de Varietăți, unde putea conta pe faptul că avea să se amuze asistând la un spectacol de calitate. Poate că exista chiar șansa de a o întâlni pe doamna Noiroț.

Fiindcă ea nu își făcu apariția, se întrebă plictisit dacă nu era o idee să plece mai devreme și să se îndrepte spre Frescati. Însă Clara aștepta cu nerăbdare scrisorile lui,

iar ducele nu avusese timp să-i povestească despre *Bărbierul din Sevilla*, una dintre operele ei favorite ei. Acum își dădu seama că nici de la Longchamp nu venise cu nimic – nimic din ce putea să-i relateze logodnicei sale.

Renunțând să plece, își luă notițe în carnețelul de buzunar. Paginile nu conțineau nimic despre remarcile doamnei Noirot legate de stilul vestimentar al Clarei, sau mai degrabă de lipsa acestuia. La acea vreme le alungase din minte. Sau cel puțin așa crezuse. Totuși, le găsi așteptând ca și cum creatoarea de modă i le țesuse pe creier.

Când o văzuse pe Clara ultima oară, purta doliu pentru bunica ei. Poate că nuanțele închise la culoare nu o prindeau. Stilul... La naiba, era în doliu! De ce i-ar fi părut rău dacă ținuta ei respecta canoanele modei? Era o fată frumoasă, își spuse el, iar o fată frumoasă putea să se îmbrace oricum – nu că i-ar fi părut rău, pentru că o iubea pentru ceea ce era, și asta de când își putea aduce aminte.

Totuși, dacă ea s-ar fi îmbrăcat la fel de provocator ca Marcelline...

Gândul nu-l părăsi pe durata ultimelor scene din spectacol. Și-o imaginea pe Clara îmbrăcată magnific, făcându-i pe toți cei din jur să întoarcă privirile după ea. Se văzu pe el însuși mândru de faptul că era a lui și simți invidia fiecărui bărbat. Apoi își dădu seama că o luase razna.

– Naiba s-o ia, mormăi el. Mi-a otrăvit mintea, vrăjitoarea.

– Ce s-a întâmplat?

Se întoarse și îl văzu pe Gaspard Aronduille uitându-se la el cu îngrijorare.

– Chiar contează ce haine poartă o femeie? Întrebă Clevedon.

Ochii francezului se măriră și își dădu capul pe spate ca și cum ducele l-ar fi palmuit.

– E o glumă?

– Vreau să știu, stăruie Clevedon. Chiar contează?

Aronduille îl privi cu neîncredere.

- Numai un englez ar pune astfel de întrebări.

- Oare?

- Desigur.

- Numai un francez ar spune asta.

- Am dreptate, și o să te lămuresc imediat.

Spectacolul se termină, dar dezbaterea nu. Aronduille chemă întăriri din cercul de prieteni. Francezii discută subiectul din toate punctele posibile de abordare filosofică, încetând doar când ajunseră la hotelul Frascati. Acolo grupul se separă, membrii lui împrăștiindu-se fiecare la masa preferată.

La ruletă era aglomerație: ca de obicei, bărbații se înghesuiau în jurul ei. Clevedon nu văzu nici o femeie în preajmă. Totuși, în timp ce dădea ocol încet, zidul masculin de la masa de ruletă se subție. Lumea se mișcă și ducele zări un spate fermecător, familiar.

Din nou, coafura ei era ușor ciufulită, ca și cum cu doar câteva minute în urmă fusese în brațele iubitului. O porțiune din păr îi cădea pe ceafă, o buclă neagră ce atrăgea privirea spre acel loc și apoi în jos, peste curba fină a umerilor, către marginea mânecilor bufante. Rochia era de un rubiniu închis, șocant de simplă, dar cu o croială îndrăzneată.

Pentru un moment își dori să o poată immortaliza într-un tablou. L-ar fi intitulat „Întruchiparea păcatului”.

Fu tentat să se așeze lângă ea, destul de aproape ca să-i inhaleze parfumul și să simtă mătasea rochiei atingându-i picioarele. Dar masa de ruletă nu era locul potrivit pentru flirt și, după cum se arătau lucrurile, Marcelline era absorbită de învârtirea roții, la fel ca toți ceilalți.

Se mută vizavi. Atunci îl recunosc pe cel care-i stătea alături: marchizul d'Émilien, un desfrânat celebru.

- 21, roșu, impar, câștigător, rosti unul dintre crupieri.

Un alt crupier împinse cu grebla un teanc de monede în fața ei. Emilien se aplecă și îi spuse ceva. Maxilarul lui Clevedon se încleștă. Își lăsă privirea în jos, spre masă. În fața ei stătea un morman de monede de aur.

- Domnilor, faceți jocurile, strigă crupierul.

Aruncă bila albă și puse în mișcare roata, care se învârti și încetini treptat. De data aceasta, tânăra femeie pierdu. Deși crupierul luă o mare parte din aur, nu părea deranjată. Râse și parie din nou.

Clevedon parie și el, pe roșu. Bila se învârti de jur împrejur. Negru, par, necâștigător.

Marcelline câștigă. Ducele urmări cum crupierii împinseră monedele lui și ale celorlalți spre ea. Marchizul râse și se aplecă să-i mai spună ceva, cu gura aproape de urechea ei. Ea răspunse printr-un zâmbet.

Englezul renunță la ruletă și se instalează la masa de *rouge et noir*. Își spuse că ar fi venit acolo indiferent dacă era sau nu prezentă. Se gândi că ea vâna soțiile și amantele altor bărbați, iar el nu era singurul plătitor de facturi din Paris. Și Émilien avea buzunare adânci, o soție, o amantă de cursă lungă și trei curtezane preferate.

Jucă o jumătate de oră. Câștigă mai mult decât pierdu și poate de aceea se plictisi atât de repede. În cele din urmă îl caută pe Aronduille, căruia îi dădu de știre:

- Locul ăsta e plictisitor în seara asta. Mă duc la Palais Royal.

- Merg cu tine, se oferi prietenul său. Hai să vedem dacă și ceilalți vor să vină cu noi.

Toată lumea se mutase la ruletă. Marcelline era încă acolo, imposibil de ignorat în rochia de mătase stacojie. Marchizul rămăsese lângă ea. În clipa în care Clevedon își propuse să se uite în altă parte, ochii ei se îndreptară în sus, iar privirile li se întâlniră. Păru să treacă o veșnicie până ca ea să-i facă semn cu evantaiul.

Ar fi venit chiar dacă nu s-ar fi așteptat să o găsească acolo, își repetă el. Ar fi venit și ar fi găsit un alt bărbat lipit de ea. Nu ar fi însemnat nimic pentru el. Parisul era plin de femei fascinante. Ar fi salutat-o din cap, s-ar fi înclinat sau i-ar fi zâmbit și apoi ar fi ieșit din hotel.

Dar, iat-o, întruchiparea păcatului, provocându-l. Ducele de Clevedon nu cedase până în acel moment nici o femeie pe care o dorea. Li se alătură celor doi.

- A, Clevedon, o cunoști pe doamna Noirod, am înțeles, zise Émilien.

- Am această onoare, spuse Clevedon uitându-se la ea cu cel mai dulce zâmbet.

- Mi-a golit buzunarele, se plânse marchizul.

- Roata ruletei v-a golit buzunarele, îl corectă imediat Marcelline.

- Nu, dumneavoastră ați făcut-o. Pur și simplu fixați ruleta cu privirea, iar bila se oprește acolo unde doriți.

Făcu un gest de respingere a acestei afirmații vânturându-și evantaiul.

- Nu are rost să mă cert cu Domnia Sa, i se adresă ea lui Clevedon. I-am promis că-i dau ocazia de a-și recupera banii. Mergem să jucăm cărți.

- Poate că dorești să ni te alături, propuse Émilien. Și prietenii tăi la fel.

*

Se îndreptară spre un salon discret și exclusivist dintr-o casă particulară. Când Clevedon ajunsese cu grupul marchizului, se desfășurau deja câteva jocuri în camera mare.

Până la ora trei dimineața, majoritatea participanților plecară. În anticamera mică, dar luxoasă în care marchizul se retrase într-un final împreună cu un grup de prieteni, rămăseseră Émilien însuși, o blondă arătoasă - doamna Jolivel -, doamna Noirot și Clevedon. Lângă ei zăceau corpurile celor care cedaseră din cauza băuturii sau a oboselii. Unii jucaseră zile și nopți la rând.

La ruletă, unde îndemânarea și experiența nu însemnau nimic, Noirot câștigase destul de des. La cărți, unde iscusința avea un rol primordial, șansa nu-i surâdea. Norocul marchizului se terminase în ultima jumătate de oră, iar acum se tolănise dezamăgit în fotoliu. Clevedon era pe val.

- Mie îmi ajunge, anunță doamna Jolivel. Se ridică, iar bărbații făcură același lucru.

- Și mie, bombăni Émilien.

Împinse cărțile către centrul mesei și ieși din încăperea, pe urmele blondei.

Clevedon rămase în picioare, așteptând-o pe creatoarea de modă să se ridice. În sfârșit, o avea numai pentru el, și abia aștepta să o conducă în altă parte. Oriunde în altă parte.

- Se pare că petrecerea s-a terminat, observă el.

Noirot se uită la el cu o licărire aparte în ochii săi negri.

- Credeam că abia începe!

Ridică pachetul de cărți și începu să le amestece, iar ducele se așeză la loc.

*

Jucară 21, fără variațiuni. Era unul dintre jocurile lui preferate. Îi plăcea simplitatea. Descoperi că în doi era mult mai interesant decât în mai mulți.

De data aceasta nu mai putea citi nimic pe chipul ei. Nici un rid în colțul gurii când cărțile nu erau bune. Nici o bătaie agitată cu degetul când trăgea o carte mare. În cursul partidelor precedente, toate aceste indicii și jocul ei îl surprinseră pentru că erau nechibzuite. Acum, totul era diferit. Până să ajungă la sfârșitul celui de-al doilea pachet, se simți de parcă ar fi jucat cu o altă femeie.

Clevedon câștigă prima mână, și pe cea de-a doua și pe a treia. După aceasta ea recuperează încet dar sigur, iar teancul de monede din fața ei creșu, în timp ce al lui se diminuează.

- Așa se face, zise ea.

- Sau poate v-ați jucat cu mine, doamnă. În mai multe moduri, nu doar într-unul.

- Sunt mai concentrată la joc. Și dumneavoastră ați câștigat mult înainte. Resursele mele, spre deosebire de ale dumneavoastră, sunt limitate. Nu vreau decât să-mi recuperez banii.

El împărți cărțile. Marcelline le filă și împinse o grămadă de monede într-o parte.

Clevedon își privi mâna. Nouă de inimă roșie.

- Dublu, anunță el.

Femeia dădu din cap ca să ceară o altă carte și se uită la ea.

Nimic. Nici un indiciu dacă avea o carte bună sau nu. El trebuia să mai exerseze la ascunderea micilor semne care-l dădeau de gol. Oare cum învățase ea să și le etaleze sau să și le ascundă atunci când dorea? Câștigase la ruletă, un joc al șansei, după cum chiar ea spusese, deși pasionații nu conteneau să născocească sisteme presupus imbatabile.

Marcelline câștigă din nou. Și din nou. De data aceasta, când terminară pachetul, își strânse monedele din față.

- Nu sunt obișnuită cu astfel de ore târzii, mărturisi ea. E timpul să plec.

- Cu mine ați jucat diferit decât cu ceilalți.

- Da? se miră ea îndepărtându-și o buclă rebelă de pe o sprânceană.

- Nu mă pot hotărî dacă aveți de partea dumneavoastră un noroc diavolesc sau e ceva mai mult decât se vede la suprafață.

- Sunt o bună observatoare, zâmbi ea lăsându-se pe spătarul scaunului. V-am urmărit cum ați jucat.

- Și totuși ați pierdut.

- Frumusețea dumneavoastră trebuie să mă fi distras. Dar am început să mă obișnuiesc cu ea. Acum pot deosebi modurile în care semnalati dacă aveți o mână bună sau nu.

- Am crezut că nu dau astfel de semnale, zise el.

- Vă stăpâniți foarte bine, recunosc eu. Mi-a fost foarte greu să vă descifrez, și joc cărți de când eram mică.

- Da? Întotdeauna am crezut că micii întreprinzători sunt cetățeni respectabili și nu se dedau la vicii, în special la jocurile de noroc.

- Înseamnă că nu ați fost foarte atent. La Frascati vin oameni de rând, funcționari și negustori. Dar pentru bărbați ca dumneavoastră sau ca Émilien, aceștia sunt invizibili.

- Dumneavoastră nu sunteți invizibilă.

- Aici vă înșelați. Am trecut de mai multe ori la câțiva metri de dumneavoastră și nu m-ați observat.

- Este imposibil!

Tânăra femeie începu să amestece cărțile cu dibăcie, ca o expertă.

- Haideți să recapitulăm. Duminică pe la patru călăreați împreună cu o doamnă frumoasă prin Bois de Boulogne. Luni la ora șapte vă aflați într-una dintre lojile cu zăbrele de la Academia Regală de Muzică. Marți după-amiază vă plimbați prin galeriile...

- Ați spus că nu sunt singurul motiv pentru care vă aflați la Paris, o întrerupse el. Și totuși m-ați urmărit. Sau ar trebui să spun că v-ați ținut după mine?

- Urmăream oameni la modă. Toți frecventează aceleași locuri. Iar dumneavoastră sunteți greu de trecut cu vederea.

- La fel și dumneavoastră.

- Asta depinde dacă doresc să fiu observată sau nu. Când nu vreau să fiu remarcată nu mă îmbrac în acest fel. O mână grațioasă arată spre partea superioară rochiei stacojii. Acul cu diamant străluci spre el din centrul decolteului în V care încununa corsajul. Marcelline lăsă pe masă pachetul în care cărțile erau aliniată cu precizie și își uni palmele. O croitoreasă bună poate îmbrăca pe oricine, urmă ea. Uneori e nevoie să creăm ținute pentru femei care, dintr-un motiv sau altul, preferă să nu atragă atenția. Ridică palmele, își puse coatele pe masă și își sprijini bărbia pe degetele împreunate. Faptul că nu m-ați observat în acele locuri ar trebui să dovedească faptul că sunt cea mai bună creatoare de modă din lume.

- Întotdeauna este vorba despre afaceri?

- Eu muncesc pentru a-mi câștiga traiul.

Își întoarse capul, iar el îi văzu privirea trecând peste corpurile împrăștiate pe diverse obiecte de mobilier și chiar pe jos. Căutătura ei conținea o sumedenie de informații pe care le lăsase nerostite.

Se simți iritat mai mult decât ar fi trebuit să fie. Ar fi pretins că nu înțelesese replica, dar aceștia erau oamenii

cu care el se însoțea de obicei, iar zâmbetul ei pe jumătate batjocoritor era extrem de enervant. Provoacă, îi dădu răspunsul înainte de a apuca să se stăpânească:

- Spre deosebire de mine și de acești nobili destrăbălați, vrei să spunei. Ipocrizia burgheziei este strigătoare la cer.

Marcelline ridică din umeri, atrăgându-i atenția asupra conturilor perfecte, și își desfăcu palmele.

- Da, suntem niște indivizi foarte plicticoși, întrucât ne gândim mereu la bani și la succes.

Își luă poșeta și vărsă câștigul în ea, un semn clar că, din punctul ei de vedere, seara se încheiase.

El sări în picioare și înconjură masa ca să-i tragă scaunul. Remarcând că șalul îi alunecase pe un braț, îl aranjă, moment în care atinse umărul gol cu degetele. Percepuse o mică ezitare în respirația ei, iar un impuls de plăcere îi șterse din minte ciocnirea de mai devreme. Sentimentul era acut - mai acut decât ar fi trebuit să fie după o atingere atât de fină și un șiretlic atât de transparent. Totuși, lăsase foarte puțin de la ea ca să obțină atât de mult. Deși nici unul dintre petrecăreții din jur nu era conștient, se aplecă aproape de urechea ei și îi șopti:

- Nu mi-ai spus când o să ne mai vedem. Longchamp, prima oară. Frascati în noaptea aceasta. Apoi?

- Nu sunt foarte sigură, zise ea îndepărtându-se puțin. Măine trebuie să particip la balul contesei de Chirac. Presupun că acel eveniment ar fi prea auster pentru dumneavoastră.

Pentru o clipă nu putu decât să se uite la ea îndelung, cu ochii mari și cu gura căscată. Apoi își dădu seama că se holba precum un bădăran la circ. Nu reuși să șteargă îndeajuns de repede semnele uluirii, și de altfel nici nu merita s-o facă. Ce rost avea să pretindă că nimic nu îl surprindea la ea când, de fapt, îl deconcerta cu totul? Era cea mai imprevizibilă femeie din câte cunoscuse. Iar în acel moment se simțea de parcă, mergând pe stradă, s-ar fi ciocnit de un stâlp de iluminat.

Rosti rar și apăsător, deoarece era sigur că înțelesese greșit:

- Ați fost invitată la balul organizat de doamna de Chirac?

- Nu am spus că am fost invitată, surâse ea aranjându-și șalul

- Dar vă duceți. Nepoftită.

- Cum altfel?

- Poate nu ar trebui să mergeți unde nu sunteți invitată.

- Ce idee! Țsta este cel mai important eveniment al sezonului.

- Este și cel mai exclusivist eveniment al sezonului, o completă el. Regele va fi acolo. Oamenii se târguiesc, complotază și se șantajează unii pe alții luni întregi ca să facă rost de o invitație. Nu v-a dat prin cap că un oaspete nepoftit este foarte posibil să fie prins?

- Nu am trecut de nenumărate ori pe lângă dumneavoastră fără să mă băgați de seamă? Credeți că nu pot participa la un bal fără să atrag atenția asupra mea?

- Nu la acest bal, stăruie el. Numai dacă nu cumva intenționați să vă duceți deghizată în servitoare.

- Care ar mai fi distracția?

- N-o să reușiți să intrați. Și dacă o s-o faceți o să fiți deconspirată imediat. Doamna de Chirac nu este o femeie cu care să te joci. Dacă farsa n-o amuză - și nu-i stă în fire - o să pretindă că sunteți o asasină. Acuzația putea fi luată în serios, întrucât Franța fierbea și se auziseră zvonuri despre o nouă revoluție. În cel mai bun caz o să sfârșiți în pușcărie, iar contesa o să se asigure că nimeni nu o să afle unde sunteți. În cel mai rău caz o să faceți cunoștință cu Doamna Ghilotină. Nu văd nimic distractiv în asta, încheie el.

- N-o să fiu descoperită.

- Sunteți nebună.

- Cele mai bogate femei din Paris vor fi acolo, zise ea. Vor purta creațiile celor mai bune croitorese din lume. Este cea mai importantă paradă de modă a anului - o treaptă mai sus față de Longchamp. Trebuie să văd acele rochii.

- Nu puteți sta afară, împreună cu restul mulțimii, și să le vedeți intrând?

Privirea tinerei se îngustă. Furia licări în abisurile negre, dar când vorbi glasul îi era la fel de rece și de disprețuitor ca al contesei:

- Precum un copil care își turtește nasul de vitrina unei brutării? Nu cred. Intenționez să observ acele rochii îndeaproape și să studiez bijuteriile și coafurile. Asemenea ocazii nu se ivesc în fiecare zi. Plănuiesc asta de săptămâni întregi.

Se prezentase ca o femeie hotărâtă. El îi înțelesese - până la un punct - dorința de a o îmbrăca pe Clara. A crea garderoba unei ducese avea să fie foarte profitabil. Dar să își asume un asemenea risc - ea, un nimeni din Anglia - cu însăși contesa de Chirac, un monument de aroganță și una dintre cele mai formidabile femei din Paris? Și asta tocmai când orașul clocotea din cauza procesului iminent al unor presupuși trădători, când nobilii vedeau asasini peste tot?

Era o încercare nebunească, în special pentru o croitoreasă, fie ea și talentată. Totuși, doamna Noirod își anunțase intenția smintită cu o voce calmă și cu o licărire de fermitate în ochi. Până la urmă, de ce se mira? Era o jucătoare, iar acest joc avea o importanță enormă pentru ea.

- Poate că ați trecut neobservată la alte petreceri, dar la asta nu o să reușiți, zise el.

- Credeți că o să-și dea seama că sunt doar proprietara unei mici afaceri. Credeți că nu-i pot păcăli? Credeți că nu-i pot face să vadă ce vreau eu să vadă?

- Pe alții, poate. Dar nu pe doamna Chirac. Nici nu aveți idee.

Clevedon se gândi că Marcelline știa la ce să se aștepte, dar o îboldea, dorind să afle cât mai multe.

- Atunci nu vă rămâne decât să vă lămuriți singur, spuse ea. Asta presupunând că sunteți invitat.

El se uită în jos la acul cu diamant care-i făcea cu ochiul din decolteul adânc al rochiei stacojii. Bustul se ridica și cobora mai rapid decât înainte.

- Oricât de ciudat ar părea, chiar sunt, zise el. În opinia ei, noi, englezii, facem parte dintr-o specie inferioară, dar, dintr-un anume motiv, a făcut o excepție în ceea ce mă privește. Poate că sunt de vină numele meu cu rezonanță franțuzească înșelătoare.

- Atunci o să ne vedem acolo, proclamă ea dând să se îndepărteze.

- Sper că nu, o contrazise el. M-ar dura să vă văd încătușată de jandarmi, chiar dacă acest lucru ar anima o seară excesiv de plictisitoare.

- Aveți o imaginație dramatică. În eventualitatea puțin probabilă în care nu mă lasă înăuntru, n-o să facă altceva decât să mă expedieze discret. N-o să-și permită o scenă când afară este adunată o mulțime de curioși. Până la urmă, oamenii ar putea să-mi ia partea.

- Este un risc prostesc. Totul pentru micul dumneavoastră magazin.

- Prostesc, repetă ea încet. Micul meu magazin. Se uită spre tavan la semizeii ce priveau cu jind și la satirii care dănuiau obscen. Când ochii îi coborâră din nou la el erau reci și calmi, în contradicție cu respirația rapidă. Se vedea că e nervoasă, dar se controla minunat. Ducele se întrebă cum ar fi arătat mânia ei dacă s-ar fi dezlănțuit. Acel mic magazin este viața mea. Și nu numai a mea. Nu aveți nici cea mai vagă idee cât am muncit ca să reușesc la Londra. Habar nu aveți ce înseamnă să întreci casele de modă cu tradiție. Nici prin gând nu vă trec obstacolele de care ne-am lovit: nu numai reprezentantele concurenței - și sunt o adunătură periculoasă - ci și conservatorii din clasa dumneavoastră. Până și bunicile franceze se îmbracă cu mai mult bun-gust decât compatrioatele dumneavoastră. Este ca un război, uneori. Și de aceea, da, acesta e singurul lucru pe care-l am în minte, și da, fac tot ceea ce este necesar ca să cresc reputația afacerii mele. Și dacă sunt aruncată pe stradă sau în închisoare, singurul lucru la care mă gândesc este cum să întorc situația în favoarea mea ca să-mi fac publicitate.

- Pentru haine, zise el. Nu vi se pare absurd să faceți atâtea eforturi în timp ce englezoaicele, așa cum spuneți, sunt nepăsătoare în privința modei? De ce nu le dați pur și simplu ceea ce-și doresc?

- Pentru că eu le pot oferi mai mult decât ceea ce vor. Le pot crea ținute de neuitat. V-ați îndepărtat chiar atât de mult de preocupările vieții cotidiene încât nu înțelegeți? Nu aveți nici un lucru pe lumea asta care să vă concentreze toată atenția în ciuda piedicilor? Dar ce întrebări stupide. Dacă ați fi avut un scop în viață v-ați fi dedicat acestuia, în loc să vă irosiți zilele prin Paris.

Ar fi trebuit să anticipeze că avea să-i dea o replică pe măsură, dar fusese atât de captivat de pasiunea ei pentru afacerea aceea mărunță încât îl prinsese pe picior greșit. O imagine a lumii de care fugise îi străfulgeră în minte - mica și plictisitoare lume a responsabilităților sufocante și a datoriei de îndeplinit cu orice preț. Pe moment se simți rușinat, apoi mânios pentru riposta încasată. Reacionând la înțepătură fără să gândească, declară:

- Într-adevăr, totul e un sport pentru mine. În așa măsură, încât fac pariu cu dumneavoastră. Faceți cărțile, doamnă. 21, cu sau fără variațiuni, cum preferați. De data aceasta, dacă o să câștigați, o să vă conduc chiar eu la balul contesei de Chirac.

Ochii ei sclipiră - de supărare sau de mândrie sau poate din pur dispreț. Nu putea să își dea seama și, pe moment, nici nu îi păsa.

- Sportiv, cu adevărat, spuse ea. Un pariu grăbit după un altul. Mă întreb ce credeți că veți dovedi. Dar nu chibzuiți, nu-i așa? Cu siguranță n-ați stat să vă întrebați ce vor spune prietenii dumneavoastră.

El abia îi auzea vorbele. Se delecta privindu-i semnele emoției - culoarea ce dispărea și reapărea pe față, sclipirile din ochi, mișcarea în sus și în jos a bustului. Și în tot acest timp simțea o ușoară durere acolo unde îi înfipsese acul ascuțit.

- Nu vreau să dovedesc nimic, protestă el. Tot ce vreau este să pierdeți. Și când o veți face, o să vă recunoașteți înfrântă printr-un sărut.

- Un sărut! exclamă ea izbucnind în râs. Un biet sărut de la o croitoreasă ceva mai răsărită. Este o miză insignifiantă în comparație cu demnitatea dumneavoastră.

- Dacă e făcut cum se cuvine, nu va fi deloc un biet sărut, doamnă. N-o să plătiți doar cu un pupic pe obraz, ci cu genul de sărut pe care îl oferiți bărbatului în fața căruia capitulați. Iar dacă nu reușea să obțină sărutul, putea foarte bine să plece la Londra chiar în acea noapte. Ținând cont de respectabilitatea dumneavoastră prețioasă, miza e mare, știu, adăugă el.

Văzu o sclipire în ochii ei negri înainte ca fața să i se transforme într-o mască frumoasă, rece, impenetrabilă. Dar îi observase tulburarea, iar acum nu mai putea da înapoi, viața îi depindea de asta.

- Nu e nici o problemă pentru mine, spuse ea. Nu ați fost atent, Înălțimea Voastră? Nu aveți nici o șansă.

- Atunci aveți numai de câștigat, zise el. O intrare ușoară la cel mai exclusivist și plictisitor bal din Paris.

- Perfect. Să nu spuneți că nu v-am avertizat, murmură femeia cu un aer compătimitor, după care se întoarse la scaunul ei și se așeză. Orice joc doriți. Oricum vreți. Nu contează. O să câștig și va fi foarte amuzant. Îi întinse lui pachetul. Faceți cărțile, îl invită ea.

*

În timpul Revoluției Franceze, bunicul aristocrat al Marcellinei își păstrase capul pe umeri pentru că știuse să aibă capul pe umeri. Generații de-a rândul de Noirot - nume pe care el îl luase după ce fugise din Franța - îi moșteniseră stăpânirea de sine și simțul practic nemilos.

Adevărat, pasiunile tinerei femei puteau atinge limite întunecate și adânci, așa cum era tipic în familia ei, de ambele părți. La fel ca rudele sale însă, se pricepea foarte bine să-și ascundă sentimentele, abilitate înăscută

pe care le-o transmisese prin exercițiu și surorilor sale. Dar modul denigrator și ușuratic în care Clevedon se referise la afacerea și profesia ei îi făcuse sângele să clocească. Prin vene îi curgea sânge nobil, fie el și cel mai corupt sânge albastru din toată Europa. Însă Noiroț era un nume comun, la fel de comun ca țărâna, de aceea îl alesese bunicul. Acum, majoritatea rudelor dispăruseră, ducând cu ei proasta reputație în mormânt.

Notorie sau nu, familia sa era la fel de veche ca aceea a lui Clevedon – iar ea se îndoia că strămoșii lui fuseseră niște sfinți. Singura diferență dintre ei în acel moment era că el era îndeajuns de bogat ca să nu fie obligat să lucreze, iar ea trebuia să muncească pentru fiecare bănuț.

Era conștientă că n-ar fi trebuit să se lase provocată. Știa că toate clientele ei o priveau de sus. Toate se purtau precum Lady Renfrew și doamna Sharp, vorbind ca și când ea și surorile ei erau invizibile. Pentru cei din pătura înaltă, proprietarii de magazine reprezentau doar un alt tip de servitori. Considerase mereu această observație utilă și, uneori, amuzantă. Dar el...

Nu conta. Întrebarea era acum dacă să-l lase să câștige sau nu. Mândria nu-i îngăduia prima variantă. Dorea să-l zdrobească, să-i distrugă trufia și superioritatea. Dar dacă el ar fi pierdut nu ar fi fost deloc convenabil. Nu putea să intre la bal la brațul ducelui de Clevedon fără să stârnească un val de bârfe – era exact ceea ce-și dorea mai puțin.

– Trecem prin tot pachetul, o trezi el din reverie. Dar cu o diferență: nu ne arătăm cărțile decât la final. Apoi, cine are cele mai multe mâini bune câștigă jocul.

Faptul că nu putea să vadă cărțile în timp ce jucau o împiedica să-și calculeze corect șansele. Dar îl putea citi, iar el nu avea cum să facă același lucru cu ea. Mai mult, varianta pe care o propusese nu dura mult. În curând avea să știe dacă el juca imprudent.

Prima mână. Două cărți la fiecare. Primi combinația perfectă – asul de caro și valetul de cupă. Ducele zăbovi îndelung, ceea ce nu făcea niciodată dacă suma era mai mică de șaptesprezece.

La a doua mână ea avu asul de cupă, un patru și un trei. Următoarea dată făcu șaptesprezece, cu trefle. Apoi alt natural¹ - asul de pică și regele de cupă, după care primi dama de cupă și nouă de caro.

Jocul continuă în același stil. Uneori el trăgea trei cărți în timp ce ea, doar două. Dar era foarte hotărât, ceea ce nu se întâmplase înainte, iar Marcelline nu mai putea detecta pâlparea din ochii lui verzi care indica faptul că nu-i plăceau cărțile pe care le ținea în mână.

Simțea cum inima îi bătea mai repede cu fiecare mână, deși cărțile erau, în cea mai mare parte, bune. Douăzeci și unu o dată, de două ori, de trei ori. Majoritatea celorlalte mâini erau satisfăcătoare. Dar el era calm, concentrat, și nu putea fi absolut sigură că norocul lui era mai prejos decât al ei.

După zece mâini își întoarseră cărțile, etalându-le elegant pe masă, zâmbindu-și relaxat unul altuia, amândoi încrezători în propriile șanse.

O privire la cărțile împrăștiate în fața lor îi spuse că îl învinsese de patru ori, iar una dintre mâini se încheiase la egalitate. Nu că ar fi fost necesar ca toate cărțile să fie etalate ca să-și dea seama cine câștigase. Era suficient să-i observe perplexitatea. Dură doar o clipă până redeveni bărbatul de dinainte; dar în acea străfulgerare, Marcelline îl zărise pe băiatul care fusese odată, și pentru un moment regretă totul: că se întâlniseră în felul în care o făcuseră, că trăiau în lumi diferite, că nu îl cunoscuse înainte de a-și pierde inocența...

Apoi ridică privirea și i-o întâlni pe a lui, iar în ochii verzi observă apărând - în sfârșit - conștientizarea problemei pe care și-o crease.

Clevedon își reveni într-o fracțiune de secundă. Dacă îl mână înfrângerea - așa cum probabil că se întâmpla - nu o lăsa să se vadă. La fel ca ea, era obișnuit să ascundă astfel de lucruri. La rândul ei, tânăra femeie trebuia să-și disimuleze triumful. Mai mult ca sigur

¹ La jocul de 21 (blackjack), combinația „naturală“ este cea între as și o carte valorând 10 puncte (rege, damă, valet, 10) (n.red.)

că el avea remușcări. Consternarea lui, oricât de puțin afișată, îl chinuia mai mult decât ar fi trebuit.

- V-ați grăbit, Înălțimea Voastră, îl tachină ea. Din nou. Alt pariu prostesc. Dar de data aceasta sunt mult mai multe în joc.

Mândria, cea mai fragilă parte a unui bărbat. Ducele ridică din umeri și adună cărțile, însă ea știa ce masca acest gest.

Prietenii lui îl văzuseră la operă în loja unei actrițe în vârstă, căutând o intrare la prietena acesteia. Émilien știa că ea era o creatoare de modă din Londra și până a doua zi cel puțin jumătate din Paris avea să afle că era un nimeni: nu era o actriță străină sau o curtezană, și cu siguranță nu era o lady străină. Ce aveau să creadă prietenii lui când avea să-și facă intrarea la petrecerea simandicoasă alături de oaspetele cel mai nepotrivit, o negustoreasă?

- Cât de ipocriți sunteți voi, aristocrații. Totul e foarte bine dacă alergați după femei inferioare vouă, doar ca să vă culcați cu ele, dar să le etalați într-o companie bună? E de neconceput. Prietenii dumneavoastră vor crede că v-ați pierdut mințile. O să-și închipuie că m-ați lăsat să vă fac de râs. Înrobit, vor spune. Marele duce englez înrobit de o micuță burgheză laudăroasă.

El ridică din umeri.

- Așa se va întâmpla? Atunci, ar trebui să fie distractiv să-i văd cum le cade falca. O să vă îmbrăcați în roșu?

Ea se ridică, și el la fel, cu maniere perfecte, în ciuda situației.

- Ați jucat bine, zise ea. Vă felicit. Dar știu că aveți remușcări. Și pentru că sunt o femeie generoasă - și tot ce vreau este să vă îmbrac soția - o să vă eliberez de pariul la care n-ar fi trebuit să vă angajați. Fac asta pentru că sunteți bărbat, și știu că sunt situații în care bărbații folosesc alt organ în locul creierului ca să gândească. Își luă poșeta, își aranjă șalul și în acel moment îi reveni în minte senzația atingerii degetelor lui pe piele. Alungă nervoasă gândul și se îndreptă spre ușă. Adio. Până mâine sper să vă recăpătați înțelepciunea și să fim

în continuare prieteni. În acest caz, aștept cu nerăbdare să ne vedem poimăine. Poate că o să ne întâlnim pe Quai Voltaire.

El o urmă până în prag.

- Sunteți cea mai afurisită femeie. Nu sunt obișnuit să primesc ordine de la doamne.

- Așa suntem noi, burghezii. Nu avem finețe sau tact. Suntem foarte practici.

Marcelline păși pe coridorul pustiu. Dintr-o cameră auzi niște murmure joase. Unii erau încă la mesele de joc. Din altă parte răsunară niște sforăituri. Apoi percepu pașii lui, la început în spatele ei, apoi alături.

- V-am rănit sentimentele, spuse el.

- Sunt o simplă croitoreasă. Clientele mele sunt femei. Dacă doriți să-mi răniți sentimentele, trebuie să vă străduiți îndeajuns de mult încât să atingeți un nivel de-a dreptul debil, atât mental cât și fizic.

- Cumva totuși v-am supărat. Sunteți hotărâtă să o îmbrăcați pe ducesa, și nu vă poate opri nimic, dar sunteți pe punctul de a renunța.

- Mă subestimați. Eu nu renunț niciodată.

- Atunci de ce mă respingeți?

- Nu am făcut așa ceva. Am dat uitării pariul. Este dreptul câștigătorului. În cazul în care ați fi gândit limpede, nu lați fi pus niciodată. Iar în ceea ce mă privește, dacă nu v-aș fi dat ocazia să mă provocați, nu aș fi acceptat. Asta e. Amândoi am greșit. Acum duceți-vă, căutați-vă prietenii și aranjați să fie duși acasă. Măine mă așteaptă o zi lungă și, spre deosebire de dumneavoastră, nu-mi pot permite să stau în pat până la prânz ca să mă refac după această noapte.

- Vă este frică, zise el.

Tânăra femeie se opri uimită. Gura lui senzuală afișa un zâmbet satisfăcut.

- Poftim? întrebă ea încet.

- Vă este frică. Dumneavoastră sunteți cea care se teme de ce va spune lumea despre dumneavoastră și de modul în care va reacționa față de dumneavoastră. Sunteți gata să vă strecurați precum un hoț, sperând

ca nimeni să nu observe, dar sunteți îngrozită la gândul de a fi însoțită de mine, cu toți ochii ațintiți asupra noastră.

- Nu-mi face plăcere să vă zdruncin convingerile, dar ceea ce credeți sau spuneți dumneavoastră și prietenii nu este la fel de important pentru alții pe cât vă închipuiți. Sper că nimeni nu mă va observa din același motiv pentru care un spion nu vrea să fie observat. În plus, emoția de a merge într-un loc în care nu sunt dorită și nici invitată va face petrecerea mult mai interesantă pentru mine, spre deosebire de ceilalți.

Își continuă drumul respirând precipitat, pe cale să-și piardă cumpătul. Autocontrolul său era formidabil, chiar și pentru cineva de teapa ei, și totuși îl lăsase să o provoace. Nu dorise decât să o îmbrace pe viitoarea lui soție, dar nu pricepea cum de ajunsese să se implice în acest joc. Iar acum se întreba dacă nu cumva avea să se aleagă praful de tot dacă el o zăpăcea cu fața lui frumoasă, cu zâmbetele aparent inocente și cu degetele care-i mângâiau pielea.

Vocea lui se auzi din spate.

- Lașo! Cuvântul păru să răsune pe holul pustiu. Lașă? Ea, care la nici douăzeci și unu de ani plecase la Londra cu o mână de monede în poșetă și cu responsabilități copleșitoare pe umeri - un copil și două surori mai mici - și riscase totul pentru un vis și pentru curajul de a-l urma? Se răsuci pe călcâie și se apropie de el. Lașo, repetă Clevedon.

Marcelline își aruncă poșeta, îi apucă eșarfa de la gât și îl trase spre ea. Capul lui se aplecă. Ea se întinse în sus, îi luă obrazii în palme, îi trase gura spre a ei și îl sărută.

capitolul 4

„Doamna Clark primește constant, ca de obicei, modele de la cei mai buni pălărieri din Paris, ceea ce îi permite să dea tonul în modă în fiecare lună și să spere

că doamnele care apelează la serviciile ei vor fi pe deplin satisfăcute.“

Compendiul lunar de publicitate al lui Bell pentru luna iunie, 1807

Nu era un gest de predare, ci o palmă dată sub forma unui sărut.

Buzele ei deschise îndrăzneț se ciocniră de ale lui, iar coliziunea îl zdruncină. Era ca și cum fuseseră iubiți cu mult timp în urmă și acum se urau, iar cele două sentimente se contopiseră. Puteau să se lupte sau să se iubească; era același lucru.

Marcelline îl strângea cu toată puterea, mai lipsea doar să-și înfigă unghiile în fața lui. În schimb, îl rănea cu gura moale, cu presiunea buzelor, cu jocul limbii, ca într-un duel. Și, mai presus de toate, îl rănea cu gustul ei asemănător coniacului, bogat, profund și misterios. Gustul fructului interzis. Sau gustul pericolului.

Preț de o clipă el reacționează instinctiv, răspunzând pe aceeași notă asaltului, chiar dacă trupul i se tensiona și i se topea în același timp. Genunchii i se înmuiară și simți un gol în stomac. Era uimitor de caldă și de frumoasă; în timp ce mintea i se dizolva, corpul lui devenea din ce în ce mai conștient de gustul gurii ei, de mirosul pielii, de apăsarea sânilor pe haină și de foșnetul rochiei ce i se freca de pantaloni.

Inima îi bătea prea repede și prea puternic, căldura îi inundase venele și cobora cu repeziciune. O luă în brațe și își lipi palmele de spatele ei, pe mătasea corsajului și pe dantela gulerului ce-i înconjura pielea catifelată. Își lăsă mâinile să alunece de-a lungul curbei taliei, tot mai jos. Deși încurcat de straturile de haine, o trase cu putere spre el, iar tânăra femeie scoase un sunet gutural, ca un geamăt de plăcere.

Palmele ei se prelinseseră lent de pe fața lui, trecură peste eșarfa de la gât, peste vestă și mai jos. Ducele își ținu respirația așteptând tensionat. Pe neașteptate însă, îl îndepărtă. În mod normal nici nu l-ar fi clintit, chiar dacă îl împinsese cu putere, dar forța și faptul că gestul

se petrecuse brusc îl luară prin surprindere, obligându-l s-o elibereze din strânsoare.

Ea se smulse din brațele lui și se ciocni de peretele din spate. Râse scurt, apoi se aplecă să-și recupereze poșeta. Își îndepărtă o buclă năvăvașă de pe față și, cu o grație firească, își rearanjă șalul.

- O să fie foarte distractiv, spuse ea. Abia aștept. Da, acum că mă gândesc mai bine, nu aș dori nimic mai mult, Înălțimea Voastră, decât să mă însoțiți la balul contesei de Chirac. Puteți veni să mă luați de la Hôtel Fontaine la ora nouă fix. Adio! Străbătu calm holul și dispăru pe ușă.

Nu o urmă. Nu dorea să strice o ieșire perfectă din scenă. Își adună mintea și echilibrul, încercând să-și ignore senzația de instabilitate, ca și cum ar fi alergat către marginea unei râpe și se oprise la numai câțiva centimetri de o cădere în gol.

Dar, desigur, nu era nici o râpă, nici un gol în care să cadă. Era absurd. Avusese de-a face cu o femeie temperamentală, iar el era amețit... încurcat... pentru că trecuse ceva vreme de când întâlnise una de genul ei.

Se întoarse ca să-și caute prietenii sau mai degrabă să recupereze trupurile celor care cedaseră. În timp ce aranja să fie duși acasă, o voce lăuntrică îi spuse cu ironie că pe moment nu avea nimic mai important de făcut decât să adune și să sorteze o mulțime de aristocrați beți morți.

Mai târziu, când, odată ajuns în apartamentul său, începu o scrisoare pentru Clara, își dădu seama că nu era capabil să aștearnă pe hârtie nici un rând. Abia își amintea reprezentația. Părea că trecuse o eternitate de când fusese la teatru, visând la următoarea întâlnire cu doamna Noirot.

Notițele despre spectacol deveniră niște mângălituri ce-i jucau în fața ochilor. Singurele lucruri care-i apăreau clar în minte erau balul doamnei de Chirac, ce urma să aibă loc peste câteva ore, pariul prostesc pe care îl făcuse și enigma imposibilă pe care insista să o rezolve: cum să o introducă la eveniment pe blestemata

de croitoreasă fără să-și sacrifice demnitatea, mândria și reputația.

*

Când Marcelline se întoarse la hotel, o găsi pe Selina Jeffreys moțâind într-un fotoliu, lângă foc. Deși blonda zveltă era cea mai tânără dintre cusătoresele ei, recent adusă dintr-un așezământ caritabil pentru „femei nefericite“, era cea mai sensibilă dintre toate, motiv pentru care o alesese ca să joace rolul servitoarei în călătoria la Paris. O femeie care călătorea cu o cameristă era tratată cu mai mult respect.

Frances Pritchett, cea mai veche dintre cusătorese, era probabil îmbufnată acum pentru că fusese lăsată deoparte. Dar venise data trecută și nu avusese deloc chef să joace rolul de servitoare. Ea nu ar fi stat trează așteptând ca patroana ei să se întoarcă acasă. Ar fi făcut-o numai ca să se plângă de francezi, în general, și de personalul hotelului, în particular.

Jeffreys tresări când Marcelline o atinse ușor pe umăr.

- Prostuțo, o dojeni aceasta. Ți-am spus să nu mă aștepți.

- Dar cine o să vă ajute cu rochia, doamnă?

- Puteam să dorm în ea. N-ar fi pentru prima oară.

- O, nu, doamnă! În această rochie frumoasă?

- Nu mai este așa de frumoasă, zâmbi Marcelline. Nu numai că s-a șifonat, dar e îmbibată de miros de fum de țigară, de parfum și de apă de colonie.

- Atunci haideți să o dăm jos! Probabil sunteți epuizată. Mai întâi plimbarea, apoi faptul că ați stat trează toată noaptea...

O însoțise pe Marcelline la plimbarea pe Longchamp și dispăruse când i se făcuse semn. Spre deosebire de Pritchett, Selina Jeffreys nu se supăra dacă trebuia să se facă nevăzută. Era fericită numai să se afle în preajma atâtor oameni bogați care purtau haine splendide

și călăreau bidivii frumoși sau treceau pe lângă ea în trăsurile elegante.

- Cineva trebuie să meargă în locurile frecventate de aristocrați, zise Marcelline.

- Eu nu știu cum reușesc ei, noapte după noapte.

- Nu sunt obligați să fie la muncă la ora nouă dimineața.

- Adevărat, râse fata.

Deloc grăbită, ci mai degrabă iute și eficientă, o dezbracă pe Marcelline într-o clipă. La fel de repede pregăti un lighean de apă fierbinte pentru spălat. Pentru o baie în toată regula trebuia să aștepte ivirea dimineții, când se trezea personalul hotelului. Între timp, Marcelline avea nevoie să scape de mirosurile cazinoului.

Era destul de ușor. Însă gustul și parfumul de gentleman nu aveau să dispară prea curând. Putea să se spele pe față și pe dinți, dar corpul și mintea își aminteau surpriza de pe fața lui Clevedon, căldura care îl năpădise, răspunsul îndrăzneț al gurii și al limbii lui și dorința înnebunitoare ce se trezise în ea când îi atinsese spatele, din ce în ce mai jos.

Faptul că îl sărutase nu fusese cea mai înțeleaptă mișcare pe care o putea face o femeie, dar ce variante mai avea? Să-l palmuiască? Un clișeu! Să-i dea un pumn? În acel corp puternic? În acea falcă proeminentă? Nu ar fi făcut altceva decât să se rănească la mână, stârnind amuzamentul ducelui.

Fără îndoială, în acel moment el nu râdea, ci reflecta intens. Probabil că mai intens decât o făcuse vreodată. Era convinsă că nu avea să dea înapoi de la această provocare. Era prea mândru și prea hotărât să exercite controlul asupra ei și tuturor asupra lucrurilor.

Avea să fie cu adevărat distractiv să vadă cum va reuși să-i facă ei intrarea la petrecerea contesei. Dacă se sfârșea într-un mod umilitor pentru el, poate că avea să învețe ceva din această experiență. Pe de altă parte, ar fi putut ajunge să o urască pe Marcelline și să-i interzică soției lui să treacă pragul Casei Noiroi.

Instinctele Marcellinei îi spuneau însă altceva. Indiferent de greșelile lui – deloc puține – nu era un bărbat rău sau genul care purta pică.

– Du-te la culcare, îi spuse lui Jeffreys. Avem multă treabă astăzi, întrucât va trebui să ne pregătim pentru diseară. Totul trebuie să iasă perfect.

Și așa avea să fie. O aștepta o șansă unică în viață, aproape la fel de importantă ca posibilitatea de a i-o fura lui Dowdy pe ducesa de Clevedon.

Ducele complicase ceea ce trebuia să fi fost o afacere simplă și directă. Dacă ea ar fi acționat pe cont propriu, succesul intrării la bal ar fi depins de un camuflaj perfect, de manevre ocolite și, desigur, de un autocontrol deplin. Dar asta nu mai conta acum.

Destinul avea obiceiul să-i strice mereu planurile. Ruleta era mai previzibilă decât viața însăși. Nu era de mirare că se dovedea așa de bună la acest joc. Se gândi că viața nu e o roată care se învâрте. Niciodată nu se întoarce în același loc. Nu se rezumă la roșu, la negru sau la un șir de numere, ci își bate joc de logică. Sub hainele frumoase ale ordinii impuse de om predominantă anarhia.

Totuși, de fiecare dată când viața îi zădărnicea intențiile, reușea să conceapă un nou plan și să salveze situația. Uneori chiar triumfa. Era expertă în adaptare. Orice avea să se întâmple în acea noapte, intenționa să profite din plin.

*

În acea noapte

Să-l facă pe Clevedon să o aștepte ar fi fost un gest avantajos pentru ea. Nu era obișnuit să primească ordine de la nimeni, cu atât mai puțin de la o micuță negustoreasă îngâmfată.

„Nouă fix“, spusese ea. Ca și cum era lacheul ei. Ar fi fost însă o reacție copilărească, iar ducele prefera să nu adauge infantilismul pe lista de minusuri ale propriului

caracter, la care, după toate aparențele, Marcelline lucra de zor. Era prea hotărâtă să atribuie orice întârziere impulsivității. Îl făcuse deja laș oferindu-i șansa de a-l scuti de pariu.

Cu o punctualitate desăvârșită, ajunse la nouă fix. Când ușa trăsurii se deschise, o văzu stând afară, la una dintre mesele de pe verandă. Un gentleman, ale cărui maniere și vestimentație îi trădau naționalitatea engleză, îi vorbea stând aplecat deasupra ei.

Clevedon plănuse totul cu mare grijă: ce ținută să poarte la bal, ce să-i spună însoțitoarei sale și ce expresie să afișeze atunci când îi vorbea. Renunțase pe rând la o duzină de veste și îi lăsase în grijă valetului Saunders un teanc de eșarfe șifonate. Compusese în minte nenumărate discursuri istețe. Era, pe scurt, cu nervii întinși la maximum.

Ea, în schimb, nici că putea fi mai calmă. Se tolănea pe verandă și flirta cu orice individ care trecea prin preajmă. S-ar fi putut crede că nu avea altceva de făcut decât să poarte o conversație cu un alt potențial plătitor de facturi. Și pe bună dreptate, doar nu prietenii ei aveau să șoptească pe la spate și să dea din cap compătimitor. Își putea imagina cu ușurință ce vor spune cunoștințele lui: săgeata lui Cupidon l-a străpuns în sfârșit pe ducele de Clevedon – și nu i se aprinseseră călcâiele pentru cea mai mare frumusețe din Paris, pentru cea mai irezistibilă curtezană sau pentru cea mai vânată doamnă de rang înalt, ci pentru o compatrioată de origine modestă, care îi dăduse o lovitură de grație.

Își blestemă în sinea lui prietenii și propria prostie, coborî din trăsură și se îndreptă către masa ei. În timp ce se apropia, Marcelline îl zări și îi spuse ceva bărbatului vorbăreț. Acesta aprobă din cap și, fără să-l bage în seamă pe Clevedon, se înclină și intră în hotel.

Când ducele ajunse la masă, ea îl aștepta. Spre surprinderea lui, îi zâmbi: gura i se curbă într-un gest cald, voluptuos, care aproape că-l făcu să ingenucheze. Totuși, nu se lăsă înfrânt, nici pe departe.

– Sunteți prompt, remarcă ea.

- Nu las niciodată o doamnă să aștepte.

- Dar eu nu sunt o doamnă.

- Nu sunteți? În acest caz sunteți o enigmă. Sunteți gata? Sau preferați să serviți mai întâi un pahar ca să vă întăriți pentru supliciul ce va urma.

- Sunt întărită atât cât trebuie să fiu.

Se ridică și făcu un gest în semicerc cu mâna, atrăgându-i atenția asupra vestimentației. Se gândi că o femeie ar fi avut o denumire pentru asta. Pentru el nu era decât o rochie. Știa că mânecile aveau denumiri speciale - „à la Taglioni“ sau „à la Clothilde“ și alte astfel de epitete lipsite de sens, numai pe înțelesul doamnelor. Rochiile lor i se păreau la fel: umflata la mâneci, generoase în zona de jos și strâmte la mijloc. Fusesse înconjurat de femei stilate de când se maturizase.

Ținuta ei era croită din mătase și avea o culoare ciudată, ca a nisipului, pe care nu ar fi considerat-o atrăgătoare dacă ar fi văzut-o într-o vitrină. Însă era decorată cu panglici roșii ce semănau cu niște flori în mijlocul unui deșert. În plus, avea metri întregi de dantelă neagră ce cădeau precum apa unei cascade peste umerii moi, apoi în față, pe sub un șal, și de-a lungul taliei.

Îi făcu un gest cu degetul ca să se învârtă. Ea se roti ușor, cu grația apei, iar dantela de pe umeri pluti în aer în timpul mișcării. Când termină arcul de cerc nu se opri, ci se îndreptă direct spre trăsură. O însoți.

- Cum se numește această culoare îngrozitoare? vru el să știe.

- „Poussière“.

- Praf, traduse el. Vă felicit, doamnă. Ați transformat praful în ceva atrăgător.

- Nu este o culoare ușor de purtat. În special în cazul tenului meu. Adevărata nuanță „poussière“ m-ar face să par că sufăr de o boală de ficat. Dar această mătase are un ton de roz, observați?

- Cum să vă fac să înțelegeți? Eu nu observ astfel de lucruri.

- Ba da. Ceea ce vă lipsește este vocabularul. Ați spus că este atrăgătoare. Acest lucru se datorează tonului

de roz, care se potrivește tenului meu, iar dantela magnifică, blondă, amplasată în apropierea feței, este și mai potrivită și creează un efect suplimentar.

- Este neagră, o contrazise el. Nu blondă.

- Dantela blondă este o dantelă de mătase extrem de fină. Denumirea nu se referă la culoare.

Purtară acest schimb de replici până la trăsura. Clevedon se pregătise pentru o continuare a luptei din ajun, iar ea se purta ca și cum ar fi fost doi prieteni vechi. Ceea ce îl dezarma și îl sâcâia în același timp.

Preocupat de nimicuri precum termenul „blond“, care semnifica de fapt orice nuanță de sub soare, aproape că uitase să-i privească gleznelor, dar instinctul îl salvă și își veni în fire chiar la timp. În timp ce ea urca treptele trăsुरii și se așeza pe banchetă, îi oferii o priveliște superbă, de circa cincisprezece centimetri, a ciorapilor ce îmbrăcau formele elegante ale gambei.

Îi reveni în minte noaptea precedentă - mai mult decât ar fi trebuit -, fapt ce îi pompă un val de căldură în tot corpul. Se imagină aplecându-se și prinzând glezna subțire, așezându-i piciorul în poală, trecându-și mâna înmănușată de-a lungul lui, în sus, din ce în ce mai sus...

„Mai târziu“, își promise în sinea lui pe când se urca în trăsura.

Puțin mai târziu

- Am onoarea să v-o prezint pe doamna Noirot, o cunoștință de-a mea, creatoare de modă din Londra, i se adresă ducele de Clevedon gazdei sale.

O vreme rumoarea din jurul lor continuă. Dar într-o clipă contesa de Chirac își dădu seama că nu înțelesese greșit franceza șovăielnică a ducelui, că el chiar rostise cuvintele „creatoare de modă din Londra“, că se referea la persoana neinvitată de lângă el, că știrea făcea deja înconjurul sălii de bal și că tăcerea se răspândea

precum unduirile apei din locul în care un bolovan cade într-un iaz.

Postura doamnei de Chirac deveni și mai țeapănă – deși acest lucru părea anatomic imposibil –, iar privirea rece și cenușie semăna cu oțelul.

– Nu înțeleg umorul englezesc, spuse ea. Oare este o glumă?

– În nici un caz, răspuse Clevedon. Vă prezint o curiozitate așa cum, pe vremuri, savanții aduceau la Curte obiecte remarcabile din călătoriile în Egipt. Am întâlnit-o pe această ființă exotică serile trecute la operă, iar ea a fost subiectul principal de discuție ieri, la promena-dă. Vă rog să mă scuzați și, în slujba cercetării științifice și prin bunătatea dumneavoastră, să treceți cu vederea această îndrăzneală. Vedeți, mă simt ca un naturalist care a descoperit o nouă specie de orhidee și a scos-o în lume din locurile neștiute ale habitatului său pen-tru a fi observată de alți naturaliști. Se uită la Noiroț, a cărei privire furioasă îi dădu de înțeles că nu era deloc amuzată. Culoarea nisipie și negrul o făceau să arate ca o tigroaică, iar explozia de roșu putea foarte bine să reprezinte sângele victimelor. Poate că, dacă mă gândesc mai bine, o floare nu este cea mai potrivită analogie, adăugă el. Și, ținând cont de circumstanțe, ar fi fost mai bine să o pun în lesă.

Tigroaica îi aruncă un zâmbet ce promitea neazuri mai târziu. Apoi își înclină capul către contesă și se lăsă într-o reverență atât de spectaculoasă – cu dantela ce plutea ușor în aer, cu panglicile ce zvâcneau ca niște aripi de flutură și cu țesătura ce foșnea delicat – încât îi tăie răsufarea.

În jurul lui auzi exclamații de uimire. Erau francezi și nu se puteau abține să nu remarce frumusețea și stilul combinate într-o capodoperă tumultuoasă, de neuitat.

Și contesa percepu reacția privitorilor. Se uită la ea. Toți cei prezenți rămaseră tablou, ținându-și respirația. Despre scena aceasta avea să se discute zile la rând, iar fi-e care cuvânt și gest al ei aveau să fie disecate. Avea să fie cel mai interesant eveniment ce se petrecuse vreodată

la balul pe care îl organiza anual. Știa acest lucru la fel de bine ca și Clevedon. Întrebarea era dacă avea să încalce tradiția permițând diversitatea.

În sala unde nu se auzea nici musca, aristocrata avea aerul unui judecător pe cale să dea o sentință.

- *Jolie*, murmură ea, ca și cum Clevedon chiar i-ar fi prezentat o orhidee.

Cu o aprobare condescendentă, un mic gest din cap, îi dădu voie creatoarei de modă să se ridice. Noirot se supuse cu grația unei dansatoare, provocând alte exclamații din partea mulțimii.

Aceasta fu tot. Un cuvânt - „drăguță” - și cei prezenți în încăpere respirară din nou.

Lui Clevedon și „descoperirii” sale li se permise să meargă mai departe, de-a lungul șirului de invitați de la recepție, și să intre la petrecere așa cum se cuvine.

*

- O creatoare de modă? De la Londra? Este imposibil. Nu puteți fi englezoaică.

Bărbații încercară să o înconjoare, dar doamnele îi traseră deoparte și o luară la întrebări.

Rochia lui Marcelline stârnise atât curiozitate, cât și invidie. Culorile ei nu erau neobișnuite. Erau pe val. Nici stilul nu era atât de diferit de ultima modă afișată la Longchamp. Dar modul în care ea combinase detaliile și nuanțele și micile adăugiri creau împreună ceea ce se chema stilul distinct Noirot. Fiind franțuzoaice, observară aceste aspecte și erau îndeajuns de intrigate pentru a o aborda, deși reprezenta o anomalie socială - nu era o persoană, ci un animal exotic.

Animalul de companie exotic al lui Clevedon. Încă o deranja această comparație, dar o parte din ea nu putea să nu-i admire iscusința. Era genul de situație pe care o creau membrii familiei ei când se găseau prinși la înghesuială. Dar avea să se ocupe de Aroganța Sa mai târziu.

- Sunt englezoaică și creatoare de modă, se prezentă ea. Își desfăcu poșeta și scoase o casetă frumoasă de argint. Scoase din ea câteva cărți de vizită simple și elegante, asemănătoare cu cele ale unui gentleman. Vin la Paris ca să mă inspir.

- Dar ar fi mai bine să aveți magazinul aici, spuse una dintre doamne.

Marcelline își trecu încet privirea peste ținutele lor.

- Dumneavoastră nu aveți nevoie de mine, pe când doamnele din Anglia au. După o pauză adăugă în șoaptă: O nevoie disperată.

Doamnele zâmbiră și se îndepărtară, toate îmblânzite, iar unele dintre ele de-a dreptul fermecate. Fu rândul bărbaților să se năpustească asupra ei.

*

- Este un mister, spuse Aronduille.

- Toate femeile sunt misterioase, zise Clevedon.

Stătea pe marginea ringului de dans și-l privea pe contele d'Émilien dansând cu doamna Noirot.

- Nu, nu asta am vrut să spun. Cum își găsește timp o creatoare de modă să învețe să danseze atât de frumos? Cum poate o negustoreasă din Anglia să vorbească franceza la fel de bine precum contesa? Și ce spui de reverența pe care i-a făcut-o gazdei? Întrebă el sărutându-și buricele degetelor. N-o să uit niciodată acea priveliște!

„Nu sunt o doamnă din înalta societate“, spusese ea.

- Este o enigmă, recunosc, zise Clevedon. Dar asta o face atât de... amuzantă.

- Toate doamnele s-au dus la ea, îi atrase Aronduille atenția. Ai văzut?

- Am văzut. Clevedon nu-și imaginase că ele aveau s-o abordeze. Bărbații, da, desigur. Dar femeile? Una era să fie acceptată de gazda ce trecuse politicoasă cu vederea proasta creștere a unui invitat de seamă. Alta era ca femeile prezente să inițieze o conversație cu „animalul“ său de companie. Dacă Noirot ar fi fost o actriță sau o curtezană sau orice altceva decât o creatoare

de modă, i-ar fi dat peste nas. În schimb, îi îndepărtaseră pe bărbați pentru a ajunge mai repede la ea. Întâlnirea fusese scurtă, dar la final toate arătau fermecate. Este o creatoare de modă, insistă el. Aceasta este profesia ei: să facă femeile fericite.

Totuși, nu putea să-și explice reverența. Nici modul în care ea vorbea sau mergea. Sau felul în care dansa.

De câte ori dansase Émilien cu ea? Pentru Clevedon acest lucru nu însemna nimic – nu ar fi făcut niciodată ceva atât de nepotrivit încât să danseze cu ea toată noaptea. Dar, ținând cont de faptul că riscase să fie umilit de dragul ei, avea dreptul la un dans.

*

Deși părea că atenția îi era îndreptată numai asupra partenerului de moment, Marcelline știa în fiecare clipă unde se afla Clevedon. Nu era nici foarte greu, pentru că ducele era cu un cap mai înalt decât majoritatea bărbaților prezenți, iar aspectul lui era greu de trecut cu vederea: un profil ce i-ar fi făcut să plângă și pe cei mai iscusiți sculptori greci și un păr negru, strălucitor, cu bucle de băiețandru. Apoi erau umerii. Nimeni nu mai avea asemenea umeri. Și nimeni nu avea un asemenea corp. Foarte posibil că el i-ar fi putut debita gazdei orice ar fi vrut, iar ea ar fi acceptat numai din motive estetice. Chiar și puritanii probabil că ar fi făcut același lucru. Contesa era bătrână și rece, dar nu era moartă.

O vreme el dansă, iar pașii lor îi purtară din când în când la numai câțiva centimetri unul de altul, însă aristocratul părea la fel de atent la partenera sa de dans cum încercase Marcelline să pară cu partenerii ei.

S-ar fi putut crede că era complet indiferent la prezența ei. Că o introdusese la petrecere, iar acum nu-i mai păsa de nimic altceva. Însă ar fi trebuit să fie o femeie extrem de proastă sau de naivă ca să se lase păcălită, iar ea nu era nici una, nici alta. Știa că el o urmărea, deși se pricepea foarte bine să mascheze acest lucru.

După o oră, ducele își pierdu răbdarea. Se plimba prin sala de bal, cu prietenul urmându-l ca o umbră, apoi, în sfârșit, mersul său fără țintă îl aduse lângă Marcelline, care era înconjurată de un grup de admiratori. Dând impresia că nu-i observase pe ceilalți, se îndreptă pur și simplu spre ea, asemenea unei corăbii ce acostă în port. Grupul de bărbați nu se opuse. Cu toții îi făcură loc de parcă nu erau decât apă în jurul vasului. Tânăra femeie se întrebă dacă așa se petrecuseră lucrurile și cu bunicul ei, când acesta era tânăr și chipeș – un nobil puternic dintr-o familie străveche. Oare cei din jur îi deschiseseră calea în același mod, iar el nu băgase niciodată de seamă că lumea era capabilă să procedeze și altfel?

- A, aici erați, spuse Clevedon ca și cum ar fi dat peste ea întâmplător.

- După cum vedeți, zise ea. Nu am ros draperiile și nici nu am zgâriat mobila.

- Da, observ că vă păstrați ghearele pentru mine. Ei bine, dansăm?

- Dar doamna mi-a promis mie următorul dans, se opuse domnul Tournadre. Clevedon îl străpunse cu privirea. Sau poate că am înțeles eu greșit, continuă bărbatul. Cred că era vorba despre alt dans. Se dădu înapoi ca un lup de rang inferior ce se retrăgea din fața liderului haitei.

O, nu trebuia să fie încântată de acest lucru! Numai o școlăriță ar fi fost entuziasmată de un bărbat care o apăra mărîind, la fel cum o face un lup când un altul îndrăznește să se apropie de femela lui. Totuși, era cel mai dorit bărbat din sala de bal, iar gestul său posesiv ar fi bucurat-o pe orice doamnă din încăpere. La urma urmei, era femeie, și încă una tânără, iar în ciuda experienței sociale pe care o acumulase, nu mai avusese până atunci parte de un pretendent care să-l gonească pe altul de lângă ea.

Fără să se mai piardă în reflecții, se lăsă condusă către ringul de dans. Apoi mâna lui îi cuprinse talia, iar a ei i se așeză pe umăr. Lumea se opri. Îi aruncă o privire și văzu în ochii lui verzi același șoc ce o făcuse și pe ea să-și

țină respirația și să nu se mai poată mișca. Dansase cu o mulțime de bărbați până atunci. Toți o ținuseră în același mod. Însă, de data aceea, atingerea palmelor lui îi declanșă o senzație atât de puternică, încât pielea ei vibră. O simți în străfundurile sale, o stare de nemișcare. Apoi inima începu din nou să-i bată și reuși să-și vină în fire.

Fața ei deveni o mască sociabilă. La fel și a lui. Mâinile lor libere se uniră, iar el o învârti în ritmul muzicii.

Dansară o vreme tăcuți. El, încă zdruncinat de ceea ce se întâmplase la începutul dansului, nu se simțea pregătit să vorbească. Știa că și ea simțise același lucru – deși nu putea spune ce fusese exact.

În acel moment atenția ei era îndreptată în altă parte, nu la el. Privea peste umărul lui, dându-i ocazia să o studieze. Nu era o frumusețe ieșită din comun, totuși lăsa această impresie. Era arătoasă, sărea în ochi și era complet diferită. Părul negru era aranjat într-o coafură la modă, însă puțin răvășit. Dacă s-ar fi aflat în altă parte, și-ar fi trecut degetele prin el, împrăștiindu-i agrafele pe podea...

O mișcare ușoară a capului dezveli o ureche mică, perfectă, de al cărei lob atârna un cercel de culoarea granatului. S-ar fi aplecat și și-ar fi trecut limba de-a lungul curbei delicate... Dar nu erau în altă parte, așa că se rotiră în continuare prin sala de bal; cu fiecare piruetă, valsul familiar devenea din ce în ce mai sumbru, mai ciudat și mai fierbinte. Cu fiecare piruetă, el era din ce în ce mai conștient de căldura încheieturii ei în mâna înmănușată, de fierbințeala care-i făcea pielea să strălucească într-o nuanță rozalie sub poleiala straielor și de modul în care căldura îi scotea în evidență parfumul. Izul pielii se combina cu cel difuz de iasomie.

Era doar o adiere de parfum într-o încăpere încălzită și aglomerată, plină de mirosmi, dar el îl simțea numai pe al ei. La fel, era vag conștient de dansatorii

ce se învârteau în jurul lor, o trombă de culori punctată de tonurile negre, gri și albe ale bărbaților. Dar toate aceste culori minunate păleau în fața vârtejului auriu-deschis, cu tentă rozalie, precum nisipul unui deșert la răsărit, punctat cu panglici roșii ce tremurau la fel ca macii în briza verii. Aproape de față era dantela neagră, ce plutea în aer la fiecare mișcare.

Într-un final, ea îl privi. Percepu căldura care-i aprinsese fața, pulsația venei de pe gât și fu conștient, fără a fi nevoie să se uite în jos, de faptul că pieptul ei se ridica și cobora cu repeziciune.

- Vă felicit, zise ea cu respirația întretăiată. Dintre toate șiretlicurile la care ați fi putut apela, la acesta nu m-aș fi gândit. Totuși, nu m-am considerat niciodată animalul de companie al cuiva.

- V-am prezentat drept exotică, o corectă el.

- Mă refer la partea cu lesa.

- Ar fi o lesă elegantă, vă asigur. Bătută cu diamante.

- Nu, mulțumesc. În plus, v-ați comportat ca și cum m-ați fi câștigat la un pariu când, de fapt, dumneavoastră ați pierdut. Și nu doar o dată. Ochii ei negri se ridicară spre ai lui, apoi coborâră, se opriră în dreptul eșarfei și lăsară în urma lor o dâră de căldură. Este un smarald foarte frumos.

- Pe care nu o să vi-l dau, zise el. Nu mai fac nici un pariu cu dumneavoastră în această seară. Oricum, am putea fi dați afară. Soția vicontelui de Montpellier mi-a arătat cartea de vizită pe care i-ați dat-o. Nu v-a spus nimănui până acum care e diferența dintre o serată a lumii bune și o petrecere negustorească? Acesta nu este un banchet al Breslei Croitorilor.

- Am observat asta. Croitorii ar fi fost mult mai bine îmbrăcați.

- Vă faceți că nu vedeți? o dojeni el. Uitați-vă în jurul dumneavoastră.

Ea aruncă o privire plictisită prin încăpere.

- Am mai văzut așa ceva.

- Suntem la Paris.

- Mă refer la bărbați, nu la femei. Dintre toți bărbații de aici, sunteți singurul de care un croitor londonez nu s-ar putea rușina că vă are drept client.

- Ce ușurat mă simt că am primit aprecierea dumneavoastră.

- Nu am spus că vă apreciez întru totul.

- Așa e. Am uitat. Sunt un aristocrat nefolositor.

- Aveți totuși unele foloase, spuse ea. Altfel nu ar trebui să vă fac curte.

- Așa o numiți?

- Uitați mereu. Această petrecere. Dumneavoastră. Totul este o afacere pentru mine.

Uitase. Ea dorise să vină la bal pentru a-i observa pe cei prezenți. Ar fi venit și fără el dacă nu ar fi fost la mijloc pariul - deși fusese mai degrabă un război de voință decât un pariu.

- Cum aș putea să uit? Abia mi-am putut crede ochilor când prietenii mi-au arătat cărțile de vizită pe care le-ați împărțit ca pe niște favoruri.

- Animalul exotic al Înălțimii Voastre v-a făcut de rușine? Ușa magazinului meu vă agresează nările? Ce curios. Din câte îmi amintesc, dumneavoastră ați fost cel care ați insistat să mă aduceți aici. M-ați tachinat cu lașitatea dumneavoastră. Însă, ați...

- Ar fi vulgar să vă strangulez pe ringul de dans, murmură el. Totuși, sunt foarte tentat să o fac.

- Nu fiți absurd! Nu v-ați mai distrat așa de secole. Doar mi-ați spus, nu-i așa, despre mașinațiunile de care sunt în stare cei care doresc să obțină o invitație la acest bal incredibil de plictisitor. Dumneavoastră ați realizat un lucru pentru care parizienii și-ar da un organ vital. Ați reușit să obțineți trofeul monden al deceniului. Însoțindu-mă, ați trecut peste regulile vechi, de neîncălcă, ale gazdei. Ați dat peste nas societății, atât franceze, cât și engleze. Și dansați cu femeia cea mai încântătoare din încăperea.

Inima îi bătea nebunește. De vină erau dansul alert, discuția lor și încercarea de a ține pasul cu agerimea ei. Pe deasupra, simțea o nesiguranță lăuntrică, aceeași

pe care o percepusese și înainte – pentru că vorbele femeii erau adevărate. Totul era adevărat, iar el nu-și dăduse seama de asta până când ea nu-i aruncase cuvintele în față.

– Aveți o părere foarte bună despre dumneavoastră, remarcă el.

– Dragul meu duce, numai priviți competiția.

– Aș face-o, dar sunteți atât de agasantă încât nu-mi pot lua ochii de la dumneavoastră.

Se învârteau pe ritm și amândoi rămaseră fără suflare din cauza dansului și a discuției purtate în acest răstimp.

Îi privi ochii sclipitori și gura surâzătoare – gura aceea care-l înnebunise.

– Fascinantă, îl corijă ea. Ați vrut să spuneți fascinantă, nu agasantă.

– Cu siguranță l-ați fascinat pe prietenul meu Aronduille, care se întreabă unde ați învățat să faceți asemenea reverențe, să dansați și să vorbiți atât de bine în franceză.

Marcelline făcu o pauză înainte de a-i răspunde.

– Ca o doamnă din înalta societate, vreți să spuneți? Nu fac decât să-mi imit clientele.

– Mă întreb unde ați învățat să le imitați. Nu lucrați din zori și până-n noapte? Creatoarele de modă nu deprim croitoria de mici?

– De la nouă ani. Cât de interesat sunteți, dintr-odată, de munca mea...

– Mi-am întregat valetul.

– Valetul, răsese ea. Țsta da, semn de bogăție!

– Dar și dumneavoastră aveți o cameristă. O fată micuță, cu părul blond.

Zâmbetul din ochii ei dispăru.

– Ați remarcat-o pe servitoarea mea?

– La promenadă, da.

– Sunteți un observator foarte bun.

– Doamnă, eu observ totul la dumneavoastră, pur și simplu din instinct de conservare.

- Spuneți-mi că sunt cinică, dar cred că nu e nimic pur în asta.

Dansul se apropia de sfârșit, însă ducele auzea vag muzica din fundal. Era absorbit de prezența ei, de căldura deopotrivă fizică și mentală care-i unea și de turbulența creată de acea femeie.

- Și totuși, mă curțați, zise el.

- Numai în interesul afacerii mele.

- Interesant. Mă minunez de metodele pe care le folosiți. Spuneți că doriți să îmi îmbrăcați ducesa și începeți prin a dispărea cu acul meu de la eșarfă.

- L-am câștigat pe drept!

Dansul se sfârșise, dar el încă o ținea în brațe.

- Mă tachinați, mă provocați și mă înfuriați, spuse el.

- A, asta fac ca să mă distrez.

- Ca să vă distrați. Vă place să vă jucați cu focul, doamnă.

- La fel și dumneavoastră.

Trecură câteva secunde tensionate înainte ca el să observe că muzica se oprise, iar oamenii din jur îi priveau comentând discret.

Îi dădu drumul din brațe netezindu-i teatral dantela de parcă ar fi aranjat ținuta unui copil. Îi zâmbi cu un aer de superioritate ce știa că o va înfuria, după care se înclină politicos.

Ea făcu o reverență la fel de frumoasă, apoi își deschise evantaiul și îl ridică în dreptul feței, ascunzând totul cu excepția ochilor negri, sarcastici.

- Dacă v-ați dorit un animal de companie blând, Înălțimea Voastră, ar fi trebuit să vă fi ales o altă femeie.

Apoi se strecură prin mulțime. Dantela neagră și panglicile roșii fluturau în jurul mătășii nisipii ce foșnea ademenitor.

capitolul 5

„Sezonul balurilor mascate s-a sfârșit, dar cele consacrate eleganței desăvârșite sunt la fel de frecvente

ca la începutul iernii. Majoritatea rochiilor noi, de dans, au voaluri în diverse culori inspirate de natură, de pildă galben pal și lila, alb și verde smarald sau trandafiriu, écru și nuanța cireșelor.“

„Costumele din Paris, de la un corespondent parizian“, *Revista Curții sau La Belle Assemblée*, 1835

Marcelline ieși din sala de bal și se îndreptă repede către scară.

- Eu v-am ales? se auzi o voce familiară, joasă, din spate.

Se întoarse surprinsă și se lovi de Clevedon. Se împiedică, iar el o prinse de umeri și o ajută să-și recapete echilibrul.

- Delicioasă ieșire, zise el. Dar încă nu am terminat discuția.

- Ba cred că da, răspunse ea. Mi-am îndeplinit misiunea în seara asta. Cartea mea de vizită o să ajungă la cel puțin un reporter până mâine, împreună cu o descriere detaliată a rochiei. Mai multe doamne le vor scrie prietenelor și familiilor lor din Londra despre magazinul meu. Iar eu și dumneavoastră am stârnit mai multe bârfe decât era de dorit. Pentru moment nu sunt convinsă că le voi putea întoarce în favoarea mea. Iar felul în care mă țineți nu va îmbunătăți lucrurile. Ca să nu mai vorbesc de faptul că îmi șifonați dantela.

El îi dădu drumul și, preț de o clipă nebună, tinerei femeii i se făcu dor de căldura și de apăsarea degetelor lui.

- Nu eu v-am ales, zise el. Dumneavoastră ați venit la teatru, v-ați etalat acolo și ați făcut pe dracu-n patru să-mi atrageți atenția.

- Dacă aveți impresia că asta înseamnă că am făcut pe dracu-n patru, înseamnă că vă lipsește complet experiența de viață.

O vreme el îi studie chipul, iar ochii verzi îi scăpăra-ră. Marcelline nu s-ar fi mirat dacă ar fi luat-o în brațe și ar fi scuturat-o până ce îi zăngăneau dinții. Îl provocase, poate, mai mult decât ar fi trebuit și nu era cea mai

înțeleaptă mișcare; dar și ea fusese la rândul ei provocată, frustrată din diferite motive, printre care unul ieșea în evidență.

- Eu v-am adus, rosti el încruntat, eu o să vă conduc înapoi la hotel.

- Nu este nevoie să plecați de la petrecere pentru mine. O să găesc o birjă care să mă ducă înapoi.

- Petrecerea e plictisitoare. Dumneavoastră sunteți singurul lucru interesant de aici. Nici nu ați plecat bine, că atmosfera s-a și dezumflat ca un balon cu aer cald străpuns de un ac. I-am auzit pe ceilalți oftând în spatele meu când am ieșit pe coridor.

- Nu credeți mai degrabă că petrecerea s-a dezumflat din cauza plecării dumneavoastră?

- Nu. Și nu încercați să mă flatați. Nu vă stă bine. De fapt, vă face fața verzuie. Mă întreb cum vă descurcați cu clientele. Cu siguranță sunteți obligată să le faceți complimente și să le lingușiți.

- Flatez în modul în care fac orice altceva, spuse ea. Frumos. Dacă mă înverzesc, acest lucru este provocat de faptul că dumneavoastră exagerați cu lingușirea.

- Atunci trebuie să vă veniți în fire înainte de a coborî treptele. Dacă vă împiedicați și vă spargeți capul, toate suspiciunile vor cădea asupra mea.

Avea nevoie să-și vină în fire, și nu de teama că se va împiedica pe trepte. Încă nu își revenise de pe urma valsului în brațele lui - căldura, amețeala, senzația fizică aproape copleșitoare și destul de îngrijorătoare, valul de dorință ce o străbătuse, îi gonise prin vene, îi pulsase în inimă și îi îngreunase gândirea ca și cum ar fi băut un soi de otravă.

Începu să coboare. În timp ce zgomotul petrecerii se estompa, deveni mai conștientă de pașii lui ce se auzeau încet în urmă. Să-și asume riscuri făcea parte din caracterul ei, iar moralitatea convențională nu fusese inclusă în educația pe care o primise.

Dacă ar fi fost alt bărbat, n-ar fi șovăit. L-ar fi tras într-un colț întunecat sau sub scară și ar fi profitat de el. Și-ar fi ridicat rochia, și-ar fi luat porția de plăcere -

tezemată de un perete, de o ușă sau de un pervaz – și s-ar fi eliberat.

Dar acesta nu era un bărbat oarecare, și deja le permisesese temperamentului și mândriei să o ia înaintea rațiunii. Léonie o avertizase la plecare: „Nu o să mai avem niciodată o ocazie ca asta. Nu o irosi.”

Problema era că Marcelline nu avea de unde să știe dacă o dăduse sau nu în bară înainte să fie prea târziu.

O vreme nu-și ziseră nimic, iar ea se întreba dacă și el se gândea la veștile ce aveau să zboare în curând la Londra și cântărea cum să le facă față. Dar de ce și-ar fi făcut el griji pentru bârfe? Era bărbat, și toată lumea se aștepta de la bărbați să alerge după femei, în special la Paris. Practic, asta era datoria lui patriotică.

Cu siguranță, Lady Clara nu se interesase prea mult de treburile lui. Și n-ar fi fost o mare surpriză dacă ar fi aflat. Din moment ce Longmore se purtase aproape la fel ca prietenul lui, Marcelline se îndoia că îi trecuse prin minte să menționeze acest lucru când îi prezentase lui Clevedon ultimatumul, indiferent în ce constase acesta.

Pe de altă parte, toate celelalte relații amoroase din Paris ale ducelui fuseseră cu doamne din înalta societate sau din pătura de mijloc, pe când o creatoare de modă – o negustoreasă de rând – nu era ceva obișnuit pentru Clevedon, și orice lucru neobișnuit făcea vâlvă. Gândindu-se la aceste aspecte, ajunsese la parter. Nu se simțea deloc liniștită.

Așteptă în timp ce el îi spuse portarului să aducă trăsura. Când Clevedon se întoarse, îl întrebă:

– Cum aveți de gând să-i explicați seara aceasta lui Lady Clara? Sau nu îi oferiți niciodată explicații în ceea ce vă privește?

– Nu vreau să vorbesc despre ea.

– Sunteți ridicol. O spuneți de parcă pronunțarea numelui său o va contamina în vreun fel. Probabil că vorbește conștiința dumneavoastră vinovată, pentru că în mod sigur nu este intelectul cel care se pronunță. Știți foarte bine că eu pe domnia sa o vreau. Domnia

Sa este motivul pentru care am venit la Paris. „Nu vreau să vorbesc despre ea“, îl imită Marcelline. Asta faceți când ceva devine inconfortabil? Pretindeți că nu există? Ea e acolo, om încăpățânat ce sunteți! Femeia cu care o să vă însurați până la sfârșitul verii. Ar trebui să vorbiți despre ea. Ar trebui să-mi reamintiți că-mi este net superioară. Cu excepția rochiilor, bineînțeles.

-Inițial, roști el pe un ton echilibrat, am vrut să-i scriu Clarei, așa cum fac de obicei. Plănuisem să-i redau cea mai idioată conversație în care am fost implicat în această seară. Intenționez să-i ofer impresiile mele legate de compania pe care am avut-o. Mă gândisem să-i descriu suferințele prin care trec din cauza plictiselii - o plictiseală pe care o îndur din cauza ei, pentru a-i oferi ocazia să se distreze.

-Ce purtare nobilă. Ceva licări în ochii lui, ceva ce semăna cu lumina unui far în timpul unei furtuni. Știa că naviga în ape periculoase, dar dacă nu reușea să-l țină sub control, risca să-și facă praf afacerea. Și ați fi trecut peste contribuția mea la toate aceste întâmplări? urmă ea. Ce întrebare stupidă. Ar fi lipsit de tact să-i povestiți despre femeile cu caracter îndoielnic pe care le întâlniți în timpul călătoriilor și al distracțiilor. În această situație însă, nu v-aș recomanda o asemenea tactică. Veștile despre apariția inedită pe care ați avut-o la petrecere vor călători curând peste Canalul Mânecii și vor ajunge la Londra cel târziu joi. Vă sfătuiesc să abordați subiectul imediat. Spuneți-i că m-ați adus la eveniment ca să câștigați un pariu. Sau că era mai curând o farsă.

-Pentru numele lui Dumnezeu, sunteți cea mai autoritară femeie pe care am întâlnit-o!

-Încerc să am grijă de viitorul meu, spuse ea.

Percepu o ușoară bâlbâială în propria voce. Alarmată, trase aer în piept ca să se liniștească. Privirea lui deveni grea ca plumbul și coborî către decolteul ei. Felul în care ea reacționează la acest mic gest nu făcu decât să o tulbure și mai tare. Să-l ia naiba! El era cel care trebuia să fie în lesă!

Se îndreptă către ieșire. Portarul deschise ușa grăbit.

- Trăsura nu a sosit încă, zise Clevedon. Doriți să stați pe stradă ca un funcționar care așteaptă omnibuzul?

- Eu nu merg în trăsură împreună cu dumneavoastră. O să luăm pe căi separate în această seară.

- Nu vă pot permite să călătoriți singură, spuse el. Asta nu vă va aduce decât necazuri.

Și să meargă cu el într-o trăsură închisă, în toiul nopții, în starea în care se afla, nu avea să-i aducă necazuri? Trebuia să scape de el, nu numai de dragul aparențelor, ci pentru a se gândi în liniște. Să caute o metodă de a repara situația.

- Eu nu sunt o domnișoară lipsită de apărare. Călătoresc singură la Paris de mulți ani.

- Fără servitori?

Își dori să fi avut la îndemână un obiect tare pe care să-l arunce în omul acela căpos. Crescuse pe străzile Parisului, ale Londrei și ale altor orașe. Provenea dintr-o familie care trăise intens. Cei proști sau naivi nu supraviețuiau. Singurul dușman pe care nu putuseră să-l înfrângă fusese holera.

- Da, fără servitori, răspunse ea. Este șocant, știu. A trăi fără servitori este ceva de neconceput pentru dumneavoastră.

- Nu e adevărat. Pot enumera o serie de lucruri ce pot fi făcute fără a fi nevoie de servitori.

- Cât de inventiv din partea dumneavoastră!

- Oricum, n-are importanță. Iată că a sosit trăsura.

În timp ce ea încerca să nu se gândească la lista de activități ce ar fi putut fi îndeplinite fără ajutorul servitorilor, trăsura opri la intrare.

- Adio, spuse ea. O să caut o birjă pe următoarea stradă.

- Plouă, zise el.

- Nu...

Simți o picătură rece pe umăr. Apoi o alta pe cap.

Vizitiul sări de pe capră, deschise o umbrelă și se grăbi către ei. Până să ajungă, picăturile răzlețe se transformată într-o răpăială.

Simți mâna lui Clevedon pe spatele ei, împingând-o sub umbrelă și conducând-o către treptele trăsorii. Atingeră lui era un gest posesiv, protector. O dezarmă.

Încercă să se convingă de faptul că nu era din zahăr și că nu se va topi. Își spuse că se plimbase de atâtea ori prin ploaie. Rațiunea însă nu o ascultă. Sinele său era captivul emoțiilor. Mâna lui mare o atinge pe spate, trupul masiv îi era alături...

Noaptea devenea din ce în ce mai întunecată și mai rece în timp ce ploaia cădea tot mai tare. Era puternică și independentă și trăise pe străzi. Totuși, tânjise întotdeauna, ca orice animal, după un adăpost și după protecție. Acea era slăbiciunea ei. Negarea de sine nu era instinctivă. Nu putea să se despartă de el și să se întoarcă din dreptul trăsorii deschise unde o aștepta adăpostul. Nu dorea să-i fie frig și să se ude mergând singură prin beznă pe străzile Parisului.

Așa că urcă treptele, se cufundă mulțumită pe bancheta moale și își spuse că o răceală zdravănă ori întâlnirea cu un violator pe vreo străduță lăturalnică nu le-ar fi picat bine fetei ei sau surorilor.

El se așeză vizavi și ușa se închise.

Simți clătinarea ușoară a vehiculului în timp ce vizițiul se așeză înapoi pe capră. Auzi cum ducele răpăi din degete, dând semnalul de pornire. Vehiculul se puse în mișcare destul de lin, dar străzile erau departe de a fi netede și, în ciuda arcurilor și a banchetei moi, simți zdruncinăturile.

Liniștea din interior era precum cea de dinaintea unei furtuni. Deveni conștientă de zgomotul roților ce treceau peste pietre și de ploaia ce răpăia pe acoperișul vehiculului... și, în interior, de bătaia prea rapidă a inimii.

- Ha, să vă duceți să căutați o birjă, zise el. Serios, sunteți ridicolă.

Chiar era. Ar fi riscat întunericul, frigul și ploaia. Nu ar fi rezistat mai mult de câteva minute. Într-o birjă, cel puțin, putea să se gândească.

Noaptea era întunecată, iar șiroaiele de apă absorbau și puțina lumină pe care o răspândeau lămpile de pe stradă și cele ale trăsurii.

În vehicul era și mai întuneric. Abia putea desluși trăsăturile lui pe bancheta de vizavi. Dar era sufocată de proximitatea picioarelor lungi întinse în spațiul dintre ei. Părea să perceapă și mâna lui întinsă pe spătarul banchetei. Cu toate acestea, nu se lăsă amăgită de poziția lui relaxată. Stătea tolănit precum o panteră care aștepta culcată pe creanga unui copac și urmărea prada mișcându-se dedesubt, în pădure. Dacă ar fi avut coadă, cu siguranță că ar fi dat acum din ea.

- Am fost o proastă să particip la acest eveniment împreună cu dumneavoastră, zise ea.

- Mi s-a părut că v-ați distrat. Cu siguranță nu ați dus lipsă de parteneri.

- Da, m-am descurcat destul de bine, mulțumesc, până când ați abordat stilul medieval...

- Medieval?

- La o parte din calea mea, țăranilor. Fetișcana îmi aparține! mimă ea purtarea disprețuitoare a ducelui de Clevedon. Am crezut că domnul Tournadre va face în pantaloni când i-ați arătat colții.

- Ce imaginație grotescă aveți!

- Sunteți mare și arogant și cred că știți foarte bine cât de intimidant puteți fi.

- Dar nu și față de dumneavoastră.

- Totuși, poate că nu e totul pierdut, spuse ea. Acest gen de comportament posesiv vă caracterizează. Mai mult, sunt animalul dumneavoastră de companie. M-ați adus la petrecere ca să vă amuzați. Și m-am făcut în mod clar înțeleasă celor din jur că am venit pentru a-mi promova afacerea și că m-am folosit de dumneavoastră în acest scop.

- Dar lucrurile nu s-au petrecut astfel!

- Ba întocmai așa s-au petrecut, îl asigură ea.

- Ce s-a întâmplat este că am valsat și a fost clar pentru toată lumea ce făceam de fapt, chiar dacă aveam hainele pe noi.

- O, aia... Am acest efect asupra oricărui bărbat cu care dansez.

- Nu pretindeți că nu ați simțit nimic.

- Sigur că am simțit ceva. Nu am mai dansat cu un duce până acum. A fost cel mai încântător lucru care mi s-a întâmplat în viața mea mediocră, de mic-burgheză.

- Păcat că nu suntem în Evul Mediu, zise el. În acel caz n-aș fi ezitat să vă fac viața chiar mai interesantă și mult mai puțin mediocră.

- Poate că ar trebui să dau un anunț. Doamnele distinse și la modă sunt invitate la sala de expoziție a doamnei Noirot, pe Fleet Street, West Chancery Lane, pentru a viziona o colecție de articole elegante, nou-nouțe, alcătuită din rochii, pelerine și pălării ce nu se pot compara cu ale nici unei case de modă din punct de vedere al excelenței, gustului și splendorii. Deseori imitată dar niciodată întrecută, doamna Noirot însăși se poate lăuda cu distincția de a fi dansat cu un duce. Trăsura se opri. Am ajuns deja la hotel? întrebă ea. Ce repede zboară timpul în compania Înălțimii Voastre!

Dădu să se ridice.

- Nu suntem nici măcar pe-aproape de hotel, zise Clevedon. Ne-am oprit din cauza unui accident sau a vreunui bețiv de pe stradă sau ceva de genul ăsta. Toată lumea s-a oprit.

Ea se aplecă să se uite pe fereastră. Îi era greu să distingă ceva în afara perdelei de ploaie din dreptul felinarului.

- Nu văd...

Îl simți mișcându-se, dar totul se petrecu atât de repede și de lin, încât gestul o luă prin surprindere. Acum se uita pe geam, iar în clipa următoare ducele o cuprinsese în brațe. O ridică de pe banchetă și o așeză în poală cu atâta ușurință, de parcă ar fi fost o cutie de pălării.

O fracțiune de secundă fu prea uimită ca să reacționeze. Când vru să se smulgă din strânsoare, el o prinse cu o mână de ceafă și îi aduse fața aproape de a lui.

- Apropo de afaceri - despre care vorbiți neconținut. Și noi doi avem o afacere de discutat, zise el cu un ton

coborât și amenințător. Nu s-a terminat, doamnă. Nici măcar n-a început.

- Nu fiți absurd!

Vocea îi tremura. Inima îi bătea nebunește, ca și când ar fi atârnat de o stâncă deasupra unei prăpăstii. Își spusese că el nu era decât un bărbat și că îi înțelegea pe deplin pe bărbați. Dar rațiunea nu avea nici o șansă să se facă ascultată. Era puternic, solid și cald. Statura lui o excita. La fel și frumusețea, puterea și aroganța. Acesta era pericolul. Era slabă din acest punct de vedere, iar voința și rațiunea îi puteau fi înfrânte cu ușurință de frivolitatea din sânge.

Simți căldura coapselor lui musculoase prin straturile rochiei și prin jupă, iar valul fierbinte o străbătu din cap până în picioare, stârnind dorințe pe care era incapabilă să le stăvilească.

- Nu vă vreau pe dumneavoastră, minți ea. O vreau pe ducesa...

Gura lui îi acoperi buzele. Era caldă, fermă, hotărâtă. Cu secole în urmă, strămoșii lui obțineau ceea ce doreau, pământuri, bogății și femei. Le spuneau „al meu“ și așa deveneau. Buzele lui puseră stăpânire pe ea în aceeași manieră - un sărut asediator, concentrat, insistent, plin de forță.

Gura lui era visul oricărei hedoniste. Îi simți apăsarea - o sfântă i-ar fi putut rezista, dar ea nu avea nici măcar o părticică de puritate în corp. Se predă imediat. Buzele i se deschiseră să-l primească, să-i simtă gustul pe limbă și să se desfete cu el, ceea ce nu reușise ultima oară. Avea gustul a o mie de păcate, care erau precum mierea pentru ea.

Palmele ei răsfirate pe pieptul lui se mutară în sus, mângâind colțurile ascuțite ale smaraldului și țesătura eșarfei, și îi cuprinseseră părul. Își prinse degetele în buclele groase care o stârniseră încă de când ducele se aplecase asupra mâinii ei la Opera Italiană.

Era un sărut la fel de furtunos ca data trecută, însă acum avea ceva diferit. El era furios pe ea; ea era furioasă pe el. Dar la mijloc era mai mult de atât.

De data aceea nu mai deținea controlul. Se lăsă condusă de sentimente, de gustul lui, de mirosul pielii, de corpul puternic aflat sub ea și de mâinile care îi strângeau tâmpile într-un gest posesiv. I se păru că trecuse o veșnicie de când fusese ținută în acest fel de un bărbat.

Știa - cel puțin o parte a minții ei conștientiza acest lucru - că trebuia să se desprindă de el. Dar mai întâi... o, încă puțin.

Își mișcă trupul peste al lui, desfătându-se cu senzația de căldură și de tărie pe care o simțea, cu mulțumirea că excitația lui era evidentă chiar și prin straturile rochiei și prin jupon. În timp ce membrul lui tare era presat sub coapsa ei, căldura și plăcerea o străbătură precum un moment de nebunie. Scoase un gemăt găuit și întrepruse sărutul. Ar fi trebuit să se îndepărteze atunci, dar încă nu era gata să se oprească.

Gura lui alunecă pe gâtul ei, urmând linia gulerului, către umăr. Tânăra femeie mai scăpă un gemăt de plăcere, iar capul îi căzu pe spate în timp ce se preda senzației - mâinile mari o mângâiau, stârnind dorințe pe care și le interzisesese în urmă cu câțiva ani... gura lui o gusta, lăsând în urmă sărutări ca niște scânteii care îi ardeau pielea și îi aprindeau focul lăuntric.

Nu numai ea era victima pasiunii. Îi auzi respirația tot mai precipitată, iar când mâinile lui îi atinseră pieptul, smulgându-i un icnet, bărbatul gemu prelung.

Sunetele joase pe care le scoteau se amestecau în întineric, iar acea scenă îi aduse aminte de două pantere care se împerecheau în obscuritatea junglei. Îi veni să râdă, pentru că tabloul se potrivea de minune. El era un animal de pradă. La fel și ea.

Gura lui îi găsi din nou buzele, iar mâinile i se mișcară pe trup, posesive. Și ea îl poseda, trecându-și palmele peste brațele musculoase și trupul ferm. Se bucura când îi simțea corpul încordându-se sub atingerea ei. O încânta fiecare semn care-i spunea că el își pierdea încet controlul, chiar dacă nici ea nu era departe.

Își schimbă poziția ducându-și mâna în dreptul pantalonilor lui; își răsfiră degetele și simți pulsațiile

și căldura falusului – mare, demn de un duce –, iar gândul acela pervers o ameți. Numai zeii știau cât îl dorea! Mintea ei beată era plină de imagini excitante: trupuri goale, asudate... ea străpunsă, țipând de plăcere...

Fără să întrerupă sărutul, ci mai degrabă întetându-l, se ridică, se întoarse și îl încălecă. În spațiul strâmt al trăsurii, foșnete rochiei și ale juponului sunară precum un tunet.

El își trecu mâinile peste umerii ei, trăgând rochia în jos. Marcelline auzi – sau simți – mătasea rupându-se. Nu-i păsa. Degetele traseră de țesătură și împinseră corsetul. Simți aerul rece pe sâni expuși înainte ca el să-și coboare gura pe bustul ei. Limba lui trecu peste un sfârc, făcând-o să geamă, iar când îl supse femeia icni și își lăsă capul pe spate. Râzând, își prinse degetele în buclele lui și îi sărută repetat părul. Senzația pe care o simțea pe sâni o cuprinse și în interior, mai jos de buric; deveni nerăbdătoare, vibrantă.

Ducele îi scoase degetele din părul lui, invitând-o să-și ridice rochia și juponul. Le trase în sus, iar mâna lui mare se strecură sub coapsa ei.

O explozie de lumină umplu interiorul trăsurii. Dură doar o clipă, dar intensitatea ei, aproape ca lumina zilei, o șocă și o trezi din visul nebunesc în care se cufundase, chiar înainte ca un tunet să cutremure vehiculul.

Îi îndepărtă mâinile, își coborî rochia și își trase corsetul. Se dădu jos din poala lui.

- La naiba cu tot, mormăi el. Tocmai când devenea interesant.

O altă străfulgerare. Liniște. Alt tunet.

Se întoarse pe banchetă și încercă să-și îndrepte ținuta.

- Nu trebuia să devină interesant, fir-ar să fie! Știam că nu trebuia să urc în trăsură cu tine, nu când suntem atât de încinși. Oprește. Trebuie să cobor.

Un alt fulger. Și altul. Tunetul bubui, sunând ca o explozie pe câmpul de luptă.

- Nu ieși afară pe vremea asta! exclamă el.

- Ba da.

Se ridică și începu să se lupte cu fereastra. Trebuia să coboare geamul ca să ajungă la mânerul din exterior. Înainte să reușească, trăsura se opri brusc și o făcu să se împiedice. Clevedon o prinse, dar ea își adânci unghiile în pielea lui.

- A fost doar un sărut, zise el fără a-i da drumul.

- A fost mai mult decât atât, îl corectă ea. Dacă nu ar fi fost fulgerul, am fi făcut exact ce ți-am spus că nu trebuie, nu am voie și nu pot să fac niciodată.

- Nu asta mi-ai spus.

- Dar ai ascultat vreodată?

- Nu mi-ai zis că nu trebuie, nu ai voie și nu poți să faci niciodată. Nu exact așa. Ceea ce ai spus, în mult mai multe cuvinte, a fost că potențialele tale cliente de la Londra nu trebuie să afle.

În sfârșit se desprinse, dar trăsura se puse în mișcare tocmai atunci, astfel că se prăbuși peste el. Ar fi vrut atât de mult să rămână acolo! Și-ar fi dorit să i se urce în poală și să se desfete cu puterea, căldura și atingerea lui.

Izbuti să se ridice, îi îndepărtă mâinile și se aruncă pe bancheta de vizavi. Totul nu dură mai mult de câteva secunde, dar i se păru un efort de o viață. Era groaznic să reziste tentației.

- Ciulești urechile foarte bine, îngăimă ea cu răsufierea tăiată.

- Și tu credeai că nu ascult.

- Alegi să auzi numai ceea ce vrei.

- Sunt bărbat.

N-ar fi trebuit să i se pară declarația secolului, dar exact asta se întâmplă. Un bărbat, numai un bărbat, își spusese - dar iată ce-i făcuse ei și ce făcuse și ea. Nimic nu ar fi trebuit să se întâmple astfel: sărutul incendiar, viteza cu care rațiunea și stăpânirea de sine i se dezintegraseră - chiar și pentru ea fusese ceva extrem. Îl subestimase sau se supraestimase, iar acum îi venea să omoare pe cineva pentru că nu se putea gândi la un mod în care să-l aibă fără să strice totul. Dacă nu cumva o făcuse deja.

„Gândește. Gândește. Gândește.“

Trăsura se opri din nou, scoțând-o din minți. Oare avea să se termine vreodată călătoria asta?

Ușa se deschise. Apăru o umbrelă în mâna unui valet și un learcă, iar Clevedon se ridică de pe banchetă.

- Nu, spuse ea.

- Nu sunt obișnuit să arunc femeile din trăsură și să le las să meargă singure până la ușă.

- Nu mă îndoiesc de faptul că sunt multe lucruri cu care nu sunteți obișnuit, ripostă ea; însă el începuse deja să coboare treptele vehiculului, iar cearta nu avea să-l zvânte pe valet.

Ignorând mâna pe care i-o oferise Clevedon, coborî repede din trăsură și alergă prin ploaie către adăpostul oferit de hotel. El o porni la goană după ea. Picioarele lui erau mai lungi, așa că o ajunse din urmă într-o clipită și o înconjură cu brațul protector pe ultimii metri până la ușă.

- Trebuie să vorbim, zise el.

- Nu acum. Valetul tău o să facă pneumonie. Ducele se uită înapoi, iar lumina de la intrare o ajută să-i observe privirea încurcată de pe fața chipeșă. Nu-l poți lăsa să stea în ploaia asta torențială în timp ce ne certăm, adăugă ea.

Desigur, nici nu-i trecuse prin minte. Pentru el, servitorii erau niște simple obiecte de mobilier mișcătoare.

- Nu intenționez să mă cert cu tine, dar m-am lăsat dus de val. Discuțiile cu tine se transformă mereu în ceartă.

- Putem sta de vorbă duminică, propuse ea.

- În cursul zilei de azi, replică el.

- Am treabă cu Sylvie.

- Anulează.

- Nu sunt liberă până duminică. Putem să ne plimbăm călare prin Bois de Boulogne când nu este plin de aristocrați care-și etalează ultimele achiziții. După Longchamp, locul va fi relativ liniștit.

- Mă gândeam la ceva mai discret, zise el.

- Eu nu. Dar hai să nu dezbatem asta aici. Trimite-mi un mesaj sâmbătă și o să ne vedem duminică, unde

dorești, atâta timp cât nu este o zonă compromițătoare. Sunt locuri în care până și o croitoreasă de rând se simte aiurea.

- Unde doresc eu, repetă el.

- Să vorbim, insistă Marcelline.

- Da, desigur. Avem de discutat afaceri.

Era conștientă că afacerile despre care el dorea să discute nu includeau nici magazinul, nici pe Lady Clara. Fusese o proastă să-și imagineze că-l putea struni pe acel om. Trebuia să priceapă că un duce este obișnuit să facă totul după bunul-plac, până la un nivel pe care oamenii de rând nici nu și l-ar putea imagina. Ar fi trebuit să anticipeze că, întrucât pe parcursul vieții ducele făcuse tot ce dorise, acest lucru îi afectase creierul și din acest motiv se deosebea de ceilalți bărbați pe care îi întâlnește. Pe scurt, ar fi fost o idee bună să nu-i iasă în cale, ci să o trimită pe Sophy la viitoarea lui soție. Dar nu își dăduse seama la timp, iar acum trebuia să salveze situația așa cum se pricepea mai bine. Și era o singură cale de a face asta.

- Știi că servitorii nu sunt decât niște mașinării pentru dumneavoastră, zise ea. Dar nu-mi iese din minte faptul că unul dintre ei sau chiar toți trei se vor alege cu o răceală, o durere de gât sau cu o boală de plămâni. E atât de burghez din partea mea să gândesc așa, știu, dar nu mă pot abține. El se uită din nou în urmă. Unul dintre valeți păstra o distanță discretă și ținea umbrela, așteptând să-i facă pe plac Înălțimii Sale. Vizitiul stătea pe capră, iar celălalt se afla pe strapontina din spatele vehiculului. Cu toții purtau pelerine, care probabil că erau deja ude learcă, în ciuda umbrelor. Pe duminică, atunci, murmură ea.

Privirea lui se întoarse, impasibilă.

- Pe duminică.

Marcelline zâmbi, îi ură noapte bună și se îndreptă calmă către ușa hotelului, pe care portarul i-o ținea deschisă.

*

Clevedon se răsuci brusc spre trăsură, sub umbrela pe care o ținea Joseph. Trebuia să și-o scoată din minte. Trebuia să-și recapete rațiunea. Se trezi spunând:

- Mizerabilă noapte.

- Da, Înălțimea Voastră.

- Parisul nu e un loc frumos atunci când plouă.

- Nu, într-adevăr. Rigolele sunt dezgustătoare.

- De ce a durat atât?

- Un accident, domnule, spuse Joseph. S-au ciocnit două vehicule. Nu mi s-a părut ceva grav, dar vizitii țipau unul la altul, apoi s-au amestecat și alții și s-a creat o mare zarvă. Însă când a fulgerat s-au împrăștiat cu toții. Altfel, probabil că ne-am fi aflat acolo și acum.

După felul în care Noirot făcuse atâta caz pentru servitorii uzi learcă, Clevedon se așteptase să-i găsească prăbușiți pe caldarâm, cu mâinile pe piept. Dar când se uită în spate, Thomas sporovăia vesel cu Hayes, vizitiul, iar Joseph părea plin de energie deși era aproape două dimineața. Toți cei trei servitori se bucuraseră nespuse să-i vadă pe parizieni cărându-și pumni unul altuia și răsese ră copios când fulgerul îi dispersase pe combatanți.

Hayes era un vulpoi bătrân căruia nu-i păsa decât ca trumoșii cai să nu sufere și să fie liniștiți. Valetii erau tineri, iar tinerețea nu ținea cont câtuși de puțin de umezeală. Toți servitorii lui erau bine plătiți, bine îmbrăcați și bine hrăniți. Erau îngrijiți când se îmbolnăveau și primeau o pensie generoasă. Acest lucru nu era foarte obișnuit, într-adevăr, iar o negustoreasă nu avea de unde să știe cât de bine sau de rău era tratat personalul lui. Fiind la rândul ei în slujba altora, Noirot era predispusă la excese de simpatie. Chiar și așa...

Se urcă în trăsură. Ușa se închise în urma sa.

Nu avea încredere în ea. Nu putea face asta atâta timp cât ar fi putut să o piardă.

Trișa la cărți - el era convins de asta - sau, în cel mai bun caz, era foarte aproape de această practică. Spusese că nu seducea bărbații clientelor, dar ea...

- Pentru numele lui Dumnezeu, murmură el. Pentru numele lui Dumnezeu!

Parfumul ei plutea încă în trăsură și i se păru că încă o mai putea gusta. Aproape că îi simți pielea fină sub degete.

Doar un sărut. Trecuse de la dorință la nebunie într-o fracțiune de secundă. Nu se simțea deloc bine. Și nu era de mirare. Trebuiau să pună punct. Apoi putea să o uite și să își petreacă în liniște ultimele săptămâni de libertate.

Să alege prin Paris după o femeie provocatoare nu făcea parte din planurile lui și, cu siguranță, nu-i definea stilul. Era obișnuit să amăgească femeile, da. Îi plăcea să se joace, dar și să incite. Însă era cu totul altceva să danseze după cum îi cânta o creatoare de modă insolentă, care nu se putea abține să nu discute despre blestemata ei de afacere - chiar dacă îl făcea în egală măsură să râdă și să o strângă de gât.

Și care săruta de parcă ar fi fost amanta lui Satan, antrenată special de Mefistofel, care contribuise și la sculptarea trupului ei... sâni perfecti... curba lină a gâtului... forma delicată a urechilor... Limba ei perversă. Mincinoasă.

Ce treabă avea ea cu Sylvie Fontenay de era ocupată atât vineri, cât și sâmbătă?

*

Între timp, la hotelul Fontaine

- Împachetăm? repetă Jeffreys.

Trăsese un pui de somn știind că Marcelline avea să se întoarcă târziu. Acum era foarte precipitată. La fel și patroana ei cuprinsă de panică.

- Trebuie să plecăm mâine, cât de curând posibil. Adică... astăzi, zise ea.

Era abia două dimineața. Vineri. Dacă puteau găsi sâmbătă locuri la un vapor către Londra aveau să fie acasă duminică, cel mai devreme. Invitații de la bal

nu ar fi trimis scrisorile până spre seară, ceea ce însemna că expediția s-ar fi făcut abia sâmbătă. Iar poșta londoneză nu lucra duminică.

Cu puțin noroc, ea și Jeffreys ar fi fost în Londra înainte ca vreo scrisoare să ajungă de la Paris. Acest lucru i-ar fi dat lui Sophy răgazul de a deturna orice zvon despre doamna Noirot și ducele de Clevedon.

- Nu avem nici un minut de pierdut, adăugă ea. Zvonurile se vor răspândi până marți sau miercuri. Trebuie să ne ocupăm de ele. Jeffreys nu întrebă despre ce zvonuri era vorba. Nu era nici naivă și nici proastă. Știa că Marcelline fusese la bal cu ducele de Clevedon. Observase rochia ruptă. Ba chiar ridicase și o sprânceană. Dar era un gest de interes, nu unul provocat de șoc sau de condamnare. Jeffreys nu era o mielușică nevinovată. Avusese de-a face cu cei din înalta societate, în special cu partea masculină a acesteia. Așa ajunsese o „femeie nefericită“. Nu trebuia să-i spună nimeni cum ajunsese acea rochie să arate astfel. Singura ei preocupare era dacă stricăciunea era reparabilă. Totul ține de interpretare, continuă Marcelline. Pur și simplu o să interpretăm zvonurile. Ceva precum, stai să mă gândesc: „Ducele de Clevedon a fost captivat de rochia doamnei Noirot din mătase *poussière*, care a creat multă zarvă în timpul unui vals“. Nu, trebuie mai multe detalii. „Rochia *poussière* de mătase era decorată cu panglici ca niște fluturi și cu dantelă neagră ce completau ansamblul... și a primit laudele celor mai de vază membri ai publicului.“ Da, așa e mai bine.

- Parcă și văd, spuse Jeffreys. Toată lumea va vrea să o vadă.

- O să o vadă dacă facem totul cum se cuvine. Dar asta înseamnă să ne ocupăm de poveste înainte ca altcineva să o afle. Sophy poate să ofere o relatare în exclusivitate relației ei de la ziarul *Foxe's Morning Spectacle*. O să-i spună că ducele de Clevedon m-a dus la petrecere în glumă. Sau ca să câștige un pariu.

- Nu ar fi mai potrivită gluma? întrebă Jeffreys. Pentru unii oameni, un pariu ar putea fi nepotrivit.

- Ai dreptate. Prezența mea acolo a început ca o glumă, însă rochia a captat atenția celorlalți invitați...

- Ar trebui menționat și „efectul aranjamentului coloristic în mișcare...”

- Exact, zise Marcelline. Apoi ceva despre un vals care a fost motivul perfect pentru ca rochia să-și scoată în evidență efectele unice. Uimit de această prezență, chiar și ducele de Clevedon a dansat cu mine.

- Doamnă, cât mi-aș fi dorit să fi fost acolo! exclamă Jeffreys. Orice femeie care citește o poveste ca asta ar simți același lucru. Vor fi toate înnebunite să vadă rochia, atelierul în care a fost făcută și pe cele care au croit-o.

- O să avem destul timp ca să punem la punct detaliile în timp ce vom fi pe vas. Dar întâi trebuie să-l prindem. Împachetează ca și cum viața ta ar depinde de asta.

„Doar am făcut-o de atâtea ori încât am pierdut șirul”, își spuse tânăra în sinea ei.

- Sigur, doamnă. Dar cum rămâne cu pașapoartele?

- Ce e cu ele?

- Nu vă amintiți ce ne-a spus secretarul ambasadorului, că înainte de plecare trebuie să-i trimitem pașapoartele să le contrasemneze? Apoi trebuie să le ducem la poliție. Apoi la...

- Nu avem timp, o întrerupse Marcelline.

- Dar, doamnă...

- O să ne ia o zi întreagă, poate chiar două. Trecea prin această încercare de două ori pe an, primăvara și toamna, când vizita Parisul. Știa pe de rost întreaga procedură. Birourile sunt deschise la ore diferite, explică. Ambasadorul englez catadicsește să-și pună numele pe pașapoarte între unsprezece și unu. Apoi trebuie așteptat la poliție. După aceea urmează prostia aceea cu ministrul Afacerilor Externe - care, din nou, nu alocă decât două ore și cere zece franci ca să-și ridice penița de pe masă. Știi că e ridicol.

„Au nevoie de reguli. Și creează atât de multe.“ Putea auzi vocea joasă a lui Clevedon, luându-i în derâdere pe francezi cu regulile lor.

Prima seară petrecută la operă îi reveni în memorie cu o suită de senzații: mâna ei pe eșarfa lui scumpă, schimbul de agrafe... felul în care el o privise, cu ochii nemișcați ca o felină – o panteră aflată la pândă.

Încercă să și-l scoată din minte. Nu avea timp să se frământa din cauza lui.

– Știu că e o prostie, doamnă, dar secretarul a zis că riscăm să fim reținute dacă documentele nu se află în perfectă ordine.

– Tu ocupă-te de împachetat, o repezi Marcelline. Lasă pașapoartele și toate actele oficiale în seama mea.

*

Sâmbătă seara

– Nu-mi vine să cred, murmură Jeffreys în timp ce privea cabina micuță. Nu izbutiseră să obțină o cabină mai mare, dar fuseseră îndeajuns de norocoase să li se permită să urce la bordul vasului cu aburi, ținând cont de toate regulile pe care le încălcaseră. Ați reușit, adăugă ea.

– Întotdeauna există o cale când este voință, zise Marcelline. În special, se gândi ea, când voința îi aparținea unei Noirot. Era uimitor cât de multe puteau fi realizate cu puțină falsificare, mită, un strop de farmec și un decolteu generos. De fapt, nu neapărat uimitor, ținând cont că toți oficialii erau bărbați. Jeffreys nu cunoștea unele detalii – cum ar fi talentul de falsificator al lui Marcelline, care era mai bine să rămână nemenționat –, însă învățase celelalte metode și chiar asistase la aplicarea unora dintre ele. Așa cum le avertizase secretarul ambasadorului, se făcuseră mai multe încercări de a le reține. Ultima dintre ele, a funcționarilor de la vamă, fusese cea mai redutabilă. Am reușit, conchise ea.

Și am avut și destul timp la dispoziție, datorită șmecheriei tale cu șiretul de la pantof.

- Vă jur că eram speriată de moarte, doamnă, spuse Jeffreys. Ar fi fost oribil să ne uităm cum se îndepărtează vaporul și să nu fim la bord.

- Iar eu am fost cât pe-aci să-mi pierd cumpătul și să stric totul.

- Erați obosită, doamnă. Nu cred că ați dormit deloc pe tot drumul de la Paris.

- Am închis ochii din când în când. Drumurile din Franța sunt mai bune, dar sunt departe de a fi line.

Între salturile trăsurii, planurile pentru depășirea următorului obstacol birocratic și infiltrările lui Clevedon în mintea ei tensionată exact când avea mai multă nevoie să gândească logic, moșaielile îi oferiseră câteva clipe prețioase de odihnă.

Reuși să se convingă să mănânce, dar nu avură suficient timp pentru o masă cum se cuvine. Ciuguliseră câte ceva și asta fusese tot. Dispepsia nu avea să-i stimuleze procesul de reflecție.

Însă Jeffreys îi sărise în ajutor. Își rupsesse intenționat un șiret de la pantof, simulând un accident, și izbucnise în lacrimi. Doi oficiali o ajutaseră să-l repare. Era greu de ghicit dacă gleznele sale frumoase le înmuiaseră inimile, dacă se temeau de o nouă criză de isterie sau dacă erau zoriți de tumultul din spatele lor, provocat de alți pasageri întârziați.

Oricare ar fi fost motivul, bărbații le făcuseră semn să treacă. Dacă Marcelline ar fi adus-o cu ea pe Frances Pritchett, ar fi fost încă la Paris.

Se uită la pandantivul cu ceas.

- În curând o să ridicăm ancora. Mă duc sus să mă plimb pe punte.

- Mă așteptam să vreți să vă culcați, zise Jeffreys. Eu cu siguranță asta vreau, și am dormit mai mult decât dumneavoastră.

- Întâi trebuie să respir aerul sărat și să mă calmez, spuse Marcelline. Este foarte frumos noaptea, să vezi cum se pierd în zare luminile orașului. Ar trebui să vii

și tu. Am ajuns la Calais ziua în amiaza mare, iar noaptea este cu totul altfel.

Pe Jeffreys o trecu un fior.

- Sunteți o călătoare mai versată decât mine. Sper să adorm înainte să ne punem în mișcare. Mi-a fost rău aproape tot drumul când am venit. Aș prefera să nu mai trec prin același lucru și acum.

- Săraca de tine, am uitat. A fost cumplit pentru tine.

- A meritat, doamnă, spuse Jeffrey hotărâtă. Și aș face-o din nou. De fapt, chiar mă rog să se mai întâmple, adăugă ea râzând. Dar dumneavoastră mergeți și simțiți-vă bine.

Marcelline o părăsi și se îndreptă către punte.

Ofițerii și membrii echipajului se pregăteau de plecare, iar pasagerii se linișteau după agitația prin care trecuseră ca să-și găsească locurile și să se ocupe de bagaje. Fusesse multă gălăgie și aglomerație.

Se lăsase noaptea, însă era senin, se vedeau stelele și jumătatea strălucitoare de lună. Nu-i fu greu să observe silueta înaltă de lângă balustradă și, chiar înainte ca el să se întoarcă, iar lumina lunii și a stelelor să-i scoată în evidență trăsăturile, inima ei o luase deja la galop.

capitolul 6

„Între prima săptămână din aprilie și ultima din noiembrie, vapoarele cu aburi navighează zilnic, dacă vremea o permite, între docurile de lângă Turnul Londrei și Calais, în circa douăsprezece ore; la fel și din Calais către Londra, în aproximativ același interval de timp. Trăsuri, cai și bagaje sunt luate la bordul navelor, transportate și descărcate înapoi pe uscat, fără nici o taxă.“

Mariana Starke, *Călătorii în Europa*, 1833

Marcelline stătea nemișcată. Numai penele și dantele care-i împodobeau boneta se unduiau în vânt. Aparent, Clevedon era la fel de inert, însă inima îi tresălta

de sentimentul atât de familiar de încântare. Se îndreptă către ea.

- Surpriză, spuse el.

Ochii ei se îngustară. El văzu umbre în jurul lor și se îndoia că de vină era numai efectul creat de razele lunii. Deloc surprinzător, era foarte obosită.

Era uimit de viteza cu care părăsise Parisul. Cu siguranță că nu dormise deloc după petrecere. Apoi, ca să ajungă la Calais atât de repede, nu se putuse opri mai mult decât fusese nevoie pentru schimbarea cailor pe drum. Se minuna cum reușise. Mita pentru obținerea tuturor semnăturilor trebuie să fi costat o avere - fusese plătită, fără îndoială, cu banii câștigați la ruletă și la cărți.

Chiar și el, în ciuda titlului înalt pe care îl deținea, avusese dificultăți din cauza birocrăției. Și plecase la câteva ore după ea, când autoritățile își începuseră măcar programul. Totuși, nu toate birourile erau deschise, iar dacă nu ar fi fost ducele de Clevedon și, mai mult decât atât, dacă nu s-ar fi folosit de influența sa, vaporul ar fi plecat cu o oră în urmă, iar el ar fi fost încă la Calais, privind vasul pierzându-se în zare pe Canalul Mânecii în timp ce și-ar fi blestemat prostia. Același lucru îl făcea și acum, dar degeaba. Oricum, tânăra femeie era suficient de supărată pentru amândoi.

- Surpriză? întrebă ea. Este o afirmație incompletă. V-ați ieșit din minți?

„Da.“

- Mi-am făcut griji pentru tine, zise el. Când ai plecat din Paris atât de brusc m-am gândit că s-o fi petrecut vreo catastrofă. Sau o crimă. Apropo, ai omorât pe cineva? Nu că mi-ar da prin minte să te critic, dar...

- Am plecat din Paris ca să scap de dumneavoastră.

- Ei, iată că nu a mers.

- Cum naiba ați aflat? De unde ați aflat? Cum ați... dar nu, nu vă întreb cum ați trecut de oficialitățile franceze. Doar sunteți un duce, iar ei nu au tăiat nici un cap nobil în acest secol. Totuși, am crezut că au învățat

cât de nefolositori sunt aristocrații și că nu merită atâta indulgență.

- Dar dumneavoastră aveți nevoie de capul meu nobil, doamnă Noirot, zâmbi el. Aveți nevoie de mine ca să vă plătesc facturile.

- De unde ați știut că am plecat?

- Observ că ești foarte hotărâtă să afli.

- Cum ați știut? repetă ea pe un ton răspicat, cu degetele încleștate.

Deși simțea că fața îi lua foc, îi răspunse calm:

- Am trimis un servitor ca să te spioneze. Se plimba prin preajma hotelului tău, în toiul nopții, când ai plecat în grabă, împreună cu servitoarea, într-o birjă. La început a presupus că ai stabilit o oră șocant de matinală pentru întâlnirea cu domnișoara Fontenay. Apoi a numărat geamantanele care au fost îndesate în vehicul și a devenit curios. De la unul dintre servitorii hotelului a aflat că ai eliberat camera, că destinația era stația de diligențe și că plecai ca să „vizitezi o rudă”. De fapt, eu ar trebui să te întreb cum ai reușit să ieși din Franța. Ai plecat cu câteva ore înainte să se trezească funcționarii care ar fi trebuit să-ți aprobe ieșirea.

- Nu v-ați gândit că poate mi-am făcut aranjamentele din timp?

- Așa ai făcut?

- A, spionul dumneavoastră încă n-a aflat asta, nu? Ce păcat, pentru că nu am de gând să vă satisfac curiozitatea. Am călătorit o zi și jumătate pe blestematele de drumuri din Franța și sunt obosită. Noapte bună, Înălțimea Voastră.

Făcu o minimă reverență și se îndepărtă.

Clevedon se luptă cu impulsul de a o urma. Se purtase îndeajuns de absurd. Și pentru ce? Ce crezuse că va obține la bordul unui vas ticsit de călători? Fusese norocos că era sub pavilion englezesc, altfel nu i s-ar fi permis să întârzie plecarea.

Plătise șperțuri uriașe ca să obțină locurile altor pasageri. Chiar și așa, dacă ar fi avut un rang mai mic ar fi fost încă la Calais, așteptând să se imbarce pe vaporul

următor. De fapt, așa ar fi trebuit să facă, să rămână la Calais. Nu, ar fi trebuit să nu părăsească deloc Parisul. Ar mai fi avut încă șase săptămâni de libertate cărora le dăduse cu piciorul... Și pentru ce?

Dar iată că o făcuse și, după o zi și jumătate de goană pe drumurile îngrozitoare, era puțin probabil că avea să stea cuminte pe punte urmărind plecarea vasului.

Comportamentul lui fusese nebunesc, dar nu mai conta. De fapt, Parisul devenise plictisitor, iar cursa către Calais îi oferise mai multă adrenalină decât orice altceva în ultimele săptămâni, poate chiar luni. Cu siguranță meritase numai ca să vadă expresia șocată a lui Noirot. Surpriză, într-adevăr. Se îndoia că cineva sau ceva reușise să o surprindă într-un asemenea fel în ultima vreme.

Rămase pe punte până când vaporul se îndepărtă de port și se îndreptă spre Canalul Mânecii. Observă norii ce apăreau și estompau lumina stelelor și a lunii, dar acest lucru nu-l nedumeri. Cerul nu era niciodată perfect senin în zona englezească a Canalului.

Coborî și așteptă ca Saunders să-i dea jos haina și eșarfa, vesta și cizmele. Apoi Înălțimea Sa se lăsă să cadă pe pat și adormi în câteva clipe.

Peste nici o oră începu furtuna.

Marcelline se împletici pe coridorul strâmt. Mirosul de la pasagerii panicați, cărora li se făcuse rău, era cumplit. Chiar și stomacul ei, care de obicei nu dădea semne de slăbiciune în călătoriile pe ape agitate, era acum tulburat. Se opri o clipă, trase adânc aer în piept și își dori ca măruntaiele să i se liniștească.

Vaporul se clătină puternic spre dreapta, azvârlind-o peste o ușă. Din spate auzi țipete și strigăte asemenea celor ce răzbăteau și din restul cabinelor. Vacarmul era acoperit de vasul care scotea zgomote mai puternice – sub impactul valurilor, lemnăria scârțâia sinistru.

Păși nesigură și încercă să se convingă de faptul că totul era normal, că frânghiile și lemnăria protestau la atingerea violentă a mării. La fel ca inima ei, ce bătea cu putere din cauza fricii. Îi era greu să nu se gândească la moarte, când fiecare înclinare amenința să-i răstoarne, iar vaporul însuși părea să urla.

Deși echipajul închisese trapele, apa năvălise în interior. Podeaua era udă și alunecoasă.

Cineva plângea în apropierea ei.

- Căiți-vă! strigă un bărbat. Sfârșitul e aproape.

- Du-te dracului, murmură ea.

Da, îi era teamă, așa cum i-ar fi fost oricărei persoane cu mintea sănătoasă. Dar sfârșitul ei nu era aproape, iar ea nu avea să moară. Nu avea să se înece. Vaporul nu avea să se scufunde. Fiica ei o aștepta la Londra. În același timp era scuturată de frisoane, iar stomacul i se răscula.

Ei nu îi era niciodată rău. Nu putea să-i fie rău. Nu avea timp de așa ceva. Jeffrey nu se simțea bine și avea nevoie de ajutor.

Marcelline își aminti că supraviețuise epidemiei de holeră din Franța. Îi privise pe alții îmbolnăvindu-se și murind. Un rău de mare banal nu putea concura cu așa ceva. Dar, vai, abia se mai putea ține pe picioare.

Mai târziu. Mai târziu putea să-i fie oricât de rău. Totul pe rând.

Ajunse la ușa care spera să fie cea bună, cea în dreptul căreia îi văzuse pe servitorii în livrea agitându-se ceva mai devreme. Auzise, pe drumul de întoarcere către cabină, că ducele de Clevedon ceruse cea mai bună cabină pentru el și două mai puțin strălucite pentru suita sa.

Bătu la ușă. Aceasta se deschise brusc exact în momentul în care vaporul se înclină considerabil. Marcelline alunecă, se împiedică și căzu direct în cabină.

Două mâini o prinseră și o ajutară să se îndrepte.

- La naiba, Noiro! Puteai să-ți rupi gâtul.

Mâinile lui o cuprinseră. Erau calde, ferme, îmbinându-o să se sprijine pe ele.

Ducele era solid ca o stâncă, asemenea personalității cu care era înzestrat. O străbătu o imagine cu cavaleri medievali care își protejau castelele și femeile, iar pentru o clipă de nebunie nu-și dori nimic mai mult decât să se lase în voia lui.

Dar nu putea. Nu îndrăznea să se sprijine de el. Nu îndrăznea nici să se uite în sus.

Nu se simțea bine deloc, chiar deloc.

- Trebuia... să... vin, reuși să spună.

- Tocmai plecam să te caut, să văd dacă ai nevoie de ajutor... Noirot, ești bine?

Ea se uita în jos la picioarele lui, la ciorapi, și se gândi că în orice clipă putea să verse pe papucii lui scumpi. Dar apa mării îi stricase deja. Păcat. Așa niște papuci frumoși... A avea picioarele mari. Era amuzant.

- Destul de bine, îngăimă ea.

- Saunders, coniac! Repede!

Da, asta era. Coniac. De asta venise.

Coniac. Jeffreys avea nevoie de el.

Și Dumnezeu știa că și ea avea nevoie.

- C... croitoreasa mea, începu ea. Ea... ea...

- Uite, spuse el ducându-i sticla la gură. Bea.

- Mie... niciodată... nu-mi e rău.

- Bea, stăruie el.

Ea bău, primind bucuroasă focul care îi aluneca pe gât. Dacă avea să-i ardă intestinele, cu atât mai bine.

O clipă crezu că își va reveni. Apoi puntea se mișcă, făcând-o să alunece și să-și piardă echilibrul. De data aceasta mâinile lui erau deja în jurul ei.

- Nu, zise ea. O să-mi... fie...

- Saunders!

Ceva fu aruncat în fața ei. O găleată. Bine. Apoi vomită. Îi era atât de rău, încât vedea dublu. Capul îi buibuia, iar genunchii îi cedară. „Rău, atât de rău.“ Cineva o ținea. Bărbații vorbeau deasupra capului ei. Vocea lui. A altuia. Fu mutată pe ceva moale. Un pat.

O, era bine. Să zacă întinsă. A avea să stea un moment, în timp ce vaporul se ridica și cobora și se clătina dintr-o parte în alta. Dar nu. Nu avea timp de așa ceva.

Cineva îi strecură o pernă sub cap, apoi o acoperi cu o pătură. Era așa de bine! Dar nu trebuia să se simtă bine. Trebuia să se ridice. Jeffreys era cea care avea nevoie de ajutor. Pe de altă parte, dacă se mișca, i se făcea din nou rău.

„Trebuie să stau foarte liniștită.“

Imposibil, atâta vreme cât vasul se clătina ca o coajă de nucă. Totul se ridica încet, apoi cobora și în tot acest timp se auzeau zgomotele oribile, frânghiile și lemnăria se frământau, trosneau și scârțâiau ca și cum toate sufletele s-ar fi înecat și se ridicau venind spre ei. De la distanță se auzeau plânsetele și țipetele pasagerilor. Și, undeva, deasupra tuturor zgomotelor scoase de vapor, bubuia furtuna vijelioasă.

Iadul, se gândi ea. Infernul lui Dante. Sau celălalt - nu un poem, ci un tablou al celor blestemați. La naiba, ce era în neregulă cu ea? Nu putea să stea pur și simplu și să se gândească la opere de artă.

- Nu, bâigui ea. Nu eu. C... croitoreasa... mea.

- Servitoarea ta?

Vocea lui era atât de calmă. Atât de reconfortantă.

- Jeffreys. E foarte... bolnavă. Coniac. Am venit pentru... coniac.

Auzi din nou voci deasupra ei și în jur. Și țipete și strigăte, de data aceasta mai departe. Lumea se ridică, apoi coborî... mai jos, tot mai jos.

„Nu mă lăsa să-mi fie rău din nou. Nu mă lăsa să-mi fie rău din nou.“

Ceva rece și umed îi atinse fața.

- Saunders o să se ocupe de servitoarea ta, rosti glasul bine cunoscut.

- Nu o lăsa să moară, insistă ea.

Sau nu pronunțase nimic? Vocea i se păruse atât de pierdută, atât de insignifiantă în comparație cu zgomotele infernale din jur...

Iadul, gândi ea. Era precum iadul despre care vorbeau toți. Iadul din tablouri.

- De obicei, oamenii nu mor din cauza răului de mare, zise el.

- Dar își doresc să moară, replică ea.

Un sunet ciudat. Un chicotit? Vocea lui era înceată și foarte aproape. În spatele ei, în jur, deasupra se auzeau sunete oribile, parcă prevestitoare de moarte.

Un vaiet prelung, ca de sfârșit, un scrâșnet teribil, apoi o trosnitură.

Vaporul... trosnea și se desfăcea...

- Nu ne scufundăm, zise cineva. Oare fusese vocea lui? „Nu vorbi. Stai liniștită. Nu te mișca. Nu respira.“ Nu ne scufundăm, repetă ducele. E rău, dar nu ne scufundăm. Uite, înghite asta.

Ea scutură energic din cap. Mare greșală. Simți fie-re năpădindu-i gâtul.

- Nu pot.

- Numai o picătură, încercă el să o convingă. E laud-anum. Te va ajuta. Îți promit.

Nu-și putu susține capul, nu era în stare nici măcar să deschidă ochii.

Lumea se învârtea de jur împrejur, sărind când sus, când jos, aruncându-se dintr-o parte în alta.

„Unde sunt?“

El îi ridică capul, foarte încet. Sau nu? Sau ea era cea care îi dădea lui Lucie medicamente cu lingurița?

„Lucie, Lucie!“

Dar fata era departe de toate acestea. Era în siguranță, la Londra, cu mătușile ei iubitoare, care o răs fătau ca pe un boț de aur. Lucie era în siguranță pentru că mama și surorile lui Marcelline se transformaseră în trei vrăjitoare și fabricaseră poțiuni ca să o țină în viață. Vegheaseră asupra ei zi și noapte. Își doriseră ca ea să trăiască.

Lucie era o supraviețuitoare, la fel și ele. Diavolul nu le primise pe tărâmul lui. Înviseseră holera în timp ce mulți dintre cei apropiați muriseră în doar câteva ore din cauza bolii nemiloase.

Nu muncise atât de mult să o țină pe Lucie în viață ca acum să o lase orfană din cauza unei greșeli prostești. O greșală motivată de un bărbat. Peste un metru optzeci înălțime și arogant și... o, mâinile acelea mari și frumoase...

- Încă puțin, zise el. Încă o picătură.

„la medicamentul. Fă-te bine. Întoarce-te la Lucie.“

Marcelline înghiți. Era atât de amar!

- Fiere, murmură ea. Fiere.

- Știu, dar ajută. Crede-mă. Știu.

- Să am încredere? Ha!

- Clar nu ești pe moarte.

- Nu. Diavolul nu mă vrea.

Din nou chicotitul înăbușit.

- Atunci suntem în siguranță.

Ea nu era în siguranță. Furtuna continua cu furie, iar vaporul gema, se ridica și cobora, zburând de pe un val pe altul.

Mai fusese pe mări agitate și știa că furtuna aceasta nu era o joacă de copii. Totuși, în timp ce mintea sa analiza realitatea înconjurătoare, inima percepea lucrurile în mod diferit: vocea lui, atingerea surprinzător de blândă și prezența lui calmă. Erau reconfortante. Ce ironic!

- A, zâmbești! se bucură el. Opiul începe să-și facă efectul.

Deja? Adormise? Pierduse noțiunea timpului.

- Nu, tu ești de vină, spuse ea. Cât de îndepărtată îi suna vocea, ca și cum ar fi ajuns deja la Londra, înaintea ei. Încrederea nețârmurită pe care o ai în persoana ta... ducală. Toate îți vor face pe plac. Chiar și furtuna Satanei.

- Cu siguranță ești mai bine, zise el. Propoziții întregi, pline de ironie.

- Da. Mai bine.

Intestinele dădeau semne de liniștire. Dar își simțea capul atât de greu! Deschise ochii, acțiune pentru care avu nevoie de un efort imens.

Clevedon stătea aplecat deasupra ei. Lumina era prea slabă ca să distingă detaliile, și nimic nu stătea locului. Ochii lui erau doar niște umbre adânci. Dar ea știa că erau verzi. Verzi ca jadul. Sau erau verzi ca marea? O culoare ce nu se potrivea oricărei femei. O culoare căreia nu-i puteau face față multe femei... când era vorba de ochii unui bărbat.

Își coborî din nou pleoapele. Simți cărpa rece pe frunte. Atât de moale.

O cuprinse o senzație pe care îi fu greu să o identifice. Apoi își dădu seama: se simțea protejată, acoperită, în siguranță. Ce glumă!

- Ciudat, șopti ea.

- Da, zise el.

- Da.

Lumea se întunecă și deveni greoaie, apoi totul dispăru.

Clevedon nu avea idee cât trecuse de la începerea furtunii. Trecuse ceva vreme de când pierduse noțiunea timpului. Se trezise într-o încăpere care se mișca dintr-o parte în alta, auzise voci panicate amestecate cu vuietul stihiiilor și cu scârțâiturile și trosniturile vasului.

Se simțise puțin rău. Dar avea un stomac puternic - așa cum o dovediseră numeroase distracții înecate în alcool din tinerețe - iar primul lucru la care se gândise fusese că Noirot era undeva pe vapor. Tocmai pleca să o caute, cu trusa medicală în mână, când ea se prăvălise în cabină.

De atunci nu mai avusese timp să-i fie rău ori să-și facă alte probleme. Pielea ei de culoarea perlei era acum ternă și crispată. Paloarea era ușor de observat chiar și în lumina slabă. Îi fusese incredibil de rău și delirase. Nu semăna deloc cu femeia pe care o cunoscuse. Ea era puternică, iar schimbarea aproape că îl dusese în pragul panicii înainte ca mintea disperată să i se liniștească și să înțeleagă.

Nu era nimic altceva decât rău de mare, se gândi el. Delirul trebuie că se număra printre simptome - sau era cauzat de lipsa de somn și de faptul că mâncase în grabă din dorința nebunească de a fugi de el. Indiferent ce determinase simptomele alarmante, era prea bolnavă ca să fie lăsată singură.

Îi lăsă pe servitori să facă cu schimbul în timp ce el rămase la căpătâiul ei încercând să-și păstreze calmul. Știa cum trebuia să procedeze, își spuse. Cu toate acestea, își făcea griji cu nemiluita.

Nu era doctor și nu era obișnuit să joace rolul unei sursi medicale. Își reaminti că el și Longmore supraviețuiseră epidemiei de holeră de pe Continent și că învățaseră câteva principii de bază de la medicii care trataseră boala cu oarecare succes.

Dar asta nu era holeră. Era rău de mare, deci nu avea de ce să-și facă griji. Starea lui Marcelline avea să se îmbunătățească odată cu potolirea furtunii

Asta dacă vaporul nu se scufunda. Nu, era absolut imposibil.

Între timp trebuia să se asigure că era bine hrănită, în special cu lichide. Nu era deloc ușor cât timp nu putea ține nimic în stomac. Coniacul o ajutase puțin, însă lăudanumul se dovedise mult mai eficient.

O vreme fusese inconștientă și bolborosise niște lucruri despre vrăjitoare, Macbeth, îngeri și diavoli, dar până la urmă se liniștise. Când în sfârșit adormise, ducele respirase ușurat.

Stătea pe marginea patului din cabină și îi ștergea din când în când fața, încet, cu o cârpă umedă. Nu știa dacă ei îi plăcea, dar avea nevoie de o ocupație. Fără îndoială că Saunders ar fi știut ce să facă, însă era plecat la servitoarea ei, ori la cusătoreasă sau orice era.

Doamna Noirot era la fel de alunecoasă ca și puntea de sub picioarele lui. „Înșelătorie, al tău nume e Noirot.“ Manipulatoare, evazivă și deloc de încredere. Dacă ar fi avut încredere în ea nu ar fi spionat-o, nu ar fi urmărit-o din Paris și nu s-ar fi găsit acum la bordul vasului blestemat, în mijlocul unei furtuni teribile.

Totuși, lipsa de încredere în ea nu reprezenta o scuză pentru comportamentul deplasat. Nu avea nici o scuză.

Nici măcar nu era frumoasă, mai ales în acele momente. În lumina obscură arăta ca o fantomă. Îi venea greu să creadă că era aceeași persoană vibrantă,

pasională, care-l încălecuse în trăsură și îl sărutase cu înflăcărare.

Îi îndepărtă firele de păr umede de pe frunte.
Îngrozitoare, îngrozitoare femeie.

Când Marcelline se trezi, văzu totul ca prin ceață.

La început crezu că murise și că acum plutea într-un alt tărâm.

Încetul cu încetul realizează că vasul se legăna, dar nu în modul acela cumplit de mai devreme. Hărmălaia încetase.

Gata. Furtuna trecuse. Supraviețuiseră.

Apoi deveni conștientă de greutatea și de căldura de pe spate. Deschise brusc ochii. Văzu un perete lambrisat. Își aminti vizita disperată în cabina lui Clevedon, răul de mare cumplit care pusese stăpânire pe ea... coniacul... laudanumul... mâinile lui.

Aceasta nu era cabina ei, nu era patul ei. Se afla în patul lui. Și, judecând după dimensiunea corpului ghemuit lângă ea, pe salteaua îngustă, cel de alături era Clevedon.

„O, minunat.“ Încercă să se întoarcă, dar el era așezat pe rochia ei, țintuind-o.

- Clevedon! El bombăni ceva și se mișcă, punându-și brațul peste ea. Înălțimea Voastră!

Brațul lui se strânse și mai tare, trăgând-o aproape. O, cât și-ar fi dorit să se strecoare acolo, cu spatele curbat, sprijinit de mâna lui, de corpul cald, de brațul puternic ce o ținea în siguranță!

Dar nu era deloc în siguranță. La deșteptare, el avea să fie în starea aceea în care sunt bărbații de obicei când se trezesc, iar Marcelline nu se încredea în propriile puteri de a rezista unei tentații atât de puternice.

Îi dădu un ghiont în coaste.

- Ce e? Vocea lui era joasă, gâtuită de somn.

- Mă zdrobești.

- Da, mormăi Clevedon vârându-și nasul în curbura gâtului ei.

Ea deveni disperat de conștientă de excitarea lui. Marele falus ducal se trezise înaintea creierului.

- Dă-te jos! Dă-te jos acum!

„Înainte să fie prea târziu și să sărbătoresc faptul că am scăpat cu viață în modul tradițional al speciei noastre.“

- Noirot?

- Da.

- Deci n-a fost un vis.

- Nu. Dă-te jos!

El bombăni ceva, prea încet ca să-l audă, dar se dădu la o parte.

Marcelline se întoarse. Capul i se învârtea. Trebui să facă un efort ca să se poată concentra.

Ducele stătea pe marginea patului și o privea. Era încruntat, iar umbra bărbii îi întuneca fața.

Se dădu jos din pat, dar în secunda următoare căzu la loc și își duse mâinile la cap.

- Nu a fost un lucru înțelept, zise el. Ți-a fost rău. Tot ce-ai mâncat a fost o fiertură rece și puțin vin.

- Am mâncat?

- Nu-ți aduci aminte?

Ea clătină din cap.

- Nu știu ce e real și ce nu. Am probleme să separ ce am visat de ce s-a petrecut într-adevăr. Am visat că eram la Londra. Apoi nu mai eram acolo. Mă aflu pe fundul mării uitându-mă în sus la burta vasului. Coșmarul îi reveni în minte odată cu sentimentul de disperare. „M-am înecat. N-o să o mai văd niciodată pe Lucie. De ce am plecat din Londra?“ Oamenii erau aplecați peste balustradă și mă priveau de sus. Îmi făceau semne și păreau să-mi spună ceva, dar nu-mi puteam da seama ce. Erai și tu. Erai foarte supărat.

Și aceasta, oricât de ciudat părea, fusese cea mai liniștitoare parte a visului.

- Măcar bucata asta e reală, zâmbi el. Mi-ai pus răbdarea la grea încercare. Nu sunt obișnuit să mă joc de-a

sora medicală, iar tu nu mi-ai ușurat situația, vorbind tâmpenii ca o nebună.

- De-aia stăteai pe mine?

- Nu stăteam pe tine. Nu intenționat. Am adormit. Eram frânt. Abia am reușit să închid ochii înainte să înceapă furtuna. Apoi ai dat buzna în cabină și te-ai hotărât să ți se facă rău tocmai aici.

- Nu m-am „hotărât” să mi se facă rău, deși acum, că mă gândesc mai bine, nu a fost o idee bună. Îmi doresc să fi chibzuit înainte. Dar nu am făcut-o. Am venit să cer ajutor pentru Jeffreys, că mie nu-mi era decât puțin greață. Însă apoi... ceva s-a întâmplat, zise ea clătănând din cap. Mie niciodată nu-mi e rău. Nu ar fi trebuit să-mi fie rău.

- Ești foarte norocoasă că am fost aici, zise el. Și ești foarte norocoasă că sunt un om răbdător. Ești un pacient extrem de dificil. Te-ai fi aruncat peste bord, dar echipajul închisese trapele.

Ea se ridică, dar de data aceasta mai încet și cu mai mare atenție. Capul îi zvâcni. Îl cuprinse cu palmele.

- Ar fi bine să nu te ridici, o sfătui el.

Marcelline își aminti de răbdarea lui și de atingerea lui blândă. Rememoră sentimentul pe care îl simțise atât de rar, încât îi fusese greu să-l recunoască la început: de protecție, de grijă. Când și cine se sinchisise de ea ultima oară? Cu siguranță, nu părinții ei. Ei niciodată nu ezitau să-și abandoneze copiii când aceștia deveneau un inconvenient. Apoi apăreau, câteva luni mai târziu, așteptându-se ca micuții să se arunce în brațele lor deschise.

„Și exact asta făceam, se gândi ea. Eram de o naivitate vecină cu prostia.” Indiferent dacă mama sau tata erau prin preajmă, Marcelline, fiind cea mai mare dintre ei, era întotdeauna cea care avea grijă de toți deoarece nu se putea conta pe nimeni altcineva. Chiar și după ce se măritase. Dar la ce s-ar fi putut aștepta când se mărita cu unul de teapa ei? Cu netotul de Charlie!

Clevedon nu era genul ei. El făcea parte dintr-o altă specie. Își aminti cum îi simțise mâinile pe spate în timp

ce o ghida către adăpostul trăsorii pe care i-o chemase. O femeie putea fi atât de ușor răsfățată de un bărbat bogat! Și o mulțime de femei profitau de asta. Ea nu-și putea permite așa ceva.

- Îți... îți mulțumesc sincer că ai suportat calvarul, spuse ea. Dar trebuie să mă întorc înainte să-și dea seama cineva unde am fost.

- Cine crezi că va observa sau cui crezi că-i va păsa? Am trecut printr-o furtună blestemată. Ore în șir oamenii au țipat, au vomitat și s-au dat de ceasul morții. Mulți dintre ei cred că nici nu știu unde au fost azi-noapte. Din moment ce mai toți și-au golit stomacurile, acum probabil că le este foarte foame, iar singurul lucru la care se vor gândi va fi cum să facă rost de mâncare. Și pe tine te doare capul pentru că ți-e foame, adăugă el încruntându-se din nou. Sau poate că ți-am dat prea mult laudandum. Nu eram sigur care e doza potrivită pentru o femeie. Ești norocoasă că nu te-am otrăvit.

- Clevedon! exclamă ea tresărind de durere.

- Nu te mișca. Iar o să-ți fie rău și m-am săturat de asta, spuse el și se ridică de pe pat. O să-l pun pe unul dintre servitori să-ți aducă ceva de mâncare.

- Nu mă mai dădăci!

- Nu te mai purta copilărește. Ce, ți-e teamă că o să te ademenesc cu mâncare și apoi o să te seduc? Nu mai gândește-te. Te-ai uitat în oglindă în ultima vreme? În plus, e nevoie să-ți aduc aminte că eu am fost cel care ți-a ținut capul în timp ce vomitai aseară? Nu este cea mai excitantă priveliște din câte am văzut. De fapt, nu mi dau seama ce m-a atras la tine. Tot ce vreau este să te hrănesc, să te faci bine și să ieși din cabina mea și din viața mea.

- Și eu vreau să ies din viața ta.

- Sigur. Până va veni momentul în care va trebui să plătesc pentru rochiile ducesei mele.

- Exact!

- Bine, îmi convine de minune, replică el, după care ieși trântind ușa în urma lui.

*

Până când vaporul acostă la Tower Stairs, lui Marcelline îi venise să urle de disperare. Furtuna îndepărtase nava de la ruta sa obișnuită, iar călătoria, care ar fi trebuit să dureze în mod normal, pe vreme bună, circa douăsprezece ore, se întinsese pe mai mult de douăzeci. „Răcoritoarele“ din reclamă se terminaseră, servitorii se împleticeau de oboseală, iar starea generală a pasagerilor flămânzi era cumplită, la fel ca mirosul lor.

Chiar și pe punte, în briza mării, persista izul oamenilor obligați să stea înghesuți unul în altul într-un spațiu prea mic o perioadă prea mare de timp. Cuplurile se certau și se încruntau la copiii plângăcioși, care se luau la bătaie cu frații lor.

Evident, nimeni nu avea răbdare să coboare în liniște și toți încercau să debarce în același timp, împingându-se, strigând și chiar lovindu-se.

Deși își dorea cu disperare să ajungă la țarm, Marcelline se decise să aștepte. Îi îndepărtă pe servitorii de pe vas dornici să o ajute cu bagajele și le spuse să revină mai târziu.

Cu toate că se simțea mai bine, nu era deloc în apele ei. Și Jeffreys era încă slăbită, mult mai marcată de starea de rău prin care trecuse. Nu avea rost să se împingă, să se grăbească și să îndure nervii întinși la maximum ale pasagerilor, plus urletele copiilor. Marcelline voia să-și regăsească propriul copil. Lucie nu era un înger, dar nu plângea așa. Iar când avea s-o surprindă întorcându-se acasă cu o săptămână mai devreme, mama ei avea să fie zâmbitoare și fericită. Trebuia să fie zâmbitoare și fericită.

Pe măsură ce mulțimea se împrăștia, Marcelline se bucură de un moment de liniște ca să pună lucrurile cap la cap. Probabil că ducele de Clevedon plecase de mult. El nu era obligat să împingă oamenii ca să-și croiască drum. Avea servitori care făceau acest lucru în locul lui. Nu că ar fi fost neapărat necesar; cum apărea Clevedon, oamenii pur și simplu se dădeau la o parte.

- Faceți loc, faceți loc!

Ridică privirea. Un valet înalt și robust se îndrepta către ea, urmat de un altul. Livreaua îi era familiară. Primul îi dădu un cot unui servitor, se apropie de ea și se aplecă.

- Complimente din partea Înălțimii Sale, doamnă Noirot. Vă roagă să fiți atât de bună să acceptați să vă ducă pe dumneavoastră și pe domnișoara Jeffreys acasă. Știe că domnișoara Jeffreys a fost teribil de bolnavă și nu dorește să o lase în seama transportului public, ca să nu mai vorbim că riscă să fie strivită de această mulțime infernală. Dacă veniți cu noi, doamnelor, eu și Joseph vă vom conduce la biroul vamal și apoi vă vom urca numaiedecât în trăsura care așteaptă chiar la colț.

În timp ce vorbea, le și aduna bagajele, luând câte un geamantan sub fiecare braț. Însoțitorul lui înșfăcă lute gențile rămase, ignorând protestele servitorilor de pe vas rămași fără bacșiș.

Totul se petrecuse atât de repede, încât Marcelline nu avut timp nici măcar să se hotărască dacă să obiecteze sau nu. Când revenise cu picioarele pe pământ, Thomas și Joseph se îndepărtau deja cu bagajele.

*

Drumul către magazinul de pe Fleet Street se petrecu în cea mai mare parte în tăcere și păru interminabil.

Primul lucru pe care îl făcuse Jeffrey când se așezase pe bancheta trăsurii, lângă Marcelline și vizavi de duce, fu să-i mulțumească acestuia că îl trimisese pe Saunders să aibă grijă de ea cât timp îi fusese rău.

El ridică din umeri.

- Lui Saunders îi place să se joase de-a doctorul, zise el. Nimic nu-l încântă mai mult decât să prepare poțiuni dezgustătoare ca să îndepărteze efectele exceselor. Fără îndoială, este modul lui subtil de a ne pedepsi pentru că ne pătăm hainele cu vin.

- A fost foarte drăguț, comentă Jeffreys.

- Asta e ceva deosebit, zise Clevedon. De obicei nu este așa.

Astfel se desfășură toată conversația purtată în trăsura între Turnul Londrei și casa lui Jeffreys. De acolo drumul era o nimica toată până la magazin. Călătoria, însă, nu fu la fel de ușoară.

Marcelline se gândea frenetic. Ca de obicei, căuta o modalitate de a întoarce situația în favoarea ei. El spusese... ce spusese oare înainte de a trânti ușa cabinei? Ceva despre plătitul facturilor pentru rochii. Gestul final i se potrivea foarte bine. Dar fusese atât de supărat, încât nu se mai întorsese. În schimb, venise la ea valetul lui cu o sticlă de vin și cu un platou de gustări pentru care probabil plătitese o mită egală cu răscumpărarea unui rege.

O femeie se putea obișnui mult prea ușor cu un astfel de lux. Ea însă nu-și putea permite așa ceva.

- Nu mă pot decide dacă îți pui la încercare răbdarea sau pur și simplu ești curios să-mi vezi bârlogul, spuse ea.

- De ce crezi că există doar variantele acestea?

Ca să lase impresia de relaxare perfectă își întinse picioarele lungi, lucru pe care nu-l putuse face cât timp Jeffreys fusese acolo. Își sprijini mâna de spătarul scump și privi prin fanta care-i permitea să se uite afară fără a fi observat de curioși. Nu că identitatea lui ar fi fost un secret; blazonul de pe ușă aproape că-i striga numele în gura mare.

Lumina după-amiezii îi contura trăsăturile frumos sculptate ale profilului. Dorința ei se reaprinse. Să atingă fața... Să simtă acel braț curbandu-se în jurul umerilor ei... Să se ghemuiască lângă acel corp mare și cald...

- Sau poate că ți-a fost milă de noi, sugeră ea.

- Mi-a fost milă de servitoarea ta sau cusătoreasă sau ce-o fi. Tu poți să ai grijă de tine, fără îndoială. Dar Saunders mi-a spus că fata a fost incredibil de bolnavă. O vreme, a zis el, nu a fost sigur că va supraviețui

calătoriei. Nici acum nu arăta prea grozav. După o scurtă pauză, Clevedon se interesă: Nu locuiește cu tine?

- A locuit, dar numai o vreme. Nu pot să-mi iau în gazdă cusătoresele. Pe de-o parte, nu le face bine să mănânce, să bea și să trăiască numai în magazin. Pe de altă, nu este spațiu suficient. Nu că mi-aș dori să am în preajmă zi și nopți șase angajate. Mă obolesc destul în timpul de lucru cu geloziiile lor și...

- Șase? exclamă ducele aplecându-se spre ea. Șase?

*

Era prea mirat ca să se prefacă indiferent.

Crezuse că ea îi dăduse vizitiului adresa dintre Fleet Street și Chancery Lane ca să se dea mare, pe când prăvălia ei era înghesuită undeva într-un gang sau într-un subsol din zonă.

- Am șase fete acum, confirmă ea. Dar, în curând, o să angajez mai multe. Nu ne ajunge personalul.

- Șase... Să te ia naiba, ce e cu tine?

- Ai scos deja în evidență o mulțime de lacune ale caracterului meu. Acum la care te mai referi?

- Am crezut... Noirot, ești o femeie dată dracului. Tenacitatea cu care m-ai urmărit m-a făcut să cred că ești foarte strâmtorată.

- Cum ai ajuns la concluzia asta? Ți-am spus că sunt cea mai mare creatoare de modă din lume. Mi-ai văzut opera.

- Mi-am imaginat un magazinaș întunecat într-un subsol. Ei, poftim! Chiar mă miram cum de reușești să faci asemenea rochii extravagante într-un astfel de loc.

- Sunt convinsă că nu te-ai mirat prea mult timp. Erai îndeajuns de ocupat să mă momești în patul tău.

- Da, dar am terminat cu asta.

Și chiar așa era. Așa era cu adevărat. Se săturase de ea. Se săturase să alerge după ea. Ca un cățeluș, ca un școlar.

- Sunt încântată s-o aud, spuse ea.

- Acum nu mă gândesc decât la Clara. Totuși, oricât de mult m-ar durea să contribui la trufia ta, am înțeles perfect că pariziențele sunt de-a dreptul obsedate de ți-nutele pe care le crezi. Ești cea mai enervantă femeie din câte am cunoscut, dar am observat că lași o impresie foarte plăcută doamnelor, și nimic nu contează mai mult decât asta, îndrăznesc să spun. Nu ar trebui să fii supărat pe tine doar că îmi vine să te scutur până îți clănțane dinții.

Fața ei obosită se luminează, în special ochii.

- Am știut, surâse ea. Am știut că o să-ți dai seama.

- Dar tot n-am încredere în tine. Ceva scâpără în ochii ei, dar nu mai zise nimic. Doar așteptă și îl privi fix. Viitorul afacerii depindea de el. Mai era puțin și totul avea să ia sfârșit. Dar el se încrunta și îi purta în continuare pică, în special într-o problemă atât de meschină... orgoliul lui, mai presus de toate! Am vrut să văd locul cu ochii mei, urmă ducele. În primul rând, să mă asigur că există cu adevărat și apoi să văd cum arată. Am crezut că trudești singură într-o cameră întunecată a unui subsol.

- O, Doamne, ce minte au unii! Cum ți-ai putut imagina că aș putea să concep astfel de creații într-o... dar nu contează. Casa Noirot este un magazin elegant. Totul e de primă mână, aranjat, curat și aerisit. Te asigur că este mult mai șic decât aceea... dar nu, n-o să întinez atmosfera pronunțându-i numele.

Terminase cu ea. Trebuia să termine cu ea. Dar acum, când îi vorbea despre magazin, era atât de însuflețită, atât de pătimașă...

- Miros o rivală, constată el.

Ea își îndreptă spatele.

- Cu siguranță, nu. Nu am rivale, Înălțimea Voastră. Sunt cea mai mare creatoare de modă din lume. Se aplecă în față ca să privească pe geam. Aproape am ajuns. O să vedeți în curând cu ochii Înălțimii Voastre, completă ea.

Dură ceva mai mult din cauza trăsurilor, a călăreților și a pietonilor care aglomerau strada. Dar până la urmă

ajunseră și, iată, un magazin arătos, modern, cu o vitrină arcuită și o siglă cu litere aurii, deasupra ușii, pe care scria Noiroț.

Trăsura opri brusc. Ușa se deschise, iar treptele fură coborâte.

Clevedon păși primul afară și îi întinse galant mâna ca să se sprijine de el, moment în care auzi din spate un țipăt de bucurie. Strălucirea pe care o observase până atunci pe figura lui Marcelline nu se putea compara cu cea vedea acum. Chipul ei era însuși soarele, ce arunca raze de fericire și scâldea în lumină întreaga lume.

- Mama! se auzi o voce.

Noiroț sări de pe ultima treaptă și trecu pe lângă el ca un fulger. Se lăsă pe vine, își deschise larg brațele, iar o fetiță cu părul brunet se repezi la pieptul ei.

- Mama! țipă copilul. Ai venit acasă!

capitolul 7

„Creatoarea de modă trebuie să fie o bună cunoscătoare a anatomiei și este bine să aibă un nume cu sonoritate franțuzească. Este necesar să știe cum să ascundă defectele corpului și să fie capabilă să modeleze silueta folosind corsaje care corectează trupul, dar nu reprimă plăcerile gustului.“

Cartea afacerilor din Anglia și biblioteca meseriilor folosite, 1818

Un copil.

Marcelline avea un copil. O fetiță cu părul negru, cârlionțat, care alergase către ea râzând.

- Dragostea mea, dragostea mea! exclamă tânăra femeie îmbrățișând-o.

La aceste cuvinte, ducele simți un nod în gât.

Era vag conștient de vocile feminine ce se auzeau la distanță, dar toată atenția îi era concentrată asupra scenei: Noiroț ghemuită pe caldarâm, strângând-o

cu putere la piept pe fetiță, iar copila, a cărei figură o putea vedea clar deasupra umărului mamei, avea fața luminată și ochii închiși. Fericirea radia dinspre ea în valuri aproape palpabile.

Nu avea idee cât timp stătuse acolo, uitând de orice altceva din jurul său, de strada aglomerată, de oamenii care le ocoleau pe mamă și pe fetița ei. Abia îi observă pe propriii lui servitori cărând bagajele în casă și apoi întorcându-se la trăsură. Le percepu vag pe cele două femei care ieșiseră din magazin în urma fetiței.

Stătea și se uita la mamă și la copilul ei pentru că nu se putea întoarce, pentru că nu înțelegea și abia îi venea să creadă ceea ce-i vedeau ochii.

După o vreme, poate doar câteva momente, Noirot se ridică și, luând mâna odraslei, se îndreptă către magazin. Fetița întrebă:

- Cine e acela, mamă?

Marcelline se întoarse și îl văzu stând captivat, ca în fața vitrinei unui spectacol erotic, holbându-se la o lume străină de el.

Ducele își reveni și făcu un pas către ele.

- Doamnă Noirot, fiți amabilă și prezentați-mă tinerii domnișoare.

Copila se uită în sus la el, cu ochii larg deschiși. Nu semănau la culoare cu ai mamei ei, ci erau albaștri, un albastru aprins. Păreau vag familiari și încercă să își amintească unde i-ar mai fi putut vedea. Dar acest lucru s-ar fi putut petrece oriunde. Absolut oriunde. Și niciunde. Nu avea importanță.

Privirea lui Noirot se plimbă de la micuță la el și înapoi.

- Cine este, mamă? Este regele?

- Nu, nu este regele.

Copila își înclină capul într-o parte uitându-se dincolo de el, la trăsură.

- Este o trăsură foarte mare. Aș vrea să merg cu ea.

- Nu mă îndoiesc de asta, spuse mama ei. Înălțimea Voastră, permiteți-mi să v-o prezint pe fiica mea, domnișoara Lucie Cordelia Noirot.

- Stai așa, mama, o întrerupse fetița. Știi că nu așa mă cheamă.

Noirot se uită la ea.

- Nu?

- Numele meu este Erroll acum. E-R-R-O-L-L.

- Înțeleg, zise Marcelline și începu din nou: Înălțimea Voastră, permiteți-mi să v-o prezint pe fiica mea... dar se opri și o privi întrebătoare pe copilă. Ești încă fiica mea, nu?

- Da, spuse Erroll. Desigur, mamă.

- Sunt ușurată să aud asta. Mă obișnuisem deja foarte mult cu tine. Înălțimea Voastră, permiteți-mi să v-o prezint pe fiica mea, Erroll. Erroll, acest gentleman este ducele de Clevedon.

- Domnișoară... ăă... Erroll, zise el făcând o plecăciune adâncă.

- Înălțimea Voastră, răspuse fata cu o reverență.

Gestul nu avea nici jumătate din stilul uimitor al mamei ei, dar fu executat cu multă grație. Clevedon se minună atât de reverență, cât și de remarcabila stăpânire de sine a micuței. Apoi își aduse aminte a cui fiică era și se întrebă de ce se mai obosea să se minuneze. După care noutatea îl izbi din nou: Noirot avea un copil!

Cum de uitase să-i menționeze asta? Dar ce era în neregulă cu el de era atât de șocat? Se recomandase drept „doamna“ Noirot - și, deși titulatura „doamnă“ era folosită în societate de proprietăresele celibatate, de actrițe și de femeile ușoare, nu trebuia să fi presupus că ea nu era măritată și că nu avea o familie și... un soț... care nu părea să fie prin preajmă. Oare murise? Sau poate că nu existase nici un soț, ci doar un ticălos care devenise tată și apoi își abandonase copilul.

- Luați vreodată copii în trăsură? se interesă Erroll readucându-l cu picioarele pe pământ. Nu copii mici vreau să spun, ci fetițe bine-crescute care ar sta cumiști, nu s-ar urca peste tot, nu ar murdări pernele și nu și-ar pune degetele lipicioase pe geamuri. Fetițe bine-crescute care își țin mâinile în poală și nu fac altceva decât să se uite pe fereastră.

Ochii mari îl priveau fix.

- Eu...

- Nu, nu ia, interveni mama ei. Înălțimea Sa are multe de făcut. De fapt, sunt sigură că are o întâlnire undeva chiar acum.

- Am? Noirot îi aruncă o privire de avertizare. Da, așa e, își luă el seama. Își scoase ceasul de buzunar și se uită la el. Nu avea nici cea mai vagă idee ce indicau limbile lui. Era prea preocupat de fetița cu ochi mari, care îl privea atât de intens. Aproape că uitasem, zise el punându-și ceasul la loc. Ei bine, Erroll, mă bucur că te-am cunoscut.

- Și eu mă bucur că v-am cunoscut. Vă rog să mai veniți când n-o să mai fiți atât de ocupat.

El răspunse politicos, fără să își ia vreun angajament, și urcă în trăsură. În timp ce vehiculul se puse în mișcare, se uită curios prin fanta laterală. Abia atunci le observă pe cele două femei, una blondă și una roșcată. Chiar și prin șipcile din lemn, de la distanță, observă asemănarea dintre ele, care se reflecta în special în felul în care mergeau.

Se înșelase în privința ei. Își formase o părere complet greșită. Magazinul nu era o fundătură, ci o prăvălie arătoasă, după toate regulile artei. Avea o familie. Avea un copil.

Nu trebuia să aibă încredere în ea. De asta era sigur. În privința celorlalte lucruri... judecase greșit, înțelesese greșit, iar acum se simțea de parcă s-ar fi aflat din nou pe marea agitată.

- O, bravo, zise Sophy când ușa magazinului se închise în urma lor. Tocmai pentru că te cunosc, nu trebuia să te fi subestimat...

- Dar, draga mea, spuse Léonie, puteai să mă dărâmi cu o pană când am zărit blazonul pe ușa trăsurii.

- Și apoi să-l vedem ieșind din trăsură...

- ... presa nu are nici pe sfert dreptate...

- ... să-l vedem că îți dă mâna...

- ... o clipă am crezut că visez...

- ... a fost ca o vedenie...

- Eu l-am văzut prima, mamă, se amestecă Lucie/Erroll în trăncănelile mătușilor ei. Stăteam la fereastră și mi făceam lecțiile, când am auzit un zgomot și m-am uitat afară... și am crezut că regele a trecut pe aici.

- Regele cu doi amărâți de valeți? Întrebă Marcelline. Nu prea cred.

- O, ba da, ar fi putut fi, mamă. Toată lumea știe că regelui William nu-i place să se dea în spectacol. Și mie mi pare rău, pentru că se spune că bătrânul rege, cel de dinainte de acesta...

Se încruntă.

- Regele George al IV-lea, o ajută Léonie.

- Da, acela, zise Lucie. Toată lumea știe că era mult mai frumos și întotdeauna știai când trecea prin apropiere. Dar și un duce e important. Mi s-a părut foarte frumos, ca prințul din poveste. Nu te așteptam atât de devreme, dar mă bucur că ai venit. Cum a fost să călătorești în trăsura aceea minunată? Cred că pernele erau mari și pufoase.

- Așa erau, confirmă Marcelline. Cu colțul ochiului observă două femei care se îndreptau către magazin. Nu ar fi fost potrivit ca Lucie să-i pună întrebări în legătură cu ducele de Clevedon în fața clientelor, dar nu era niciodată ușor să-i distragă atenția fetei de la un obiect fascinant, în special dacă era vorba de ceva mare și scump. O să îți spun totul despre asta până la ultimul detaliu, promise ea, dar mor după o cană cu ceai. Hai să mergem sus să-i faci mamei un ceai.

- Da, da! exclamă Lucie țopăind de bucurie. O să-i spun lui Millie să se ducă la cofetărie. Suntem atât de bucuroase că ești acasă și ar fi frumos să dăm o petrecere, o petrecere grozavă, cu prăjituri!

*

Câteva ore mai târziu, când Lucie era în pat, surorile se adunară în camera de lucru. Acolo desfăcură o sticlă

de șampanie ca să sărbătorească întoarcerea lui Marcelline - cu misiunea îndeplinită - și, în timp ce beau, Marcelline le povesti în cele mai mici detalii experiențele pe care le trăise împreună cu ducele de Clevedon.

Deși surorile ei erau virgine, din câte știa ea - și nu își putea imagina de ce nu i-ar fi spus dacă n-ar mai fi fost - nu erau nici pe departe inocente. Oricum, nu ar fi putut-o ajuta să se descurce cu eventualele complicații dacă nu ar fi înțeles în totalitate ce se întâmplase în cursul călătoriei.

- Îmi pare rău, zise ea. Am promis că n-o s-o dau în bară...

- Așa ai făcut, întări Léonie. Totuși, nici una dintre noi nu s-a așteptat ca el să fie atât de... atât de...

- Toată lumea a zis că e chipeș, o întrerupse Sophy. Însă e de-a dreptul frumos. M-a lăsat fără aer, mărturisii tânăra mângâind-o pe Marcelline pe mână. Îmi pare rău că a trebuit să te abții atât. Eu sunt sigură că nu aș fi reușit.

- Nu e vorba de frumusețea lui, zise Marcelline. Surorile ei îi aruncară priviri sceptice. E vorba de titlul pe care-l poartă, explică ea. Tipii de genul lui sunt incredibil de greu de strunit. Sunt obișnuiți să facă tot ce vor. Nu pot concepe că mai există și altceva pe lume. Ei nu gândesc precum oamenii normali. Pe când el are niște vederi foarte largi. Este mai isteț decât am anticipat. Și ce scuză am? Trebuia să-mi fi ajustat metodele, dar, din motive care încă mă depășesc, nu am făcut-o. De fapt, am jucat groaznic, iar acum Sophy trebuie să transforme eroarea în avantaj.

Continuă să explice reclamele pe care ea și Jeffreys le născociseră imediat după petrecerea contesei - care i se părea că se întâmplase în urmă cu o eternitate... înainte de furtună... când el avusese grijă de ea... mâinile lui, mâinile lui...

- O să dau povestea la ziarul *Morning Spectacle*, se angajă Sophy. Dar ar putea fi prea târziu ca să prindă ediția de mâine. Ținând cont că nu ne-ai lăsat prea mult timp la dispoziție...

- Am venit cât am putut de repede. Aproape că am trecut printr-un naufragiu!

- Sophy, fii rezonabilă, zise Léonie. Gândește-te, dacă furtuna v-a întârziat vaporul și alții au pățit același lucru. Așa că poșta va sosi mai târziu decât de obicei. Asta îți oferă o zi în plus, dacă te grăbești.

- Nu ne putem baza pe faptul că poșta va ajunge mai târziu, spuse Sophy. Trebuie să dau de Tom Foxe seara asta. Ar putea pica foarte bine: o chemare în noapte... o poveste șoptită în întuneric. O să mă deghizez, lăsându-l să creadă că sunt o lady misterioasă. N-o să poată rezista. O să avem un loc de cinste pe prima pagină.

- Doamnele se vor înghesui să vadă rochia, anticipă Léonie. Câteva ar putea să-și facă apariția chiar mâine după-amiază. Contesa de Bartham citește gazeta în fiecare zi, asta știu sigur.

- Atunci ar fi bine ca rochia să fie afișată în vitrină, sugerează Marcelline. Are nevoie de reparații. Jeffreys nu reușit să o curețe înainte de călătoria cu vaporul, dar ea a fost prea rău ca să o coasă. Și am pierdut cel puțin o panglică de la ea. Mai e și altceva?

- Suntem perfect capabile să vedem cu ochii noștri de ce mai este nevoie, zise Léonie. O să mă ocup de ea în timp ce Sophy se duce la întâlnirea clandestină cu Tom. Tu du-te la culcare.

- Va trebui să fii odihnită, spuse Sophy. Avem o...

Se întrerupse, iar Marcelline ridică privirea chiar la timp ca să surprindă ocheadele dintre surorile sale.

- Ce-i? întrebă ea. Ce-mi ascundeți?

- Serios, Sophy, ar trebui să înveți să-ți stăpânești impulsurile dramatice, o mustră Léonie. Nu vezi că este obosită?

- Nu am zis...

- Ce-mi ascundeți? repetă Marcelline.

Urmă un moment de tăcere. Cele două surori mai tinere schimbară priviri pline de reproș, după care Sophy își luă inima în dinți:

- Cineva îți fură desenele și i le dă lui Hortense Nesuferita.

Marcelline se uită la Léonie așteptând o confirmare.

– Este adevărat, confirmă aceasta. Avem un spion printre noi.

Luni noapte, Lady Clara Fairfax primi un bilet de la ducele de Clevedon, care o informa despre întoarcerea sa la Londra și despre dorința de a o vedea marți după-amiaza, în cazul în care era disponibilă. De obicei, familia ei nu primea marțea, dar regulile obișnuite nu se aplicau când era vorba de ducele de Clevedon. O dată pentru că tatăl ei fusese tutorele lui, iar Înălțimea Sa era considerat un membru al familiei; pe de altă parte, regulile erau oricum greu de aplicat în ceea ce-l privea. Nici măcar lordul Warford nu reușise să-l țină sub papuc. Când încercase să o facă, în urmă cu mai bine de trei ani – când Clevedon decisese să plece în Marele Tur pe Continent – lordul ieșise șifonat din acea înfruntare.

Totuși, această experiență nu fusese diferită de cea pe care o avusese cu propriii lui fii. După o vreme în care bombănisese diverse lucruri despre nerecunoștință și încăpățânare și după ce visase să facă schimb de odrașle – preferabil cu amicul său, contele de Hargate – adoptase o atitudine filozofică. Ba chiar, cu timpul, ajunsese să creadă că totul fusese ideea lui încă de la început: Clevedon trebuia să se cumințească, iar din moment ce Longmore era menit să facă stricăciuni, o putea face la fel de bine în altă țară. Între timp, Lady Clara avea nevoie să-și revină după moartea bunicii și să deprindă un comportament sofisticat.

Pe scurt, vizita de marți nu reprezenta un inconvenient pentru nimeni, nici chiar pentru ea, își spusese Clara. Îi era cu adevărat dor de Clevedon, în special atunci când Longmore se comporta dezgustător și ea simțea că-i lipsesc intervențiile ducelui – sau, mai degrabă, pumnul lui stâng puternic. Totuși, Clevedon în carne și oase era altul decât cel din scrisori. Acum că se afla aici, nu mai era sigură că era pregătită.

Îndoiala sau timiditatea îi dispărură însă marți, în se-
cunda în care el intră în sufragerie. Constatând că afișa
melași zâmbet plin de afecțiune pe care ea și-l amintea
din copilărie, se luminează la față. Îl iubea nespus, întot-
deauna o făcuse, și știa că și el o iubea.

- O, Doamne, Clara, trebuia să mă fi avertizat că ai
crescut, zise el dându-se înapoi ca să o privească, așa cum
facea când venea de la școală. Trebuie să te fi înălțat cu
zece centimetri, cel puțin.

Uitase, se gândi ea. Întotdeauna fusese înaltă. Nu mai
crescuse deloc de când o văzuse ultima oară. Probabil
că se obișnuise cu franțuzoaicele. Deși într-o scrisoare
nu ar fi ezitat să-i comunice toate aceste gânduri, nici
nu putea visa să le exprime cu voce tare, mai ales de față
cu mama ei.

- Nu e așa de amazoană, zise aceasta. Clara este ne-
schimbată, poate doar puțin mai feminină decât îți
amintești.

De fapt, voia să spună că avea forme mai pronunța-
te. O vreme susținuse că plecarea lui Clevedon fusese
cauzată de aspectul băiețos al Clarei. Bărbații apreciau
femeile care aveau ceva carne pe ele, în opinia ei, iar tân-
năra nu avea să dobândească o siluetă corespunzătoare
dacă nu mânca bine. La acea vreme nu-i trecuse prin
minte că bunica Warford murise de numai trei luni, iar
Clara încă era îndurerată, își pierduse apetitul și nu-i
păsa în mod deosebit dacă lui Clevedon îi plăceau sau
nu formele ei.

Multe alte lucruri nu-i trecuseră prin minte contesei.
Comandase tăvi întregi de răcoritoare și îl îmbia acum
pe Clevedon cu tort - din care el lua politicos - deși ar
fi trebuit să știe că nu se dădea în vânt după dulciuri.
Și, în timp ce îl hrănea cu lucruri pe care el nu le voia, îi
servea informații subtile despre numeroșii pretendenți
ai Clarei, cu intenția evidentă de a-i stârni instinctele
competiționale.

Clara se imagină sărind la mama ei, acoperindu-i
gura și târând-o afară din încăpere. Îi scăpă un mic zgo-
mot când își înăbuși râsul. Din fericire, marchiza era

prea preocupată de ceea ce spunea, astfel că nu remarcă. Clevedon însă o auzise. Îi aruncă o privire, iar Clara își dădu ochii peste cap. El îi zâmbi ușor, conspirativ.

- Sunt ușurat că nu trebuie să-mi croiesc drum prin hoardele de pretendenți, zise el. Sunt încă puțin obosit, mărturisesc, după ce Canalul a încercat cu atâta înverșunare să mă înece.

- O, Doamne! țipă mama ei. Am citit în *Times* despre un naufragiu pe Canal. Ai fost la bordul aceluia vapor?

- Sper din tot sufletul că al nostru a fost singurul prins în acea furtună, spuse el. Se pare că i-a luat pe marinari prin surprindere.

- Mă îndoiesc. Ar trebui să fie pregătiți, să știe totul despre vânt și lucruri de acest gen. Vapoarele astea își asumă prea multe riscuri și, așa cum i-am spus lui Warford de atâtea ori... Continuă expunând, pentru a mia oară, opiniile soțului ei despre vasele cu aburi. Când se opri ca să răsuflă, Clevedon zise:

- Mă bucur că sunt din nou pe pământ englezesc și că respir aerul britanic. Astăzi am venit înapoi pentru că m-am trezit cu dorința de a da o raită prin Hyde Park într-o trăsură deschisă. Dacă sunteți amabilă să vă dați consimțământul, ar fi minunat dacă aș convinge-o pe Clara să mă însoțească.

Marchiza îi aruncă fiicei sale o privire triumfătoare.

Inima Clarei începu să bată cu putere. „Sper că nu are de gând să mă ceară. Nu încă.” Dar de ce nu ar fi făcut-o? Și de ce era atât de alarmată? Întotdeauna se presupusese că se vor căsători, nu-i așa?

- Mi-ar plăcea mai mult decât orice, răspunse tânăra.

*

- Un desen original! țipă Lady Renfrew împingând spre Marcelline rochia de bal de pe tejghea. M-ați asigurat că este un model original, că e creația dumneavoastră. Atunci cum se face că doamna Thornhurst are o rochie la fel? Și eu ce-o să mă fac acum? Știți că voiam să o port la serata doamnei Sharpe de astă-seară...

Nu o mai pot îmbrăca. Doamna Thornhurst va fi și ea prezentă acolo și o va recunoaște. Toată lumea o va recunoaște! O să mă fac de râs. Și știu că nu e timp să facem altă rochie. Trebuie să o port pe cea roz, pe care a văzut-o toată lumea. Dar nu asta e problema. Problema e că m-ați asigurat...

Auzi un zgomot în spate și se întrerupse. Răsucindu-se, aruncă o privire indignată în acea direcție, dar iritarea îi dispăru instantaneu, fiind înlocuită de uimire.

- O, Doamne! Aceasta este?

Isteață, isteață Sophy. Ieșise din zona de conflict și se dusesese în cealaltă parte a magazinului, unde se afla un manechin îmbrăcat în rochia pe care Marcelline o purtase la balul contesei.

Sophy dărâmasese intenționat un scăunel.

- Ce spuneți? întrebă Marcelline.

Nu era sigură ce făcuse Sophy la sau cu Tom Foxe. Poate că era mai bine să nici nu afle. Ceea ce conta era că povestea - despre rochia doamnei Noirot și despre dansul ei cu ducele de Clevedon la cel mai exclusivist bal din sezonul monden al Parisului - apăruse în acea zi în *Morning Spectacle*.

Se părea că doamna Renfrew citise știrea, pentru că se îndepărtă de teighea și se duse la faimoasa rochie *poussière*. Când venise la magazin s-ar fi putut afla înăuntrul regele în persoană, spunându-și glumele marinești preferate, și nu ar fi interesat-o. Era într-o stare de isterie prea avansată ca să se preocupe de altceva decât de plângerile ei și de Marcelline, cauza lor.

- Aceasta este rochia pe care ați purtat-o la balul de la Paris, doamnă Noirot? se interesă ea.

Marcelline confirmă. În timp ce Lady Renfrew se holba la ea, cele două surori făcură schimb de priviri. Știau la ce se gândea. Cele mai importante nume din capitala lumii modei admiraseră acea rochie. Iar creatoarea ei nu stătea la Paris, ci la câțiva metri distanță, după teighea.

O lăsară pe Lady Renfrew să o studieze. Avea o mulțime de bani și bun-gust, ceea ce nu era valabil pentru toate clientele. În plus, dorința ei de a urca pe scara

socială era enormă, lucru pe care ele îl înțelegeau foarte bine; doar îi semănau.

Când estimă că vederea ținutei pariziene îi calmasă suficient clienta, Marcelline o iscodi:

- Era exact la fel?

Doamna Renfrew se întoarse, încă puțin amețită.

- Ce anume?

- Rochia pe care o purta doamna Thornhurst era la fel ca aceasta?

Marcelline își trecu mâna delicată pe deasupra splendidei rochii verzi care-i fusese respinsă.

Lady Renfrew se întoarse la tejea și o cercetă atent.

- Nu la fel. Acum că mă gândesc mai bine, rochia ei nu era atât de... nu era...

Se întrerupse, mimând faptul că se lăsa păgubașă.

- Dacă îmi permiteți să vorbesc pe șleau, cred că cealaltă rochie nu era la fel de bine croită, zise Marcelline. Ceea ce ați văzut nu era decât o imitație, o realizare de o calitate inferioară. Îmi pare rău să o spun, dar nu este primul caz ce ne-a fost prezentat.

- La mijloc e ceva dubios, interveni Sophy. Încă nu i-am dat de cap, dar aceasta nu este problema dumneavoastră. Diseară aveți nevoie de o rochie superbă care să nu semene cu nici o alta.

- O să transform această rochie, promise Marcelline. O să mă ocup chiar eu, în particular. Când o să fie gata, nimeni n-o să observe vreo asemănare cu chestia aceea pe care o va purta doamna Thornhurst. Îi spun chestie pentru că orice creatoare de modă s-ar face de râs dacă ar numi rochii astfel de orori. Clopoțelul magazinului scoase un clinchet, dar nici Marcelline și nici Sophy nu se uitară spre ușă. Lady Renfrew era cea mai bună clientă pe care o aveau. Nu-și puteau permite să o piardă. Tot universul lor - înseși ființele lor - gravitau în jurul ei. Sau așa trebuiau să-i lase impresia. Eu sau una dintre surorile mele o să v-o livrăm personal, nu mai târziu de ora șapte, moment în care vom face ultimele retușuri, continuă Marcelline. Rochia va fi perfectă.

- Absolut perfectă, întări Sophy.

Lady Renfrew nu mai asculta. Nefiind în locul proprietarei magazinului și, prin urmare, în pericol de a-și pierde cel mai profitabil și prestigios client, privise peste umăr către ușă. Și înghețase.

- Am ajuns, se auzi o voce familiară. Poți să vezi cu ochii tăi, draga mea. Și, iată, acolo e rochia cu pricina.

Ducele de Clevedon râse.

*

Inima lui bătea într-un mod stânjenitor, neregulat.

Deschisese ușa cu intenția de a se concentra pe deplin asupra Clarei, dar nu avea nici un rost. Încercă să poarte o conversație ușoară și să trateze vizita la magazin ca pe o glumă, așa cum plănuiise, însă nu se putu abține să nu cerceteze încăperea până când nu găsi ceea ce căuta.

Noirot stătea în spatele tejghelei, ocupându-se de o clientă aparent năzuroasă și, la început, nu se uită către ușă. Nici ea, nici blonda de alături, care părea să-i fie rudă.

Își mută repede privirea de la ea, dincolo de clienta care rămăsese cu gura căscată, și văzu manechinul pe care se afla rochia. Cum ar fi putut uita acea rochie infernală?

Apoi îi veni să râdă, deoarece Noirot își urmase consecvent planul. Se ocupase de bârfă înainte să se răspândească și o adusesse în avantajul ei.

Saunders îi prezentase un exemplar din *Morning Spectacle*. Pe prima pagină, imposibil de trecut cu vederea, era versiunea lui Noirot asupra evenimentelor, în toată splendoarea insolenței, nu foarte diferită de reclama sarcastică pe care o compusese când se întorceau spre casă, de la bal. Își aminti tonul vocii ei când ajunsese la sfârșit: „Doamna Noirot însăși se poate lăuda cu distincția de a fi dansat cu un duce“.

Părul negru, ca de mătase, al doamnei Noirot era, ca de obicei, prins puțin într-o parte, încercând să pară mai degrabă elegant decât neglijent sub o dantelă

subțire, ușoară, ce ținea loc de bonetă. Purta o rochie ca o spumă albă, învolburată, decorată cu o broderie verde. O capă din dantelă atârna de la gât spre umeri și era legată în față cu două panglici din aceeași nuanță de verde ca și broderia.

El observă toate acestea într-o fracțiune de secundă, înainte de a se putea convinge să se uite în altă parte. Dar la ce bun să privească aiurea când nu-și dorea nimic altceva decât ca ea să-i arunce o otheadă?

- Doamne, murmură Clara atrăgându-i atenția înapoi la ea, înapoi la rochia de culoarea prafului, cu panglicile roșii și dantelă neagră. Este... este îndrăzneată, nu-i așa?

- Nu mă pricep absolut deloc la astfel de chestiuni, spuse el. Tot ce știu este că toate doamnele prezente la balul contesei de Chirac și-au dorit rochia aceasta - și vorbim despre crema societății pariziene. Nu aș fi surprins dacă cel puțin una dintre ele ar trimite la Londra... A, dar uite-o!

Făcuse o treabă foarte bună, ținând cont de împrejurări, pretinzând că nu o urmărise pe Noirot cu coada ochiului, în timp ce toată ființa lui era conștientă de prezența ei. O simțise ieșind de după teighea și apropiindu-se de ei fără grabă. Odată cu ea venea și o undă de parfum atât de familiar, încât îl duru când își aminti - mirosul ei îl invadase în timp ce valsaseră, când îl sărutase și când îi sărise în poală în trăsură.

Încercă să-și revină chemând în prim-plan imaginile cu ea în timp ce îi era rău pe vas, dar nu reuși decât să-și intensifice durerea. O vreme, fusese vulnerabilă. O vreme avusese nevoie de el. O vreme fusese important pentru ea, sau cel puțin așa i se păruse.

Între timp ea afișa un zâmbet profesional, iar atenția îi era îndreptată în întregime asupra Clarei, nu asupra lui.

O prezentă pe logodnica sa, iar la cuvintele „Lady Clara Fairfax“ se auzi un ușor icnet dinspre clienta năzuroasă, care-i fusese pasată, evident, blondei.

Noirot făcu o reverență. Spre deosebire de gestul scandalos de la bal, fu o plecăciune ușoară, grațioasă, bine dozată.

- M-am gândit că Lady Clara s-ar bucura să se numere printre primii care au ocazia de a vă admira rochia de la bal, înainte ca hoardele de curioși să vă ia cu asalt magazinul, spuse el.

- Nu am mai văzut până acum nimic asemănător, se minună Clara.

- Ne întrebam dacă poate fi numită îndrăzneată, completă ducele.

- Da, este îndrăzneată în comparație cu tendințele obișnuite din moda englezească, răspunse Noirot. Doamnele din Anglia nu sunt obișnuite cu această combinație de culori. Dar vă rog să luați în considerare faptul că eu am conceput această rochie în vederea unui eveniment ce avea loc la Paris, nu la Londra.

- Și ați făcut-o anume ca să capteze atenția, adăugă el.

- Ce rost are să participați la un bal dacă nu atrageți atenția?

- Într-adevăr. Mi-aș fi dorit să fi fost acolo, Clara, spuse Clevedon. Se întoarse, însă tânăra aristocrată nu mai era lângă el, ci înconjura manechinul, concentrată, ca un tigrul la pândă. Decise să continue: Am crezut că va fi amuzant să aflu dacă eu și doamna Noirot vom fi admiși la bal, dar se pare că gluma s-a întors împotriva mea.

- Nu am mai văzut nimic asemănător, zise Clara. Cât de frumos trebuie să fi fost când ați dansat! Se uită la Clevedon, apoi la Noirot, după care privirea i se mută rapid către tejea. O, ce nuanță splendidă de verde!

Clienta năzuroasă puse mâna, într-un gest protector, pe rochie.

- Aceasta este a mea, o informă Lady Renfrew. Are nevoie de câteva... modificări.

Clara o asigură că nu voia decât să se uite la ea, iar într-o clipă trei capete erau aplecate asupra rochiei și se infiripă o conversație.

- Mulțumesc, șopti Noirot.

- Nici nu aveai nevoie de mine ca să o aduc aici, zise ducele pe același ton. Îi era cald, stupid de cald. Măine o să ai jumătate din lumea bună pe treptele magazinului mulțumită artificiului uimitor din *Morning Spectacle*, completează el.

Marcelline se uită la el și ridică o sprânceană.

- Nu știam că ești un cititor fidel.

- Saunders este. Mi l-a adus dimineață la cafea.

- Oricum, în timp ce mă voi bucura de jumătate din lumea bună, viitoarea ta soție este premiul mult râvnit.

- Nu promit nimic. Doar v-am prezentat una alteia, adică tot atât cât am făcut și la balul contesei. După cum vezi, nu-ți port pică, deși te-ai folosit de mine de-a dreptul mișelește.

- Ți-am mărturisit încă de la început că mă folosesc de tine. Ți-am spus imediat ce am fost sigură că beneficiam de întreaga ta atenție.

Era incorrigibilă. Era cea mai rece, calculată, enervantă... Iar el era un fraier pentru că încă o dorea. Și alături stătea Clara, inocentă, care fusese îngrijorată că el nu îi scrisese o săptămână! Intenționase să treacă peste toate, să-și pună ordine în viață și să facă cererea în căsătorie în parc, în timp ce era încă liniște, înainte să sosească lumea. Dar nici nu ieșiseră bine din reședința familiei Warford că ea îi spusese:

- Ce naiba s-a întâmplat cu tine, Clevedon? O săptămână fără o scrisoare? Am crezut că ți-ai rupt mâna. De ce nu mi-ai scris?

Așa că îi povestise, rezumându-se la lucrurile ce puteau fi relatate, și, în loc să meargă în Hyde Park, o adusese la magazin.

- Am crezut că e mai bine să-i spun Clarei adevărul, deși nu chiar fiecare detaliu, zise el. I-am spus că m-am agățat la Operă, hotărâtă să te folosești de mine în scopuri comerciale, că erai cea mai provocatoare femeie pe care o întâlneam, altfel nu aș fi avut cum să-mi ies din fire și să te invit să mă însoțești la bal. Restul a fost mai mult sau mai puțin asemănător cu povestea pe care le-ai strecurat-o celor de la *Morning Spectacle*.

Nu era adevărul gol-goluț, dar era ceea ce îi putuse împărtăși Clarei fără să o rănească. Îi prezentase totul pe un ton glumeț, ca acela din scrisori. Oricum, ceea ce îi destăinuise corespundea realității, din punctul de vedere al lui Noirot: tot ce își dorise ea era să o aducă pe logodnica lui în magazin. Și pe bună dreptate: Clara avea nevoie de ea. Ducele nu trebui decât să arunce o privire la Marcelline și la ruda ei blondă, ba chiar și la clienta năzuroasă, ca să-și dea seama că viitoarea lui noție era prost îmbrăcată. I-ar fi fost greu să explice în cuvinte diferența - hainele femeiești erau simple ornamente pentru el -, totuși se vedea cu ochiul liber. În comparație cu aceste femei, ea arăta ca o provincială.

Și-ar fi dorit să nu remarce acest lucru. Diferența îl enervă, ca și cum cineva încercase intenționat să facă o glumă pe seama Clarei. Dar era normal să se supere, își spuse. Fusesse protector cu ea încă din momentul în care o întâlnise, când ea era doar o școlăriță, probabil mai mică decât fata lui Noirot.

Fata ei!

- Las restul în seama ta, șopti el. Nu am nici o îndoielă că o să te descurci. Cu voce tare spuse: Clara, draga mea, nu te-am adus la cumpărături. Știi că nimic nu urăsc mai mult decât să umblu prin magazine. În plus, a trecut de mult ora la care trebuia să te duc acasă. Hai, lasă rochiile acelea fascinante! Convinge-l pe Longmore să te aducă aici în altă zi dacă vrei ca doamna Noirot să te îmbrace. Apoi, pentru clienta năzuroasă, dar și ca să-și ușureze conștiința, adăugă: Nu văd nici un motiv să nu o faci, întrucât nu o să găsești o creatoare de modă mai bună la Londra - sau la Paris. Dar, te rog, vino la cumpărături fără mine.

capitolul 8

„Doamna Thomas profită de această ocazie pentru a-și exprima speranța că nu se va mai repeta inconvenientul despre care a amintit în repetate rânduri, legat

de impostura pălărierilor care se prezintă la dansa, dându-se drept altcineva, pentru a-i copia modelele.“

La Belle Assemblée, mica publicitate din noiembrie 1807

Clevedon o ajută pe Clara să se urce în trăsură. Rezistând impulsului de a privi înapoi către magazin – ca și când s-ar fi putut alege cu ceva bun din asta – era pe cale să i se alătore în cabină, când simți ceva care îl trăgea de haină. Se întoarse rapid, pregătit să-l ia de guler pe un posibil hoț de buzunare.

La început nu zări nimic. Apoi privi în jos și constată că o pereche de ochi enormi, albaștri, îl așteptau.

– Bună ziua, Înălțimea Voastră, zise Erroll.

O dădacă, rămasă fără suflare, venea în fugă spre trăsură.

– Domnișoară nu ar trebui să... Ah, vino aici!

O luă pe fetiță de mână, murmură câteva scuze și încercă să o tragă înapoi spre casă.

O privire intensă, încăpățanată, apăru pe fața lui Erroll în timp ce își smuci mâna din a guvernantei.

– Nu am vrut decât să dau bună ziua Înălțimii Sale, spuse ea. Ar fi nepolitic să trec prin apropiere și să nu salut.

– Nu treceai prin apropiere, ci ai fugit de lângă mine, după cum bine știi...

– Bună ziua, Erroll, spuse Clevedon.

Micuța se întorsese și se uita la guvernanta cu o privire îndurerată. Însă, când fu salutată, norii îi dispărură de pe față, fiind înlocuiți de o rază de soare atât de pură și de clară, încât ar fi încălzit chiar și cea mai rece inimă.

– E o zi minunată, nu-i așa? zise ea. O zi minunată pentru o plimbare într-o trăsură deschisă. Dacă aș avea o asemenea trăsură, m-aș plimba negreșit prin Hyde Park.

Cum era de așteptat, purta o ținută cochetă. Boneta micuță, din pai, era împodobită cu dantelă și o mulțime de funde și se asorta cu o variantă în miniatură a veșmântului aceleia pe care-l purtau femeile. Cum

se chema oare? Semăna cu fracul bărbaților... Redingotă, acesta era cuvântul. A lui Erroll era roz. Șnururile ce decorau partea din față îi dădeau un aer vag militar - mai mult comic, în cazul ei.

- Da, răspuse dădaca, însă domnul tocmai pleca, în caz că nu ai observat, și este însoțit de o doamnă.

- Am observat, Millie, spuse Erroll. Nu sunt oarbă. Dar nu pot discuta cu doamna pentru că nu am fost prezentate. Pe ce lume trăiești?

Fața lui Millie deveni roșie ca racul.

- Îndeajuns, domnișoară Lu... domnișoară Er... domnișoară Noirot. N-am văzut niciodată atâta impertinență, și sunt sigură că nici doamna sau domnul nu au văzut. Hai, acum! Mama ta o să se supere când o să afle că îi sâcâi clienții.

O apucă pe micuță de mâna înmănușată. Expresia feței lui Erroll se schimbă din nou: ochii i se îngustară, iar buzele se strânsură formând o linie ce trăda încăpățănarea. Refuză să se miște, iar guvernanta părea mai puțin dornică să încerce să o clintească din loc.

Clevedon nu avea cum să dea vina pe dădacă. Deși nu era de acord ca micuții să nu-i asculte pe cei care aveau grijă de ei, nu era sigur ce s-ar fi putut face într-o astfel de situație. Oricum, nu era treaba lui.

- O, Clevedon, nu fi obtuz, interveni Clara. Nu este domnișoara Noirot, fetița creatoarei de modă?

Dădaca aprobă din cap.

- Da, spuse ducele minunându-se încă o dată că Noirot avea o fată, că era mamă. Unde naiba era tatăl? Cum putuse să abandoneze... dar poate că, de fapt, săracul om murise.

- Păi, în acest caz, doamna Noirot te cunoaște, zise Clara. Nu se va supăra dacă o lași pe fata ei să țină puțin hățurile. Se întoarse către Millie, care arunca priviri panicate spre ușa magazinului. Nu trebuie să vă fie teamă. Domnișoara Noirot va fi în siguranță. Înălțimea Sa mă lăsa și pe mine să țin hățurile când eram mică. O să aibă grijă ca trăsura să n-o ia razna.

Expresia criminală de pe fața lui Erroll se topi instantaneu într-una de nerăbdare, tipică celor mici, iar ochii i se măriră.

- Chiar pot, Înălțimea Voastră? întrebă ea. Pot să țin hățurile?

- Lady Clara spune că poți, iar eu nu îndrăznesc să o contrazic, răspuse el.

Nu era lămurit ce-i venise Clarei. Pe de altă parte, știa că îi plăceau copiii și că avea experiență cu ei. În scrisori îi relatase multe întâmplări amuzante legate de verișorii ei.

El nu era obișnuit cu cei mici - se dezobișnuise, de fapt -, iar acesta nu era un copil oarecare. Până la urmă însă, era ușor să-i facă pe plac și nu avea să dureze decât un moment.

Cel mai bun rânđaș al său, Ford, ținea caii. Spre deosebire de băieții anonimi ce apăreau de nicăieri ca să-și ofere serviciile, se putea baza pe Ford că știa să stăpânească perechea impetuoasă de bidivii.

Oricum, nu o putea refuza pe copila care tremura de încântare. O ridică - micuța nu cântărea mai nimic, probabil că boneta ei avea aceeași greutate ca și ea - și o depuse lângă Clara. Apoi se așeză pe scaun, o luă pe fetiță în brațe, apucă hățurile și îi arătă cum să le țină ca să meargă înainte.

Copilița era numai ochi și urechi. Tremurul îi dispăru și, în scurt timp, apucă hățurile cu degetele înmănușate. Se uită în sus și îi zâmbi mândră, iar el nu se putu abține și îi răspuse la fel.

- Ce isteată ești și ce repede înveți, o lăudă Clara. Ai prins mișcarea imediat. Eram sigură că așa o să faci.

Erroll se întoarse spre ea, iar zâmbetul fericit înmuie, în mod vădit, inima tinerei femei. Nu că ar fi fost prea greu. Clara era ușor de impresionat, iar Erroll era șmecheră. La fel ca mama ei.

- Ce trebuie făcut ca trăsura s-o ia din loc? întrebă ea.

Ducele nu avu timp să se gândească la răspuns, că Noirot dădu buzna afară din magazin.

- Copil neastâmpărat ce ești! bombăni ea. V-a lingușit ca să vă convingă să o luați? O să vă facă să o duceți în Brighton dacă nu aveți grijă. Hai jos, Erroll! Înălțimea Sa și Lady Clara au treabă în altă parte.

Își ridică mâinile, iar Clevedon nu avu încotro decât să o predea pe micuță în brațele creatoarei de modă.

Ar fi trebuit să se simtă ușurat - nu mai era obișnuit cu cei mici și îi considera obositori. Dimpotrivă însă, o regreta pe micuța obrăznicătură isteată.

Observă că Erroll nu se luptă cu mama ei așa cum făcuse cu dădaca. Cu toate acestea, docilă sau nu, Noirot nu avea încredere în ea. Nu o puse jos, ci o duse în casă în brațe.

Le urmări îndepărtându-se, iar Erroll îi făcu cu mâna peste umărul mamei ei. Ducele îi răspunse cu un zâmbet, deși de fapt se uita la șoldurile lui Noirot, care se legănau sub greutatea fetei. Pentru el micuța nu fusese o povară, dar creatoarea de modă nu era o persoană solidă. Totuși, nu era făcută nici după mulajul zeiței lunona, precum Clara... De a cărei prezență își aduse brusc aminte.

Se întoarse repede și luă hățurile. O clipă mai târziu se aflau deja pe drum.

*

Clara observase și ea șoldurile acelea și felul în care el le admirase.

Percepuse o schimbare în atmosferă de când intrase cu Clevedon în magazin. Îl simțise încordat, la fel ca un câine de vânătoare care ia o urmă. Când Noirot se apropiase, tensiunea dintre ei era aproape palpabilă.

- O fetiță încântătoare, comentă ea.

Era singurul lucru detașat pe care îl putea spune. Copila era, într-adevăr, adorabilă. Să fie oare a lui Clevedon? Dar nu, nu observase nici o asemănare între ei, iar ochii erau diferiți.

- Nici nu-mi vine să mai trec pe aici, zise el. Data viitoare, micuța domnișoară Noirot va dori să mâne caii.

Și trebuie să-ți mulțumesc ție pentru asta. Nu ar fi trebuit să o iau sus. Sunt sigur că mama ei nu a fost încântată. Dar n-o să-mi poarte pică. Negustorii sunt nevoiți să pună afacerile înaintea sentimentelor.

- Doamna Noirot nu părea supărată, ci mai degrabă era amuzată.

- Așa e ea. E datorică ei să se facă plăcută clienților. Ți-am spus cum le-a făcut pe doamnele de la bal să-i mănânce din palmă... Dar nu contează. Oricum, nu am nici un motiv să mai trec pe aici. O să-l convingi tu pe Longmore să te aducă. Sau poți să vii singură, împreună cu servitoarea.

- Sau cu mama, sugerează ea.

- Ce prostie ai spus! Mama ta nu va agreea niciodată acest magazin. Este prea la modă, iar ea pare hotărâtă să te convingă să porți cele mai...

Se opri crispat.

- Să port ce? întrebă Clara.

- Nimic, spuse el. Nu am dormit bine azi-noapte și am petrecut prea mult timp la casa de modă. Trăncăneala tipic femeiască m-a zăpăcit cu totul. Apropo, despre ce conspirați acolo, voi trei?

- Clevedon!

- Erați aplecate deasupra rochiei verzi pe care ai admirat-o și vorbeți în șoaptă, explică el.

Clara îl privi atent și constată că trăsăturile lui splendide erau schimonosite. În ce hal era! Sub aparența calmului desăvârșit, furia reținută făcea ca aerul din jurul lui să duduie.

Acel Clevedon pe care îl știa ea, cel pe care-l recunoscuse când intrase în sufragerie zâmbind, nu era așa. Acesta era un străin. Își mută privirea de la el și se uită în gol, la peisajul ce defila pe lângă ei, în timp ce încerca să găsească un răspuns.

Abia auzise ce vorbeau cele două femei în magazin despre rochia verde. Încercase să surprindă pe furiș dialogul dintre el și doamna Noirot.

- Nu am înțeles prea bine, zise ea. Era o rochie frumoasă, dar ele discutau despre cum să o refacă. Încercă

disperată să-și amintească detalii, dar ascultase numai cu o ureche, iar acum se afla sub stăpânirea confuziei. Nu era naivă. Știa că viitorul ei soț avusese alte relații amoroase. Și Longmore la fel. Dar nu-l văzuse niciodată pe fratele ei într-o stare asemănătoare cu aceea care-l cuprinsese pe Clevedon când doamna Noirot se apropiase de ei. Încercă să găsească un sens în ceea ce îi spusese el despre mama ei și... despre ce purta... Cred... începu ea zovăitor. Am rămas cu impresia că ceva era în neregulă cu rochia, dar în același timp nu cu rochia.

- Clara, asta nu are nici un sens.

Uneori putea fi la fel de enervant ca oricare dintre frații ei, așa că decise să treacă la subiect.

- Dacă este atât de important pentru tine, ar fi mai bine să o întrebi pe doamna Noirot. Ce-ai vrut să spui despre mama și despre ceea ce port eu?

- La naiba, mormăi el.

- Mi-ai spus că ar fi o idee bună să-mi fac cumpărăturile acolo, dar că nu trebuie să o iau pe mama cu mine.

- Îmi cer scuze. Nu trebuia să fi spus asta.

- O, haide, Clevedon. De când te pasionează cimiliturile? Ce te face să fii dintr-odată atât de fandosit?

- Poftim?

- Unul dintre lucrurile care mi-au plăcut întotdeauna la tine a fost că ai refuzat să mă tratezi ca pe o imbecilă. În scrisorile tale ai spus tot ceea ce gândeați. Sau, cel puțin, așa am crezut. Ei bine, poate că nu-mi spui totul...

- O, Doamne, cu siguranță nu. Și nu trebuie să-ți spun nici unde să-ți faci rochiile. Nu e treaba mea.

- N-o să te mai rog niciodată să mă însoțești la o casă de modă, zise ea. Îți scoate la iveală un temperament urât.

*

Câteva ore mai târziu

- Ce micuță neobrăzată! bombăni Marcelline la închiderea magazinului. Știam că n-o să uite nici trăsura lui frumoasă și nici pe el.

- Draga mea, nu se poate abține, spuse Sophy. O are în sânge. În plus, e înzestrată cu ochi de șoim.

- El nu a părut supărat, comentă Léonie.

Ieșise din magazin chiar la timp ca să-i vadă pe Clevedon și pe Lady Clara plecând.

Toate trei observaseră prin geam năzdrăvănia lui Lucie/Erroll. Fusese clar într-o clipă că Millie pierduse controlul, însă Marcelline întârziase câteva minute prețioase încercând să scape de Lady Renfrew, după care se năpustise afară ca să-și recupereze copilul neascultător. Micuța uneltitoare stătea în poala lui și ținea frâiele! Data următoare cu siguranță avea să exprime pretenția de a conduce trăsura.

- Sigur că nu s-a supărat, răspunse Marcelline. Până și ducele de Clevedon trebuie să cedeze în fața unei șmecherii atât de drăgălașe.

Mai cinică și mai calculată ca oricând, ea însăși nu reușise să-și împietrească inima la vederea zâmbetului lui cald și a expresiei indulgente cu care o privise pe fetiță.

- Am observat că a fermecat-o și pe Lady Clara, spuse Sophy.

- Da, aprobă Marcelline.

- Până la urmă el a reușit să o aducă aici, zise Léonie. Și chiar la timp. Nici un moment mai devreme.

Până acum nu avuseseră răgaz să discute despre evenimentele ce se petrecuseră de-a lungul zilei pentru că fuseseră ocupate până peste cap.

Marcelline se ocupase de modificarea rochiei cumpărate de Lady Renfrew. Făcuse asta în secret, sus, departe de ochii croitoreșelor, de parcă ar fi falsificat pașapoarte.

La rândul lor, între eforturile de a calma alte două cliente iritate, Sophy și Léonie fuseseră nevoite să facă slalom printre doamnele curioase care veniseră mai mult ca să se holbeze la faimoasa rochie decât să cumpere ceva. Oftaseră la vederea manechinului și traseră cu ochiul în fiecare colț al sălii uitându-se după Marcelline. Le puseseră pe cele două surori să le prezinte metri întregi de țesături și să scoată din sertare o mulțime

de nasturi, panglici, mărgele, pene și alte articole de pasmanterie, apoi plecaseră fără să cumpere nimic.

Sophy și Marcelline făceau ordine în sertarele cu fițeturi. Léonie, ca în fiecare seară, se ocupa de inventarierea zonei de prezentare și încerca să își dea seama care dintre vizitatoarele lor plecase cu o panglică de satin negru, unsprezece nasturi și trei batiste din chembrică.

- Da, sincronizarea nu putea fi mai potrivită, conchise Marcelline. Dacă nu ar fi apărut când Lady Renfrew era încă în magazin, cred că am fi pierdut-o pentru totdeauna.

La vederea lui își impusese să se concentreze asupra acestui aspect și să își ignore inima ce începuse să-i bată nebunește când îi auzise vocea. Venise la țanc, și asta era tot ceea ce trebuia să conteze.

Procedase corect oferindu-se să transforme o rochie pentru a satisface o clientă supărată, dar astfel de oameni nu aveau habar de câtă muncă era nevoie pentru așa ceva. Totuși, în mintea lui Lady Renfrew pătrunseră îndoieli otrăvite în legătură cu faimoasa capacitate a lui Marcelline de a fabrica „stiluri unice, create pentru fiecare în parte“.

- Nici nu pot să mă gândesc la așa ceva! spuse Léonie. Pe Lady Clara nu am pus încă mâna, așa că, pentru moment, Lady Renfrew este cea mai bună clientă a noastră. Nu putem să dăm vrabia din mână pe cioara de pe gard.

Rochia lui Lady Renfrew fusese livrată la șapte fix. Sophy mai făcuse unele ajustări minore, care nu-i luaseră mai mult de o jumătate de oră, și lăsase în urma ei o clientă topită de încântare.

- O să se întoarcă, le asigură Sophy. Cât timp am fost la ea a vorbit numai despre duce și despre Lady Clara. Despre asta o să discute și diseară, la doamna Sharp. O să și citeze din el: „Nu o să găsești o creatoare de modă mai bună la Londra - sau la Paris“, imită ea vocea târăgănată și accentul lui Clevedon - acel timbru aristocratic inconfundabil.

- Nu putem decât să sperăm că a fost atât de impresionată de grandoarea lui, încât nu a observat felul în care se uita la Marcelline, spuse Léonie.

- Ca un lup flămând, adăugă Sophy.

Lui Marcelline i se făcu brusc foarte cald. Încă nu reușise să îndepărteze senzațiile pe care i le stârnise el. Și cu ce? Doar cu privirea. Și cu vocea. Încă simțea verdele topit al ochilor lui. Încă auzea timbrul intim, ușor răgușit.

Dacă nu ar fi fost nimeni la mijloc, l-ar fi condus într-una dintre camerele din spate și l-ar fi sedus, punând astfel capăt poveștii. Dar, dintr-o mie de motive, nu o putea face. Frumoasa lui logodnică se afla la doar câțiva metri distanță, în celălalt capăt al magazinului, iar felul relaxat în care ei doi conversaseră fusese o dovadă elocventă de atracție reciprocă. Marcelline, conștientă de acest lucru, își fixă în minte imaginea lui Lucie. Și a părinților ei, exemplul viu a ceea ce se putea întâmpla unei familii atunci când adulții nu se gândeau decât la ei, la toanele și la pasiunile care-i dominau.

Nu era de o moralitate ce putea fi dată drept exemplu, dar avea instincte de supraviețuire puternice. A se preda în brațele lui Clevedon ar fi fost o greșeală ce i-ar fi subminat respectul pentru care muncise zi și noapte. I-ar fi distrus afacerea și, odată cu ea, familia.

Totuși, când îl privea, când îl auzea și când îi simțea timbrul vocii, un nor i se așternea pe creier, iar voința i se năruia.

Ce proastă era! Nu trebuia decât să-și aducă aminte de modul în care o privise Charlie și de pasiunea ce răzbea din vocea lui... La ce duseseră toate acestea?

- Așa se uită Clevedon întotdeauna la femei, spuse ea. Este privirea unui expert în seducție. Să vă între bine în cap dacă nu vreți să sfârșiți pe spate, sau lipite de un zid, pierzându-vă fecioria fără ca măcar să aveți idee dacă vă doriți asta.

- Dar pe Lady Clara nu o privește așa, remarcă Léonie.

- De ce-ar face-o? Între ei totul e aranjat. O ia de bună. Dar asta e problema lor. Dacă e deșteaptă, o să găsească o cale să-i acapareze complet atenția. Nu e greu. Între timp, noi avem o problemă gravă.

Aruncă o privire către ușa ce ducea în atelierul ce era acum gol, întrucât croitoresele plecaseră acasă la sfârșitul programului.

- Ei bine, eu am unele bănuieli, zise Léonie.

*

Mărți noaptea, doamna Downes se întâlnește cu angajata lui Marcelline, la aceeași oră și în același loc. Aceasta îi dădu modelul pe care îl copiasese.

- Asta e tot? întrebă doamna Downes. Mi-ai promis un caiet cu toate modelele și cu toate detaliile.

- O să-l primiți, zise cusătoreasa. Dar s-a stârnit zăvălă mare din cauza rochiei lui Lady Renfrew, după care ne-au luat cu asalt doamnele care au venit să vadă rochia purtată de doamna Noirot la bal.

Doamna Downes aflase despre rochia *poussière* și despre încântarea pe care aceasta o stârnise. Clientele ei nu conteniseră să o laude chiar de față cu ea! Chiar mai îngrozitoare decât acest tupeu fusese vestea că ducele de Clevedon o dusesse pe Lady Clara Fairfax la magazinul cu pricina.

- Vreau modelele acelea! insistă ea. Și ai face bine să mi le-aduci cât de curând.

- Aș face bine... repetă femeia. Sau ce? Eu sunt cea care face treaba murdară!

- Iar eu sunt cea care-și pierde clientele din cauza târfei franțuzoaice. Dacă nu te ții de cuvânt, o să-i spun cum ai venit la mine și te-ai oferit să o spionezi. Apoi o să ajungi pe străzi. Nu vor mai exista cele cincizeci de lire. În schimb, o să primești altceva: o proastă reputație. Și n-o să mai muncești niciodată într-o casă de modă respectabilă.

Miercuri noaptea, ducele de Clevedon se număra printre ultimii sosiți la petrecerea organizată de contele de Westmoreland. Dacă ar fi încercat să intre la Almack, la acea oră ar fi găsit ușile închise, căci adunarea săptămânală nu începuse încă. Deși atmosfera era veselă, dansă numai o dată, cu Lady Clara, apoi își petrecu restul serii în încăperea destinată jocurilor de cărți.

Joi petrecu un sfert de oră la recepția contesei de Eddingham, apoi merse la Clubul White, unde rămase la masa de joc până în zori.

Vineri luă cina la reședința familiei Warford, totul încheindu-se, ca de obicei, cu un joc de cărți. Se prefăcu binedispus, deși Clara observă că abia aștepta ca seara să ia sfârșit.

Nu se purta urât cu ea. Nu o contrazicea niciodată. Era tăcut și nefericit, iar ea aflase că pierdea sume uriașe la mesele de joc. Ba chiar, dând parcă apă la moară acestor zvonuri, juca din ce în ce mai nesăbuit.

Sâmbătă, la un bal, Lady Gorrell se prefăcu a nu o observa pe Clara, care se afla în apropiere, și reproduce în detaliu conținutul scrisorii pe care o primise în acea zi de la cumnata ei din Paris.

Luni

Două bătăi scurte în ușa încuiată a magazinului le făcură pe surorile Noirot să tresară. Era abia nouă dimineața. Deși trudeau alături de cusătorese din zori până-n seară, programul cu publicul nu începea decât la orele târzii ale dimineții. Nu avea rost să deschidă zona de prezentare mai devreme, din moment ce prea puține dintre clientele lor se trezeau înaintea prânzului.

Întrebarea era dacă aveau să mai rămână cu vreo clientă. În cazul în care nu depistau mai repede cine era spioana, magazinul risca să dea faliment.

În timp ce Léonie avea unele bănuieli, nu dispuneau încă de nici o dovadă, iar șiretlicurile pe care le folosiseră dăduseră greș. În dimineața aceea întinseseră o altă capcană. Dacă aceasta funcționa, până a doua zi dimineața aveau să cunoască numele vinovatei.

Între timp nu puteau decât să aștepte, să fiarbă și să își desfășoare activitățile obișnuite.

Marcelline, Sophy și Léonie aranjau șalurile și alte țesături pe mesele de lucru într-un mod aparent neglijent, ce se dorea a fi o momeală. Devreme sau nu, afacerile erau afaceri, așa că trebuiau să-și pună masca primitoare.

Léonie fu cea care se duse să deschidă ușa.

Lady Clara Fairfax, roșie la față, intră, urmată îndeaproape de o servitoare, și se îndreptă direct spre Marcelline. Aceasta o întâmpină cu o reverență și o întrebă cu ce îi putea fi de folos.

- Ați putea să-mi fiți de folos spunându-mi adevărul, zise Lady Clara. Sâmbătă noaptea am auzit o poveste uluitoare, aproape incredibilă... Se întrerupse când își aduse aminte de servitoarea care o însoțea. Davis, așteaptă-mă în trăsură.

Davis aruncă o privire încruntată în magazin, zăbovind asupra fiecăreia dintre cele trei surori, apoi ieși, trântind ușa în urma ei.

Lady Clara trase adânc aer în piept și începu din nou.

- Doamnă Noirot, s-a întâmplat să aud o poveste revoltătoare în legătură cu un gentleman pe care îl cunosc - un gentleman care m-a însoțit în acest magazin acum mai puțin de o săptămână. Marcelline nu răspunse sarcastic, nu dădu nici o replică frivolă, nu o întrerupse, nu-i distrase atenția și nu înjură violent așa cum îi venea. Era o profesionistă. Expresia de față ei se transformă într-una de interes amabil. Până să trageți vreo concluzie, continuă Lady Clara, dați-mi voie să vă asigur că nu am venit aici mânată de gelozie. Ar fi absurd, în acest caz. Nu sunt oarbă și știu... Adică am frați, iar ei au impresia

că sunt mai discreți decât în realitate. Of, gemu ea și își scoase batista ca să își ștergă ochii. Of!

Era o răsturnare de situație alarmantă. Furie, indignare... Perfect normale și de înțeles. Lacrimi... Vă Doamne!

- Draga mea... Înălțimea Voastră, zise Marcelline luând-o de cot și conducând-o către un scaun. Sophy adu-i un pahar cu vin.

- Nu, spuse Lady Clara. Nu am nevoie de vin.

- Coniac, atunci?

- Păi... poate. Sophy ieși, iar Lady Clara se strădui să-și vină în fire. Eu nu plâng. Eu nu plâng niciodată. Eu nu sunt așa. Dar este cel mai drag prieten pe care l-am, spuse ea fixând-o pe Marcelline cu ochii ei albaștri. Nu vă pot lăsa să-i faceți rău.

Cei din familia Noirot se nășteau fără conștiință. Și chiar dacă ar fi avut așa ceva, Marcelline nu făcuse nimic ieșit din comun încât să aibă remușcări.

Își spuse că nu avea de ce să-și facă griji, dar nu reușea să se convingă de acest lucru. Până la urmă, era o persoană cumsecade, care le tratase cu respect - ceea ce clientele lor făceau foarte rar. Mai mult, era clar că-l iubea cu adevărat pe Clevedon. Marcelline simți un puseu de compasiune pe care și-l reprimă însă imediat.

Lady Clara era fiica unui marchiz. Era pe cale să se mărite cu un duce și se aștepta la o avere de cel puțin o sută de mii de lire pe an, poate chiar dublă. Magazinul surorilor Noirot, laolaltă cu apartamentele de sus, puteau încăpea cu ușurință în zona destinată personalului din reședința londoneză a familiei, și încă ar mai fi rămas loc pentru o armată de servitori.

În plus, casa de modă risca să fie distrusă de o adversară incompetentă.

În timp ce Marcelline încerca să se îmbărbăteze, Léonie - ultima sentimentală dintr-o familie altfel cinică - zise:

- Vă rog să vă liniștiți, milady. Nici una dintre noi nu vrea să-i facă rău vreunui gentleman, cu excepția

atacurilor la buzunarul său. Din acest punct de vedere, normal, dorim să facem cât mai multe pagube.

Lady Clara o privi.

- Nu asta am auzit.

- Sunt sigură că nu, spuse Léonie. Dar eu nu cred că este cineva în cercul dumneavoastră de cunoștințe care înțelege cu adevărat cât de departe putem merge noi, comerțanții.

A, da. Dezarmare prin sinceritate. Era cea mai bună tactică în acest caz. Încăpățânata Léonie atinse coarda sensibilă câtă vreme șefa clanului rămăsese temporar fără replică.

- Sora mea are dreptate, întări Marcelline. Acest lucru este de neconceput pentru persoanele de văză. Cei ca dumneavoastră nu se gândesc niciodată la bani. În schimb, noi rar ne gândim la altceva în afară de bani.

- Ei bine, atunci, dacă despre bani este vorba, o să vă dau câți vreți numai să dispăreți fără că el să afle și să nu vă mai găsească vreodată.

- Este foarte dramatic, remarcă Marcelline.

- În mod clar e nevoie de coniac, adăugă Sophy aducând remediul suprem pe care familia Noirot îl folosea împotriva tuturor necazurilor.

Coniacul licărea într-o carafă micuță, așezată alături de un pahar asortat pe o tavă elegantă. Adăugase o ofertă tentantă de biscuiți, prăjituri și brânză.

Unele cliente petreceau ore întregi în magazin, astfel că tinerele trebuiau să aibă mereu la îndemână ceva de mâncare pentru ele - și să le îmbie cu băutură, dacă situația o impunea.

Lady Clara sorbi din coniac fără să clipească și cu evidentă plăcere. Ținând cont de ora matinală, acest mic gest crescuse respectul surorilor Noirot față de ea - ceea ce era foarte neplăcut din moment ce încercau să mențină o stare de detașare rece, profesională, cu intenții pur mercantile.

- Știu că astfel de lucruri se exagerează, zise ea. Dar la fel de bine știu că trebuie să existe un sâmbure de adevăr. Am văzut cu ochii mei. El s-a schimbat.

- Cu tot respectul, milady, dar nu l-ați văzut de mai bine de trei ani, spuse Léonie. Bărbații se schimbă. Sunt cele mai schimbătoare ființe.

- Este prost dispus, plictisit și retras. Indiferent unde se află, este distant. Singurul moment în care a fost prezent cu adevărat a fost când a venit aici. Am văzut asta, insistă ea făcând un gest cu paharul către Marceline. Am văzut felul în care se uita la dumneavoastră, doamnă Noirot. Prin urmare, ce-ar trebui să cred când aud despre o femeie aventuroasă care l-a prins în mreje pe un anumit gentleman C...? Sau că i-a oferit un spectacol exotic la Operă, la Longchamp, la cazinouri - în fața unui mare număr de martori - până ce el și-a pierdut rațiunea într-atât încât să se afișeze cu ființa care-l obseda...

- Asta sună de parcă aș fi scris-o eu, murmură Sophy.

- ... să se afișeze cu *obsesia* lui la balul anual al contesei de Chirac. Și asta nu pentru că Înălțimea Sa a considerat-o ca pe o glumă bună, ci pentru că iubita sa, amanta sa, a amenințat că se omoară dacă nu va face acest lucru.

- Că se omoară? repetară la unison cele trei surori.

Se uitară una la alta. Sprâncenele li se ridicară aproape imperceptibil. Fusesse singurul indiciu al scepticismului lor - pe lângă faptul că Léonie fusesse nevoită să-și muște buza ca să nu izbucnească în râs.

- De fapt, era a nu știu câta oară când această femeie făcea astfel de amenințări, continuă Lady Clara. Am auzit despre scene violente ce s-au petrecut prin tot Parisul, având drept punct culminant duelul cu marchizul d'Émilien. Acest lucru i-a șocat chiar și pe cei mai blazați parizieni. Imediat după rănirea marchizului, în Bois de Boulogne, gentlemanul îndrăgostit a urmărit-o pe tânăra femeie prin Paris în mijlocul nopții. Pe drum a amenințat un consul britanic și pe fiecare funcționar pe care l-a întâlnit. Se spune că era atât de tulburat, încât era convins că aceștia încercau să-l oprească să iasă din Franța.

Erau obișnuite să joace cărți. De aceea Sophy și Léonie se abținură să nu se tăvălească pe jos de răs, iar Marcelline, care devenea din ce în ce mai exasperată, reuși să-și mențină expresia politicoasă.

De parcă n-ar fi avut și așa destule probleme cu Dowdy, care se străduia să-i distrugă afacerea. Acum Marcelline risca să fie făcută bucați de bârfitori, doar pentru că unii oameni văzuseră ceva ce păruse a fi un flirt! Era absurd. Dar, până la urmă, cei din înalta societate nu erau faimoși pentru uzul rațiunii.

Ar fi trebuit să se amuze, dar era alarmată. Simplele zvonuri îi puteau distruge afacerea. Deși nu era greu să pară neafectată, nu-și dădea seama ce ar fi trebuit să spună.

Léonie, care nu avea problemele ei, nu întâmpina astfel de dificultăți.

- E clar că membrii înaltei societăți nu știu să numere. Dacă ar fi luat în calcul zilele pe care sora mea le-a petrecut la Paris... ca să nu mai vorbim de data la care l-a întâlnit pentru prima oară pe gentleman, și-ar fi dat seama că e o prostie. Întâia dată s-au văzut pe paisprezece ale lunii. Țin minte pentru că ne-a scris chiar în seara aceea, istorisindu-ne tot ce se petrecuse. Așadar, rămâne perioada începând din noaptea de paisprezece până dimineața zilei de șaptesprezece, când sora mea a plecat din Paris. Vă întreb, milady, cum s-ar fi putut întâmpla toate aceste evenimente în doar două zile?

Léonie se pricepea cel mai bine să reducă emoția la cifre, se gândi Marcelline. Și cât de insignifiante păreau calculele! Câteva zile. De-atât avusese nevoie Clevedon ca să-i răvășească mintea, să-i împlânte ghimpi în inimă și să-i răsădească speranțe în minte, făcând-o să-și piardă siguranța de sine. Cu greu își veni în fire.

- Ca să nu mai spunem că el a petrecut atâtea luni printre parizieni, interveni ea. Pe ei ar trebui să dați vina, dacă doriți un țap ispășitor. N-ați fost niciodată la Paris?

- Încă nu, răspunse Lady Clara.

- Atunci nu aveți nici cea mai mică idee cât de diferit este Parisul de Londra.

- Știu cum este Parisul. Cleve... ăăă... gentlemanul mi-a scris cu mare conștiinciozitate... până când v-a cunoscut de dumneavoastră. Nu are rost să negați. Când l-am întrebat de ce nu mi-a mai scris - și era evident că nu-și rupsese mâna - mi-a povestit ce s-a întâmplat.

- Și ce v-a povestit, mai exact? se interesă Marcelline. Nu cred că a fost ceva ieșit din comun. Când l-ați însoțit aici săptămâna trecută arătați binedispusă. Nu lăsați impresia că erați pe cale să-l omorâți. Pe Înălțimea Sa, ori pe mine.

- Mi-a spus că a întâlnit o creatoare de modă extrem de interesantă, zise Lady Clara. Dar este bărbat și, oricât de bine s-ar exprima în scrisori, când vine vorba de sentimente, totul e mult mai vag. Ce a vrut să spună - și vă rog să nu mă luați drept proastă, pentru că știți foarte bine la ce mă refer - a fost că doamna Noirod era provocatoare. Că făcuse o fixație pentru ea.

„De parcă el n-ar fi făcut nimic să mă captiveze. Ca și cum el este o victimă a viclesugurilor mele sau, mai degrabă, a puterilor mele demonice“, gândi Marcelline.

- L-am întrebat direct dacă a căpătat o obsesie, continuă aristocrata, iar el a râs și mi-a spus că pare cea mai plauzibilă explicație.

„Afaceri“, își reaminti Marcelline. Era doar o afacere. Era clienta pe care o vâna. Tocmai faptul că încercase să o atragă în magazin pe Lady Clara cauzase atâtea neplaceri. Și iat-o. În magazinul ei. I se adresa zâmbind:

- Cum s-ar fi putut abține? Uitați-vă la mine, spuse ea prezentându-și ținuta cu un gest grațios.

Pentru prima dată, Lady Clara o studie cu atenție.

Roz și verde, una dintre combinațiile ei preferate, de data aceasta din mătase, cu o pelerină decoltată, din același material ce curgea peste mânecile bufante, vapo-roase, delicate, plisate.

- O, Doamne! se minună tânăra femeie.

Marcelline rezistă tentației de a-și da ochii peste cap. Lady Clara era la fel de oarbă ca și Clevedon. Nu observau o rochie până când atenția nu le era atrasă forțat asupra detaliilor.

- Asta nu e decât jumătate din ce ați fi putut vedea la Paris, spuse Marcelline. Acolo a trebuit să fac eforturi pentru că eram în concurență cu cele mai stilate femei din lume, care au făcut o artă din atragerea bărbaților. Aceea este adevărata dumneavoastră rivală: capitala Parisului. Eu nu reprezint nimic. Dacă gentlemanul este plictisit și distant, acest lucru se întâmplă pentru că femeile care se află în jurul lui acum nu știu să-i atragă atenția.

Își plimbă privirea de la boneta ternă a vizitatoarei la rochia din crep alb decorată cu negru - o fundă simplă și o broderie la fel de simplă, nici un petic de dantelă - iar când ajunsese la tiv scoase un oftat de exasperare.

Stilul ei era... Ei bine, nu avea nici un stil. Iar în ceea ce privea lucrătura... chiar și beată, cea mai neroadă dintre cele șase cusătorese ale sale ar fi făcut o treabă mult mai bună.

Sophy și Léonie se apropiară de Marcelline fixând rochia cu aceeași privire compătimitoare.

- Curtea a purtat doliu după împăratul Austriei, apoi după prințul Portugaliei, îngăimă Lady Clara încercând să se apere. Abia de curând am trecut la altceva în afară de negru.

- Nu puteți purta această nuanță de alb, o informă Marcelline. Vă strică tenul.

- Și ce ten! exclamă Sophy. Atât de curat... Femeile ar scrâșni din dinți de invidie dacă nu ați purta acest alb, care vă seacă toată vitalitatea de pe chip.

- Paspoalului negru nu i se poate imputa nimic, interveni Léonie. Totuși, chiar trebuie să fie atât de gros?

- Cu siguranță nu trebuie să fie din crep, opină Marcelline. Unde scrie că nu poate fi folosită o panglică mai subțire, de satin? Și, poate, niște funde... Sau niște romburi negre... Și puțin argintiu din loc în loc, ca să mai

înveselească aspectul. În orice caz, fără această nuanță de alb!

- Nu vă puneți deloc în valoare silueta, observă Sophy.

- Sunt prea înaltă, răspuse Lady Clara.

- Aveți o alură de statuie, zise Léonie. Ce n-aș da să am înălțimea dumneavoastră. Să pot privi un bărbat drept în ochi...

- De obicei eu mă uit în jos la ei. Cu excepția fraților mei și a lui Cle... a gentlemanului.

- Și mai bine, răspuse Sophy. Un bărbat trebuie să se uite în sus la o femeie, la propriu și la figurat, pentru că acesta este modul corect de adulare. Nu contează ce înălțime are femeia. Sunteți cea mai frumoasă tânără din Londra...

- Încercați să mă îmbunați, zise Lady Clara luând încă o gură de coniac. Voi trei sunteți foarte șmechere.

Nu se înșela.

- Or mai fi vreo două mai draguțe pe la teatru, spuse Sophy. Dar asta numai pentru că știu cum să se pună în valoare, prin haine și sulimanuri. Dumneavoastră însă aveți o frumusețe profundă, adevărată, englezească, ce nu va face decât să sporească odată cu trecerea anilor. Este scandalos și păcat să nu profitați din plin de înfățișarea cu care ați fost binecuvântată!

- Păreți masivă, zise Marcelline, întrucât aveți o rochie de matroană. Arătați prea înaltă deoarece este croită neglijent și cusută prost. Amatori! Până și fata mea de șase ani poate să coasă mai bine. Ca să nu mai vorbesc de model, care e numai bun pentru o stațiune balneară. Analogia se potrivește, din moment ce mulți beau apă de acolo ca să se întremeze, iar această nuanță de alb vă face să păreți bolnavă de fiere. Dați-mi voie să vă arăt cu ce fel de alb v-ar sta bine. Sophy, adu o oglindă. Léonie, dă-mi organdiul acela fin.

- Eu nu am venit aici ca să cumpăr o rochie, ripostă Lady Clara.

- Ați venit aici pentru că vreți să-l recuceriți pe gentleman, spuse Marcelline. Noi o să vă arătăm cum să faceți asta.

capitolul 9

„Am văzut niște rochii din crep alb, confecționate special pentru perioada de după doliu. Corsajul decolat era prins în centrul pieptului și în laterale cu panglici negre din satin, având câte un romb de onix în centrul fiecărui nod.“

La Belle Assemblée, tendințele modei din luna aprilie 1835

Reședința familiei Warford
Marți după-amiază

- Da, Înălțimea Voastră, Lady Clara este acasă, dar e ocupată, spuse Timms, valetul.

- E ocupată? repetă Clevedon. Păi azi nu e marți?

Cei din familia Warford nu erau niciodată disponibili marțea pentru vizitatori. De aceea preferase să vină tocmai în acea zi. Marțea nu trebuia să facă potecă prin grămada de pretendenți ai Clarei, cățeluși infatuați care mișunau în jurul ei la toate evenimentele sociale. Ori de câte ori se apropia de ea avea sentimentul iritant că strica atmosfera. Probabil că adoratorii îi compuneau ode despre ochii ei sau alte lucruri de acest gen. Se certau pe cine avea să o invite la următorul dans. Și concureau între ei, fără îndoială, la capitolul modă - ceea ce era amuzant, din moment ce Clarei nu îi păsa deloc de acest subiect. Ea nu putea deosebi între ele tipurile de rever, darămite să aprecieze calitatea unei veste.

Totuși, poate se înșelase asupra datei. În ajun băuse mai mult decât își propusese, iar capul încă îl durea. Poate că ar fi fost mai bine să revină în ziua corectă.

Poate că atunci soarele nu avea să mai strălucească așa de puternic.

După ce îi confirmă că era într-adevăr marți, Timmo îl conduse pe Clevedon în salonaș și trimise un servitor să o informeze pe Lady Clara despre sosirea Înălțimii Sale.

Neobișnuit să fie lăsat să aștepte când făcea o vizită, cu atât mai mult la reședința familiei Warford, Clevedon se neliniști.

Era extrem de ciudat pentru Clara să aibă treabă marțea după-amiaza. Era sigur că îi spusese – sâmbătă, nu-i așa? – că urma să o ia la plimbare în această zi.

Trebuia să stabilească o dată pentru totdeauna problema căsătoriei. Trecuse deja o săptămână – o săptămână de când se decisese să își pună ordine în viață și să formuleze cererea oficială, după care puteau aranja totul pentru o zi cât mai apropiată.

Vizita la creatoarea de modă îl făcuse să își piardă echilibrul. Să o revadă pe Noirot... și pe fetiță...

Nu mai fusese capabil să se adune și să își amintească ce voia să-i spună Clarei. Momentul pur și simplu nu mai păruse a fi... potrivit.

El și Clara aveau nevoie să se reobișnuiască unul cu altul, își zise el. Nu așa îl sfătuiseră și Longmore? Dar acum le rămânea să facă acest lucru după căsătorie. O logodnă oficială – și scurtă – părea cel mai bun mod de a pune capăt speculațiilor și bârfelor.

Îi ajunseseră la urechi vorbe despre o poveste nebună care circulase la Paris și avea să ajungă în scurt timp și la Casa Warford.

Cu o săptămână în urmă îi făcuse o mărturisire Clarei... până la un punct. Știa că ea era o fată prea sensibilă ca să dea crezare unor astfel de zvonuri. Nu ea era cea care ridiculiza în scrisori fiecare scandal care circula prin Londra?

Cu mama ei însă, lucrurile stăteau altfel. La auzul bârfelor avea să-și iasă din minți. N-ar fi îndrăznit să-l chestioneze direct pe Clevedon în legătură cu aventurile

lui amoroase, reale sau imaginare, dar avea s-o hărțuiască neconținut pe Clara. Parcă o și vedea:

- O creatoare de modă? Te ignoră în favoarea unei croitorese?

Vehemența ei urma să crească până când un alt membru al familiei - fie soțul ei sau, mai degrabă, cel mai mare dintre fii - se hotăra să-i ceară explicații ducelui.

Clevedon trecuse deja printr-o vizită stânjenitoare din partea lui Longmore, la Paris, cu o lună în urmă. Deși tânărul nu recunoscuse, era evident că mama lui îl pusese să facă acest gest. Clevedon se îndoia că prietenul lui era dornic să mai treacă prin acea experiență.

Nu avea de ce să se simtă neliniștit sau vinovat, își spusese. Nu făcuse nimic nelalocul lui de când se întorsese la Londra. Ce se întâmplase înainte nu avea importanță. Visele, oricât de fierbinți, nu aveau de ce să-l perturbe. Fanteziile nu erau nimic mai mult decât niște iluzii. Bărbații aveau fantezii cu femei, cu tot felul de femei, onorabile sau mai puțin onorabile. Îi apăreau mereu, fie când era treaz, fie când dormea. Cât despre insatisfacție, aceasta avea să dispară odată ce se căsătorea.

Pe de altă parte, cu toate că nu era timid în general, ezita puțin când se gândea la noaptea nunții.

Unde naiba era servitorul? De ce nu se dusese chiar Timms să o cheme? Ce naiba făcea Clara? Cu cine avea oare treabă într-o zi de marți? Nu o anunțase că va veni? Era sigur că o făcuse... Dar mintea i-o lua uneori razna... Și cum s-ar fi putut aduna acum, când era copleșit de durerea cruntă de cap?

Își dădu seama că începuse să se plimbe prin încăpere. Se opri constatând cu amărăciune că își ieșise din țire. Nu era o stare potrivită pentru o vizită obișnuită, darămite pentru una cu o însemnătate aparte.

Era ocupată. Probabil că uitase să o anunțe despre intenția de a o lua la plimbare în acea zi. Sau poate că ea uitase.

Avea să o vadă la sfârșitul zilei următoare, la Almack, și atunci putea vorbi cu ea pe îndelete.

Ba nu, era mai bine să discute mai întâi cu tatăl ei. Acesta era modul corect de a proceda. Avea să revină în altă zi, când lordul Warford era acasă. Marțea, înaltă țimea Sa obișnuia să-și viziteze una dintre organizațiile caritabile.

Clevedon ieși din sufragerie. Din moment ce crescuse se în acea casă, îi cunoștea fiecare centimetru pătrat. Era mai bine să se retragă în tăcere până să dea peste vreun membru al familiei.

Se îndreptă spre anticamera din apropiere, unde știa că își va găsi pălăria, mănușile și bastonul. Când intră, inima începu să-i bată cu putere înainte de a deveni pe deplin conștient de ceea ce se întâmpla.

O bonetă. O aglomerare absurdă de funde, flori și pene se afla pe masa pe care servitorii așezau de obicei pălăriile și accesoriile vizitatorilor.

O privi o vreme, apoi se îndreptă către ieșire. Dar era ceva... în aer.

La ușă se opri. Apoi se întoarse și se duse înapoi la bonetă. O ridică și o apropie de față. Mirosul, familiar, tulburător, îl înconjură ca o pânză de păianjen ușoară, acaparatoare – parfumul fin de iasomie, amestecat cu cel al părului și al pielii ei.

Noirot.

Lăsă jos boneta. Păși mai departe pe coridor. O servitoare trecu pe lângă el, ducând un teanc de haine. Se îndreptă în direcția din care ea venise.

Auzi un țipăt sfâșietor. Clara. Alergă spre locul din care venea acel sunet.

*

Deschise ușa camerei de muzică. Razele soarelui îl învăluiră, îl orbiră pentru o clipă și îi stârniră fulgere în cap.

- Clara, ești...

- Clevedon! Ce naiba?...

Clara se uita la el cu gura căscată, uimită, iar privirea lui se opri asupra celeilalte femei.

Noirot rămăsese nemișcată, cu ochii măriți și buzele ușor depărtate. Își închise imediat gura și își luă expresia pe care o folosea la jocurile de cărți.

- Ce puneți la cale? întrebă el. Ce naiba faceți aici?

- Uită-te la ea! țipă Clara. Este rochia mea favorită - cea pe care am purtat-o când lordul Herringstone a compus o odă în cinstea ochilor mei. Să se uite la ea. La Noirot. La ea! Privirea lui coborî de la coafura ușor dezordonată... la ochii negri, strălucitori... la gura periculoasă care-i amintea de gustul ei, de buzele ce se prenu de ale lui... la pieptul tare care îi aducea în memorie pielea catifelată pe care o simțise sub palme și pe care o gustase... și, într-un final, se opri la veșmântul pe care-l ținea în mână. Clara se duse la ea și înșfăcă rochia, explicându-i: Zice că trebuie să scap de ea. Nu este de acord cu nimic. Nimic nu este potrivit. Nici măcar asta, preferata mea!

- Rochia are culoarea verde, de nuanța jadului, zise Noirot. Ochii dumneavoastră sunt albaștri, foarte frumoși, și acest lucru l-a determinat pe lordul Herringstone să vă compună o odă. Dacă ați fi purtat o culoare mai potrivită, l-ați fi inspirat să vă compună o epopee. Foarte puține femei pot purta cu succes această culoare. Dumneavoastră nu puteți purta prea multe nuanțe de verde. Eu nu aș recomanda-o...

- Femeii aceleia - Lady Renfrew - i-ați făcut o rochie frumoasă care avea exact această culoare.

- Nu avea exact această culoare, o corectă Noirot. Era un cu totul alt fel de verde - unul care nu vi s-ar potrivi deloc. Se pare că nu puteți distinge nuanțele. Indiferent cine e de vină pentru asta, fie că e guvernanta sau profesorul de desen, ar trebui pus la stâlpul infamiei. Trebuie să-mi dați rochia, milady.

- Ah, sunteți oribilă, nemiloasă! Mi-ați luat toate lucrurile preferate!

Noirot îi trase rochia din mâini, o azvârli jos și o dădu la o parte cu piciorul.

Clara își duse mâinile la gură.

Noirot își încrucișă brațele.

O strălucire periculoasă aprinse ochii albaștri ai Clarei.

Noirot o privi cu aceeași expresie rece cu care s-ar fi uitat la o mână promițătoare într-un joc de cărți. Proasta! Nu o putea trata pe fata unui marchiz ca pe un copil răsfățat, chiar dacă aceasta se comporta ca atare. Noirot avea să piardă orice speranță a unui angajament pe termen lung, risca să o piardă definitiv pe Clara, și se putea considera norocoasă dacă Lady Warford nu o izgonea din Londra.

- Dacă pot să intervin...

- Nu, Clevedon, nu poți, zise Clara. Eu i-am spus să vină. Eu am convins-o. Nu mi-a lăsat nici o variantă. Nimic din ce mi-a propus nu se apropie nici pe departe de ce port eu în mod obișnuit, și nu îmi vine să cred că sunt o astfel de provincială, că îmi lipsesc atât de mult gustul și discernământul în materie de modă... Dar tu știi că niciodată nu mi-a păsat prea mult de asta, iar mama a fost cea care mi-a dat mereu sfaturi. Acum mi se ordonă să arunc totul. Oare ce-o să-i spun mamei? Și nu o să am nici o rochie verde! exclamă ea bătând nervoasă din picior.

- Trebuie să fie o nuanță de albastru-verzui, zise Noirot uitându-se încruntată la potențiala ei clientă. Văd o broderie *poult de soie*, cu un corsaj acompaniat de un șal spaniol din mătase blondă. Zicând acestea, își atinse umărul cu blândețe. În timp ce arăta locul în care avea să stea șalul imaginar, degetul ei zăbovi unde el o atinșese în acea noapte, la masa de joc, când o ajutase să își pună șalul. Ducele își aminti mica intermitență din respirația ei și triumful fierbinte pe care îl simțise pentru că, în sfârșit, reușise să treacă de bariera pe care o ridicase. Dar asta stabilim mai târziu, continuă Marcelline. Deocamdată, așa cum mi-ați amintit de atâtea ori, purtați alb. Iar eu trebuie să vă repet că trebuie să fie un alb blând. Nu culoarea fildeșului, spuse ea făcând un gest de respingere către o rochie ce zăcea pe un scaun. Prea galben. Și nici tipul acela de alb orbitor, arată ea spre o altă rochie ce atârna pe spătarul unei canapele.

- Vorbind despre orbitor, interveni Clevedon. Putem să tragem draperiile? Am o durere cumplită de cap...

- Mă întreb de la ce ai căpătat-o, murmură Clara. Îndrăznesc să cred că e aceeași sursă care-l face să sufere și pe Longmore. Ei bine, trebuie să înduri lumina. Doamna nu poate lucra pe întuneric.

- Credeam că e în stare să facă orice, bombăni Clevedon retrăgându-se în cel mai întunecat colț al încăperii. Mi s-a lăudat, nu numai o dată, că este cea mai mare creatoare de modă din lume.

- Fără îndoială că este cea mai perfecționistă, zise Clara. Mi-a arătat cum schimbă culorile aspectul tenuului unei persoane. Am venit în această cameră pentru că are cea mai bună lumină la această oră, spuse ea și făcu o pauză, încruntându-se. Dacă te doare capul, de ce ești aici?

- Țipai, răspuse el.

- Păi, e supărător când cineva îți aruncă lucrurile. Am aflat că nu sunt atât de stăpână pe mine cum am crezut. Dar care e motivul vizitei tale? Știi că tata nu e niciodată aici marțea, iar pe mama n-ai veni să o vezi, chiar dacă ar fi acasă, ceea ce nu se întâmplă, pentru că altfel doamna Noirot nu s-ar afla aici. Este secretul meu, să știi.

- Am venit să te iau la plimbare. Oare întotdeauna fusese așa de vorbăreață? se întrebă el.

- Dar, după cum vezi, nu sunt liberă. De ce nu mi-ai spus că intenționei să vii?

- Ți-am spus, sâmbătă.

- Nu mi-ai spus. Nu mi-ai acordat nici măcar cinci minute sâmbătă, nu ai bolborosit decât zece cuvinte către mine. Astăzi, evident, nu se poate.

- Aproape am terminat, anunță Noirot.

- Nici pe departe, zise Clara. Acum trebuie să ne gândim la ce-i voi spune mamei.

Noirot reuși să nu-și dea ochii peste cap, ceea ce el consideră că era o dovadă de autocontrol supraomenesc.

Clara izbutise să-l scoată din sărite, și nu sosise decât de câteva minute. Probabil că lui Noirot îi venea să o sugrume. Totuși, expresia de pe fața ei se îndulci.

- Spuneți-i, milady, că o femeie nu poate visa ca un gentleman stilat - care a petrecut atâta vreme la Paris - să îi facă curte...

- Ce să-i facă? se amestecă ducele.

- ... atâta timp cât se îmbracă demodat, îngrozitor și bătrânicos din cap până în picioare, continuă Noirot neluând în seamă întreruperea. Aveți grijă să țineți capul sus când i-o spuneți și dați de înțeles că asta ar trebui să fie evident pentru o persoană inteligentă. Iar dacă întâmpinați dificultăți, simulați o criză de plâns. Așa fac, de obicei, fetele răsfățate.

- Dar eu nu fac niciodată așa, spuse Clara șocată.

- Acum o clipă dădeai din picior, observă Clevedon. Te-ai și îmbufnat.

- Ba nu!

- Ați fost prea distrasă și nu ați remarcat acest lucru, zise Noirot. Oricum, permanent trebuie să aveți maximă încredere în cauza pentru care luptați. Totuși, trebuie să ne amintim că o astfel de reacție e doar un mod de a capta atenția publicului. Odată ce Domnia Sa va fi pe deplin atentă la dumneavoastră, trebuie să vă îndulciți atitudinea și să-i spuneți următoarea poveste. Noirot își împreună palmele și, în timp ce Clevedon și Clara o priveau uimiți, ochii i se umplură de lacrimi. Picăturile stăteau acolo, licărind, dar nu curgeau. Scânci: Dragă mamă, știu că nu dorești să mă fac de răs în fața cunoscuților. Și aici, adăugă Noirot cu o voce normală, menționați o persoană pe care n-o suportă. Și când Domnia Sa vă va spune că totul e o prostie, așa cum e posibil să facă, îi veți reaminti de gentlemanul francez care s-a îndrăgostit nebunește de o femeie măritată...

- Nu e genul de lucru pe care Clara să...

- Te rog să o lași să termine, îl dojeni Clara. Tu ești cel care mi-ai prezentat-o pe această persoană agasantă, iar eu mi-am impus să sufăr ca să devin frumoasă.

- Dumneavoastră sunteți deja frumoasă, spuse Noirot. De câte ori trebuie să v-o repet? Tocmai asta este atât de enervant. Un diamant perfect trebuie să aibă montura perfectă. O operă de artă trebuie să aibă rama perfectă. O...

- Da, da, dar știm că acest argument nu va funcționa la mama. Ce era cu gentlemanul și cu femeia măritată?

- Prietenii lui au încercat să-l facă să se răzgândească, l-au implorat... totul în van, spuse Noirot. Apoi, într-o noapte, la o petrecere, femeia l-a rugat să o ajute să își prindă șalul. El s-a grăbit să-i facă pe plac, imaginându-și atingerea moale a cașmirului, mirosul femeii pe care o iubea accentuând perfecțiunea țesăturii... Clevedon își aduse aminte de parfumul lui Noirot, de senzația ce se trezise în el, în urmă cu doar câteva minute, când îi ținuse în mâini boneta. Rememoră felul în care îi adulmecase pielea, cu fața aproape de gât... Se trezi la realitate auzind continuarea: Un șal de cașmir de o finețe incredibilă. El a atins materialul, dar, oroare! Nu era cașmir. Era blană de iepure! Dezgustat până la refuz, a părăsit-o pe loc pe tânăra femeie.

Clara se holba, nevenindu-i să creadă.

- Mă prostiți, spuse ea.

Clevedon reuși să se adune și zise:

- O să găsești povestea în cartea doamnei Morgan despre Franța. S-a petrecut acum ceva vreme, dar esența rămâne. Să fi văzut fața prietenului meu, Aronduille, când l-am întrebat dacă este important ce poartă o femeie! Aș vrea să-i fi auzit pe el și pe prietenii lui vorbind despre asta, citând din filosofi, contrazicându-se cu privire la Ingres, Balzac, Stendhal și David, la artă și modă, la însemnătatea frumuseții și așa mai departe.

Clara se uită la el și apoi se întoarce către Noirot.

- Bine, o să afirm că totul e din vina lui Clevedon, care este infernal de mofturos, mai rău chiar decât Longmore.

- Clara, n-ar fi mai bine dacă...

- Dar ce o să port la Almack mâine-seară? întrebă ea. Mi-ați desființat toate rochiile!

„Almack“, se gândi ducele. Altă seară plictisitoare petrecută printre aceiași oameni, unde trebuia să o smulgă pe Clara dintre horderle de admiratori și să danseze cu ea. Și orice avea să poarte, va fi fost atinsă de Noirot. Zise:

- Din moment ce nimeni nu a fost omorât, iar eu se pare că sunt în plus...

- Nicidecum, Înălțimea Voastră, spuse Noirot. Ați ajuns la țanc. Domnișoara a fost remarcabil de răbdătoare și de deschisă, ținând cont că i-am răvășit universul.

- Asta ați și făcut! se plânse Clara.

- Înălțimea Sa a venit să vă scoată la o plimbare. Aerul curat este exact ce vă trebuie după o dimineată și o după-amiază în care ați fost greu încercată.

- Dar Almack...

- O să vă trimit mâine o rochie, promise Noirot. Eu sau una dintre surorile mele o să v-o aducem personal, nu mai târziu de șapte seara, când vom face ultimele retușuri necesare. Rochia va fi perfectă.

- Dar mama...

- Ați rezolvat deja cu ea. Faceți așa cum v-am sugerat. Clara se uită la Clevedon.

- Este cea mai dictatoare ființă, zise ea.

- Înălțimea Sa a avut bunătatea de a-mi aduce la cunoștință acest defect de caracter, spuse Noirot aruncându-i o privire ducelui. Am de-a face în fiecare zi, șase zile pe săptămână, cu femei care doresc să fie la modă. Trebuie să domin, altfel risc să fiu dominată.

A, asta era cheia: sinceritatea dezarmantă, îmbunătățită cu o tentă de umor.

Era mai presus de orice!

- Deocamdată m-am săturat să fiu dominată, spuse Clara. Clevedon, te rog să mai ai răbdare câteva minute și o să fiu bucuroasă să ies la aer cu tine. Promit să mă întorc într-o clipă. Doamna Noirot mi-a lăsat doar câteva lucruri pe care nu le consideră îngrozitoare, astfel că servitoarei mele n-o să-i fie greu să-mi aleagă ținuta.

Se îndreptă către ușă și ezită o clipă, apoi ieși cu expresia cuiva care s-a hotărât.

*

Obținuse exact ceea ce își dorise, își spusese Marcelline. Mai mult decât ceea ce sperase. Nici măcar nu trebuia să mai aștepte logodna. O avea deja pe Lady Clara și, împreună cu ea, o comandă de proporții.

Seara următoare, crema înaltei societăți avea să o admire pe Lady Clara Fairfax într-o creație marca Noirot. Magazinul ei avea să fie în curând cea mai cunoscută casă de modă din Londra.

Marcelline reușise tot ce își propusese când plecase la Paris în urmă cu o lună, ba chiar mai mult decât atât. Nu putea fi mai fericită.

Se gândi la toate acestea în timp ce se apucă să sorteze diverse lucruri pe care le respinsese din garderoba lui Lady Clara.

- O să le arzi? se auzi vocea lui Clevedon din colțul în care se retrăsese.

- Cu siguranță nu, răspunse ea.

- Dar nu au nici o valoare. Nu aș fi observat niciodată defectele alegerii culorilor înainte să-mi otrăvești mintea. Totuși, chiar și eu pot să remarc o croială sau o cusătură prost realizată.

- Pot fi transformate, zise Marcelline. Mă ocup de un așezământ caritabil pentru femei. Lady Clara a fost atât de generoasă încât să-mi doneze jumătate dintre lucrurile respinse pentru fetele mele.

- Fetelor tale? Tu... tu ești o filantroapă? întrebă el râzând.

Și-ar fi dorit să arunce cu ceva în el.

Cu un scaun. Sau cu ea însăși. Dar acum vorbea caracterul tipic al familiei Noirot.

Era un bărbat superb. Mișcările lui îi lăseau gura apă. Nu era drept că nu-l putea avea fără complicații. În pat sau într-o trăsură, ori rezemată de un perete... Nu conta că era leneș, infatuat sau ignorant. Dacă s-ar fi putut

folosi de el și apoi să-l abandoneze, așa cum obișnuiau să facă bărbații...

Dar nu putea. Și se folosise deja de el, deși nu în acel mod. Îl folosise într-un mod mult mai important. Și obținuse ceea ce își dorise.

O servitoare intră, iar Marcelline îi dădu câteva indicații. Când aceasta ieși cu un teanc de haine, tânăra femeie nu continuă conversația, căci nu voia să-l lase să o tulbure. Era foarte, foarte fericită. Își îndeplinise scopul propus.

- Despre ce fete e vorba? se interesă el. O să-i spun secretarului meu să facă o donație.... Dacă vor realiza ceva din rochiile acelea, o să o merite.

- Societatea Croitoresele pentru Educația Femeilor Nevoiașe. Ar fi putut adăuga informația că ea și surorile ei o întemeiaseră cu un an în urmă. Învățaseră, la o vârstă fragedă, mai multe decât ar fi vrut să afle despre viața grea și despre dificultățile întâmpinate de o femeie nevoită să-și câștige traiul. Dar trecutul ei era un secret ținut sub cheie. Unele dintre fetele noastre devin servitoare, explică ea. Majoritatea își găsesc de lucru pe post de cusătorese, meserie de care mereu nevoie, în special în perioadele de doliu.

Din fericire pentru ele, la curte erau numeroase ocazii de doliu, din cauza tendinței membrilor familiei regale britanice de a se căsători cu rudele lor de pe Continent.

Valetul intră, urmat de un servitor ce ducea o tavă cu gustări menite să ușureze așteptarea Înălțimii Sale.

Marcelline era lihnită. Se ținuse după Lady Clara încă de dimineață și nu i se oferise nimic de mâncat sau de băut. Amărății de meșteșugari nu meritau să fie hrăniți...

O, fata asta nu se mai îmbrăca odată? Cât timp putea să-i ia să își lege o bonetă și să arunce un șal pe umeri? Ținând cont de neliniștea Clarei în legătură cu posibilitatea ca Marcelline să-i strice casa, n-ar fi trebuit să-i lase singuri mai mult de o jumătate de minut. Totuși, abia dacă rămâneau între patru ochi, pentru că servitorii

Intrau și ieșeau mereu. Nu că Lady Clara ar fi avut de ce să își facă griji, cu servitori sau fără în preajmă.

Singurele planuri pe care le avea Marcelline vizau statura impunătoare a tinerei aristocrate – și portofelele tatălui și viitorului soț. Cam asta era tot. Era foarte, foarte fericită.

Se lăsă o liniște prelungită, întreruptă numai de venirea și de plecarea servitorilor.

Într-un final, Lady Clara își făcu apariția.

Marcelline se opri din sortat ca să facă unele ajustări la boneta ei – nu era înclinată așa cum trebuia să fie – și apoi îi prinse șalul din cașmir într-o manieră ce o avantaja. Șalurile ei erau foarte frumoase. Nimeni nu o putea critica la acest capitol.

După ce o aranjă pe Lady Clara, Marcelline se îndepărtă, făcu o reverență și se întoarse la treaba ei.

Fu conștientă de statura masivă a lui Clevedon care trecu foarte aproape de ea. Percepu zgomotul înfundat al cizmelor lui pe covor. Auzi murmurul vocii lui și apoi râsul ușor al logodnicei sale.

Marcelline își făcu de lucru și nu-i privi când ieșiră.

Odată ce plecară își spuse că făcuse o treabă excelentă, că nu rănise pe nimeni – un miracol, ținând cont de tradiția din familia sa – și că avea toate motivele din lume să fie mulțumită.

*

În acea seară

Rochia pe care o returnase doamna Whitwood era așezată pe teșgea. Clienta furioasă venise și plecase de mai multe ori în timp ce Marcelline se ocupase de Lady Clara Fairfax la reședința familiei Warford. Sophy era în stare să-l calmeze până și pe Attila Hunul. Rochia avea să fie refăcută.

Prețul stătea numai în muncă – cel mai mic dintre costurile aferente producerii unei rochii. Era însă un timp

pe care Marcelline, surorile ei și croitoresele lor fi putut folosi pentru alte comenzi.

Dacă lucrurile aveau să continue în acest ritm, riscau să fie ruinate. Nu numai că nu-și permiteau să refacă încontinuu rochiile, dar nu puteau permite denigrarea reputației lor.

Marcelline studia rochia, gândindu-se la transformările posibile.

- Cine a lucrat la ea? o întrebă pe Pritchett, cea mai veche dintre cusătorese.

- Doamnă, dacă există vreo greșală vina este a meu, o asigură Pritchett. Eu am supravegheat fiecare cusătură. Totuși, doamna se poate convinge. Este întocmai cum s-a cerut.

- Într-adevăr, iar detaliile, după cum bine știi, au fost create de mine, zise Marcelline. Este foarte ciudat că a apărut altă rochie cu detalii asemănătoare. Unghiul și distanța dintre pliurile corsajului au fost invenția mea. Ce curios că o altă croitoreasă a avut exact aceeași idee, la același stil de rochie.

- O întâmplare foarte nefericită, doamnă, spuse Pritchett. Totuși, s-ar putea spune că a fost un miracol că nu am avut astfel de probleme până acum, dacă țineți cont că luăm tot felul de fete, practic, de pe străzi. N-ar trebui să fie lipsite de recunoștință. Dar unele dintre ele habar n-au de asta. Nu au fost învățate niciodată să deosebească binele de rău, să știți. O să fiu bucuroasă să lucrez până târziu - oricât de târziu va fi necesar - ca să refac rochia, dacă doriți acest lucru.

- Nu, vreau să fii în formă mâine-dimineață. Rochia de bal pentru Lady Clara Fairfax trebuie să fie gata până mâine-seară, la ora șapte fix. Vreau ca toate croitoresele să fie odihnite și vioaie mâine. Mai bine veniți mai devreme. Să zicem la opt, zise ea uitându-se la ceasul pendentiv. Trimite-le acasă acum, Pritchett. Spune-le că le vrem aici mâine-dimineață, la opt fix, pregătite pentru o zi aglomerată.

Foarte rar obișnuia să-și țină cusătoresele după nouă seara, chiar dacă atelierul era uneori îngrozitor de

aglomerat de comenzi, cum se întâmplase când fiica doctorului Farquar se căsătorise în grabă, sau când doamna Whitwood se certase cu Dowdy și venise într-o bună zi la Casa Noirod ca să își pună la punct ținuta ei și a celor cinci fete în vederea sosirii unei mătuși foarte bogate.

Experiența personală o învățase că era mai bine să lucreze dimineața devreme. La căderea nopții oboseala își spunea cuvântul, iar pleoapele cădeau. Atelierul era luminat natural, dar asta nu le era de nici un ajutor după apusul soarelui.

- Păi, doamnă, nu am terminat redingota doamnei Plumley.

- Nu o vrea până marți, spuse Marcelline. Toată lumea să plece acasă și să se pregătească pentru o zi lungă și grea.

- Prea bine, doamnă.

Marcelline o privi ieșind din zona de prezentare.

Capcana pe care o întinsese împreună cu sora ei, cu o zi în urmă, era destul de simplă. Marcelline lăsase intenționat să cadă în atelier schița unei rochii pentru doamna Sharp. În mod ciudat, nimeni nu o descoperise până în acea zi. La sfârșitul programului, fiecare obiect era la locul lui. Masa de lucru era impecabilă. Nu rămăseseră nici o bucățică de ață sau de fundă, nasturi sau degetare, pe masă, pe scaune sau oriunde în altă parte. Podeaua fusese bine măturată.

Una dintre cusătorese o observase cu siguranță imediat ce intrase în magazin, în dimineața precedentă. Nimeni nu spusese nimic despre ea, dar când venise Sophy, schița dispăruse.

Apăruse abia în acea zi, de dimineață. Selina Jeffreys o găsisese sub scaunul ei când sosise la muncă. Pritchett o certase pentru că se grăbise să plece seara și lăsase mizerie. Făcuse scandal în legătură cu schița - munca patroanei lor nu trebuia niciodată să fie lăsată la întâmplare.

Dar Marcelline, Léonie și Sophy examinaseră în întregime atelierul după ce croitoresele plecaseră acasă. Știau că locul lui Jeffreys fusese la fel de curat

și de ordonat ca al celorlalte. Nu se aflase nimic sub scaunul ei sau sub al altcuiva.

Tocmai atunci ușa magazinului se deschise, iar clopoțelul sună.

Își ridică privirea de la rochie, iar inima i se strânse dureros.

Clevedon stătu pe loc o vreme, cercetând magazinul cu privirea, și în cele din urmă o văzu. Se încruntă, apoi, cu o expresie îmbunată, se îndreptă către ea.

Răvășită de figura prea frumoasă ca să fie reală, observă cu întârziere cutia mare din mâini.

- Înălțimea Voastră, zise ea făcând o reverență.

- Doamnă Noirot, spuse el și așează cutia pe tejghea.

- Nu poate fi rochia cea nouă a lui Lady Clara. Sophy mi-a spus că Domnia Sa a fost încântată.

- De ce naiba aș aduce înapoi ce a cumpărat Clara? întrebă el. Nu sunt servitorul ei. Asta este pentru Erroll.

Inima lui Marcelline bătu mai rapid, acum de furie. Era conștientă că fața îi ardea. Probabil că nu se vedea la exterior, dar nici măcar nu-i păsa.

- Du-o înapoi, zise ea.

- În nici un caz. Am făcut niște eforturi colosale. Nu știu nimic despre copii și n-o să îți vină să crezi câte tipuri de...

- Nu-i poți da cadouri fetei mele, îi spuse Marcelline.

Ducele săltă capacul cutiei și scoase o păpușă... Și ce păpușă! Avea părul negru, cârlionțat, și ochii albaștri. Era îmbrăcată într-o rochie argintie cu dantelă, decorată cu perle.

- Nu o duc înapoi, zise el. Dă-i foc, dacă vrei.

În acel moment, Lucie intră pe ușa din spate. Se opri la vederea păpușii care se încăpățâna să nu intre la loc în cutie. Cu siguranță că se uitase de la fereastra de sus, așa cum făcea întotdeauna, și recunoscuse trăsura lui frumoasă. Avea numai șase ani. Ar fi fost prea mult dacă i-ar fi cerut să refuze darul.

Ochii ei se măriră. Totuși, izbuti să spună:

- Bună seara, Înălțimea Voastră. Făcu apoi o reverență. În tot acest timp însă, nu-și luă ochii de la cutie. Ia uite, ce păpușă frumoasă, remarcă ea. Cred că e cea mai frumoasă păpușă pe care am văzut-o în viața mea.

În toți cei șase ani ai ei.

- O să plătești usturător pentru asta, șopti Marcelline. Nu-i așa că e frumoasă? i se adresă ea apoi fetei. Eu nu mă pricep prea bine la astfel de lucruri...

- O, da, răspunse Lucie apropiindu-se. Nu e o păpușă obișnuită. Ochii ei sunt din sticlă albastră. Fața e foarte reală, iar părul este atât de frumos încât cred că este adevărat.

- Poate vrei să o ții în brațe, spuse Clevedon.

- O, da!

Se îndreptă către el, apoi ezită și se uită la Marcelline.

- Pot, mamă? întrebă cu cea mai dulce voce posibilă.

- Da, răspunse femeia.

Nu putea să zică altceva. Era încăpățânată și practică, iar orice mamă și-ar fi dat seama că astfel se crea un precedent teribil și că reputația avea să-i fie compromisă. Dar ar fi fost un gest nemilos să-i refuze fetei ei - și oricărui alt copil - un asemenea dar, mai ales după ce apucase să-l vadă și ținând cont că nu făcuse nici o boacăna ca să primească o astfel de pedeapsă.

Era o mamă severă. Trebuia să fie. Dar prea multe cruzimi îi marcaseră copilăria. Era o moștenire pe care nu voia să i-o transmită fiicei ei.

Clevedon se aplecă spre Lucie și îi înmână păpușa cu un gest solemn. Imitându-l, ea o luă și își ținu respirația ca și cum ar fi fost convinsă că era fermecată și că ar fi putut dispărea într-o clipă.

- Cum o cheamă? întrebă ea.

- Habar n-am, răspunse el. Am crezut că poate știi tu.

„Ce manipulator nenorocit!“

Lucie se gândi puțin.

- Dacă ar fi păpușa mea i-aș spune Susannah.

- Cred că i-ar plăcea să fie păpușa ta. Dacă e posibil, zise Clevedon privind-o pe Marcelline.

Deși era captivată de păpușă, Lucie intui cui trebuia să-i ceară voie.

- A, dacă mama e de acord? Mamă, vrei? Vrei să fie păpușa mea?

- Da, murmură Marcelline.

Ce alt răspuns i-ar fi putut da, blestemat să fie el!?

- Săru' mâna, mămico! Lucie se întoarse către Clevedon cu o privire menită să-i frângă inima. Ceea ce Marcelline spera că tocmai se petrecuse. Vă mulțumesc, Înălțimea Voastră. O să am mare grijă de ea.

- Știu că o să ai, zise el.

- I se mișcă mâinile și picioarele, vedeți? zise Lucie și îi demonstră. Nu trebuie să poarte doar o rochie. Asta e frumoasă, dar ea e ca o prințesă, iar prințesele trebuie să aibă o garderobă mare. Mama și mătușile mele o să mă ajute să-i croiesc tot felul de ținute. O să-i fac rochii de dimineață, de plimbare, cea mai frumoasă rochie de mers cu trăsura, dar și o redingotă albastră, care să se asorteze cu ochii. Data viitoare când o să veniți, o să le vedeți.

„Data viitoare când o să veniți.“

- De ce nu o iei pe Susannah sus ca să le-o prezinti mătușilor tale? propuse Marcelline. Am ceva de discutat cu Înălțimea Sa.

Lucie ieși, ținând la piept păpușa ca și când ar fi fost un bebeluș.

Clevedon se ridică și o urmări îndepărtându-se prin ușa din spate a magazinului.

Zâmbea... un zâmbet pe care Marcelline nu-l mai văzuse până atunci. Nu semăna cu surâsul șarmant și seducător sau cu acela pe care îl afișa când se simțea victorios. Era un zâmbet de atașament, meditativ, căruia nu-i putu rezista. O cucerii și o înmuie mai rapid decât oricare dintre celelalte zâmbete pe care i le arătase el mai înainte. Acest lucru nu făcu altceva decât să o infurie și mai tare.

- Clevedon, începu ea.

El se întoarse, iar zâmbetul îi dispăru.

- Nu mă poți condamna, zise el. M-a captivat mai mult decât mama ei...

- Are șase ani!

- Amândouă ați reușit să mă capturați. Ce puteam să fac? E doar o fetiță. De ce nu ar trebui să primească o păpușă?

- Are păpuși! Ți se pare cumva că este neglijată? Că este privată de ceva? Este fata mea și am grijă de ea! Asta nu are nimic de-a face cu tine. Nu ai nici o obligație să-i cumperi păpuși. Ce-o să creadă Lady Clara despre asta? Ce-o să zică prietenii tăi din înalta societate când o să audă că i-ai făcut daruri fetei mele? Știi că o să se afle. Lucie le va arăta păpușa croitoreselor, iar ele vor povesti cunoștințelor și vorba se va răspândi într-o clipă. Crezi că bârfele astea vor ajuta cu ceva afacerii mele?

- Numai la asta te gândești. La afacerea ta.

- E viața mea, căposule! Așa îmi câștig eu existența, zise ea arătând cu mâna prin magazin. Poți să pricepi acest concept simplu? Câștigarea existenței?

- Eu nu...

- Așa îmi hrănesc, îmi îmbrac, îmi adăpostesc și îmi educ fiica, mai zise ea, furioasă. Așa îmi întrețin surorile. Ce trebuie să fac să înțelegi? Cum poți să fii atât de orb, atât de obtuz, atât de?...

- O să mă înnebunești, zise el. Oriunde mă întorc, ești acolo.

- Este incredibil de nedrept! Și eu, oriunde mă duc, dau peste statura ta impunătoare!

- Strici totul. Mă chinui de atâta vreme să o cer pe Clara și de fiecare dată când mă hotărâsc să o fac...

- Te hotărăști?

- De fiecare dată, continuă el fără să o ia în seamă, tu ești acolo. M-am dus la Casa Warford astăzi ca să-i fac curte, cum ai spus tu atât de poetic. Dar o aduseseseși într-o asemenea stare încât nu am putut purta o conversație cum se cuvine cu ea, iar tot discursul meu, pentru compunerea căruia am pierdut o jumătate de oră, mi s-a evaporat din cap.

Ușa din spatele magazinului se deschise din nou, iar Léonie intră.

- O, Înălțimea Voastră, spuse ea mimând foarte bine surprinderea, deși mai mult ca sigur că le auzise de pe scară vocile.

Marcelline spera că toate cusătoresele îi urmaseră indicațiile și plecaseră mai devreme acasă, altfel ar fi avut acum motive serioase de bârfă.

- Tocmai pleca, o informă Marcelline.

- Nu, nu plecam, răspunse el.

- Este ora închiderii și știm că nu vrei să cumperi nimic de la noi.

- Poate că o să cumpăr.

- Léonie, te rog să încui tu în locul meu, spuse ea, după care adăugă în direcția lui: eu nu țin magazinul deschis toată noaptea ca să-ți fac ție pe plac.

- Intenționezi să mă scoți cu forța în stradă?

Putea să-i dea una și să-l lase inconștient. Apoi ea și surorile ei aveau să-l scoată pe aleea din spatele magazinului. Nu ar fi fost pentru prima oară când erau nevoite să scape de un bărbat deranjant.

- Ești prea mare, să te ia naiba! zise ea. Dar o să stabilim unele lucruri, o dată pentru totdeauna.

capitolul 10

„Despre căsătoriile din înalta societate. Se prefigurează o căsătorie între domnul Vaughan și Lady Mary Anne Gage, sora lordului Kenmare. Se spune că viconte Palmerston și bogata doamnă Thwaites își vor uni în curând destinele.“

Jurnalul Curții, sâmbătă, 25 aprilie 1835

Marcelline ieși furioasă pe coridor, trecu pe lângă scară și păși prin ușa deschisă a atelierului unde o întâmpină o dezordine de neimaginat. Mesele de lucru erau acoperite cu bucăți de materiale, degetare, ațe și pernițe de ace. Podeaua era plină de resturi. Scaunele

ne aflau în locurile în care fuseseră împinse de ocupan-
te. Totul arăta ca și cum cusătoresele ieșiseră din încăpe-
re în goană sau fuseseră alungate de cineva.

Nu avea timp sau chef să se minuneze la vederea ace-
stui haos. Acum nu își permitea să pună totul cap la cap.
Starea în care se afla încăperea făcea parte din lungul șir
de momente grele prin care trecuse de-a lungul unei zile
epuizante, în care fusese nevoită să își muște limba și să
rămână calmă în fața prostiei, a neobrăzării și a proastei
creșteri. O zi în care își pusese toate poftele în cui și își
dăduse toată silința să iasă învingătoare și, totodată, să
fie pe placul tuturor. Avea să se ocupe mai târziu de cea
mai mică dintre toate greutățile.

Mai întâi, Clevedon.

Se întoarse să-l înfrunte. Își sprijini mâinile de
marginea mesei de lucru aflate într-o neorânduială
enervantă.

De obicei se mândrea cu ordinea și curățenia maga-
zinului ei, ce contrastau uimitor cu perioada copilăriei
petrecută în casa părinților ei – sau locul ce trecea drept
casa lor. Dar opinia lui nu conta, își spusese în sinea ei.
Cum putea el să își dea seama de diferența dintre cum
ar fi trebuit să arate atelierul și cum arăta în acel mo-
ment? Și de ce i-ar fi păsat de așa ceva?

- Nu vreau să mai vii aici, se răsti ea. Niciodată!

- Îmi convine, răspuse el. Este ultimul loc din lume
unde aș vrea să pun piciorul.

- Nu-i vei mai cumpăra fetei mele alte cadouri.

- De ce crezi că aș face-o?

- Pentru că este o obrăznicătură mică și șmecheră,
care știe cum să-i joace pe degete pe bărbați.

- La fel ca mama ei.

- Da, eu sunt șmecheră și te-am jucat pe degete. Dar
am terminat cu asta. Tot ce vreau acum este să vă văd
logodiți.

„Mincinoaso!”

- Tocmai din cauza ta nu suntem logodiți.

- Din cauza mea? întrebă ea râzând batjocoritor. Își
bătea joc de el. Își bătea joc de ea. Nu sunteți logodiți

din cauza ta. De ce nu-i declami acelei fete frumoase din cursul pe care l-ai repetat atât de atent? Discursul cărului i-ai alocat aproape o jumătate de oră... o jumătate de oră pentru cea mai importantă întrebare din viața ta...

- Clara nu are nevoie de...

- Dar de ce ai face vreun efort din moment ce iei de bun tot ceea ce ai? Ești obișnuit să obții orice vrei și îți pierzi interesul imediat ce capeți lucrul respectiv.

- O iubesc, spuse el. Am iubit-o de când era copilă. Dar tu...

- E vina mea, nu-i așa? Eu sunt demonul care îți distruge fericirea? Uită-te la tine! Ca toți bărbații, râvnești la ceea ce nu poți avea. Ca toți bărbații, ești captivat - ba chiar obsedat - până când obții acel lucru. Ai venit aici în seara aceasta pentru că nu poți gândi limpede, pentru că te înnebunește ideea că nu poți dobândi ceva ce îți dorești atât de mult.

Expresia feței lui se întunecă, iar ea îi văzu degetele strângându-se în pumn.

- Dacă-ți închipui că e vorba de tine, te înșeli, zise el. Nu te vreau. Dar tu mă vrei pe mine, și prin asta îmi stârnești mila.

În interior simți cuvintele lui ca și cum ar fi fost izbită de un perete. Capul îi zvâcni, iar durerea o săgetă adânc.

Îl voia. Își dorea să fie din nou femeia ce zdrobea inimi, pe care el o iubea atât de mult. Voia să fie altcineva: o femeie care conta pentru el și pentru cei care i se păreau importanți, în locul unei ființe de nimic, ce putea fi folosită și apoi aruncată. Își dorea să recapete tot ceea ce familia ei îi luase, fiecare oportunitate pe care o irosise, și să repare toate dezastrele ce fuseseră înfăptuite cu mult, mult timp în urmă, cu câteva generații înainte să se nască ea.

La exterior însă, nici nu clipi.

- Atunci mai trimite-mi cliente, spuse ea. Pentru mine banii reprezintă o alinare în orice situație dezastruoasă.

Îi auzi respirația profundă.

- Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă el. Ești o adevărată împielită!

- Și tu ești un înger? îl întrebă râzând.

Ducele traversă camera și în acea clipă Marcelline intuitiv ce avea să se întâmple. Dar era o împielită, la fel ca el, și nu făcu altceva decât să se țină tare. Se sprijini mai bine de masă, provocându-l, provocându-și autodistrugerea.

*

Clevedon se apropie de ea și privi în ochii săi negri, strălucitori. Cu o licărire batjocoritoare, îl tachinau, așa cum făcuse mai devreme vocea ei când îl criticase pentru că se mințise pe sine și pe toți ceilalți din jur.

Nu era un înger, trebuia s-o recunoască. Fugise de responsabilitate și de plictiseală. Fugise de filantropie și de datorie. Era exact ca tatăl lui, omul pe care se luptase cu disperare să nu-l imite niciodată.

Plecase din țară ca să se descopere pe sine. Se stabilise la Paris pentru că acolo putea fi liber, așa cum nu putea fi vreodată în Anglia. La Paris, pofta lui de plăceri și senzații noi nu le făcea nici un rău celor pe care îi iubea.

Noirot nu răspândea decât dezastru în jurul ei. Peste tot. Era o alegere complet greșită pentru el din toate punctele de vedere și în special nepotrivită în acel moment. De ce nu o întâlnește în urmă cu un an sau cu trei ani?

Dar, când se uită în ochii ei, binele și răul nu mai însemnau nimic. Ei doi erau la fel, se atrăgeau reciproc, și o dorea. Iar ea, care îl citea atât de ușor și de corect, nu făcuse decât să rostească un adevăr dureros după altul.

Da, avea să o dorească până când o cucerea. Apoi totul avea să se termine, iar el se putea elibera.

Îi prinse fața în palme, o ridică și își apropie gura de a ei. Ea își întoarse capul, întrerupând sărutul. Îi urmări gura de-a lungul obrazului, către ureche și mai jos. Partumul ei se ridica de pe gât pătrunzând în aerul pe care el îl respira și în tot ceea ce știa că îi aparținea ei.

- Prostule, șopti ea. Prostule.

- Da, zise el.

O luă în brațe și o trase de lângă masă, apropiindu-se de el.

Era atât de bine, încât nu mai conta că făcea o greșelă enormă. Simțea pe palme căldura spatelui ei și corpul suplu ce se mula de al lui ca și cum ar fi fost croit special pentru el, într-un atelier infernal al lui Belzebut.

Prins și captiv. Căldura îi străbătu corpul, iar rațiunea i se lăsă cuprinsă de flăcări.

Era tot ceea ce-și dorise: posesia.

Imagini arzătoare îi apărură în minte - răceala cu care îl părăsise la Operă... bărbații care se loveau unul de altul când ea trecea pe lângă ei... felul în care își întorcea capul... mișcarea grațioasă a evantaiului pe care îl folosea ca să-și scoată în evidență rochia... gestul ușor al mâinii cu care își atinsese umărul în locul în care el o mângâiasă... Toate acestea și mai multe, fiecare moment pe care îl petrecuse în compania ei, toate i se învăteau în minte și îi goneau prin vene când o ținea în brațe.

Asta își dorise. Să o țină. Să o păstreze. „A mea.“ Fără să gândească, la fel ca o brută.

Îndepărtă totul cu o mână. Bucăți de materiale, resturi de dantelă, funde și ațe plutiră în jos, în timp degetarele și nasturii zăngăniră pe podea.

O ridică pe masă.

Marcelline își puse o mână pe pieptul lui ca să-l îndepărteze. El își așeză o palmă peste mâna ei și o ținu acolo, deasupra inimii care bătea cu putere. Îi ridică bărbia și o privi fix, provocator. Se uită în ochii ei mari și negri, întunecați ca noaptea. Acolo voia să fie acum, pierdut în întuneric, în locul acela misterios care era Noiro.

Tânăra femeie își eliberă mâinile, îl apucă de păr și îi trase capul spre ea. Își încolăci picioarele în jurul coapselor lui și îl sărută în felul acela sălbatic al ei, cu întreaga ființă, cerând în schimb același lucru de la el.

O sărută sălbatic, flămând, în timp ce mâinile se mișcau lacome pe trupul ei, dorind-o, dorind-o la nesfârșit.

Se stăpânise prea mult timp. Se scurseseră doar câteva săptămâni de când o întâlnise, dar i se părea o eternitate de când o dorea. Părea că trecuse o veșnicie de când se hrănise cu vise, cu fantezii și cu amintiri care-l hăituiau zi și noapte. Acum nu mai visa. Acum era, în sfârșit, treaz, după ce trăise o viață ca un somnambul.

Sub palmele lui, mătasea, muselina și dantela foșneau intim, invitându-l să o posede. Dar pretutindeni dădea peste obstacole, straturi peste straturi ale afurisitei de rochii ce se interpuneau între mâinile lui și pielea ei.

Își trecu palmele peste corsaj căutând-o, amintindu-și cu nesaț de catifeaua și de căldura ei. Îl exaspera faptul că nu o putea atinge așa cum voia, lent. În ciuda căldurii înnebunitoare știa că aveau puțin timp la dispoziție, că nu aveau decât o clipă... Se întâlniseră la momentul nepotrivit și nu erau destinați unul altuia, iar această unire fugară era tot ce i se oferea.

Nu era suficient timp.

Trase rochia și juponul în sus și își strecură mâna peste lenjeria din muselină. Simți un impuls electric în palmă când atinse carnea moale... fierbințeala ce încălzea țesătura subțire... plinătatea dulce a coapselor ei...

Dar nu aveau destul timp.

Găsi intrarea spre comoară și își strecură degetele înăuntru. În timp ce o mângâia, Marcelline scăpă un țipăt scurt, pe care și-l înăbuși repede sărutându-l.

Știa ce făcea. O parte din el îi spunea că locul în care se aflau era nepotrivit și că totul era o nebunie. Își dădu seama că închisese ușa, dar nu o încuiase, astfel că putea intra oricine, oricând. Nu-i păsa defel. Totuși, un gând continuă să-l îmboldească: „Grăbește-te, grăbește-te“.

Era nebun și ar fi trebuit să se simtă josnic. După atâta timp se comporta ca un școlar care își dorea o fată și profita de un scurt răgaz ca să o aibă.

Dar nu se putea opri.

Măinile ei coborâra, îi desfăcură pantalonii, iar el găfâi între buzele ei când ea îl atinse, când degetele îi apucară membrul tare și se mișcă în sus și în jos... Minte i se întunecă și nu mai simți altceva decât nevroză și căldură.

Îi dădu mâna la o parte și o pătrunse. Ea scoase un alt țipăt slab, pe care și-l înăbuși din nou rapid, și apoi nu se mai auzi decât respirația lor, epuizată, aspră, în timp ce el se împingea în ea, aproape ca o brută, posedând-o, fără să gândească.

„A mea.“

Simți unghiile ce i se împlântară în carnea brațelor, corpul tremurând în timp ce plăcerea o cuprindea, dar asta fu tot. Nu țipă. Auzi numai sunetul respirației ei rapide și adânci.

Voia mai mult, mult mai mult, dar așteptase atât, își dorise îndelung... Când mușchii ei se contractară cu putere în jurul lui, în timpul orgasmului, stăpânirea de sine îi cedă. Plăcerea îl cuprinse ca o ființă vie, trăgându-l către o prăpastie și dincolo de marginea ei. Și alunecă într-o dezlănțuire de triumf atât de strălucitoare, încât nici nu se gândi să se retragă.

Era prea târziu, prea târziu.

Percepu spasmele ei în timp ce plăcerea o cuprinsese din nou, îi auzi țipătul înăbușit care-l trimitea în iad, simți cum fericirea îl copleșea și se revărsa în ea, într-un amestec de ușurare și de bucurie dezlănțuită.

*

Marcelline nu voia să se agațe de el, dar fu nevoită, altfel ar fi alunecat de pe masă și s-ar fi prăbușit. Inimii se liniștise după frenezia de mai devreme, iar acum bătea încet și puternic, precum un baros în coastele ei.

Era o proastă, cea mai mare proastă din câte existau! Putea să fi trăit într-o fericită ignoranță. Putea să fi presupus că toți bărbații erau la fel, iar împreunarea nu reprezenta decât o supapă pentru niște sentimente puternice și o mare sursă de plăcere. Acum însă, aflas-

că acest simplu act putea fi vulcanic, că lumea putea să înceapă și să se termine în doar câteva minute, lăsând totul răvășit în urmă, că universul putea fi distrus și reconstruit astfel, că nimic nu avea să fie ca înainte.

Oricum, ziua îi oferise un necaz după altul. Ce mai putea însemna o catastrofă în plus?

Făcuse o greșeală fatală, dar nu era prima oară. Le supraviețuise altora, avea să supraviețuiască și acesteia.

El o ținea încă strâns, cuprinzându-i spatele cu brațele lui puternice. Simți nevoia să-l îndepărteze. Trebuia să o fi făcut de mult, cel puțin în punctul critic. Știa că nu putea spera ca bărbatul să-și amintească să se retragă într-un astfel de moment. Dar nici pe ea nu se putuse baza. Visase să-l simtă înăuntru. Dorise să fie al ei și numai al ei, chiar dacă doar o clipă. Numai de această dată. Și nu voia să-i dea drumul. Nici măcar atunci.

Se lăsă învăluită de puterea și căldura ce o înconjurau inhalându-i parfumul tipic masculin, tipic lui. Iși lăsă obrazul să se frece de al lui și, cumva, acest lucru i se păru mai intim decât orice altceva făcuseră înainte. Chiar dacă el se afla între picioarele ei, chiar dacă îi percepu membrul strecurându-se afară, chiar dacă simți umezeala seminței lui... pe care o vărsase în ea pentru că nu avusese prezența de spirit sau voința de a preveni acest lucru. Și împreunarea lor sălbatică, disperată – nu s-ar fi putut spune că făcuseră dragoste – i se păru mai intimă decât dacă ar fi stat în pat, goi, bucurându-se unul de altul pe îndelete.

Dar era o proastă, iar acesta era începutul și sfârșitul.

– Dă-mi drumul! zise ea cu vocea îngroșată. Clevedon își încheștă și mai tare brațele, precum niște cătușe de fier. Dă-mi drumul, repetă Marcelline.

– Așteaptă, spuse el. Așteaptă.

– Nu avem timp. O să vrea să mă cheme la cină și o să mă caute. Oricum, nu poți rămâne. Nu poți rămâne, insistă ea. Și nu trebuie să te mai întorci.

Îl simți tensionându-se.

– Nu o putem lăsa așa.

– Nu trebuia să o începem.

- Acum e prea târziu.

- Gata. Eu am terminat cu tine, tu ai terminat cu mine.

Îl împinse, și de data aceasta el îi dădu drumul. Își găsi batista și se curăță repede, apoi își trase în jos juporul și rochia, pe când el își aranjă hainele.

Dădu să coboare de pe masă, dar probabil că ducelul îi venea greu să se desprindă - sau, mai degrabă, terminase cu adevărat cu ea, iar atingerea ei nu mai reprezenta nimic - pentru că o prinse de mijloc și o coborî la fel de ușor precum o urcase, de parcă ar fi fost un fulg.

Își aminti cât de ușor o ridicase pe Lucie din poală și o depusese în brațele ei. Rememoră zâmbetul lui melancolic în timp ce se aplecase spre fetița ei. Simți că i se usucă gâtul și abia își reținu lacrimile. Auzise, nu era sigură când sau unde, că el pierduse o soră la o vârstă fragedă...

Dar ce conta? Se îndreptă către ușă, îmbărbătându-se pentru momentul în care avea să-l vadă ieșind definitiv din viața ei. Auzi o lovitură.

Cu siguranță că Leonie terminase demult de încuiat magazinul și se asigurase că Marcelline nu va fi deranjată. Nimeni din casă nu s-ar fi putut afla jos în acel moment. Toată familia trebuia să fie sus, ocupată cu pregătirea cinei.

- Așteaptă, șopti ea.

Se duse la ușă și își apropie urechea de ea. Nimic.

- Am crezut că am auzit ceva, zise el încet. Erroll? Oare...

- Nu. Nu după ce închidem magazinul. Nu are voie jos, dar oricum nu ar veni. Îi este frică de întuneric. Taci, te rog.

Se auzi alt zgomot. Cineva era acolo, băjbâind prin întuneric.

El se întinse către mâner.

- Mă ocup eu...

- Lasă prostiile, te rog, murmură ea. Tu nu ar trebui să fii aici.

Deschise ușa cu grijă. Se uită pe hol în direcția din care venise sunetul. Văzu o lumină slabă în biroul micuț în care Léonie ținea registrele de contabilitate și unde, în ultima vreme, depozitaseră schițele lui Marcelline într-o cutie încuiată. Inima începu să-i bată cu putere.

Se strecură afară, pe holul întunecat. Auzind pașii lui ușori în spate, se opri și îi făcu semn să rămână în atelier.

- Nu fi... începu el.

Își puse mâna pe gura lui.

- Trebuie să mă ocup eu de asta, șopti ea. Sunt afa-
ceri. Este spioana noastră. O așteptam.

*

Se simțea încă răvășit.

Era singura scuză pe care o avea ca să o urmeze și, ca orice scuză, își pierdu valabilitatea imediat. Nu trebuia să se afle în acel loc, cu siguranță nu la acea oră, după ce magazinul fusese închis.

Dar magazinul... O spioană? Nu cumva îi spusese Clara ceva despre?...

Clara! Gândul la ea îl făcu să simtă un val rece de rușine. Trădare. Își trădase logodnica, viitoarea soție.

„Soția mea, soția mea“, zise în gând. Își îndreptă eșarfa de la gât, ca și cum astfel și-ar fi putut repara greșeala.

Încercă să invoce imaginea ei, să prevadă viitorul - cel conform așteptărilor lui dintotdeauna, singurul posibil. Avea să se însoare cu fata frumoasă și dulce pe care o iubea încă de când era o copilă, fata cu ochi albaștri pe care o întâlnise când încă plângea după sora lui. Nu semăna deloc cu Alice, cu excepția inocenței înduioșătoare, a zâmbetului vesel pe care îl afișa când se uita la el și a adorației cu care îl privea.

Crezuse întotdeauna că se va însura cu Clara, că va avea grijă de ea și că o va proteja pentru totdeauna. Dar, cu prima ocazie, fugise de ea și se ținuse la distanță, iar

după trei ani și mai bine cât își permisesese toate plăcerile, încă nu era pe deplin satisfăcut.

Nu, trebuia să se întoarcă la ea. Pe de altă parte însă, rușinea nu era îndeajuns de puternică încât să șteargă amintirea a ceea ce se întâmplase în urmă cu doar câteva minute și senzația că Pământul se mutase de pe axa sa.

Nu conta. O avusese pe Noirot și terminase cu ea.

Și iată că stătea ca un idiot, în timp ce ea... Ce naiba punea la cale?

- Nu! țipă cineva.

Păși fără zgomot pe hol.

O lumină slabă, aflată la câțiva metri distanță de atelier, scoase la iveală o ușă deschisă.

- Sper că te plătește bine ca să-mi înșeli încrederea, se auzi vocea lui Noirot. Pentru că nu o să mai lucrezi niciodată în domeniul ăsta. O să mă asigur de asta!

- Hm, nu-mi poți face nimic, replică vocea ascuțită. Ești terminată. Toată lumea știe că ești târfa ducelui. Toți știu că îți ridici fustele pentru el, chiar sub nasul miresei.

- Indiferent ce știe sau nu știe lumea, o să-mi dai înapoi caietul. Este o singură cale de scăpare, Pritchett. Și nu o să treci de mine.

- Nu?

Se auzi alt zgomot, ca de mobilă răsturnată. Un zăngănit de vase sparte. Un țipăt de furie.

Nu-i păsa de ce îi spusese Noirot, că se va ocupa ea de asta. Nu-i păsa că nu trebuia să fie văzut în acel loc. Dacă era doar o problemă de afaceri nu îl privea, dar lucrurile scăpaseră de sub control. Într-o clipă, celelalte femei aveau să audă zgomotul și să coboare în fugă. Erroll putea să scape de doică și să vină și ea jos, riscând să fie rănită de vreun proiectil rătăcit.

Toate acestea îi trecură prin minte în timp ce avansa tiptil către pragul încăperii. Un obiect - un bol sau o vază ori ceva asemănător - țâșni prin deschizătura ușii și se sparse de perete, la doar câțiva centimetri de capul lui. Dădu buzna în cameră la timp ca să vadă o femeie

aruncând o călimară spre Noiro. Când se feri, aceasta se împiedică de un scaun ce fusese dărâmat și căzu.

Auzi o altă bufnitură și observă o lampă ce se răsturnase pe birou; flăcările ajunseseră deja la vrafurile de hârtii din apropiere. Într-o clipă focul, se întinse către draperii și o luă în sus cu rapiditate.

Femeia ieși în fugă pe lângă el. Nu avea timp de ea.

Noiro se lupta să se ridice în timp ce focul se apropia amenințător de rafturile cu acte și cărți. Un colț al camerei era deja în flăcări.

Mintea îi zbură la materialele pe care le văzuse în zona de prezentare a magazinului. Cu siguranță, în magazine și în ateliere erau și mai multe maldăre de cutii și țesături ușor inflamabile.

Flăcările erau prea mari ca să le stăpânească.

Se hotărî într-o fracțiune de secundă. Nu avea sens să încerce să stingă focul. Riscau să fie prinși în infern în doar câteva minute.

*

Ținând strâns portofoliul prețios, Pritchett leși în curte prin ușa din spate, fără să privească înapoi, și se îndreptă spre Cary Street. Abia atunci se opri să-și tragă sufletul. Văzu fumul ridicându-se din magazin și simți un junghi. Spera că fetița nu pățise nimic.

Plănuise totul cu mare atenție, însă doamna stricase totul cu decizia ei de a le trimite pe croitorese acasă mai devreme. Pritchett le gonise spunând că se va ocupa cu de curățenia atelierului.

Când ducele sosise, spusese o rugăciune de mulțumire. Sperase că o va ține ocupată pe doamnă o vreme. Dar totul luase o turnură neașteptată, iar acum nu numai doamna era la curent cu faptele ei, ci și înălțimea Sa.

Nu conta. Banii de la doamna Downes aveau să i găurească un nou început în altă parte. Cu numele schimbate, Frances Pritchett nu avea să fie recunoscută de nimeni.

Se uită din nou în sus. Fumul se ridică deasupra acoperișurilor, către cerul înstelat, ca un nor negru prevestitor de furtună.

*

Marcelline văzu flăcările și se holbă la ele șocată, nevenindu-i să creadă. Apoi țipă:

- Lucie!

Clevedon, care o târa spre ușă, percepu țipete de la etaj. Surorile auziseră zgomotul sau simțiseră fumul.

- Afară! țipă el. Toată lumea afară! Acum! De sus se auziră bufnituri și zăngănit de vase. Mai multe țipete. Toată lumea! repetă el urlând.

Marcelline se îndreptă către scară. El o trase înapoi.

- Lucie! țipă ea. Auzi mai multe zgomote de sus. De ce nu coboară? Oare flăcările urcaseră atât de repede? Erau prinse acolo? Lucie! Dar el o trăgea și o împingea de-a lungul holului către ușa din față. Nu! răcni ea. Fata mea!

- Vin, o potoli ducele. Apoi se auziră pași pe trepte și voci. Strigă din toate puterile: Afară, afară, toată lumea! Repede! Noirot, pentru Dumnezeu, du-le afară! Era întuneric, fumul umpluse deja holul și nu le putea vedea, dar le auzi vocile. Afară! țipă el disperat împingând-o.

Marcelline ieși și abia atunci, când erau cu toții afară, dincolo de fumul dens și de confuzia creată, descoperi că Lucie nu era cu ei.

- Unde e Lucie? urlă ea peste hărmălaia creată de vâcarmul vecinilor panicați, de zgomotul trăsurilor și de nechezatul cailor.

- Era cu noi.

- Era aici.

- A fost cu mine, doamnă, spuse Millie. Dar a fugit... am crezut că fuge la dumneavoastră.

„Nu! Nu!“

Marcelline se uită la clădirea în flăcări. Mintea ei refuză să conceapă grozăvia.

- Lucie! țipă ea.

Surorile strigară și ele.

Strada se umpluse de curioși. Privirea ei cercetă rapid mulțimea, dar nu, nu era nici urmă de fetiță. Și pe bună dreptate. Lucie era fricoasă noaptea. Nu ar fi alergat într-o mulțime de străini.

- Păpușa! țipă Sophy. Voia să ia păpușa.

- Dar nu se putea duce înapoi, îngăimă Léonie foarte panicată.

Marcelline dădu să alerge spre magazin. Surorile ei o prinseră. Se luptă cu ele.

- Marcelline, uite, zise Sophy cu vocea sugrumată.

Flăcările cuprinseseră ferestrele. Magazinul era o torță animată de culori stridente provenind de la mătăsuri, satin, dantele și bumbac.

- Lucie! răcni Marcelline. Lucie!

*

Clevedon numără capetele în timp ce ieșeau pe ușă. Auzise vocile afară din clădire și avea convingerea că erau toate în siguranță.

Dar abia apucă să pășească pe trotuar când o auzi pe Noirot țipând după copilul ei, astfel că se repezi înapoi.

- Lucie! strigă el. Erroll! Focul se răspândea la parter și se îndrepta în sus, șuierând și trosnind. Prin fumul dens abia putea distinge treptele. Le găsi mai mult după amintiri și porni în goană către etaj. Lucie! Erroll! Continuă să o strige, chinuindu-se să audă și, într-un final, în timp ce bâjbâia pe holul de sus, percepu un plânset înspăimântat. Lucie! Unde ești, copilă?

- Mama!

Fumul era gros și înecăcios. Abia o putea auzi peste zgomotul flăcărilor. Aproape că trecu pe lângă ea. Dacă ar fi pășit acolo o clipă mai devreme nu ar fi auzit hohotele înfundate. Dar de unde veneau?

- Lucie!

- Mama!

Căută frenetic, chinuindu-se să vadă, să audă sau să simtă ceva, cu mâinile întinse în față, și se îndreptă spre locul din care se părea că venea zgomotul. Ajunse la o ușă de sub scara ce ducea la etajul al doilea. Probabil că fetița se ascunsese sau se jucase în acea zonă, ori, pur și simplu, poate că fusese prima ușă pe care o găsisese.

Trase de clanță și o deschise. Ea stătea ghemuită într-un colț și ținea păpușa strâns la piept.

O ridică. Micuțul ei trup tremură.

- E în regulă, spuse el cu vocea aspră din cauza fumului, a groazei și a ușurării. Ea își afundă fața în haina lui și suspină. Își puse palma pe capul ei. Este bine. Totul o să fie bine.

Spera că nu o mințea. În spatele lor flăcările șuierau, trosneau și înaintau cu viteză înspre ei.

*

Marcelline se luptase din toate puterile, dar celelalte femei nu o lăsaseră să fugă după Lucie. Acum era prea târziu.

Pompierii fuseseră prompti, dar nu îndeajuns. Apoi din furtun se revărsa în magazin, însă puterea flăcărilor îi dădu de înțeles cât de aprig era incendiul. Cu puțin noroc îl puteau împiedica să nu se răspândească la magazinele din jur. Cât despre al ei...

Nimic nu avea cum să supraviețuiască flăcărilor nemiloase. Își dorea să nu fi reușit nici ea să scape cu viață, dar ele nu o lăsaseră să se întoarcă.

Căzu în genunchi pe trotuar, cu brațele pe lângă corp, tremurând ca și cum ar fi fost dezbrăcată.

Nu putea plânge. Durerea o ardea prea tare.

Zăcea într-o stare mizerabilă, ce întrecea tot ceea ce îndurase până atunci. Pierduse și înainte persoane dragi - părinții ei, pe Charlie, pe verișoara Emma, care le luase în grijă pe ea și pe surorile ei. Prin comparație, acestea fuseseră doar niște evenimente triste.

Era vag conștientă de surorile ei care stăteau lângă ea și îi atingeau capul, umerii... de suspinele lor.

În jur era haos, ea era în iad, iar aceasta era o eternitate neagră în care singura senzație pe care o încerca era durerea ascuțită ca un cuțit.

„Lucie. Lucie. Lucie.“

*

Clevedon, nevoit să ia o decizie fulgerătoare, respinge ideea de a coborî pe scară. Focul părea să înainteze spre aripa de vest a clădirii. Acest lucru însemna că era posibil să-i întâmpine o scenă de coșmar la capătul treptelor.

Merse în direcția opusă, către spate, sperând că podeaua va ține. Deasupra spațiului de prezentare al magazinului și a atelierului, în care se aflau o mulțime de substanțe ușor inflamabile, flăcările aveau să ardă cu mai multă putere.

Nu putea decât să joace la noroc.

- Ține-te bine, îi spuse fetei. Și nu te uita.

Mănuțele se strânseseră în jurul gâtului salvatorului și Lucie își îngropă fața în eșarfă. Nu-i dăduse drumul păpușii, iar el simțea unul dintre membrele acesteia lovindu-l în umăr. Era ciudat că observa acest lucru într-un astfel de moment și îi venea să rupă păpușa în bucăți din cauza complicației pe care o crease, dar micuța avea nevoie de ea, iar el nu avea timp sau chef să-și bată acum capul cu nimicuri.

Se grăbi către spatele clădirii mergând aproape de pereți ca să se ghideze, întrucât bezna din pasaj era de nepătruns. Își aminti că văzuse la parter o ușă ce dădea în curtea din spate. Tot ce trebuia era să ajungă la o ușă, la o fereastră sau la o cămară unde ar fi putut fi o gaură de aerisire.

Ajunse la capătul holului, însă mâna lui întinse gâsi doar tencuiala. Nu era nici o ușă. Doar un perete.

Nu! Trebuia să fie o ieșire. Fumul se întetea, iar căldura devenea insuportabilă.

O strânse pe Lucie mai tare, își trecu mâna de-a lungul peretelui și simți ceva de lemn. O fereastră! Nu mai avea însă timp să o deschidă.

- Ține-te bine, dulceață, îi spuse fetei. Nu te uita și nu-mi da drumul, orice-ar fi.

Lovi cât de tare putu, iar geamul cedă, la fel și rama. Cu alte câteva lovituri îndepărtă bucățile mari de geam și așchiile. Se uită jos temându-se de ce avea să descopere. Era o distanță mare, fără nici un punct de sprijin, căci astfel de clădiri ofereau foarte rar posibilitatea de a fi escaladate. Dar norocul era de partea lor și reuși să distingă zidul din spatele curții. O prinse pe Lucie de mijloc, ca să o aperse de eventualele cioburi și așchii, escaladă pervazul și sări pe zid, apoi pe acoperișul unei toalete. Deși aerul era și aici impregnat de fum, era mult rece și Clevedon reuși să întrezărească, printre vălătuci de fum, lumina slabă a felinarului de pe stradă.

*

Marcelline era atât de copleșită de durere încât abia observa ce se petrecea.

La un moment dat însă, deveni conștientă că cei din jurul ei se dăduseră la o parte și că zgomotul vocilor se potolise. Strada devenise dintr-odată atât de tăcută, încât putea auzi clar șuieratul apei revărsate de pompieri în magazin și indicațiile pe care și le dădeau între ei. În timp ce remarca aceste lucruri, cineva strigă:

- Uitați! Uitați acolo!

Din nou se iscă zgomot, dar de data aceasta de altă natură. Un iureș de bucurie. Urale.

Simți mâini care o atingeau și o trăgeau în jos. Își ridică privirea și la început i se păru că visează. Un vițel nemilos.

Nu putea fi Clevedon... Era o siluetă mare, solidă, neagră și jerpelită... Căra.. căra un pachet negru. Niște picioare micițe atârnau de după marginea unei rochițe... Ciorapi zdrențuiți... Lipsa un pantof...

Mâinile o ridicară pe Marcelline în picioare, iar ea își acoperă capul, închise ochii și apoi îi deschise din nou. Nu era un vis.

Era Clevedon, iar în brațele lui stătea Lucie.

Vie?

Marcelline nu se putea mișca. Stătea înțepenită, conștientă, ca și cum tocmai s-ar fi întors din morți.

El ieșise dintr-un coșmar - clădirea, ca un monstru negru, se afla în spatele lui, iar flăcările încă licăreau la cerestru.

Se îndrepta către ea, iar mâinile mari protejeau capul fetiței, care îi cuprinsese gâtul cu brațele și își îngropase fața în pieptul lui. În timp ce se apropia, Marcelline observă păpușa atârând din mâinile lui Lucie. Micuța se ținea strâns de el și de păpușă.

Era vie!

- O! exclamă Marcelline.

Era tot ce putu să zică.

Ducele ajunsese lângă ea și apoi se uită la copilița din brațele sale:

- E în regulă, Erroll. Ești cea mai curajoasă fetiță. Acum te poți uita. În timp ce i-o dădea mamei, îi spusese răgușit: Am pus-o să promită că nu o să se uite. Mi s-a părut că e cel mai bine așa.

El însă văzuse totul. Înfruntase flăcările morții. O făcuse ca să-i salveze fata.

- Mulțumesc, îngăimă ea.

Un cuvânt. Era tot ceea ce-i putuse oferi limbajul. Restul se afla în sufletul ei și nu putea fi niciodată rostit sau șters.

*

Magazinul era o ruină neagră. Mirosul neplăcut se împrăștiase pe Chancery Lane și pe Fleet Street. Putea să fi fost mult mai rău, din câte spuneau privitorii. Din fericire, vântul nu împinsese flăcările spre est, către prăvălia de vizavi, iar pompierii sosiseră la timp ca să le oprească înainte să distrugă și magazinul alăturat.

Clevedon știa că ar fi putut fi de o mie de ori mai rău. Ar fi putut s-o piardă pe fetiță.

Lucie stătea sprijinită pe șoldul mamei, iar Noirot se plimba cu ea înainte și înapoi pe stradă. Din când în când își ridica privirea spre ruinele magazinului.

Surorile ei stăteau în apropiere, sub un felinar, păzind un mic morman de lucruri pe care le salvaseră, probabil, în fugă.

Ducele observă cum ochii lor se mutau de la magazin la Noirot și apoi din nou la magazin. Roșcata ținea păpușa.

În ciuda atmosferei încărcate de fumul care estompa lumina felinarului, le putea citi disperarea pe fețe. Se gândi la țesăturile de sute de lire pe care le pierduseră, împreună cu toate accesoriile și registrele contabile.

Pierdut. Totul era pierdut.

Își dădu seama că în zonă apăruseră câțiva indivizi cu degetele pătate de cerneală, de la mai multe ziare londoneze, care adunau informații de la fața locului. Trebuia să dispară. Era beznă, fumul întuneca și mai mult atmosfera și, cu puțin noroc, nimeni nu avea să-l recunoască.

Pe de altă parte, nu putea să le întoarcă spatele celor trei femei și fetiței care rămăseseră acum pe străzi, la propriu. Nu mai aveau magazinul, nu mai aveau casă, nu mai aveau bani. Se îndoia că mai putea fi salvat ceva din clădirea înnegrită de flăcări.

Desigur, aveau asigurare de incendiu, altfel pompierii nu ar fi intervenit atât de repede. Și știa că Noirot era o femeie practică, înzestrată cu un simț al afacerii dus la paroxism. Trebuia să aibă bani la bancă sau investiți undeva. Dar banii de la bancă nu aveau să-i refacă acoperișul în acea noapte, iar Clevedon se îndoia că economiile ei erau suficiente ca să-și repună pe picioare afacerea în cel mai scurt timp posibil.

Rămase pe loc o vreme și își spuse că nu mai putea zăbovi.

Dezonorase deja prietenia Clarei și îi înșelase dragostea. Dar numai el și Noirot știau acest lucru. Ce nu știa

lăra nu avea cum să o afecteze, iar el nu-și dorea sub nici o formă să-i facă vreun rău.

„Găsește o altă cale de a le ajuta”, își spuse.

Existau moduri discrete. Cei aflați la ananghie puteau fi sprijiniți fără să se afle. O asemenea publicitate era ultimul lucru de care avea nevoie Noirot.

Își reaminti ce-i spusese cealaltă femeie: „Toată lumea știe că ești târfa ducelui. Toți știu că îți ridică mâstele pentru el, chiar sub nasul miresei.” Și chiar ea zisese în urmă cu ceva vreme: „Ce doamnă respectabilă ar accepta o creatoare de modă specializată în educerea bărbaților?”

Era vremea să plece. Cu cât o făcea mai curând, cu atât putea să trimită mai repede ajutoare.

*

Marcelline era ostenită. Atât de ostenită... Ce aveau să facă? Unde aveau să se ducă?

Ar fi trebuit să găsească soluții, dar creierul îi era amorțit. Nu era în stare decât să-și țină fata în brațe și să se holbeze la rămășițele arse ale afacerii, ale casei, ale vieții pe care o construise pentru familia ei.

- Lasă-mă să o țin puțin, se oferi Sophy. Ești obosită.

- Nu, nu încă.

Lucie încă tremura și nu scosese o vorbă de când o salvase Clevedon.

- Haide, zise Sophy întinzând mâinile. Erroll, vii la mătușa Sophy ca să o lași pe mama să se odihnească puțin? Lucie își ridică fruntea. Haide, repetă mătușa ei. Fetița se întinse spre ea, iar Sophy o desprinse de șoldul lui Marcelline și o mută pe al ei. Așa, zise ea. E în regulă, iubire. Suntem toate în siguranță.

Începu să se plimbe cu fetița și îi șopti cuvinte liniștitoare.

- Avem asigurare, reflectă Leonie. Avem bani în bancă. Mai presus de orice, suntem în viață.

Foarte adevărat, se gândi Marcelline. Erau toate în viață. Lucie era nevătămată. Toate celelalte...

O, dar avea să fie greu... Asigurarea nu era de ajuns. Nu aveau destui bani la bancă. Trebuiau să o ia de la capăt. Din nou.

Léonie o luă în brațe. Marcelline nu putea plânge, deși ar fi vrut. Ar fi fost o ușurare dacă ar fi putut. Dar lacrimile nu voiau să curgă. Nu putea decât să-și lase capul pe umărul surorii sale. Le avea pe ele două, își spuse. O avea pe fata ei. Acum, asta era tot ceea ce conta.

Totuși, nu puteau sta așa, pe străzi. Trebuia să se găndească. Își înălță capul, se dădu un pas înapoi și își în dreptă ținuta.

- Ar trebui să mergem la un han, hotărî ea. Trebuie să dăm de Belcher.

Era avocatul lor.

- Da, desigur, spuse Léonie. O să ne dea niște bani în avans - îndeajuns ca să ne plătim cazarea, îndrăznesc să spun.

Această zonă a Londrei, unde se aflau The Inns of Court¹, era domeniul avocaților. Biroul lui Belcher se afla la mică distanță. Întrebarea era dacă aveau să-l găsească la muncă la o oră așa de înaintată.

- O să găsim un hamal pe care să-l trimitem după Belcher, spuse Marcelline. Sophy, dă-mi-o pe Lucie înapoi. Avem nevoie de tine să vorbești frumos cu reporterii și să faci rost de un stilou și de hârtie ca să-i scrii lui Belcher un bilet. Cred că l-am văzut pe prietenul tău, Tom Foxe, în mulțime.

În timp ce o lua pe Lucie în brațe, scrută zona căutându-l pe editorul de la *Foxe's Morning Spectacle*. Brusc, deveni conștientă de rumoarea creată. Ducele de Clevedon ieși din umbră, cu Tom Foxe ținându-se scai după el.

- Înălțimea Voastră, știu că cititorii noștri vor fi dornici să afle mai multe despre eroul care a salvat...

- Foxe! strigă Sophy. Exact omul pe care îl căutam.

- Dar Înălțimea Sa...

- Dragul meu, știi că nu vorbește cu cei de teapa ta, surâse tânăra luându-l de braț.

¹ Asociații profesionale ale avocaților din Anglia și Țara Galilor (n.red.)

Clevedon ajunse lângă Marcelline.

- Trebuie să veniți cu mine, zise el.

- Nu, răspunse ea.

- Nu puteți sta aici.

- Trimitem după avocatul nostru.

- Puteți să faceți asta mâine. Mai mult ca sigur că nu plecat acasă. Probabil că e aproape miezul nopții. Aveți nevoie de hrană și de un loc în care să dormiți.

- Trebuie să pleci, zise ea în șoaptă. Sophy o să-l țină pe Foxe la distanță atât cât poate, dar le-ai dat un subiect bun și n-o să poată fi îndepărtați prea mult.

- În acest caz nu avem nici un moment de pierdut. Clevedon își întinse mâinile murdare de funingine către Lucie. Erroll, vrei să-mi vizitezi casa?

Lucie își săltă capul de pe umărul lui Marcelline.

- E și t-trăsura a-acolo?

Vocea ei tremura, dar putea vorbi. Un val de ușurare o străbătu pe Marcelline atât de impetuos, încât o cuprinse amețeala. Abia acum își dădu seama cât de îngrozită fusese la gândul că Lucie avea să nu mai vorbească niciodată. Acest lucru se întâmpla uneori, mai ales în cazul copiilor, după o experiență traumatizantă.

- Am multe trăsuri, răspunse el. Dar acum trebuie să luăm o birjă ca să ajungem acolo.

- Sunt și pă-păpuși?

- Da, o asigură ducele. E o căsuță pentru păpuși.

- D-da, zise Lucie. O s-să vin.

Aproape că sări din brațele mamei într-ale lui.

- Clevedon, începu Marcelline, însă își dădu seama că nu-i putea ține o predică celui care-i salvase viața lui Lucie. Înălțimea Voastră, nu e o mișcare înțeleaptă.

- Și nu e nici convenabilă, zise el. Dar trebuie făcută.

Se îndepărtă ținând-o pe Lucie în brațe.

capitolul 11

„Este imposibil de descris cu lux de amănunte poarta de la intrare - ornamentele sale sunt risipite peste

tot, într-o abundență splendidă, de la bază către fronton, unde se află o reproducere după faimosul leu al lui Michelangelo. Două rânduri de coloane cuprind câte opt nișe pe fiecare parte; mai sunt și un bovindou și o arcadă deschisă amplasată deasupra porții.“

Leigh Hunt - descrierea Casei Northumberland din Orașul: *personajele și evenimentele sale memorabile*, volumul 1, 1848

La fel ca proprietarul său actual, Casa Clevedon ignora cu desăvârșire convențiile.

În timp ce restul familiilor nobile își părăsiseră vechile palate, cu vedere la râu, și se mutaseră în vest, în Mayfair, iar întreprinzătorii comerciali preluaseră ceea ce nobilii abandonaseră, conții și ducii de Clevedon nu încăpățânaseră să rămână pe loc.

Unul dintre ultimele palate ce mărginiseră odată Strandul, Casa Clevedon se întindea de-a lungul capătului de sud-vest al străzii și dădea în Charing Cross. Era o construcție mare, de la începutul secolului al XVII-lea, decorată cu turnulețe și cu o poartă grea, bogat ornamentată, deasupra căreia se afla un bovindou încununat de o arcadă pe care trona un leu ce răgea la cer.

Marcelline trecuse pe lângă ea de nenumărate ori când mergea la magazinele și depozitele din zonă. Descoperi că în interior era mai mare decât părea din afară. Holul din marmură dădea într-o sală imensă. La celălalt capăt, parcă la mai bine de un kilometru distanță, un covor roșu urca pe o scară din marmură albă ale cărei balustrade, ornate cu alamă, lăsau impresia că erau confecționate din dantelă aurie. Coloane negre, decorate la capete cu bronz, susțineau pereții din marmură galbenă.

În timp ce Marcelline și membrele familiei ei îl urmaseră pe Clevedon în holul principal, trecu pe lângă un portar ce căsca îndelung, iar un bărbat cu spatele drept, cu alură demnă, fără livrea, se materializa în fața lor ca prin farmec.

- A, iată-l pe Halliday, zise Clevedon. Intendentul meu. Halliday, aparent obișnuit cu obiceiurile eretice ale Înălțimii Sale, nu făcu altceva decât să caște ochii o clipă când îi văzu chipul plin de funingine, hainele sfâșiate și copilul la fel de murdar pe care îl ținea în brațe. A fost un incendiu, explică ducele scurt. Doamnele acestea au rămas fără casă.

- Prea bine, Înălțimea Voastră.

Ținând-o încă pe Lucie în brațe, Clevedon îi făcu semn intendentului să se apropie. Schimbară câteva cuvinte în șoaptă. Marcelline nu își putu da seama ce spuneau. Era prea uimită și obosită ca să-și pună întrebări, așa că îi lăsă în pace.

Léonie se îndepărtase câțiva pași ca să studieze sfeșnicele amplasate pe postamente de marmură, câte unul de fiecare parte a scării. Când se întoarse, murmură:

- Astea au costat cel puțin o mie de lire bucata. Și Casa Warford arată la fel?

- Casa asta o face pe cea a familiei Warford să pară o colibă de pustnic, spuse Marcelline. Ar putea rivaliza cu Buckingham.

- Nu e de mirare că doamna Warford a vrut ca Înălțimea Sa să se întoarcă din Franța. Ca nu cumva Lady Clara să cadă în mrejele altuia, mai puțin ispititor. Ce oroare ar fi fost! comentă Sophy ironic.

Marcelline observă că Halliday se retrăgea. Discuția se terminase. Clevedon făcu semn unui valet care se apropie, îi ascultă ordinele și se îndepărtă grăbit. Nici două minute nu trecură și un val de servitori se revărsă în sală.

Ducele se apropie.

- Totul e aranjat, le înștiință el. Halliday și doamna Michaels o să aibă grijă de voi. Dar eu sunt obligat, așa cum fără îndoială bănuieți, să mă duc în altă parte.

O predă pe Lucie mamei ei, traversă sala către una dintre încăperile alăturate și dispăru.

Marcelline nu avu timp să fie contrariată de bruscă lui plecare - nu că ar fi avut de ce să se mire prea mult. Înțelegea că el nu trebuia să se asocieze cu ele. Nu făcu

altceva decât să le ofere adăpost. Era un gest filantropic, nimic personal. Aceasta explica probabil de ce servitorii le tratau atât de bine.

În timp ce doamna Michaels le conduse pe scară, le ținu un monolog tipic unei menajere-șefe care primește vizitatori într-o casă mare. Familia Noirot află că locuința lui Clevedon avea o sută cincizeci de camere, mai mult sau mai puțin...

- Cine se mai obosește să le numere? îi zise Sophy în șoaptă lui Marcelline.

De asemenea, aflară că fusese renovată și mărită de-a lungul secolelor.

Le conduse într-una dintre aripile pe care le adăugau construcției bunicul Înălțimii Sale. Ferestrele dădeau într-o grădină mărginită de copaci de a cărei existență Marcelline nu avusese habar.

Personalul, le asigură doamna Michaels, era obișnuit să găzduiască oaspeți sosiți pe neașteptate.

- Lady Adelaide, mătușa Înălțimii Sale, a fost aici destul de recent, spuse ea în timp ce le ducea într-o zonă cu apartamente din aripa de nord, cu priveliște la grădină. Mătușile Înălțimii Sale stau de multe ori la noi, indiferent dacă Înălțimea Sa este în oraș sau nu, și ne mândrim că avem aripa de nord mereu pregătită pentru oaspeți.

Când nu le atrăgea atenția asupra unor obiecte de mobilier sau a unor opere de artă spectaculoase, menajera-șefă trimitea slujnicele și valeții precipitați de colo-colo, poruncindu-le să facă focul în camere, să caute haine curate și să pregătească băi calde.

Era evident că servitorii nu-și puteau ascunde curiozitatea cu privire la noii oaspeți, dar păreau să le accepte pe femei cu destul de multă relaxare.

De fapt, când Marcelline protestă că dormitorul care-i fusese destinat era mai mult decât suficient pentru toate - era aproape la fel de mare ca primul etaj al magazinului -, doamna Michaels păru șocată.

- Nu dorim să creăm o revoluție aici, zise Marcelline. Totul nu este decât pentru o noapte.

Patul era enorm, și nu o dată dormiseră toate trei, plus Lucie, într-unul mult mai mic.

- Ordinele Înălțimii Sale au fost foarte clare, replică ferm doamna Michaels. Camerele sunt aproape gata. Trebuie să ne mai ocupăm doar de foc. Înălțimea Sa își face griji să nu răciți după chinul prin care ați trecut. El are mare dreptate. Astfel de șocuri dăunează echilibrului corpului. Era îngrijorat în special pentru fetiță. În sufragerie s-a încălzit deja. Le conduse într-una dintre cele două încăperi mai mici de lângă dormitorul lui Marcelline. Menajera-șefă îi aruncă o privire blândă lui Lucie, care uitase de timiditate și se plimba prin sufragerie, mirată de măreția din jurul ei. Înălțimea Sa spusă că o să aveți nevoie de o dădacă pentru fetiță.

Millie dispăruse imediat după ce Clevedon ieșise cu Lucie din clădirea în flăcări. Din moment ce ea era de vină pentru că micuța fugise înapoi, probabil că îi fusese teamă de consecințe.

- Nu e necesar, zise Marcelline. Pot să mă descurc.

Sprâncenele doamnei Michaels se ridicară.

- Știu că ați trecut prin clipe groaznice, dar iată-le pe Mary și pe Sarah. Arată spre două slujnice tinere care făcuseră un pas în față din rândul servitorilor și se înclinară ceremonios - ca și cum surorile Noirot erau persoane de rang înalt. Ele se pricep foarte bine la copii, vă asigur. Știu că o să vă prindă bine puțină odihnă și liniște în timp ce se vor ocupa de domnișoara Noirot. Iar Înălțimea Sa a insistat ca ea să meargă să vadă casa cu păpuși a lui Lady Alice. A fost surioara Înălțimii Sale, mda, mda în șoaptă femeia. Înălțimea Sa a spus că jocul în căsuță cu păpuși va abate mintea copilei de la experiența traumatizantă prin care a trecut. Se duse apoi la Lucie, se aplecă și îi spuse: Nu-i așa că Înălțimea Sa și-a promis o căsuță cu păpuși?

- O căsuță cu păpuși, da, așa este! zise Lucie. Micuța ridică păpușa plină de funingine, jucăria care aproape o omorâse, și i-o arătă doamnei Michaels. Și Susanah are nevoie de o baie.

- Atunci așa o să facem, promise doamna Michaela deloc deranjată. Ridică mâna, iar celelalte două menajere se apropiară. Vrei să faci și tu o baie? Și apoi să mănânci ceva? Vrei să mergi cu Sarah și cu Mary?

Lucie se uită la Marcelline.

- Pot să mă duc cu ele, mamă?

Marcelline le privi pe slujnice. Nu aveau ochi decît pentru Lucie, desigur. Fetița își revenise destul de bine ca să fie din nou adorabilă și, deși era foarte murdară, ochii albaștri aveau puterea să-i farmece pe cei care nu o cunoșteau.

- Da, poți, aprobă ea. Ar fi adăugat: „Însă nu ar trebui să-ți faci toate poftele“, dar știa că era o pierdere de vreme. Urmau s-o răsfete, iar Lucie avea să facă tot ce voia, aducându-le în pragul isteriei, așa cum izbutise și cu Millie.

Era dificil să strunești o fetiță plină de farmec, chiar dacă uneori era extrem de neascultătoare. Lucie moștenise firea pasională și încăpățănarea strămoșilor ei, dar primise în plus și lipsa de scrupule tipică familiei lor. Fiind doar un copil, încă nu învățase să obțină tot ceea ce voia prin șiretenie. Când șarmul nu dădea roade, făcea niște crize de furie îngrozitoare.

Totuși, avusese parte de evenimente cumplite, iar puțin răsfăț nu-i făcea rău. Casa cu păpuși avea să-i ocupe mintea, ajutând-o să uite de incendiu. Oricum, nu era decît pentru o noapte, își spuse Marcelline în timp ce se uita la menajerele care o conduceau pe Lucie. Când micuța se juca de-a prințesa, ea putea să se adune și să plănuiască ce va face mai departe. I-ar fi fost mult mai ușor dacă nu s-ar fi aflat în casa lui Clevedon, dacă împrejurimile nu i-ar fi amintit cine și ce era el... dincolo de un simplu bărbat atrăgător, pe care îl avusese pentru ea o vreme foarte scurtă.

Dar nu însemna nimic, își zise. Era doar dorință, nimic mai mult. Îl dorise încă de la început, la fel și el pe ea. Îl avusese, și acest lucru se transformase în ceva mai mult decît plănuise.

Totuși, indiferent de miza jocului inventat de ea, era mai mult decât un simplu bărbat atrăgător. Era ducele de Clevedon. Iar ea nu era decât o simplă negustoreasă. Pentru el nu avea să fie niciodată mai mult decât o amantă. Ar fi fost o postură pe care ar fi acceptat-o oricare dintre strămoașele ei. Dar, pe lângă familia pe care trebuia să o ia în considerare, avea propriile aspirații, voia să devină o persoană importantă, cineva cu un statut pe care îl merita prin meseria pe care o făcea cu drag.

Ce se întâmplase era de domeniul trecutului. Acum trebuia să se gândească la viitor. Aveau nevoie de o locuință temporară și de un loc în care să muncească.

Sophy trebuia să se ocupe imediat de ziare. Povestea lor avea să fie văzută ca o minune, iar Sophy trebuia să o aducă în avantajul lor... deși era posibil să fie prea târziu. Titlurile pluteau în capul lui Marcelline: „Fapta eroică a ducelui...” Da, desigur... „Care a pătruns într-o clădire în flăcări ca să salveze un copil...” Însă ziarele aveau să speculeze. Ce făcea el acolo la acea oră? Și de ce le dusesese apoi la el acasă? Ce părere avea viitoarea lui soție?

- O, Doamne! exclamă ea luându-și capul în mâini.

- Ce e? întrebă Sophy. Sper că nu te preocupă Lucie.

- E clar că Înălțimea Sa le-a dat ordin servitorilor să aibă mare grijă de ea, spuse Leonie.

- Și ce remediu mai bun ar putea primi decât asta? completă Sophy arătând spre lucrurile din jur. Numai lux cât vezi cu ochii. Și nu una, ci două slujnice stau după ea. O să-i spele blestemata aia de păpușă, poți să fii sigură de asta, și precis o să-i aranjeze și părul.

- Nu Lucie e problema mea acum, bombăni Marcelline. Lady Clara! Rochia ei! Ce ne facem?

*

Pritchett dădu fuga spre casă, împachetă, îi spuse proprietăresei o poveste despre o rudă care era pe moarte și luă o birjă până la hanul Crucea de Aur de la Charing

Cross. De acolo îi transmise un mesaj doamnei Downes prin care o anunța că intenționa să ia prima diligență către Dover, iar dacă doamna Downes voia ceva de la ea trebuia să vină cât de curând. Corespondența plecase la șapte și jumătate, dar dacă toate aveau să meargă bine, Pritchett putea să prindă un loc în poștalion fără să mai aștepte diligența de a doua zi.

Doamna Downes nu se grăbi însă. Era clar că nu îi plăcea să fie convocată atât de târziu la un han și, mai mult, ura să facă tranzacții în curtea stabilimentului. Deși noaptea se lăsase de mult, în jurul lor mișunau grăjdari, birjari, poștași, servitori și prostituate care încercau să ademenească pasagerii și le hăituiau pe fetițele inocente de la țară.

Ignorând privirea acră a creatoarei de modă, Pritchett trecu direct la subiect:

- Am luat mai mult decât m-am așteptat. I-am găsit mapa, pe care o țineau de obicei sub lacăt.

Scoase un desen.

Doamna Downes se prefăcu dezinteresată.

- Am auzit despre incendiu, zise ea ridicând din umeri. E terminată. Astea nu mai au nici o valoare.

Pritchett puse desenul la loc în mapă.

- Are asigurare și bani la bancă. O să se întoarcă în treabă în doar câteva săptămâni. Este cea mai hotărâtă femeie din Londra. Dacă nu vreți astea, o să le iau cu mine. O să-mi fie de folos acolo unde mă duc. Modelele prețuiesc cât greutatea lor în aur, iar eu știu cum să le valorific. Mă aștept să obțin mai mult de douăzeci de guinee. Da, aveți dreptate. Pentru mine au o valoare mai mare decât pentru dumnevoastră.

- Ai zis douăzeci de guinee, o atenționă doamna Downes.

- Erau pentru caietul cu schițe, zise Pritchett. Iar în seara asta mă grăbeam destul de tare ca să includ în preț și mapa. Dar acum m-ați enervat.

- Ar trebui să te denunț. Știi că incendiatorii sunt spânzurați.

- Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă aş spune că dumneavoastră m-ați pus s-o fac. Dar cred că nu avem de unde să știm... Iată, a sosit trăsura mea, spuse Pritchett făcând semn cu capul către vehiculul care tocmai intra în curtea hanului. Cincizeci de guinee. Acum sau niciodată.

- Nu am la mine atâția bani.

Pritchett puse mapa sub braț, își ridică geanta și începu să se îndepărteze. Numără în șoaptă:

- Unu. Doi. Trei. Patru. Ci...

- Stai!

Cusătoreasa se opri, dar nu se întoarse. În nici un minut, o poșetă voluminoasă își schimbă proprietarul și puțin mai târziu Pritchett intră în clădire ca să își ia un loc la poștalion.

*

Deși ea și surorile ei concepuseră un plan înainte de a se prăbuși, extenuate, în așternuturi, Marcelline dormi foarte prost.

O urmărise pe fata care o îmbăiase pe Lucie - cealaltă se ocupase de igiena păpușii, îi dăduse jos rochița murdară și apoi o curățase cu buretele, îndepărtându-i tuninginea din păr -, care se comporta ca și cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume. Slujnicele luaseră apoi rochița păpușii ca să o spele împreună cu hainele fetei.

După aceea, Lucie dorise să vadă căsuța cu păpuși. Adunase deja în jurul ei trei servitoare dornice să aibă grijă de ea. Mutaseră un pătuț elegant într-o cameră frumoasă de lângă cea ocupată de Marcelline - acolo dorise Lucie să doarmă, nu cu mama ei.

Copilul se afla pe mâini bune, probabil că era mai în siguranță decât fusese vreodată în cei șase ani de viață.

Totuși, Marcelline avusese coșmaruri. Visase că Lucie nu scăpase din incendiu, iar ea se dusese la gura iadului să o cheme, însă primise drept răspuns doar un râs oribil înainte ca poarta să-i fie trântită în față.

Dimineața următoare, când slujnica intră la ea cu ciocolată caldă, Marcelline își dădu seama că se trezise mult mai târziu decât anticipase.

Era trecut de ora nouă, i se spuse, iar Lucie lua dejunul micul dejun cu ducele.

Sări din pat și refuză ciocolata.

- Unde sunt surorile mele? întrebă ea.

Conveniseră să se trezească la șase și jumătate, Cusătoreșelor li se spusese să fie la atelier la opt. Probabil că deja ajunseseră acolo și găsiseră o clădire carbonizată în locul magazinului.

- Doamna Michaels a zis că nu trebuie să vă deranjăm, doamnă Noirot, zise slujnica. Dar domnișoara Lucie a întrebat de dumneavoastră și mi s-a spus să vă trezesc.

*

Noirot nu dădu buzna în încăperea în care se lua micul dejun și nu păru mai tulburată sau mai deabusolată ca de obicei. Părul ei era puțin ciufulit, dar în acea manieră intenționată, nu neglijentă. Clevedon era sigur de acest lucru. Indiferent ce se întâmpla, ea nu se putea afișa în public decât cu stil.

Fața îi era palidă, iar ochii, profund încercănați. Sigur nu dormise bine. Nici el nu avusese o noapte ușoară, și se trezise cu moralul la pământ. Dar coborâse la micul dejun și o găsisse pe Lucie în compania lui Joseph, valețul, cercetând conținutul bufetului. Zâmbi la vederea ei de parcă i s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

Acum fetița stătea cocoțată pe un scaun plin cu perne. Ungea fericită o felie de pâine cu unt și gem. Păpușa se afla lângă ea, pe un alt scaun ticsit de perne.

- A, uite-o pe mama ta, zise Clevedon.

Inima începu să-i bată mai repede. Ce prostie! Se simțea ca un băiat care își vede prima dragoste.

Noirot se duse la fata ei, o sărută pe frunte și îi netezi părul.

- Bună dimineața, mămico. După micul dejun o să mergem la plimbare cu trăsura. E mâncare foarte bună pe bufet. Joseph o să te ajute să ridici capacele. Sunt ouă, șuncă și mai multe feluri de pâine și de pateuri.

- Nu am timp de micul dejun, spuse Noirot. Imediat ce coboară și mătușile tale, trebuie să plecăm. Ochii albaștri ai lui Lucie se îngustară, iar fața căpătă acea expresie pe care Clevedon o mai văzuse înainte. Iar tu nu o să faci o scenă, adăugă mama ei. O să-i mulțumești Înălțimii Sale pentru gestul său frumos, de fapt pentru multele sale gesturi frumoase...

- Nu o să facă nimic de genul acesta, interveni ducele. Tocmai aveam o discuție foarte interesantă despre căsuța cu păpuși. Abia a avut timp să se joace cu ea, era prea somnoroasă aseară. Pe deasupra, i-am promis că o duc la plimbare cu trăsura. Nu văd motivul grabei tale.

În acel moment intrară în încăpere și cele două surori. Arătau destul de obosite. Fără îndoială că fuseseră trezite înainte de vreme și erau înfometate.

- Trebuie să mergem repede la magazin și să vedem ce poate fi salvat, zise Noirot. Cineva trebuia să fie deja acolo ca să le întâmpine pe cusătorese. Ar fi trebuit să le fi dat de veste aseară, dar nu m-am gândit la asta. Am nevoie de ele. Trebuie să găsim numaidecât un loc în care să lucrăm. Trebuie să ne ocupăm de rochia lui Lady Clara!

El ar fi trebuit să tresară la menționarea numelui Clarei. Ar fi trebuit să se simtă rușinat, și exact așa se și întâmplă, dar nu suficient de mult încât să fie abătut de la planul pe care și-l făcuse în seara precedentă.

- L-am trimis pe Varley, administratorul meu, la magazinul dumneavoastră în această dimineață, împreună cu mai mulți servitori, zise el. Mi-au raportat că structura de rezistență este întreagă, deși stricăciunile sunt destul de însemnate. Lucrurile care nu au fost făcute scrum sunt negre, ude și duhnesc, exact așa cum am bănuț. Am reușit să recuperăm, totuși, un set de fișete

de metal ce vor fi transportate în camerele dumneavoastră imediat ce mizeria de pe ele va fi îndepărtată.

- Vor fi transportate...

- Varley a mai salvat și câteva registre contabile sau ceva de acest gen de pe unde erau ascunse. Totul e pe mâini bune, adăugă el făcând un gest spre bufet. Vă rog să luați micul dejun.

- Pe mâini bune? întrebă Marcelline.

Ducele avu impresia că ezitase puțin, dar mai mult ca sigur că mintea îi juca feste. Nimic nu o făcea pe Noirot să ezite. Totuși, ea se prăbuși în scaunul din stânga lui, vizavi de Lucie.

- Să îți pun în farfurie, mamă? întrebă fetița cu un glas suspect de dulce. O să mă ajute Joseph.

Lăsă jos tacâmurile, își șterse cu grijă mâinile pe șervețel și încercă să se dea jos de pe scaun. Joseph, valețul, se apropie obedient, o ajută să coboare și o urmă la bufet. Ea arăta spre bucate, iar el umplea farfuria, ascultând îndatoritor ordinele.

- E mare lucru să fii duce, spuse sora cea blondă.

- Așa este, recunosc eu el. Trăiesc într-o casă suficient de mare încât să vă ofer spațiu de activitate fără ca acest lucru să-mi afecteze modul de viață. Am o sumedenie de servitori și toți vor fi fericiți să facă ceva diferit dacă vor avea ocazia. Și am resurse ca să vă ajut să vă repuneți afacerea pe picioare, fără a simți vreun disconfort din acest motiv.

Joseph depuse farfuria plină în fața doamnei Noirot, apoi se întoarse la Lucie, care îi dădu în continuare indicații pentru micul dejun al mătușilor ei.

- Să ne oferiți spațiu? întrebă Marcelline. Nu puteți vorbi serios.

- Am înțeles că timpul este vital, zise el. Cu siguranță nu vă doriți să pierdeți și mai mult în urma dezastrului. M-am consultat cu Varley în această chestiune. După părerea lui nu puteți găsi o clădire adecvată mai devreme de câteva zile. Între timp, a fost de acord cu mine că puteți să vă continuați munca aici.

- Aici, repetă ea. Sugerati să ne amplasăm magazinul în Casa Clevedon?

- Eu zic că este cea mai simplă soluție, răspunse el. Știa că așa era. Reflectase la această problemă și la alte lucruri aproape toată noaptea. Concentrându-se asupra dificultăților pe care le întâmpina ea, își ținuse mintea la distanță de alte gânduri. Nu sunt obișnuit cu atâtea evenimente. Am fost prea agitat ca să adorm. În timp ce stăteam în pat, m-am gândit la necazul dumneavoastră.

- Nu v-a trecut prin minte că aceste gânduri ar putea fi stârnite de agitație?

- Dimpotrivă, cred că mintea mea a fost și mai concentrată după ce am trecut prin această experiență, la fel cum metalul devine mai ușor de modelat după ce a fost ținut în foc, spuse el. Ochii ei negri îi întâlniră pe ai lui, iar el nu reuși să blocheze amintirea partidei de sex consumate rapid și violent pe masa de lucru din atelier, sunetele de plăcere înăbușite, căldura înnebunitoare și bucuria intensă... „Afaceri“, își spuse. „Gândește-te la afaceri. La ordine. La logică.“ Doamna Michaels vă poate ajuta să organizați un spațiu de lucru așa cum se cuvine, urmă el. Împreună cu surorile dumneavoastră puteți lua vehiculele mele și pe servitori și să mergeți să cumpărați toate lucrurile de care aveți nevoie ca să onorați comenzile cele mai presante. Croitoresele dumneavoastră pot veni aici, imediat ce doriți acest lucru, ca să se apuce de treabă. Dacă o să mai aveți nevoie de ajutoare în plus, doamna Michaels le va selecta pe cele mai bune cusătorese dintre menajere.

Fața ei devenise palidă. Surorile ei o urmăreau. Clevedon nu-și putu da seama dacă erau alarmate sau nu, căci erau la fel de impasibile ca și ea. Probabil că erau conștiente de necesitatea ajutorului, întrucât blonda interveni:

- Îmi place mai mult decât planul nostru. Marcelline voia să joace cărți ca să câștige bani și să cumpărăm apoi ce avem nevoie.

Pulsul îi crescuse instantaneu din cauza încântării nebunești pe care o simțea. Era atât de ridicol! Înna era o victorie să-i știe numele de botez: Marcelline. Nu-l putea rosti cu voce tare, dar îl putea simți pe vârful limbii.

„Marcelline.“ Era un nume ca un secret, ca o șoaptă în întuneric.

O femeie secretoasă și șireată se gândise să joace cărți ca să facă rost de bani. Nu trebuia să se mire.

- Putem să trimitem după Belcher, propuse roșcata. El și avocatul Înălțimii voastre - Varley, nu-i așa? - pot să întocmească actele pentru un împrumut.

- Prostii, zise Clevedon. Oricât ar costa materialele de care aveți nevoie, nu poate fi decât o mică parte din ceea ce dăm în fiecare lună organizațiilor caritabile.

Obrajii lui Noirot - Marcelline - se colorară și apoi redeveniră palizi.

- Noi nu suntem un caz caritabil, protestă ea. Se aplecă spre el adăugând încet, cu voce sugrumată: vă datorez viața fiicei mele. Nu mă obligați să vă datorez mai mult decât atât.

Inima lui se strânse și bătu atât de puternic, încât păru că va exploda. Durerea pe care o simți în piept îl constrânse să se uite în altă parte ca să-și vină în fire.

O privi pe Lucie, copilul pe care îl salvase.

Noirot credea că îi datorează ceva, un lucru imposibil de plătit. Nu cunoștea valoarea darului pe care ea îl făcuse. Clevedon n-o putuse salva pe Alice. Era departe când se petrecuse accidentul. Știa că nu avea s-o mai revadă. Era conștient că salvând acest copil nu-și putea aduce înapoi sora. Dar mai știa că atunci când o scosese teafără pe Lucie din clădirea în flăcări nu simțise numai o ușurare imensă, ci și o bucurie mai mare decât și-ar fi imaginat vreodată.

Lucie, cu ajutorul lui Joseph, se instala înapoi pe scaunul ei.

- Nu e același lucru, spuse el refuzând să răspundă tot în șoaptă și lăsându-i intenționat pe servitori să audă și să creadă ce voiau. Măcar o dată lăsați deoparte

mândria și nevoia de a-i conduce pe ceilalți și ghidați-vă după bunul-simț.

- Dumneavoastră sunteți cel care nu se ghidează după bunul-simț, ripostă ea. Gândiți-vă la bârfe.

- Sora mea are dreptate în această privință, sări roșcata. Nu putem accepta daruri de la Înălțimea Voastră. Ne-am pierdut magazinul, dar nu ne putem permite să ne pierdem și reputația.

- Nu putem să dăm apă la moară bârfelor, interveni blonda. Concurența noastră...

- Noi nu avem concurență! proclamă Noiroț cu fruntea sus și cu ochii negri licărind.

El își reprimă un zâmbet.

- Vreau să spun că acelea care se pretind concurențele noastre vor începe să împrăstie povești de senzație, rectifică blonda.

Ducele o privi pe Lucie.

- Tu ce zici, Erroll?

- Pot să mă duc să mă joc la căsuța cu păpuși?

- Sigur că poți, dulceață. Adăugă apoi către Noiroț: Sunteți bune negociatoare. Va fi considerat un împrumut, atunci.

- Mulțumesc, spuse tânăra femeie. Surorile ei mulțumiră și ele, ca un ecou. La semnul ei se ridicară. Pot să o las pe Lucie în grija servitorilor Înălțimii Voastre? Întrebă ea. Sunteți cu toții hotărâți să o răsfățați, ea nu va face nimic rău, iar eu nu am timp să o conving să lase totul baltă și să vină cu noi. Nu avem nici o clipă de pierdut. Trebuie neapărat să terminăm rochia lui Lady Clara până diseară la ora șapte.

Clevedon se holbă la ea.

- Eu cred că glumiți. Magazinul a ars din temelii. În mod sigur clienții dumneavoastră nu se așteaptă să le onorați comenzile astăzi.

- Nu înțelegeți, spuse Marcelline. Lady Clara nu are nimic de purtat diseară la Almack. I-am aruncat toate hainele. Trebuie să primească acea rochie. Am promis!

*

Ora cinci în acea seară

Casa Clevedon era într-o stare despre care proprietarul ei spera să fie un haos ținut sub control. Servitorii mișunau de colo-colo, unii duceau marfa pe care femeile o cumpăraseră de dimineață - Clevedon văzu baloturi de țesături și mai multe cutii care conțineau cine știe ce alte lucruri - iar alții goneau dintr-o parte în alta a casei ducând mesaje sau diverse accesorii și luând una-alta de pe bufete sau dulapuri și chiar din mansardă.

Un grup de cusătorese sosise la sfârșitul dimineții și toate admiraseră împrejurimile cu gurile căscate înainte să dispară în încăperile de la primul etaj destinate temporar atelierului.

Roșcata - Clevedon aflase că era domnișoara Léonie Noirot - îl asigurase la un moment dat că totul avea să fie aranjat până a doua zi, odată ce toată lumea se instala și toate materialele erau puse la locul lor. Îi mulțumise de mai multe ori că salvase registrele contabile și îi zâmbise când el îi spusese că nu i se datora acest lucru, întrucât nu era în stare să deosebească un registru de contabilitate de o carte de predici deoarece nu văzuse niciodată cum arătau acestea în realitate.

Blonda - domnișoara Sophia Noirot - împrumutase hârtie, penițe și cerneală ca să scrie anunțuri la ziare. El îi oferise biroul său deoarece domnișoara Léonie îi spusese că Sophy avea nevoie de liniște ca să compună - era ca și cum ar fi scris un capitol dintr-un roman, îi explicase ea - iar spațiul lor de lucru era ticsit de oameni care veneau și plecau în timp ce Marcelline dădea mereu ordine în stânga și-n dreapta.

Clevedon se retrase în bibliotecă. Ar fi putut să plece de acasă, dar ar fi fost un gest iresponsabil. El fusese cel care propusese toată treaba aceasta, așa că trebuia să se ocupe de ea până la final. Se dovedise că prezența lui era într-adevăr necesară. Din când în când cineva apărea să-l pună câte o întrebare la care numai el putea răspunde

sau să-i expună câte o problemă pe care numai el o putea rezolva. De obicei venea una din surorile lui Noirot, pentru că ea se ținea la distanță. Alteori veneau doamna Michaels și, foarte rar, Halliday, cu câte o chestiune care îl punea în dificultate până și pe el, atoateștiutorul.

De fapt, Clevedon nu voia să plece de acasă. Tot ceea ce se întâmpla i se părea foarte interesant. Din când în când se posta în pragul bibliotecii și urmărea agitația. Iar fi plăcut să vadă cum era fabricată rochia Clarei, însă domnișoara Sophia îl avertizase, cu tact, că prezența unui gentleman ar fi perturbat concentrarea croitorelor. Oricum, valetul solid le tulburase destul de tare.

Clevedon avea încă îndoieli că vor reuși să termine rochia la timp. Materialele nu ajunseseră decât după-amiază târziu și, după unele indicii pe care le aflase cu privire la modelul ales, munca avea să fie titanică.

Citea un exemplar din publicația pentru femei *La Belle Assemblée*, rămas de la mătușa lui, când auzi pași apropiindu-se. Puse revista deoparte și aruncă niște invitații peste copertă.

Ușa se deschise, iar valetul Thomas îl anunță pe lordul Longmore. Acesta dădu buzna în urma servitorului împroșcând scânteii din ochii lui negri:

- Ți-ai pierdut mințile? întrebă el.

Thomas se făcu nevăzut.

- Bună seara, Longmore, zise Clevedon. Sunt într-o stare excelentă de sănătate, mulțumesc de întrebare. Îmi pare rău să spun că tu pari că te afli într-o stare de halucinație. Sper că nu este o febră contagioasă. Am un mare număr de oameni în casă și nu aș vrea se molipsească de la tine.

- Nu vorbi tâmpenii, spuse Longmore. Când am citit ziarele de dimineață am crezut este vorba de o altă fantezie de-a lor - cum a fost prostia aia despre scenele sinucigașe ale creatoarei de modă temperamentale. Și am încercat să-i explic mamei mele, care, așa cum îți poți imagina, este în pragul isteriei. Acest lucru îl făcu pe Clevedon să revină pe pământ cu o bufnitură. Uitase complet de doamna Warford. Dar ce importanță avea?

Refuza să permită nervilor și isteriilor ei să-i influențeze starea de spirit. Ea era problema soțului ei. Am venit aici pentru că nimic nu mai poate fi reparat, după cum a zis mama, dar trebuia să văd cu ochii mei ce pune la cale prietenul meu, continuă Longmore. Și ce descopăr când ajung? Se pare că ziarele, ca să nu spun că și mama, au subestimat situația, din nefericire. Constat că prietenul meu adăpostește trei femei nemăritate, nu într-o colibă discretă din Kensington, ci în casa familiei sale. Și, odată cu ele, alte șase femei, iar servitorii muncesc și transpiră ca niște truditori din mină, cărând materialele pentru croitoreasă! L-am văzut cu ochii mei pe Halliday ducând ceea ce părea a fi un coș cu rufe. Un coș cu rufe! Halliday era cel care avea în grijă gospodăria. El se ocupa de registrele stăpânului său și făcea muncă de secretar. El dădea ordine. Nu își sufleca mânecile cărând diverse lucruri. Dacă dusesse un coș, o făcuse ca să se amuze – sau ca un pretext pentru a-și satisface curiozitatea față de străinele prezente în casă. Longmore trâncăni în continuare: Știu că nu-ți pasă de convenții, dar această... să mă ia naiba, nu-mi mai găsesc cuvintele! Las-o pe mama... Eu cum o să mă uit la sora mea?

- Ei bine, e amuzant, zise Clevedon.

- Amuzant?

- Ținând cont de faptul că femeile acestea sunt aici numai și numai din cauza surorii tale. Și-au luat angajamentul că-i vor face Clarei o rochie pentru evenimentul de astă-seară și au ideea fixă că absolut nimic, fie că e vorba de voința divină sau a omului, ciumă, epidemie, inundație, foamete sau foc, nu le poate opri de la îndeplinirea făgăduielii. Este foarte ciudat. Se pare că tratează promisiunea de a face o rochie la fel cum tratăm noi o datorie de onoare.

- Blestemată rochie! bombăni Longmore. Ai luat opium? Ai băut absint? Ai febră? Gonoree, poate? Am auzit că afectează creierul. Croitoreasa aceea...

- La care dintre ele te referi? întrebă Clevedon. Sunt trei.

- Nu mă lua în răspăr! Pentru numele lui Dumnezeu, prin tot ce faci pui la grea încercare răbdarea tuturor sfinților și martirilor la un loc. O să mă faci să te provoc la duel. Nu pot să te las să-ți bați joc de sora mea. Nu poți să...

Se întrerupse pentru că ușa se deschise și domnișoara Sophia dădu buzna în încăpere.

- Înălțimea Voastră, mă întreb...

Se opri observându-l chiar în ultimul moment pe Longmore.

Sau poate că îl văzuse imediat ce intrase, dacă nu chiar mai înainte. Clevedon bănuia că ambele surori erau la fel de șirete ca Noirot. Se gândi că domnișoara Sophia intervenise anume. Probabil că îl auziseră pe Longmore sosind din celălalt capăt al casei.

Oricum, ar fi fost greu să nu-l observe, nu numai pentru că era la fel de înalt ca ducele, ci și pentru că stătea chiar în calea ei. Poate, totuși, îl confundase cu Clevedon. Oamenii obișnuiau să facă acest lucru când îi vedeau din spate, de la distanță. Amândoi erau solizi, bruneți, însă Longmore se îmbrăca mai neglijent în comparație cu amicul său.

Oricare ar fi fost motivul, ea păru surprinsă și înlemni.

- Îmi cer scuze. Ce nepoliticos din partea mea să dau buzna astfel...

- Ba deloc, spuse Clevedon. V-am spus să nu stați la politețuri cu mine. Nu avem timp de așa ceva. Este doar prietenul meu - sau, poate, fostul meu prieten -, lordul Longmore. Longmore, deși nu meriți, permite-mi să ți-o prezint pe domnișoara Sophia Noirot, una dintre respectabilele noastre creatoare de modă.

Între timp, Longmore, care se întorsese pe călcâie la intrarea ei bruscă, nu-și luase ochii de la ea. Un moment păru năucit. Apoi se înclină.

- Domnișoară Sophia.

- Milord, zise ea făcând o reverență.

O reverență spectaculoasă, nu la fel ca a lui Noirot, dar ceva aproape la fel de impresionant.

Ochii negri ai lui Longmore se măriră.

- Ei bine, ce e? întrebă Clevedon.

Privirea albastră a Sophiei, suspect de inocentă, se întoarse către el.

- Este în legătură cu anunțul pe care îl dăm la ziare, Înălțimea Voastră. Scriu astfel de texte mereu și ați putea crede că nu e ceva deosebit la el, dar am probleme, în ciuda faptului că am parte de liniște.

Auzise discuția, își spuse Clevedon. Îl auzise pe Longmore tunând și fulgerând și intervenise. Ea fusese cea care scrisese textul din ziare despre faimoasa rochie pe care o purtase Noirot la bal. Ea răspundea de transformarea dificultăților și scandalurilor în publicitate pentru magazin.

- Șocul e de vină, zise ducele intrând în joc. Nu vă puteți reveni peste noapte, mai ales când totul fierbe în jur.

- Ca să fiu sigură, pentru că nu-mi pot critica propriul text, îmi puteți da opinia dumneavoastră? întrebă ea. Dacă lordul Longmore îmi va scuza întreruperea. Musafirul se dădu la o parte și se așeză pe canapea. „Doamna Noirot dorește să își informeze prietenii și publicul, în general, citi ea, că intenționează să redecidă magazinul de prezentare în foarte scurt timp, cu o colecție nouă și elegantă de pălării și rochii inedite, la prețuri rezonabile...”

- Renunțați la partea cu prețurile rezonabile, interveni Clevedon. Chestiunile pecuniare contează numai pentru cei din clasa de mijloc. Cunosc obiceiurile cunoștințelor mele feminine și este mai bine să fiți nerezonabile. Dacă un obiect nu este scump, ele nu-l apreciază așa cum se cuvine.

Domnișoara Sophia aprobă din cap.

- Ei, vedeți? Marcelline ar fi observat asta, dar nu am îndrăznit s-o întrerup. Dacă rochia lui Lady Clara nu e gata la timp, sora mea va fi devastată.

Clevedon îl observă pe Longmore aruncându-i tinerei o privire întunecată pe sub sprâncenele negre și groase.

- Dacă mama mea o va lăsa să poarte rochia, bombăni el.

Domnișoara Sophia se întoarse cu totul spre el, cu ochii albaștri acum cât cepele.

- Să nu o lase să poarte rochia? Nu puteți vorbi serios. Sora mea se omoară ca să o termine.

- Draga mea... începu Longmore.

- Magazinul nostru a ars complet, urmă Sophia. Fetița surorii mele - nepoata mea... singura nepoată pe care o am - era să moară în foc. Înălțimea Sa i-a salvat viața riscând-o pe a sa. A intrat într-o clădire în flăcări! adăugă ea ridicând tonul. Ne-a primit aici, ne-a împrumutat bani pentru marfă, noi ne dăm peste cap ca să ducem la îndeplinire obligațiile față de clienți, iar dumneavoastră spuneți... spuneți că mama dumneavoastră n-o s-o lase pe Lady Clara să poarte ro... rochia?

Vocea îi tremura. Lacrimile dădeau să izbucnească. Longmore sări de pe canaprea.

- Hei, zise el. Nu e cazul să vă supărați.

Sophia se adună.

- Dacă Domnia Sa, mama dumneavoastră, spune o vorbă împotriva acelei rochii..., împotriva surorii mele... vă promit că o să o strangulez cu mâinile mele, fie că e marchiză sau nu!

Aruncă pe jos anunțul pe care-l scrisese și ieși din încăpere trântind ușa în spatele ei.

Longmore ridică bucata de hârtie, deschise ușa și alergă după ea.

Clevedon așteptă până când pașii lor nu se mai auziră, după care bătu din palme.

- Bravo, domnișoară Sophia, zise el. Foarte bine!

Zâmbi, închise ușa încet și se întoarse la studiul revistei *La Belle Assemblée*.

*

Clevedon duse revista la masa de scris. Tocmai făcea niște notițe când ușa se deschise îndeajuns de mult ca un cap cu bonetă să își facă apariția.

- Plec, anunță Noiroț.

Boneta dispăru, iar ușa dădu să se închidă.

El se ridică și se îndreptă spre prag.

- Stai.

Marcelline vârî din nou capul pe ușă.

- Nu am timp să stau. Am vrut doar să știi că rochia e gata.

Vorbea îndeajuns de calm, dar el detectă o undă de triumf în voce.

Ajunse la ușă și o deschise complet.

Ea ținea în brațe ceva ce semăna cu un cadavru învelit. Trebuia să fie rochia, înfășurată în mai multe straturi de hârtie și împachetată în muselină, ca o mumie.

- Nu o s-o duci tu, zise el. Unde este valetul?

Îl văzu zăbovind sprijinit în hol.

- Uite-l. Hei, Thomas!

- Nu, zise ea și îi făcu semn lui Thomas să nu se apropie. Am promis că o să o livrez personal și nu o dau din mână.

Clevedon se uită în jos la pachetul cu aspect de cadavru.

- Pot să o văd?

- În nici un caz. Nu am timp să o despachetez și să o împachetez la loc. O s-o vezi diseară și o să fii uimit, la fel ca toți ceilalți. La Almack.

Almack. Simți o greutate pe umeri. O altă seară de miercuri cu aceiași oameni care se adunau acolo în fiecare săptămână în timpul sezonului monden. Aceleași conversații, animate de ultimele scandaluri. În acea seară avea să se afle în vizor, mai mult ca sigur. Cu toții aveau să șușotească despre el în spatele evantaielor și al cărților de joc. Doamna Warford avea precis multe de spus, urmând să se exprime cu cea mai mare subtilitate de care era în stare, adică prin aruncarea unor insulte la fel de mari și de neocolit ca o balegă de elefant.

Își aduse aminte ce-i spusese Longmore despre faptul că mama lui nu îi va permite Clarei să poarte rochia.

- Ar fi bine să vin cu tine, zise el. Longmore a fost aici...

- Știu. Sophy s-a ocupat de el. Iar eu o să mă ocup de doamna Warford, dacă va fi necesar. Dar mă îndoiesc de asta. Când Lady Clara o să vadă rochia, cu... dar nu contează, nu am timp să stau la palavre, iar tu te-ai plictisi, oricum.

- Nu, nu m-aș plictisi, zise el după ce citise *La Belle Assemblée* și după ce îi veniseră unele idei. Am...

- Este șase și jumătate, spuse ea. Trebuie să ajung la Casa Warford.

- la cabrioleta.

- Nu știu ce-o să iau. Halliday mi-a promis că o să am la dispoziție cel mai rapid vehicul al tău. Mă așteaptă.

Voia s-o însoțească. Voia să vadă rochia și fața Clarei când o despacheta. Voia ca toți să observe că nu era vorba decât de afaceri și că Noirot nu era numai talentată, ci avea și principii... până la un punct... când era vorba de munca ei, oricum... și că era onorabilă... până la un punct... când era vorba de munca ei, oricum...

Dar, spre rușinea lui, acesta nu era singurul motiv pentru care voia să o conducă la Casa Warford.

Era îndeajuns de aproape ca să-i simtă parfumul, să observe culoarea care-i apărea și îi dispărea din obraji, pielea ce căpăta o tentă perlată în zonele în care o atinge lumina și bucelele negre ce curgeau aparent întâmplător de sub bonetă și se curbau în jurul urechilor. Ar fi vrut să-i ia fața în palme, să o întoarcă și să-i aducă buzele aproape de ale lui...

Prost, prost, prost.

Și infam pe deasupra. Ea ținea în brațe rochia Clarei, iar el o iubea pe Clara, o iubise mereu și nu putea suporta ideea de a-i face vreun rău.

Făcuse deja destule. Doamna Warford probabil că o hărțuise toată ziua pe fiica ei, învinuind-o pentru neglijența și comportamentul deplasat al lui Clevedon. Pisicile geloase care pretindeau că-i erau prietene cu siguranță că își ascuțiseră și ele ghearele pe Clara.

Se dădu la o parte din dreptul ușii.

- Aș fi un idiot dacă te-aș reține după ce ai realizat ceea ce aș fi putut jura că era imposibil.

Se dădu și ea la o parte.

- Să sperăm că mă vor lăsa să o livrez.

capitolul 12

„O femeie de geniu va conferi un aer rafinat rochiel sale prin intermediul unei suite de noduri bine alese, așa cum un scriitor priceput însufletește o propoziție printr-o simplă expresie.“

John Gay, poet și dramaturg englez (1685-1732)

Marcelline ajunse la Casa Warford cu cinci minute înainte de ora șapte. Deși călătorea în trăsura lui Clevedon, pe ușile căreia se afla blazonul familiei, ocolind până la intrarea destinată comercianților, unde fusese lăsată să aștepte. Îi trecuse prin minte că era foarte posibil să fie refuzată, dar își alungă îndoielile. Rochia era magnifică. Lady Clara înțelesese că se afla pe mâinile unei maestre, altfel ar fi respins-o pe Marcelline în ziua precedentă, în clipa când se apucase să-i arunce lucrurile din garderobă.

Într-un final apăru camerista, Davis, care o lăsă să intre și, cu o privire încruntată, o conduse pe Marcelline pe lângă scara servitorilor către cea din spate.

Expresia ei acră își află rapid explicația. Marcelline le găsi pe Lady Clara și pe mama sa în spațiul destinat garderobei. Era clar că avuseseră o ceartă, și încă una destul de serioasă, pentru că amândouă aveau fețele aprinse.

Davis intră și anunță:

- A sosit croitoreasa, milady.

Se lăsă tăcerea, la fel de apăsătoare și de imensă ca un elefant.

Doamna Warford era aproape la fel de înaltă ca și Clara și se putea observa că fusese atrăgătoare la viața ei. Cu siguranță nu semănase cu zgrițuroaica renumită ce devenise. Deși puțin mai plinuță decât fiica sa, era

o femeie frumoasă, de vârsta a doua. Cu spirit bătaios însă, pentru că trecu direct la atac.

- Dumneavoastră! zise ea. Cum îndrăzniți să vă arătați fața aici?

- Mamă, te rog, interveni Lady Clara cu privirea la pachetul din mâinile lui Marcelline. O, Doamne! Nu mi-a venit să cred când am auzit că ați venit cu rochia. Magazinul dumneavoastră... am citit că a ars din temelii.

- Așa a fost, milady, dar am promis că o să vă aduc rochia.

- Cu rochie sau nu, nu-mi vine să cred că această ființă are nerușinarea să-și arate fața...

- Mi-ați făcut rochia? întrebă Lady Clara. Ați reușit așa repede?

Marcelline aprobă din cap. Așeză pachetul pe o măsuță joasă, desfăcu legăturile, dezveli muselina și scoase rochia dintre hârtiile pe care ea și surorile ei le introduseseră între pliuri.

Auzi trei suspine.

- O, Doamne! exclamă tânăra femeie. O, Doamne!

- Este revoltător, mormăi doamna Warford, deși cu mai puțină convingere față de mai devreme. Vai, Clara, cum de suporti să primești ceva din mâinile acestei ființe?

- Nu am altceva de îmbrăcat.

- Nimic altceva! Nimic altceva!

Dar Lady Clara își ignoră mama și îi făcu semn slujnicei să o ajute. Doamna Warford se afundă într-un fotoliu și privi încruntată în timp ce Marcelline și slujnica o îmbrăcară pe fiica ei, care se duse apoi să se admire în oglindă.

- Doamne, Dumnezeu!

Slujnica rămăsese locului, cu mâna la gură.

Doamna Warford se holba și ea.

Creația lui Marcelline era formată dintr-o robă de crep alb ce venea peste un furou din satin de aceeași culoare. Decolteul foarte generos îi puna în evidență

umerii fini și avantajă forma sânilor, iar nuanța de alb îi scotea în evidență tenul mat.

Marcelline păstrase un aspect simplu, fără prea multe accesorii, ca să evidențieze frumusețea croielii și perfecțiunea faldurilor, în special pe cele ale corsajului. Câteva funde amplasate cu grijă decorau mânecile foarte scurte și bufante, dar și marginile robei, în locurile în care aceasta se deschidea și lăsa să se vadă furoul din satin. Roba era brodată delicat cu niște rămurele aurii, argintii și negre. Stilul nu era franțuzesc, dar era destul de elegant ca nu fie în întregime englezesc.

Cel mai important însă era că se potrivea la fix. Nu, nu numai că se potrivea la fix, dar făcea ca frumusețea tinerei să fie aproape irezistibilă.

Lady Clara observase acest lucru. La fel și slujnica, ba chiar și mama ei.

Tăcerea din încăpere era profundă.

Marcelline le lăsa să se holbeze în timp ce ea studia lucrătura.

Mulțumită fanatismului ei când venea vorba de măsurători, croiala era aproape perfectă. Nu era nevoie de multe tivul mai sus sau mai jos. Doar gulerul necesita câteva retușuri ca să se alinieze perfect cu linia spatelui. Pernițele pe care le pusese Davis nu erau destul de mari ca să țină bine mânecile. Dar asta și alte câteva chestiuni minore erau ușor de corectat.

Se apucă să facă repede retușurile. Când partea tehnică fu îndeplinită, o îndrumă pe Davis la adăugarea accesoriilor: o coroniță din argint și aur peste cocul împletit, cercei mari din aur și o eșarfă din voal. Ținuta fu completată cu pantofi ușori, din mătase albă, și mănuși albe, ornate cu mătase argintie și aurie.

Toate acestea îi luară aproape o oră, timp în care doamna Warford deveni din ce în ce mai nerăbdătoare, bombănind că aveau să întârzie. Marcelline abia avu parte de un minut ca să-și admire opera. Din cauza ei întârziiau la cină, se plânse doamna Warford, care o trase pe Lady Clara afară din cameră fără nici un alt cuvânt. Fără mulțumiri, desigur.

Davis recunoscuse morocănoasă că stăpâna ei arăta, într-adevăr, foarte bine. Apoi o grăbi pe Marcelline în jos pe scară ca pe un secret compromițător și o conduse înapoi la intrarea pentru primirea mărfurilor.

Când păși în noapte, Marcelline își spuse că era foarte, foarte fericită.

Făcuse ce trebuia făcut. Lady Clara nu arătase niciodată atât de frumoasă, iar ea o știa, la fel și mama ei. Toată lumea de la Almack avea să observe acest lucru. Și Clevedon. Avea să se îndrăgostească din nou de logodnica lui.

În culmea triumfului, Marcelline simți un junghi ascuțit și adânc.

Știa ce era. Era o mincinoasă iscusită, dar nu se pricepea deloc să se mintă pe sine.

Adevărul era că își dorea să fie ca Lady Clara, o femeie demnă de el. Își dorea ca ea să fie cea de care să se îndrăgostească ducele, iar o dată ar fi fost de ajuns.

„Nu contează”, își spuse.

Fata ei trăia. Surorile ei trăiau. Aveau s-o ia de la capăt... iar după noaptea aceea doamnele din înalta societate aveau să se înghesuie la ușa lor.

*

Abia ajunsese la Almack că ducele de Clevedon calcula deja cât timp avea să treacă până când putea să scape de acolo într-o manieră decentă. Nu intenționa să stea cât era necesar – cel puțin în opinia marchizei de Warford –, dar nu era treaba lui să-i facă pe plac acesteia. Venise numai și numai pentru Clara și se îndoia că ea se aștepta de la el să stea nedezlipiți unul de altul.

Ajunsese cât de târziu se putuse. Acest lucru nu îmbunătățise cu nimic starea de fapt, deoarece Clara era copleșită de atențiile admiratorilor, iar el obosisese să joace cărți cu aceiași oameni. Ea îi rezervase doar un dans pentru că nu fusese sigură că va veni, iar ceilalți bărbați fuseseră foarte insistenți să o aibă drept parteneră.

Aveau și de ce să fie insistenți; era o gloată mai mare decât de obicei. Asta, își spuse el, era ceea ce ea merita. Arăta foarte bine în rochia pentru care Noirot și femeile ei truseră ca niște sclave.

Dar, mai important, observă pe fețele doamnelor londoneze aceeași expresie pe care o văzuse la omolougele lor pariziene. Își dorea ca Noirot să le poată vedea figurile.

Timpul se scurse cu încetinitorul până când îi veni rândul la dansul promis. În timp ce o conducea pe Clara pe ringul de dans, îi spuse că era cea mai frumoasă femeie din încăpere.

- Rochia joacă un rol mai mare decât aș fi bănuț, recunosc eu. Nu mi-a venit să cred că doamna Noirot a putut să o termine atât de repede, după tot ce s-a întâmplat.

- A fost foarte hotărâtă, răspuse el.

Clara îl fixă peț de o clipă, apoi își mută privirea.

- Cred că această croitoreasă a ta este o ființă foarte mândră, zise ea.

Mândră. Încăpățanată. Pasionată.

- Este croitoreasa ta, dragă, nu a mea.

- Toată lumea spune că e a ta. Stă în casa ta, împreună cu familia ei. Ai adoptat-o?

- Nu am știut ce să fac cu ele într-un timp atât de scurt.

Conversația lor luă o pauză în timp ce începură să danseze. Apoi Clara spuse:

- Am citit odată că dacă cineva salvează viața cuiva, persoana salvată îi aparține salvatorului.

- Sper că nu începi și tu să vorbești despre gestul meu eroic. Ca bărbat, nu aveam încotro. Dacă mama ta ar fi fost prinsă în magazinul acela în flăcări nu aș fi stat pe margine să mă uit. Și Longmore ar fi făcut același lucru, indiferent ce spune.

- Chiar că a avut ceva de spus. Când s-a întors acasă, după ce te-a vizitat astăzi, i-a zis mamei să nu facă prea mult caz în legătură cu niște croitorese dictatoriale. A comentat că e tipic pentru tine să găzduiești acele

ființe provocatoare. În opinia lui, erau ridicole. Magazinul li se făcuse scrum, copilul aproape fusese ars de viu, nu mai aveau nimic în afară de hainele de pe ele și niște registre contabile și nu se gândeau decât la rochia mea.

- Sunt, într-adevăr, dictatoriale, confirmă el. Ai văzut cu ochii tăi.

Și-o imagina pe Noirot, solemnă ca o regină, dându-i ordine Clarei. Atât de sigură pe ea. Atât de încăpățănată. Atât de pasionată.

- Îndrăznesc să spun că acceptându-i serviciile am șocat pe toată lumea.

- Toată lumea este ușor de șocat, remarcă el.

- Dar am vrut rochia. În ciuda poveștilor lui Harry, mama nu a vrut să o lase pe femeie în casa noastră. Până la urmă am făcut o scenă îngrozitoare și ea a cedat. Se pare că sufăr de un orgoliu nemăsurat.

- Ce prostie! A trecut mult timp de când te ascundeai de ea. Uneori mă întreb dacă nu cumva mama ta...

Se opri la timp, consternat de ceea ce era pe cale să spună. Nu-și dăduse seama până acum că mama ei cea vanitoasă și mândră își îmbrăcase în mod deliberat fata ca pe o călugăriță. O făcuse în speranța că astfel îi va ține la distanță pe ceilalți bărbați și că o va păstra pe Clara pentru Clevedon.

O păstrase pe Clara pentru un bărbat care o iubea, dar nu voia să se afle acolo, nu își dorea o astfel de viață și visa la altceva, deși nu era sigur ce însemna de fapt asta.

Ba știa foarte bine. Dar nu-l ajuta cu nimic, deoarece era singurul lucru pe care puterea, statutul și banii lui nu-l puteau cumpăra.

- Ce ziceai despre mama? întrebă Clara.

- Este foarte protectoare, minți el. Mai mult decât îți dorești, fără îndoială. Dar, până la urmă, ai obținut ceea ce ți-ai dorit.

El nu observă căutătura iscoditoare pe care i-o aruncase tânăra. Toată atenția îi era îndreptată către rochiile doamnelor care pluteau în jurul lor pe ritmul muzicii. Aproape toate aveau culorile obișnuite în ultimul stadiu

al doliului de la Curte: toate nuanțele de alb și puțin negru, croieli delicate ce contrastau cu ținutele bărbaților, negre, bătoase, presărate cu puțin alb și gri.

Aerul cald, încărcat cu parfum, îi amintea de un alt timp și un alt loc. Dar nu semăna deloc cu Parisul, iar diferența nu se rezuma la ținutele monocromatice.

De vină era atmosfera monocromatică. Lipsea vrajii.

La Paris fusese ceva fermecat, ceva ireal – absurditatea balului la care Noirot nu avea ce să caute și unde, totuși, se încadraseră atât de bine, unde ea era soarele, iar toți ceilalți mici planete și sateliți ce orbitau în jurul ei. Un loc vrăjit.

Ce prost era! Cea mai frumoasă fată din Londra era în brațele lui. Fiecare bărbat din preajmă îl invidia.

Da, era un prost. Fata pe care o iubise dintotdeauna era în brațele lui, iar fiecare bărbat din sala de bal își dorea să fie în locul lui.

Iar tot ceea ce voia el era să scape de acolo.

*

Biblioteca din Casa Clevedon

Vineri, 1 mai

– Trebuie să plecăm repede, îi spuse Marcelline lui Clevedon.

Nu-l mai văzuse de miercuri noapte. Nu știa când se întorsese de la Almack. Apartamentele lui se aflau în zona grădinii din față, în aripa principală a clădirii, parcă la kilometri întregi de ea.

Era ora zece, vineri dimineața. Cusătoresele sosiseră în urmă cu o oră și se apucaseră de treabă la cele mai urgente comenzi. În mod normal, în timp ce ele lucrau, Marcelline și una dintre surorile ei s-ar fi aflat în zona de prezentare a magazinului, ocupându-se de clientele. Dar acum nu aveau așa ceva. Și, după apariția triumfătoare a lui Lady Clara la Almack, Marcelline se aștepta la multe clientele. Casa Noirot trebuia să profite rapid de ocazie pentru că doamnele din lumea bună, care nu

și puteau ține prea mult mințile ocupate cu un singur lucru, aveau să uite curând rochia tinerei lady, chiar dacă le lăsase gura apă când o văzuseră. Ea urma să poarte și alte rochii de la Casa Noirot, dar impactul nu avea să fie la fel ca prima oară.

Nu era singurul motiv pentru care trebuiau să plece, dar era cel mai practic și mercantil.

Marcelline se pregătea să-i scrie un bilet când Halliday venise s-o informeze că Înălțimea Sa se afla în bibliotecă și solicita să o vadă, dacă era disponibilă.

Intrase grăbită în încăpere și îl găsisese aplecat asupra unei mese pline cu hârtii și reviste.

Nu așteptă ca el să-i spună ce dorea.

- Nu mai putem rămâne, zise ea. Nu vreau să par nerecunoscătoare; știi că îți sunt recunoscătoare, dar șederea aici îmi perturbă afacerea, angajatele și familia. Mai ales pe Lucie. Slujnicele, valeții... Începe să creadă că așa e normal. Este mult mai greu de strunit acum, și o să-mi ia câteva săptămâni ca să repar pagubele produse în doar câteva zile de răsfățul de care are parte... Vocea i se pierdu când el își ridică ochii din hârtiile de pe birou. Privirea ei alunecă de la ochii aceia extraordinari spre nasul lung și drept și se opri în dreptul gurii cu buzele senzuale care ar fi trebuit să fie ale unei femei și totuși erau atât de masculine. Camera se încinse. Mințea ei gonia de la un gând la altul, încercând să evite singurul subiect pe care nu-și permitea să-l atace. Dar inima îi bătea cu putere și îi pulsa căldură mai jos. Făcu un pas înapoi. Și cam asta e, murmură ea.

- Da. Cam asta e.

- Da, repetă ea. Adăugă repede: O am pe Lady Clara de clientă și trebuie să o păstrez. Cu cât stau mai mult aici, cu atât mai puțin mă va îndrăgi mama ei. Nu sunt sigură cât timp o mai poate înfrunta. „Nu sunt sigură cât mai pot sta la distanță de tine.“ Ea se uită în altă parte și oftă. Voia să-l atingă. Să-și pună palma pe obrazul lui. Să i se arunce în brațe, să-și odihnească tâmpla pe pieptul lui și să-i asculte bătăile inimii. Voia să-i simtă căldura și puterea. Îl voia înlăuntrul ei. Îl dorea.

Cu o noapte în urmă stătuse trează și își imaginase pași ușori în întuneric... sunetul unei uși ce se închidea... respirația lui... mișcarea saltelei sub greutatea lui... șoaptele mătăsii în timp ce el îi dezvelea corpul... vocea șoptită... buzele aproape de ale ei... mâinile ce o mângâiau și îi trăgeau în jos cămașa de noapte... palma lui între picioarele ei... „Oprește-te, oprește-te, oprește-te.” Am vorbit cu surorile mele și sunt de acord că nu mai putem sta, continuă ea. Eu și Léonie mergem să găsim un loc în care să ne mutăm.

- Nu va fi necesar, spuse el.

- Este crucial! Trebuie să profităm de ocazie. Nu înțelegi...

- Înțeleg perfect, zise el și îi întinse hârtia pe care se uita. Varley a găsit un magazin. Mergem să-l vedem?

*

Clădirea era una dintre proprietățile lui Clevedon și se afla pe St. James's Street, aproape de colțul cu Bennet Street. Clevedon îi spusese creatoarei de modă că foștii ocupanți ai spațiului - soț și soție - acumulaseră datorii la doar câteva luni de la deschiderea prăvăliei. Dispăruseră în toiul nopții, în urmă cu numai câteva zile, rămânând datori cu chiria pe trei luni. Probabil împrumutaseră sau furaseră o căruță, pentru că luaseră cu ei aproape tot ce fusese în magazin.

Totul era o minciună.

Adevărul era că Varley îi mituisise ca să se mute și îndulcise oferta permițându-le să ia cu ei tot ceea ce nu era fixat în cuie.

- Ce coincidență că acest spațiu a rămas liber chiar în aceste zile, remarcă domnișoara Léonie în timp ce Varley descuia ușa.

- Era și timpul să avem și noi parte de coincidențe favorabile, spuse domnișoara Sophia.

În timp ce restul intrară în magazin, Noirot zăbovi pe trotuar. Clevedon o văzu cercetând clădirea de sus până jos și apoi scrutând împrejurimile.

Cu siguranță era o zonă respectabilă, deși unele construcții erau mai puțin plăcute. Pe lângă unele cluburi pentru gentlemen precum White's, Boodle's sau Brooks's și câteva dintre cele mai renumite magazine din Londra - cizmăria Hoby, prăvălia de pălării bărbătești a familiei Lock și vinăria fraților Berry - existau și unele locuri în care se practicau jocuri de noroc sau funcționau bordeluri. Însă acestea erau înghesuite în ganguri și curți interioare.

- Ei bine? întrebă el. Ești de acord?

Privirea ei gânditoare se îndreptă către el și apoi, repede, în altă parte.

- Aveam în vedere zona asta, zise ea. Între Fleet Street și St. James. Știam că o să găsesc ceva, dar nu așa de repede.

Intră cu un zâmbet enigmatic. El o urmă.

Când pășiră înăuntru, domnișoara Léonie se întrerupse din conversația cu Varley.

- Știam că e prea frumos să fie adevărat, i se adresă ea lui Noirot. Este dincolo de puterile noastre. Nu avem o afacere destul de prosperă ca să putem acoperi cheltuielile de zi cu zi, ca să nu mai vorbim de cele pentru utilități. Am avea nevoie de două vieți ca să-i restituim banii Înălțimii Sale.

- Nu fiți absurdă, începu Clevedon.

- Nu fi absurdă, zise și Noirot în același timp. Numai adresa ne va crește afacerea considerabil. O să avem un spațiu cum se cuvine în care să putem lucra și să ne afișăm marfa. Putem să angajăm încă șase croitorese și să ne creștem producția pe măsura cerințelor. Am o mulțime de idei, dar până acum n-am avut destui oameni și spațiu ca să le pun în aplicare.

- Draga mea, avem nevoie de clienți, spuse domnișoara Léonie. Trebuie să ne dublăm numărul de cliente...

- Sophy, trebuie să dai ceva la ziar imediat, o întrerupse Noirot nerăbdătoare. „Doamna Noirot dorește să-și informeze prietenii și publicul că intenționează să deschidă magazinul de prezentare miercuri, pe data de șase, în noul sediu din St. James's Street, numărul 56.

Vă așteaptă cu pălării și rochii noi și elegante ce vor depăși, din punctul de vedere al gustului și eleganței, orice colecție ce poate fi găsită în alte case de modă din Londra. Printre acestea se numără felurite accesorii pentru rochiile doamnelor ce nu pot fi găsite în altă parte. Și tot așa, zise ea fluturând din mână. Știi tu cum trebuie să fie. Dar să fie mai mult decât de obicei.

- Chiar că mai mult, se amestecă ducele. Trebuie să inventezi un corset, dacă nu ai făcut-o până acum, și să te asiguri că anunți asta în ziar. Cele trei femei se întoarce seră uimite. Am citit revistele de modă, se disculpă el. Se pare că un nou tip de corset, unic, e ceva irezistibil.

Pe figurile lor apărură o schimbare dintre cele mai subtile. Dacă nu și-ar fi petrecut atât de mult timp cu el și n-ar fi fost atât de atent la expresiile feței lui Noirot, n-ar fi observat nici cea mai mică mișcare a ochilor, un indiciu al calculelor rapide ce se desfășurau cu frenezia în mințile lor uneltitoare.

- Are dreptate, zise Noirot. O să inventez un corset. Sophy, pentru publicitate, trebuie să inventezi un nume pentru el. Ceva exotic. Adu-ți aminte de corsetul „Circazian“ al doamnei Bell. Dar nu, trebuie să fie italian. Vor dori corsete în stil italian.

- Ar trebui să schimbați data deschiderii, spusese Clevedon. Nu vă puteți permite să pierdeți nici o zi. Faceți-o mâine. Nu o să aveți timp să-l zugrăviți exact așa cum vă doriți, dar a fost renovat destul de recent pentru fugarii noștri. Dacă totul va fi curățat și lustruit și dacă mai sunt făcute unele mici reparații, totul va arăta ca nou-nouț.

Surorile mai tinere izbucniră în același timp:

- Nu avem cum să facem asta! Cum naiba am putea avea totul gata în mai puțin de douăzeci și patru de ore?

Noirot își ridică mâna, reducându-le la tăcere.

- Va trebui să vă împrumutăm majoritatea servitorilor, i se adresă ea lui Clevedon. Și trăsurile. Avem nevoie de materiale, da, pe lângă ce am cumpărat pentru urgență.

- Înțeleg.

- Nu o putem face fără ajutorul dumneavoastră.

- Chiar voiam să vă ajut. Este un sacrificiu minor ca să vă mutați cât mai repede din Casa Clevedon.

Acest lucru avea să o liniștească pe doamna Warford. Și pe celelalte pisici clevetitoare. Lui nu-i păsa de scandal, însă știa că îngreuna foarte mult situația Clarei. Nu putea să facă tot ce îi trecea prin cap și să-i provoace, astfel, neplăceri.

Oricum, îi lipsea tăria morală de a rezista tentației. Cu cât Noirot ar fi stat mai mult sub acoperișul lui, cu atât mai mare era probabilitatea să se poarte în stilul lui obișnuit.

- Un sacrificiu minor, zise domnișoara Sophia râzând. O, ce bine e să fii duce!

- Este bine să cunoști un duce, spuse domnișoara Léonie. Acest loc îi poate permite lui Marcelline să aibă viziuni geniale, dar va fi de două ori mai scump să-l renovăm, ca să nu mai punem la socoteală materialele.

Noirot începuse deja să dea ocol în zona despre care el bănuia că avea să fie destinată expunerii.

- Sertarele și tejghelele sunt în regulă, constată ea, dar totul trebuie foarte bine curățat și lustruit. Restul trebuie cumpărat. Trebuie să lucrăm de la tavan în jos, candelabrele, sfeșnicele de pe pereți, oglinzile...

Clevedon își scoase carnețelul de buzunar și începu să ia notițe.

*

Își împărțiră munca fără probleme. Marcelline și surorile ei se ocupau de mult timp de asta și știau cine se pricepea cel mai bine la o anumită treabă.

Sophia se întosese la Casa Clevedon ca să compună proză nemuritoare și să supravegheze cusătoresele. Léonie rămăsese la magazin ca să primească marfa și să-i ajute pe servitorii și îngrijitorii pe care Halliday începuse deja să-i organizeze și care aveau să sosească în curând.

Clevedon urma să o ducă pe Marcelline la cumpărături.

Nu avea încotro. Ea avea nevoie de el. Trebuia pur și simplu să-și suprime dorința, poftele și celelalte sentimente nelalocul lor și să fie stoică. Avea destulă experiență la acest capitol.

- Dacă vrem să terminăm totul până la sfârșitul zilei, trebuie să veniți cu mine, îi spuse ea după ce examinase locul. Nu am timp să stau după un vânzător care tergiversează lucrurile sau care încearcă să-mi vândă ceva ce eu nu vreau. Nu am timp nici să mă tocmesc la preț. Am nevoie de o servire promptă, preferabil de una slugarnică. Să intru în magazine cu ducele de Clevedon e un mod sigur de a obține toate acestea.

- Oricum veneam cu dumneavoastră, răspuse el. Nu ați observat cu câtă atenție am luat notițe?

Observase, și chiar se mirase de acest lucru. Se abținu să comenteze până ce intrară în trăsură. Iar acolo nu despre carnețel îl întrebă.

- Am crezut că urăști mai presus de orice să mergi la cumpărături cu femeile, spuse ea amintindu-și ce îi spusese el Clarei.

- Asta a fost înainte. Acum ai făcut ca asta să fie un lucru interesant, să te ia naiba!

- Interesant?

- Toată agitația... Toată drama... Toate ambițiile pure, alături de credința deplină în viziunea ta. Toate aceste... țeluri. Mă distrează să observ, cât îți sunt pe urme, cât un scop mărunț pe care l-ai lăsat să-ți scape.

- Ce prostie! Am găsit un mod de a-mi câștiga existența fără să fiu la nesfârșit o vită de povară pentru altcineva, ba am și posibilitatea să evoluez. Dacă nu aș fi fost nevoită să muncesc, nu aș fi făcut-o. Aș fi fost fericită să nu am un țel, ci doar să mă bucur de viață și uneori să împrăști puțină generozitate muritorilor de rând.

- Acum tu ești cea care vorbește prostii. Trăiești pentru ceea ce faci. Trăiești și respiri pentru munca ta. Nu este o slujbă. E o vocație.

- Aștept cu nerăbdare ziua în care îmi voi permite să fiu leneșă. Acesta este țelul meu suprem.

- Ziua aceea nu va veni niciodată. Indiferent de rezultatele pe care le vei obține, nu te vei putea opri din ceea ce faci. Tu nu poți observa asta. Eu pot. Am văzut felul în care ai aruncat rochia Clarei. Nu a fost numai dispreț. În opinia ta, a fost un gest criminal. Ai smuls acele haine din mâinile ei ca și cum i-ar fi făcut rău fizic. Ai făcut rochia aceea în câteva ore deoarece pentru tine era o problemă de viață și de moarte. Te-ar fi omorât să știi că se va duce la Almack purtând una dintre vechile ei rochii.

Marcelline privi pe fereastra trăsurii.

- Dramă, zise ea. Viață și moarte. Omor. Era deranjată. Nu se gândise vreodată la ea în acest fel. Era încăpățânată, ambițioasă, practică, cu un simț mercantil accentuat. Tot ce făcea era ca să câștige, din ambiție. Totuși, acum că el îi spusese aceste lucruri, își dădu seama că avea dreptate. Și se mira de faptul că el observase așa ceva. Ar fi zis că avea ochi numai pentru slăbiciunile ei sau pentru momentele în care lăsa garda jos, când putea profita ca să o pună pe spate sau să o lipească de un zid... sau pe o masă de lucru. Ai dreptate, oftă ea în cele din urmă. Nu m-ar fi omorât... dar mi-ar fi făcut rău.

El râse.

Trăsura se opri. Coborâră, conversația se opri și începu sesiunea de cumpărături.

*

Era una dintre cele mai agitate zile pe care Clevedon le trăise în viața lui, cu excepția celei în care părăsise în goană Franța, pe urmele lui Marcelline.

Intrau și ieșeau grăbiți dintr-un magazin în altul - de țesături, de mobilă sau specializate în iluminat ori oglinzi.

Avură parte de serviciile prompte pe care ea și le dorea, ba chiar mai mult. Înșiși proprietarii ieșeau să-l întâmpine pe Înălțimea Sa, ducele de Clevedon. Erau

cu toții dispuși să mute munții din loc ca să-i aducă exact lucrurile de care avea nevoie și să le livreze chiar în aceea zi. Dacă ezitau, nu trebuia decât să-i spună lui Noirot:

- Mai bine mergem la următorul magazin... al lui Colter, parcă, nu?

Imediat ce era menționat numele unui concurent, ceea ce fusese imposibil în urmă cu un moment devenea „cel mai ușor lucru din lume, Înălțimea Voastră”.

Odată ce începură cumpărăturile, nu mai discutau nimic personal. Noirot nu avea timp să se gândească la ce să cumpere sau să aștepte să i se arate ultimele lucruri apărute în domeniul respectiv. Când intra într-un magazin trebuia să știe exact ce voia să ia. Prin urmare, în scurtele momente în care se deplasau în intimitatea trăsurii, discuțiile erau pur practice, despre mobilier și despre ce mărimi se potriveau cel mai bine sau ce culori mergeau la fiecare în parte.

El ar fi trebuit să se plictisească de moarte. Ar fi trebuit să ardă de nerăbdare să plece la club, la un joc de cărți, la o sticlă sau două cu Longmore. Însă ducele de Clevedon era departe de a fi plictisit și nici nu observă când trecuse timpul. La un moment dat se opriră să mănânce dintr-un coș pe care îl pregătise bucătarul lui. Nu putea spune dacă acest lucru se petrecuse cu o oră în urmă sau cu cinci.

Ieșiră dintr-un depozit, iar când ajunseră pe trotuar ea spuse:

- O, Doamne, e gata! Cred. Sper. Asta-i tot, nu-i așa!

El scoase carnețelul de buzunar și abia când fu nevoit să se încrunte ca să distingă literele își dădu seama că se lăsase seara. Se alăturase agitației de pe stradă fără să observe că se întunecase. Fusese prea concentrat la planuri și calcule. În timp ce se ocupa de alegerea articolelor pentru magazinul ei, nu stătuse o clipă.

Privi în jur și văzu că felinarele de pe străzi erau deja aprinse. Magazinele aveau să se închidă în curând, dar străzile erau pline. Trotuarele forfoteau de oameni care se deplasau de colo-colo, unii se opreau să se uite

În vitrine, alții intrau, fără îndoială spre disperarea proprietarilor care tânjeau după cină și după liniștea căminului. În curând funcționarii aveau să se reverse din clădiri, unii grăbindu-se spre casă, alții spre restaurante sau baruri.

Se întrebă unde se grăbise așa ultima oară. Când fusese oare nerăbdător să se retragă în propriul cămin?

- Dacă am uitat ceva e un lucru minor, zise ea.

Ducele îi spusese vizitiului să-i ducă înapoi la magazinul de pe St. James's Street.

*

După ceea ce păruse o eternitate de când se deplasau cu trăsura în ritm de melc, Marcelline se dădu jos și se uită gânditoare la magazinul gol.

- Nu-mi vine să cred că au plecat toți, spuse ea. Își dădu seama că vocea îi tremura. Nu-și putea aduce aminte când se simțise ultima oară atât de dezamăgită. Am crezut... am crezut că...

- Am fost mult mai eficienți decât ne-am închipuit, zise el. Pun pariu pe orice că s-au dus acasă... la Casa Clevedon, vreau să spun... pentru o binemeritată cină și odihnă. Așa cum ar trebui să facem și noi, imediat ce aruncăm o privire pe aici. Scoase o cheie și i-o arătă. Eu sunt proprietarul.

Înăuntru pătrundea suficient de multă lumină din stradă ca să le permită să-și croiască drum prin magazin fără să se împiedice de mobilă. După un moment, Clevedon luă o lampă cu gaz, pe care o aprinse, apoi apucă alta.

Marcelline stătea în mijlocul magazinului, cu mâinile încheștate pe pântec, pe fluturașii care fremătau acolo din cauza nerăbdării combinate cu neliniște. Se întoarse încet și se uită în jur, la accesoriile din lemn strălucitor, la candelabrele elegante, la perdelele cochete, la mobila aranjată ca și cum s-ar fi aflat într-o sufragerie.

- Ei, trece testul? întrebă Clevedon. E satisfăcător?

- E mai mult decât atât. Gustul meu este impecabil, știu...

- Pe bune, Noirot, trebuie să te străduiești să renunți la această modestie excesivă.

- ... dar să-l văd pus în aplicare... Făcu o pauză. Ei, o să fie nevoie să rearanjez mobila mâine-dimineață, adăugă ea. Léonie este foarte pricepută la cifre și proastă juridice, iar simțul ei pentru detalii este mai bun decât al majorității, însă este prea convențională când vine vorba de decorațiuni interioare. Magazinul de prezentare e foarte important, pentru că asta este ceea ce văd cliențele noastre. Prima impresie trebuie să fie de eleganță, de confort și de acel lucru ce mă distanțează de restul.

- Detaliile, spuse el.

- Nimic prea evident.

- Francezii i-ar spune „je ne sais quoi“. Și așa i-aș spune și eu, pentru că, deși știu că e acolo, nu pot sub nici o formă să precizez ce e cu adevărat.

Ea îl privi, dar numai un moment.

- Ai bătut cale lungă de la Paris. Atunci spuneai că nu observi astfel de lucruri.

- Am încercat să nu observ. Dar oriunde mă uit, iată-te. Ești acolo. O să mă bucur să scap de tine. Când un bărbat se adâncește în reviste de modă... Ba nu, e mai rău de atât. Când un bărbat se trezește că le aprofundează, căutând informații ezoterice care nu-i sunt de nici un folos... O, de vină este influența ta ademenitoare. Aș fi bucuros să-ți văd ceafa și să mă întorc la viața mea.

- Te enervează postura de inger păzitor.

- Nu fi absurdă. Nu sunt nici pe departe așa ceva. Hai să vedem restul.

Străbătura repede restul magazinului, birourile, spațiul de lucru și depozitul.

Era bucuros să scape de ea, se gândi Marcelline. O vreme, amănuntele organizării unui magazin ar fi putut reprezenta o schimbare interesantă față de ritmul lui obișnuit. Dar nu era comerciant. Baniile însemnau ceva complet diferit pentru el, adică orice. Și probabil era

scăzut să se afle în vizorul bărfelor obositoare și să aibă casa întoarsă cu susul în jos.

Dar el nici nu bănuia cât de mic era acest inconvenient în comparație cu ceea ce obișnuiau să facă neamurile ei. Strămoșii săi destrămaseră familia întregi, momiseră moștenitori prețioși ai nobililor, îi scoseră afară din casele lor luxoase și îi conduseseră spre o viață de vagabondaj, de abandonare și, în cel mai rău caz, în ruină.

Văzuse toate locurile care conținu din noul sediu, se gândi ea în timp ce el o conducea nu înapoi către intrare, pe unde veniseră, ci spre scară.

Apoi își dădu seama ce nu vizitase. Primul etaj avea să conțină spațiile de lucru - un studio bine luminat, o sală de recepție atrăgătoare pentru consultațiile particulare cu cliențele și birouri private pentru Sophia și Léonie. Al doilea și al treilea etaj fuseseră alocate apartamentelor. Iar acest lucru nu-i trecuse prin cap nici măcar o dată cât timp făcuse cumpărături.

- O, Doamne, sper că ai o saltea sau două de care te poți lipsi din Casa Clevedon, zise ea. O masă și niște scaune ar fi, de asemenea, folositoare, dacă nu esențiale. Am dat chix la acest capitol. Nu-mi vine să cred că am uitat să cumpărăm ceva și pentru noi.

- Hai să mergem sus și să vedem de ce este nevoie. Poate că fugarii au lăsat ceva în urmă. Ducele o luă înainte, ducând lampa. Nu poposi la primul etaj, ci continuă către al doilea. În capul scării se opri. Așteaptă aici, zise el. Traversă spre o ușă și o deschise. Un moment mai târziu, lumina slabă a lumânării fu estompată de o lampă cu gaz. Ia te uită! Vino să vezi ceva.

Marcelline privi înăuntru din prag, după care pași în interior.

O canapea, scaune și mese. Perdele. Un covor. Nici unul dintre acestea nu s-ar fi potrivit în Casa Clevedon.

Mobilierul nu era grandios, dar îi reamintea de apartamentul verișoarei sale din Paris. Eleganță simplistă.

Confort. Căldură. Nu un spațiu public precum magazinul de jos, ci o locuință.

- O, Doamne... murmură ea.

Era tot ceea ce putea spune. Simți o greutate care îi apăsa pe inimă, care o îneca.

Din acest salon drăguț o conduse într-unul pentru luat masa. Apoi în altul pentru copil, decorat cu atât de multă afecțiune și înțelegere pentru Lucie, încât simți că o doare inima. Fetița avea propria ei măsuță, scăunelele și un serviciu de ceai. Mai erau rafturi pentru cărți și un cușor pictat în care își putea ține jucăriile și comorile.

Ducele o conduse pe Marcelline în altă încăpere, una mai mare.

- M-am gândit că o s-o preferi pe aceasta ca dormitor. Dacă nu îți place, vă puteți reorganiza. Dar tu ești artistă, și am bănuț că nu ți-ar trebui o priveliște a străzii aglomerate, ci a grădinii - așa cum e - și poate să arunci un ochi în Green Park, deși pentru asta cred că ar trebui să te urci pe un scaun.

Era o Noirot, iar stăpânirea de sine nu era cea mai puternică trăsătură de familie. Însă ea, ca și ceilalți, menține un control formidabil asupra a ceea ce lăsa să se vadă la exterior. Totuși, în acel moment, se frânse.

- O, Clevedon, ce-ai făcut?

Greutatea care îi apăsa inima o forță să scoată un suspin. Și apoi, după mulți ani, plânse.

capitolul 13

„Doamna Hughes dorește să își informeze prietenii și publicul larg că intenționează să deschidă magazinul de prezentare marți, în data de 4, cu o colecție nouă și elegantă de pălării și rochii în cel mai nou stil. Doamna Hughes profită de acest prilej ca să mulțumească pentru imensa susținere pe care a primit-o până acum de la numeroșii săi prieteni. Se caută o calfă și o ucenică.“

Anunțurile din luna ianuarie, *Ackermann's Repository*, vol. XI, 1814)

Lacrimile nu-i curseseră niciodată cu ușurință. Când aflase că holera îi răpusesese părinții, îi păruse rău pentru oportunitățile ratate și pentru tot ceea ce sperase de la ei – în ciuda tuturor șanselor irosite și a realității – și nu primise niciodată. Când boala o omorâse pe verișoara Emma – cea care avea din când în când grijă de cele trei surori când mama și tata le abandonau – Marcelline fusese profund întristată. Îl jelise și pe Charlie, căruia îi dăruise întreaga sa inimă de fată.

Totuși, nu mai plânse niciodată astfel. Nu avusese suficient timp să se lase pradă durerii. Fiecare pierdere însemna că trebuia să acționeze imediat ca să-și salveze familia. Nu plânse când Lucie fusese foarte bolnavă; atunci nu avusese vreme pentru lacrimi, ci doar pentru și mai multă treabă, ca să o țină în viață. Când bănuise că focul îi răpusesese fetița, șocul virulent și durerea nu-i mai lăsaseră nici o persoană pentru care să verse lacrimi.

Dar acum... Asta era ultima picătură, chiar ultima picătură. Așa că totul în ea se frânse și izbucni în plâns.

Dar nu, plâns era un cuvânt prea mic pentru imensele suspine ce puseseră stăpânire pe ea, ca niște gheare care încercau să o sfâșie. Încercase să se scape de ele, însă erau prea puternice. Nu putea decât să stea, cu fața în palme, și să plângă neputincioasă.

– O, haide, zise Clevedon, este chiar atât de urât? Mă flatam că am totuși puțin gust... cât de puțin. S-ar fi putut spune că unele dintre voi mi-ați fi putut transmite... La naiba, Noirot!

Ar fi râs dacă ar fi putut, dar un dig cedase în interiorul ei. Tot ce putea face era să stea cu fața în palme și să plângă pentru... nu știa exact pentru ce exact. La naiba! mormăi el. Dacă știam că o să faci atâta caz, te-aș fi dus direct acasă... vreau să zic la Casa Clevedon. Acasă. Casa lui. El îi oferise o casă când o pierduse pe a ei. Apoi, în acea zi, în timp ce ea nu se gândea decât la afaceri, el îi făcuse o casă. O cotropi un alt val de durere și se cutremură. Trebuia să fie o surpriză plăcută, urmă el. Trebuia să spui: „Ce frumos că te-ai gândit la așa ceva,

Clevedon". Apoi trebuia să accepți asta ca pe o datorie. În felul în care accepți tu totul, pe datorie. Zău, sper ca doamnele care îți sunt cliente să nu te vadă niciodată așa. O să-și piardă tot respectul față de tine. Și știi că e esențial să le domini. Trebuie să le conduci cu o mână de fier, altfel o să te calce în picioare... Se dădu bătut. La dracu', Noirot, ce s-a întâmplat?

„Tu. Tu ești ce s-a întâmplat. Numai tu.“

Dar furtuna se risipea. Marcelline își luă mâinile din dreptul feței. Spre uimirea ei, degetele îi tremurau. Gâtul batista și se șterse. Abia atunci îl văzu cum stătea, țepăn, cu mâinile făcute pumn.

El voia să facă ceva firesc, se gândi. Să vină la ea, să își pună mâinile în jurul ei și să o aline. Dar se abținea. Cum reușea oare? Își amintea de Lady Clara și se gândea pentru prima oară la ea și la ce îi datora?

Lui Marcelline îi veni să râdă. Ironia sorții era prea cruntă. Acum, când el îi demolase în sfârșit zidul de apărare, găsisese puterea morală de a se menține la distanță de ea.

- N-nu în... înțelegi, îngăimă ea.

- Ai mare dreptate.

- Nimeni, continuă ea, iar vocea îi tremură din nou. Ni-nimeni... Un alt suspin îi tortură pieptul. Își mușcă buza și arătă cu batista în jur. În toată viața mea. Nimeni. O c-casă. Ai făcut o c-casă. Era adevărat. Ni-nimeni, în toată viața ei, nu-i făcuse vreodată o casă. Prinții ei nu stătuseră niciodată prea mult timp într-un loc. Locuise în gazdă, în ascunzători și pe drumuri, ca nomazii. Nu avusese niciodată o casă până când verișoara Emma nu le luase la ea și, chiar și atunci, tot ce aveau era un loc în care să mănânce, să doarmă și să muncească. Nimic nu le aparținuse lui Marcelline sau surorilor sale. Nimic nu era aranjat pentru ele. Cămăruțele de la etajele superioare ale clădirii de pe Fleet Street fuseseră cu adevărat prima lor casă. Acum era aceasta. Iar el se ocupase de tot. Într-o singură zi, pe tăcute, în timp ce ea era ocupată cu altceva. Plănuiuse această surpriză pentru ea. Of, Clevedon, ce-o să mă fac? întrebă ea.

- O să stai în ea? Se uită la el, în acei ochi verzi obsedanți unde îl zărise pe Necuratul dansând, unde văzuse căldura dorinței, râsul și furia. O, și afecțiunea față de Lucie. Cineva trebuia să se gândească și la asta, se justifică ducele. Ai avut atât de multe de făcut. Magazinul era... este cel mai important lucru, desigur. Fără el nu ai avea nimic. Dar m-ai luat cu tine doar ca însoțitor, grație titlului meu, și m-am plictisit. Clevedon înțelesese ce însemna afacerea pentru ea. În numai câteva săptămâni se transformase dintr-un om complet ignorant - ba nu, mai degrabă disprețuitor - într-unul deosebit de atent și vizat. Marcelline citise în romane despre oameni care nu puteau vorbi din cauza inimilor care le erau prea pline și se gândise mereu că acest lucru nu se aplica inimii ei reci. Dar acum nu putea vorbi, pentru că era prea mult. Toate elementele se îmbinau perfect, un puzzle pe care nu își dăduse seama că voia să-l rezolve. Acum, piesele își ocupau locurile, iar ea deveni conștientă de asta. Mi s-a părut o prostie să te distrag de la problemele tale, continuă el. Doar încercăi să faci imposibilul. Dar e atât de tipic pentru tine să faci lucruri imposibile! Rochia Clarei. Urmărirea mea la Paris. Cine naiba s-ar fi gândit să facă așa ceva? Cine și-ar fi putut imagina că va avea succes? Dacă m-ai fi întrebat pe mine ți-aș fi spus că e dus cu pluta...

- Și ai fi avut dreptate. A fost un plan nebunesc.

- Însă a funcționat.

- Da, așa e. Cu excepția unei mici greșeli de calcul. Simți că ochii i se umpleau cu lacrimi. Clipi și se forță să zâmbească. Sunt fericită, spuse ea. Nu aș putea fi mai fericită. Tot ce mi-am dorit, făcu un gest cu mâna. Și mai mult decât atât. Un magazin pe St. James's Street. O perspectivă pentru imaginația și ambiția mea.

El se uită în jur.

- Nu sunt sigur dacă e suficient de mare. Nici Catedrala St. Paul nu cred că e suficient de mare pentru ambiția ta. Are limite? Limite normale, omenești, vreau să spun...

O cunoștea atât de bine. Marcelline râse. O durea în rădă, dar o făcu.

Clevedon se întoarse brusc spre ea.

- Noirot?

- Mă gândeam... Totul s-a rezolvat așa cum sperasem. Nu, mai bine decât am crezut. Și totuși... O, ce glumă!

Dădu din cap, se duse spre un scaun, se așeză, își încrucișă brațele și se uită la podea, la covorul pe care el îl alesese. Maci stacojii intercalați printre tentacule negre și frunze, pe un fundal auriu... cu o nuanță subtilă de roz. Culorile rochiei pe care ea o purtase la balul contesei de Chirac.

Apoi își dădu seama: casa aceasta pe care o crease pentru ele era darul lui de rămas-bun.

Cât de ironic. Cât de potrivit.

Îl vânase, îl prinsese și obținuse ceea ce își dorise. Dar stricase totul până la urmă. Ce glumă. Se îndrăgostise. Iar el își lua acum adio în stilul bărbaților de teapa lui, printr-un dar extravagant.

- Noirot, te simți bine? A fost o zi lungă și suntem amândoi extenuați. Nu a fost un efort mic, chiar și pentru tine, după ce ai încercat să faci imposibilul... toată această goană dintr-un loc în altul, cumpărăturile frenetice... Iar eu... la cumpărături cu o femeie... e posibil ca simțurile mele să nu-și revină niciodată din acest șoc.

Ea îl privi.

Nu aveau nici un viitor împreună.

Ținând cont de cine și ce era el, ea nu putea fi nimic altceva decât o amantă. Și nu putea concepe acest lucru. Nu din cauza standardelor sale morale. Abia înțelegea ce erau acelea. Ci din motive legate de muncă, din cauza afacerii care-i susținea familia, din cauza afacerii pe care o iubea, marea pasiune a vieții ei.

Își putea păstra sentimentele doar pentru ea. Putea suferi în tăcere. Putea să spună mulțumesc și la revedere și chiar nu ar mai fi fost nimic altceva de spus.

Problema era că, ținând cont de cine și ce era, sacrificiul nobil era exclus. Iar problema adevărată era că îl iubea.

Așa că încropi repede un plan. Văzu repede soluția în minte, în felul în care își concepea toate planurile. Își dădu seama ce trebuia să facă, singurul lucru pe care îl putea face.

Se ridică, se duse la pat și arătă spre el.

- Vreau să stai aici, zise ea.

- Nu fi proastă. Ea își dezlegă boneta. Noirot, nu înțelegi de ce m-am grăbit atât ca să te dau afară din casa mea? Nu-mi pasă de bârfe, dacă acestea mă privesc doar pe mine. Dar știi că vorbele astea pot răni pe altcineva.

- Ești bărbat. Bărbații sunt ușor de iertat.

- Mi-am promis că nu o să fac nimic pentru care să trebuiască să fiu iertat.

- N-o să fii primul bărbat care își încalcă promisiunea.

Se uită la el, ținând încă boneta de funde, și îi fixă privirea. Nu ascundea nimic. Toată inima era în ochii ei și nu-i păsa dacă el vedea în interior.

Se îndrăgostise și iubea pentru prima oară, deschis, fără să se prefacă, fără să mintă. Era ultimul dar pe care îl făcea lui și sieși.

Clevedon se apropie încet de pat și se așeză, cu fața tristă.

Ea lăsă panglicile bonetei să-i alunece printre degete. Aceasta căzu ușor pe covorul care fusese ales pentru dormitorul ei.

El o privi căzând.

- Să te ia naiba!

- E în regulă. Este un gest de adio.

- Noir...

Ea își puse degetul arătător pe buzele lui.

- Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut. Îți mulțumesc din adâncurile inimii mele reci, nemiloase. Sunt unele lucruri pe care le pot plăti, dar mai multe sunt cele pe care nu le voi putea plăti niciodată. Vreau ca recunoștința mea, în toată plinătatea și profunzimea ei, să fie clară, perfect clară... pentru că după noaptea aceasta nu trebuie să mai vii niciodată aici. Nu trebuie să mai intri în magazinul meu. Când soția ta sau amanta vor veni la Casa Noirot, tu o să stai la distanță. N-o să-mi vorbești

pe stradă sau oriunde în altă parte. După noaptea aceasta o să devii bărbatul care am vrut întotdeauna să fii, cel pe care eu să-l jefuiesc... și nimic altceva decât un simplu bărbat. Înțelegi? Privirea lui se întunecă, iar ea îi observă în ochi un val de căldură, de furie și de dezamăgire și cine știe mai ce. El dădu să se ridice. Doar în noaptea aceasta. Te iubesc, încheie ea.

Ceva licări în ochii lui, obrajii i se îmbujorară, iar o scurtă grimasă străbătu fața perfectă. Se întâmplă foarte repede, veni și dispăru într-o clipă. Fu urmată de trimitete, care trecu la fel de rapid. Atunci ea își dădu seama că luase o decizie bună.

Începu să se dezbrace. Era aceeași rochie pe care o purtase în noaptea incendiului. Deși slujnicele lui o curățaseră și o călcaseră, nu se mai ridica la standardele ei. Totuși, ea și surorile sale fuseseră de acord că era mai important să onoreze cele mai presante comenzi decât să își refacă propriile garderobe.

Rochia se deschidea în spate, dar acest lucru nu o împiedică să se descurce. Se îmbrăca și se dezbrăca singură de când era mică. Își deschise nasturii de la mâneci. Apoi desprinse copcile din spatele corsajului, de sus în jos. Odată ce legăturile cedară, mica deschizătură de sub talie, invizibilă când partea de sus era încheiată, se desfăcu, la fel și corsajul. Dedesubt purta o cămașă din muselină, brodată, prinsă în talie. O dezlegă, o scoase și o lăsă să cadă pe podea, la fel cum făcuse cu boneta.

Respirația lui se întetise.

După ce eliberă partea de sus a rochiei, își scoase brațele din mâneci. Trase rochia peste cap și o lăsă și pe ea jos.

Desprinse pernuțele pentru umeri și le alătură mormanului de haine de la picioare, care începea să crească.

Stătea în fața lui în cămașă, jupon, corset, ciorapi și pantofi.

Îl lăsă câteva clipe să o savureze. Nu putea fi sigură de ce simțea el, dincolo de ceea ce simțeau bărbații întotdeauna în astfel de situații, dar poate că ducele

încerca, la fel ca și ea, să își imprime acest moment în memorie.

Apoi îngenunche.

- Marcelline, zise el.

Era prima oară când îi spunea pe numele mic, iar cuvântul i se păru o îmbrățișare. O, avea să-și aducă aminte mereu de vocea lui ca o îmbrățișare.

- Te-ai ocupat de casa mea, spuse ea. Lasă-mă pe mine să mă ocup de ultima seară împreună. Las-o în seama mea. Nu fac eu totul așa cum trebuie?

Îi trase o cizmă, apoi și pe cealaltă. Le așeză cu grijă lângă teancul de haine.

Se ridică. Se apropie de el și se uită în jos la părul lui negru, ce strălucea ca mătasea în lumina lămpii. Privirea lui era misterioasă, buzele ușor despărțite, iar respirația i se accelerase.

Marcelline se aplecă și îi descheie haina. I-o dădu jos la fel de lin cum ar fi făcut-o valetul. O împături și o așeză pe un scaun. Îi scoase vesta în același mod, oprindu-se însă o clipă ca să atingă țesătura brodată din mătase. Îi desfăcu eșarfa.

Capul lui era la același nivel cu sânii ei. Îi putea simți respirația pe piele, deasupra dantelei cămășii. Îl auzi cum inhala.

- Parfumul tău, murmură el. O, Doamne, parfumul tău...

Mâna îi tremură pe țesătura diafană. Își aminti de prima noapte, când îi scosese acul cu diamant și îl puse în loc pe cel cu perlă. Îndreptă puțin eșarfa înainte să o scoată. O lăsă să alunece și o aruncă peste haină.

Desfăcu nasturele cămășii, iar aceasta se deschise.

Își puse palma pe gâtul lui și o lăsă să coboare pe pielea goală, pe conturul tare al pieptului. În timp ce mâna i se odihnea pe piept, se aplecă și își lipi obrazul de al lui. Rămase așa un moment, își lăsă fața să o simtă pe a lui și adulmecă parfumul lui, parfumul unui bărbat, al acestui bărbat, cald și la fel de îmbătător precum coniacul cald.

Apoi se dădu înapoi, își desfăcu pantofii și îi scoase.

Întinse mâinile spre spate și dezlegă fundele corsetului. Le trase prin inele până când acesta fu îndeajuns de lejer ca să-l lase să alunece peste șolduri. Eliberată din corset, cămașa îi căzu de pe umeri și scoase la iveală un sân.

Îl auzi când trase aer în piept.

Adună corsetul și îl aruncă într-o parte. Își desfăcu juponul și îl lăsă să cadă la picioare. Se întinse sub cămașă, își desfăcu lenjeria și o lăsă și pe ea să alunece. Pași apoi din mijlocul lor.

Stătea în fața lui în cămașă și în ciorapi. Îl lăsă să o privească și se bucură la rândul ei de focul din ochii lui, de plăcerea și de încântarea pe care le simțea la vederea ei.

- Mă omori, zise el răgușit. Mă omori.

- O să mori frumos.

Își puse piciorul pe marginea patului, lângă coapsa lui. Ridică marginea cămășii, dezgolindu-și genunchiul. El scoase un sunet înecat. Își desfăcu jartiera și o aruncă pe covor. Apoi derulă ciorapul în jos, încet, deasupra genunchiului, a gambei, a gleznei și îl scoase. Auzi respirația lui întretăiată. Aruncă ciorapul, dar își lăsă piciorul să zăbovească o vreme pe pat. Îi dădu răgaz să o privească și îl privi și ea în timp ce își întipărea în memorie expresia feței lui splendide.

Își lăsă piciorul jos și își scoase celălalt ciorap în același mod.

Între timp, cămașa alunecase aproape până la talie. Se ținea numai în mânecile prinse de coatele îndoite. Își îndreptă mâinile și se scutură puțin. Cămașa alunecă și formă un mic morman de muselină pe podea.

Rămase complet goală.

Respirația lui era aspră, iar fața crispată.

- Vino aici, șmechero!

Când se apropie de el, gemu și se întinse spre ea.

O atinse cu gura pe săni. Când îi luă un sfârc între buze, ea țipă ușor și își îndesă degetele în părul lui, înșfăcându-i capul și ținându-l lângă ea. Se aplecă și-l sărută pe creștet. Simți o durere provocată de dorința

cărnii și a inimii pentru iubire. Se lăsă pradă suferinței și satisfacției în timp ce el îi sugera sfârcurile. Când începu să o tragă mai aproape se dădu un pas în spate.

- Nu am terminat, spuse ea.

- Sper că nu.

Îi îndepărtă palmele, îi descheie pantalonii și îi trase afară cămașa.

- Ridică mâinile, îi ordonă ea.

Ducele închise ochii și se supuse.

Îi scoase cămașa. Apucă marginea pantalonilor și trase, iar el se lăsă pe spate și își ridică coapsele astfel încât ea să poată scoate pantalonii. Odată cu ei, dar ceva mai ușor, fu îndepărtată și lenjeria.

Eliberat, membrul lui ieși din cuibul întunecat, iar ea nu se putu abține să nu-l cuprindă cu mâna. Atât de cald, atât de gros, de lung și de bine proporționat, la fel ca restul corpului.

- O, Doamne, Marcelline...

Ea zâmbi, sărută vârful catifelat, iar el înjură printre dinți.

Ar fi făcut mai mult. Ar fi putut face mai mult. Și-ar fi dorit asta, dar voia să procedeze în așa fel încât plăcerea să se prelungească.

Îi dădu drumul, își strecură mâinile de-a lungul picioarelor lui și îi scoase ciorapii.

Era ceva mai nesigură decât înainte, iar mișcările nu mai erau la fel de relaxate. Mâinile și gura lui o puseseră pe jar.

O săltă cu multă ușurință, așa cum făcuse în Paris și în magazinul ei.

Ea, care deținea mereu controlul, care știa tot ce se putea ști despre bărbați și care simțea că se născuse știind toate acestea, se aprinse ca un șervețel atins de o flacăra.

Se urcă pe pat și îl încălecă. Îl privi, iar el se întinse spre ea. Îi puse palmele pe obraji. Rămase așa o vreme. O ținea și o privea. Ea crezu că îi va spune ceva, dar nu o făcu. Apoi îi trase gura pe a lui și o sărută.

Tandru, atât de tandru.

Dar era flămând și se adânci într-o clipă.

Și ea era flămândă. Îl sărută la rândul ei cu toată dorința, cu toate visele pe care le ținuse în frâu atâtea săptămâni, cu toate fanteziile care îi chinaseră nopțile și cu toată pasiunea pe care o direcționase mereu către muncă, marea ei dragoste.

Acest bărbat îi întrecuse toate estimările și o făcuse să îl iubească.

O sărută adânc. Limba lui vâna fiecare secret al gurii ei, pe care îl mângâia și îl aprofunda la fiecare îmbrățișare.

Gustul și mirosul lui erau peste tot, o mare caldă în care ea plutea, se scufunda, se îneca.

Își plimbă mâinile pe pielea lui, pe umerii mari și apoi pe spate. Se scaldă în atingeri și în puterea îmbrățișătoare a senzației pe care o simțea când mușchii lui se tensionau sub degetele ei.

Îi mângâie brațele, iar palmele i se curbau încercând să ghicească forma corpului și să o imprime în memorie, ca amintirea să fie chemată când îi va fi dor de el, iar el avea să nu mai fie acolo. Mâinile i se mișcau nelincetate, învățând pe de rost fiecare centimetru al pieptului lat și tare.

Era tare peste tot, de altfel. Nu avea corpul unui gentleman. Dar observase acest lucru de la început - trăsăturile fizice, mărimea și forța mascate cu greu de înfățișarea elegantă... un animal frumos care sălășluisese sub un înveliș civilizat.

Simți gura lui desprinzându-se și îi veni să plângă de dorul ei, dar apoi buzele lui urmăriră linia maxilarului și ajunseră mai jos. Îi sărută gâtul, umerii... Limba lui îi atinse clavicula, ea gemu, iar capul îi căzu pe spate.

O linse ca o felină enormă, ca pantera pe care și-o imaginase, limba lui îi mângâia pielea. Fiecare fibră a corpului ei părea întinsă la maximum. Trupul deveni o masă de senzații electrice, precum aerul dinaintea unei furtuni puternice. Unde fierbinți de plăcere goneau prin ea și se opreau în adâncitura buricului, de unde trimiteau din nou căldura în exterior. Tremura

și tânjea după eliberare. Membrul lui imens pulsa în dreptul ombilicului ei greu încercat, iar corpul ei fremăta de dorință.

Voia ca totul să dureze cât mai mult, dar controlul îi aluneca printre degete.

Se săltă, îl cuprinse și îl ghidă înăuntru. O făcu încet, dureros de încet, iar el eliberă un potop de triumf fierbinte. Ea se ridică și coborî, cuprinzându-l de data aceasta în totalitate.

- Pentru Dumnezeu, gemu el. Pentru Dumnezeu! Încet, din nou, în sus și în jos, torturându-se și provocându-și plăcere unul altuia. El își strecură degetele între buzele ei. Marcelline, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar ea continuă. Nu avea să se sature niciodată, însă cel puțin intenționa să obțină cât de mult putea. În timp ce se ridica, simți o bucurie sălbatică. Fu la fel de intensă ca o pală puternică de vânt și îi dădu peste cap stăpânirea de sine.

- *Mon Dieu!* țipă ea.

Auzi vocea lui încetă. Nici un cuvânt. Mormăieli, găfâieli și un sunet ca un râs înfundat.

Îi cuprinse șezutul, dar o lăsă pe ea să impună ritmul.

Vru să încetinească din nou totul, să dureze cât mai mult. Dar fu nevoită să renunțe. Sângele îi pompa în vene, iar o chemare primitivă, animalică, o acapară. Era și ea tot un animal, gonind cu putere către pradă, către acel ceva care trebuia găsit.

Nu se putu opri, nu putu încetini, nu se putu abține. Îl călări, corpul ei se ridica și cobora, coapsele lui erau lipite de genunchii ei, corpul lui se mișca căutându-l pe al ei. O ținea, degetele i se adânceau în coapsele ei în timp ce se înălța și se înfigea în el, iar el râdea, un râs răgușit. Râse și ea, lipsită de suflu.

Nu avea idee dacă râsul sau nebunia o împinseră către culmi. Tot ce conștientiză fu eliberarea intensă în timp ce corpul ei se strânse și tremură. Un val de fericire i se ridică în trup, mai sus, mai sus. Până ce nu mai avu unde și pluti în jos, ca o ambarcațiune fragilă pe o mare

cuprinsă de furtună, într-o obscuritate care dădea în
înece.

*

Marcelline rămase epuizată deasupra lui Clevedon
care, tulburat, o ținea în brațe.

„E în regulă. E un gest de adio.“

Știa că trebuia să fie sfârșitul. Forțase toleranța de
care era capabil până la limită și dincolo de ea. Împuș-
case indulgența și înțelegerea Clarei mult mai departe
decât ar fi trebuit. Fusese nesăbuit, egoist și nepolitic
cu cea care îl iubise și îl înțelesese întotdeauna.

Făcuse pe dracu-n patru să scape de Noirot și de fami-
lia ei pentru că era un lucru ce trebuia făcut. Chiar și el,
care ignora regulile, știa asta. Era încredințat că această
zi avea să fie ultima.

Faptul că îi oferise un magazin și o casă era o alinare
pentru conștiință și un sprijin pentru alungarea anxie-
tății.

Surorile aveau să fie în siguranță. Aveau să supravie-
țuiască. Aveau să răzbată. Fără el. Și știa că în timp aveau
s-o uite.

„Doar în noaptea aceasta. Te iubesc.“

Nu se putea gândi la așa ceva. Nu trebuia să se gân-
dească la așa ceva. Dragostea nu făcea parte din acest
joc. Nu era în cărți. Iar acest joc se terminase. Era tim-
pul, trecuse de mult timpul, depășiseră momentul.

Totuși, mâna lui o mângâia pe spate, iar el se gândea
că nimic pe lume nu era mai catifelat decât pielea ei.
Părul ei îi gădila bărbia și își înclină puțin capul ca să
simtă buclele moi pe față și să-i adulmece parfumul.

„Doar în noaptea aceasta. Te iubesc.“

O spusese, iar el o ascultase șocat. Minteia lui se oprise
atunci în loc și limba la fel. Rămăsese, ca un idiot,
trăsnit. Credea și totuși refuza să creadă, în același timp.
Simțise în acea clipă o tristețe cutremurătoare, înainte
de a apuca să o înăbușe. Își spuse că era un prost.
Apoi se contrazise. Era conștient de ce era bine și ce nu.

Nu trebuia să rămână, indiferent ce spunea ea. Știa ce avea să se petreacă și nu putea să permită să se întâmple din nou. Ar fi fost un gest egoist, nesăbuit, neplăcut și dezonorant.

Se contrazise, dar ea era acolo și o dorea. Și era slab. Poate nu la fel de slab și de desfrânat ca tatăl lui, dar îndeajuns.

Și astfel pierduse lupta, acea luptă plăpândă pe care o ducea cu onoarea, cu bunătatea, cu respectul și cu toate celelalte calități nobile, pe care Warford încercase să i le inoculeze de mic.

Putea pur și simplu să se scoale din pat... unde nu ar fi trebuit să se așeze deloc...

O, nu conta ce putea sau ce trebuia să facă. Trecuse printr-un test de caracter și îl picase. Rămăsese. Și voia să mai rămână încă.

- Trebuie să plecăm, spuse ea.

- Da, răspunse el. Da.

*

Era târziu. Trebuiau să plece. Nu era timp să facă dragoste din nou. Nu era vreme să zăbovească pur și simplu, să o atingă și să fie atins. Nu era timp să savureze satisfacția de după partida de amor.

De data aceasta el o ajută cu rochia, iar ea îl ajută pe el. Nu le luă mult, nu îndeajuns de mult.

Drumul înapoi către Casa Clevedon fu mult prea scurt.

El nu avu suficient timp să-i studieze profilul în timp ce ea privea pe fereastră strada luminată de felinare. Nu avu destul de timp să-și traseze în minte frumosul contur al chipului ei. Avea s-o revadă, se gândi. Ea voia să stea la distanță, iar el știa că așa trebuia să facă, dar avea s-o revadă, poate accidental. Ar fi putut să o observe ieșind dintr-un magazin de țesături sau dintr-o prăvălie de vinuri.

Dar niciodată nu avea s-o mai vadă exact așa, învăluită în jocul de lumini și umbre care dansau pe fața ei în timp ce se uita la Pall Mall.

Niciodată nu avea să mai fie la fel de aproape ca să simtă parfumul, atât de fin încât era imposibil să nu fie remarcat.

Niciodată nu avea să mai fie la fel de aproape ca să audă foșnetul hainelor când ea se mișca ușor.

Își spusese că nu trebuia să fie prost. Că avea s-o uite. Avea să uite toate aceste detalii care păreau să însemne atât de mult.

Avea să uite felul în care stătuse în acea zi pe trotuar prefăcându-se neinteresat de gleznela ei în timp ce o privea când cobora din trăsură.

Avea să uite clipa în care îi admirase prima oară gleznela.

Avea să uite de prima oară când făcuseră dragoste, de modul în care ea își încolăcise picioarele în jurul taliei lui și de sunetele înăbușite de plăcere pe care le auzise când o pătrunsese din nou și din nou.

Avea să uite de propria lui plăcere, atât de violentă încât cuvântul în sine părea un nimic, întrucât se referea la lucruri mult prea obișnuite.

Avea să uite toate acestea, așa cum avea să uite această noapte.

Amintirile aveau să zăbovească o perioadă, însă urmau să se estompeze.

Durerea pe care o simțea acum, frustrarea, furia și tristețea, toate acestea aveau să piară.

Ea îi oferise o noapte de neuitat, dar, desigur, el avea s-o uite.

Marcelline și surorile ei se treziră în ziua următoare dis-de-dimineață.

La opt și jumătate erau deja la magazin. Cusătoresele sosiră imediat, foarte încântate, dar în scurt timp se concentrară asupra muncii.

La ora unu magazinul era deschis, așa cum promisese în mesajele personale distribuite de Sophy, și în anunțurile pe care le publicase în ziarele londoneze.

La ora unu și un sfert Lady Renfrew și doamna Sharp sosiră pentru retușuri, urmate de un șuvoi constant de cliente. Unele veniră ca să cumpere. Altele, ca să se uite. Dar aceste lucruri le ținură pe Marcelline și pe surorile ei ocupate până la ora închiderii.

Era fericită, foarte fericită, își spuse în sinea ei.

Ar fi fost o proastă dacă și-ar fi dorit altceva.

capitolul 14

„Rangul pe care îl dețin doamnele din aristocrația engleză le obligă să apeleze la moduri onorabile de a se face remarcate, să nu devină niște ornamente în costume.“

La Belle Assemblée, Anunțurile din 1 iunie 1807

Duminică, 3 mai

Casa Clevedon părea înăbușitor de tăcută, chiar și pentru o zi de duminică. Holurile erau învăluite în liniște, servitorii reveniseră la starea lor obișnuită de invizibilitate, confundându-se cu mobilierul sau dispărând prin ușa din spatele scării. Nimeni nu mai alerga dintr-o încăpere în alta. Nici o membră a familiei Noirot nu mai apărea brusc în pragul bibliotecii.

Clevedon stătea la biroul din bibliotecă ticsit cu reviste pentru femei și cu cele mai recente fițuici de scandal. Dintre acestea, ultimul exemplar al *Foxe's Morning Spectacle* era cel mai evident, pe prima pagină etalându-se un anunț mare: „Doamna Noirot a inventat cornetul venețian“. Simți un spasm de tristețe și apoi un val de furie și se întrebă când aveau să se oprească aceste sentimente.

Își spuse că era o idee să arunce revistele în foc și, odată cu ele, mizeria de Foxe. În schimb, continuă să le studieze, luă notițe și își formă unele păreri.

Astfel alunga plictiseala. Era mai distractiv decât să onoreze teancurile de invitații.

Era o pierdere de vreme.

Sună după valet și îi spuse să-l trimită pe Halliday.

Trei minute mai târziu, acesta intră în bibliotecă. Clevedon dădu la o parte fițuica de scandal.

-A, ai sosit. Vreau să-i trimit căsuța cu păpuși domnișoarei Noirot.

Urmă o pauză prelungă până când Halliday rosti:

-Da, Înălțimea Voastră.

-E vreo problemă? se miră Clevedon. Poate rezista la o călătorie de douăzeci de minute până pe St. James's Street, nu-i așa? E veche, e adevărat, dar am crezut că e în stare bună.

-Îmi cer scuze, Înălțimea Voastră. Sigur nu este nici o problemă. O să mă ocup imediat de asta.

-Dar?

-Poftim, domnule?

-Aud un „dar“, zise Clevedon. În mod cert aud un „dar“ nerostit.

-Nu neapărat un „dar“, Înălțimea Voastră. Este mai degrabă o impertinență, pentru care îmi cer scuze. Când Clevedon se uită la el așteptând să continue, Halliday zise: Am trăit cu impresia că domnișoara Erroll, adică domnișoara Noirot, ne va mai vizita aici.

Clevedon se îndreptă de spate.

-De unde naiba ai avut impresia asta?

-Poate că n-a fost neapărat o impresie, ci mai degrabă o speranță, domnule, spuse Halliday. Ni se pare încântătoare.

„Ni“ însemna întreg personalul. Ducele era profund impresionat.

-Trebuie să aflu ce e cu ele. Se pare că farmecă pe toată lumea.

Camerista lui, Sarah, acceptase bucuroasă să lucreze deasupra magazinului și să lucreze ca dădăcă

interimară până când surorile Noirot aveau să găsească pe cineva potrivit. Domnișoara Sophia îl dezarmase pe Longmore.

-Într-adevăr, au mult famec, aprobă Halliday. Iar eu și doamna Michaels le-am remarcat și manierele deosebite. Am fost amândoi de acord că întrec așteptările oricui cu privire la niște simple croitorese. Doamna Michaels crede că acele femei sunt adevărate doamne.

-Adevărate doamne!

-Este convinsă că sunt doamne de familie bună aflate într-o situație precară.

Clevedon își aduse aminte de prima lui impresie despre Marcelline, de confuzia lui. Vorbea și se comporta la fel ca doamnele din cercul lui de cunoștințe. Totuși, nu era o doamnă de familie bună. Chiar îi spusese asta. Nu-i așa?

-Este romantic, spuse el. Știu că doamna Michaels este pasionată de romane.

-Cred că da, răspuse Halliday. Oricum, nu sunt ceea ce par a fi. Doamna Michaels a fost foarte șocată când i-am zis că vom avea în casă niște croitorese. Dar mi-a spus apoi că a fost complet uimită când le-a cunoscut. Nu i s-au părut deloc niște simple croitorese.

Servitorii erau mult mai greu de păcălit decât stăpânii lor. Puteau mirosi o șmecherie de la o poștă. Puteau detecta un impostor într-un minut după ce deschidea gura.

Totuși, servitorii lui, conștienți de poziția pe care o aveau în serviciul unui duce, fuseseră convinși că surorile Noirot erau doamne de familie bună.

Ei bine, acest lucru nu făcea decât să demonstreze cât de șirete erau acele femei.

Încântătoare. Ispititoare. Trei versiuni ale Evei, ademenind bărbații să...

La naiba, ce era în neregulă cu el? Citise toate nenocitele acelea de reviste, cu serialele lor sentimentale...

-Le-ai văzut la muncă, zise Clevedon. Știu să faci afaceri.

- Tocmai de aceea doamna Michaels și-a imaginat că sunt femei de familie bună care trec printr-o perioadă dificilă, explică Halliday. Trebuie să vă mărturisesc faptul că la început am crezut că e una dintre glumele dumneavoastră. Vă rog să mă scuzați, domnule, dar mi-a trecut prin minte că sunt niște verișoare de-ale dumneavoastră din provincie și că ne supuneți la un test. Dar numai o clipă, domnule. Normal, era evident că fusese un incendiu și că nu era nici o glumă.

Thomas, valetul, apărură în prag.

- Îmi cer scuze, Înălțimea Voastră, dar lordul Longmore a venit să vă vadă și...

Longmore îl dădu la o parte pe Thomas, se strecură pe lângă Halliday și înaintă până la Clevedon.

- Javră! scrâșni el.

Își luă avânt și ținti cu pumnul falca lui Clevedon.

Între timp, la Casa Noiro

Lucie era la fereastră, uitându-se la strada de dedesubt. Stătea acolo de câteva ore. Marcelline știa după ce se uita și se gândi cu groază la ce avea să urmeze.

- E timpul să-ți bei ceaiul, spuse ea. Sarah a pregătit serviciul de ceai pe măsura ta frumoasă, iar păpușile sunt toate la locurile lor și te așteaptă. Lucie nu răspunse. După aceea, Sarah o să te ducă în parc. O să poți admira doamnele și gentlemanii.

- Nu pot ieși, spuse Lucie. Dacă vine și eu nu sunt aici? O să fie foarte dezamăgit.

Inima lui Marcelline se strânse. Se așeză lângă fetița, pe scaunul de la fereastră.

- Iubita mea, Înălțimea Sa nu vine aici. A avut grijă de noi o perioadă, dar e foarte ocupat...

- Nu e foarte ocupat ca să nu mă vadă.

- Nu suntem familia lui, dulceță. Expresia lui Lucie se întristă. Ne-a făcut o casă foarte frumoasă, zise Marcelline încercând din răspuțeri să-și mențină vocea

calmă. Uită-te la lucrurile minunate pe care le-a cumpărat pentru noi. Setul tău de ceai și măsuța, scaunul tău micuț și cel mai frumos pat din lume... Dar mai sunt și alții în viața lui.

- Nu! Lucie sări de pe scaun. Nu! țipă ea. Nu! Nu! Nu!

- Lucie Cordelia!

- Eu nu sunt Lucie. Sunt Erroll. N-o să mai fiu niciodată Lucie. El o să se întoarcă! Mă iubește! O iubește pe Erroll.

Se aruncă pe covor. Țipă, suspină și începu să dea din picioare.

Sophy și Léonie veniră în goană în camera micuței. Sarah intră și ea în fugă și se opri în prag, cu o expresie îngrozită pe față. Era prima oară când o vedea pe Lucie într-o asemenea criză de plâns. Se îndreptă spre copilul dezlănțuit.

Marcelline ridică o mână, iar slujnica se dădu înapoi.

- Lucie Cordelia, destul! rosti ea cu vocea calmă și fermă. Știi că domnișoarele nu se tăvălesc pe jos țipând.

- Eu nu sunt o domnișoară! Te urâsc!

Sarah gâfâi.

- Hai, Erroll, zise ea. O să ți se facă rău.

- El o să se întoarcă! țipă Lucie. Mă iubește!

Marcelline își îndreptă umerii. Se duse spre Lucie și o luă de pe jos, în ciuda mâinilor și picioarelor care se zbăteau și a țipetelor asurzitoare. O ținu strâns în brațe și o legănă, ca și cum era încă bebelușul ce fusese odată.

- Oprește-te, spuse Marcelline. Oprește-te, iubito. Trebuie să te comporți ca o fetiță mare.

Mâinile și picioarele se liniștiră, iar țipetele se transformată în plâns.

- D-de ce n-nu pu-putem s-sta acolo? D-de ce n-nu mă v vrea?

Marcelline o duse la fereastră, o legănă și o mângâie pe spate.

- Dacă toți cei care te iubesc te-ar ține la ei, unde ai sta? o întrebă ea. Unde va fi mama? Nu vrei să stai cu mama și cu mătușile Sophy și Leonie? Te-ai făcut prea bună pentru noi? Vrei să pleci de lângă noi și să trăiești într-un castel? Asta este? Tu ce crezi, mătușă Sophy? Să o îmbrăcăm pe Erroll într-o rochie de prințesă și să o trimitem departe, ca să trăiască într-un castel?

Era o prostie, dar o liniști pe Lucie. Micuța o strănuiește mai tare.

- Eu pot să stau aici, zise ea. Dar el de ce nu vine?

- Este un om important, iubito, spuse Marcelline. Are familie. În curând se va însura și va avea copiii lui. Nu poți să-l ai numai pentru tine pe fiecare gentleman draguț care îți face pe plac, să știi.

Erroll tăcu. Mișcarea ochilor ei îi dădu de înțeles lui Marcelline că se gândea. Avea numai șase ani, iar copiii aflați la această vârstă nu stau prea bine la capitolul logică, dar perspectiva de a deveni prințesă părea să fi fost suficientă ca să-i distragă atenția.

Acum că furtuna trecuse, Sarah zise:

- Uite ce e, domnișoară Erroll. Hai să luăm ceaiul cu păpușile și apoi să mergem în Parcul Green. Poate că o vom vedea pe prințesa Victoria. Știi cine este? Este nepoata regelui și într-o zi o să fie regina Angliei.

- Dacă o vezi, spuse Marcelline, trebuie să iei notițe despre ce poartă și să ne dai apoi de veste.

*

În timp ce fetița făcea criza de plâns pe St. James's Street, contele de Longmore făcea și el o criză în biblioteca din Casa Clevedon.

Clevedon îi prinsese pumnul la timp, urmaseră unele îmbrânceli și o scurtă încăierare. Apoi începuse cearta. Halliday ieșise discret din încăpere și închisese ușa.

Pentru că nu reușise să-i zdrobească falca lui Clevedon și nici să-l provoace la duel, Longmore apelase la coniacul ducelui ca să-l susțină în timp ce se plimba prin cameră și țipa în felul lui temperamental.

Clevedon știa că merita o scatoalcă. În același timp, situația era greu de suportat. Nu era ca și cum ar fi putut spune că se simțea bine. În acel moment, viața lui era îngrozitoare.

- Nu o meriți pe sora mea, spuse Longmore. Nu trebuia să fi mers niciodată la Paris. M-a certat o grămadă că m-am dus. A avut dreptate. Trebuia să te las să putrezești acolo. Trebuia să o încurajez să-și caute pe altcineva. Trebuia să-i fi spus că lupul nu-și schimbă năravul. Dar nu, am fost atât de încrezător. Chiar m-am mirat că te-ai întors atât de repede... dar mi-am spus că totul s-a datorat faptului că ți-ai dat seama cât de dor îți era de Clara. La naiba, am fost la fel de naiv ca și ea!

- Nu îmi amintesc să fi stabilit o dată a reîntoarcerii mele, zise Clevedon.

- Ți-am spus că la sfârșitul lunii era prea de devreme. Știam că nu erai pregătit. Nu am vrut decât să-i pot spune mamei că te întorci. Îmi doresc să-i fi spus să te treacă pe lista neagră. Chiar mă gândesc să fac asta acum.

- Dacă te referi la creatoarele de modă...

- Despre cine altcineva ar putea fi vorba? i-o tăie Longmore. Cine mai dă dovadă de o lipsă totală de bună-cuviință...

- Lipsă totală de bună-cuviință, repetă Clevedon. Nu îmi vine să cred că-ți ies din gură astfel de cuvinte. Când a început să-ți pese de buna-cuviință? Din câte îmi amintesc, tatăl tău a fost foarte fericit să te trimită pe Continent.

- Niciodată n-am pretins că sunt un sfânt...

- Foarte bine. Nu te-ar fi crezut nimeni.

- Dar eu nu invit croitoresele să doarmă în casa mea părintească!

- Le-a ars casa, spuse Clevedon. A fost în toate ziarele. Crezi că a fost o făcătură? Dar de ce dracu' te întreb? Dacă ai fi rațional nu te-ai afla aici, dând pe gât coniacul meu ca și cum ar fi limonada de la Almack...

- Eu nu beau niciodată poșirca aia.

- Ai luat-o razna. Nu știi ce te-a apucat și nu sunt sigur că-mi pasă. Dar femeile au plecat. Le-am găzduit doar câteva zile...

- Nu puteai să le trimiți la un hotel?

- Nu înțelegi nimic, zise Clevedon. Ele au o afacere. Nu-și pot permite să piardă timpul. Aveau nevoie de un loc în care să muncească. Aveau nevoie de ajutor. Faptul că le-am adus aici a fost cea mai bună soluție. Trebuiau să termine rochia Clarei...

- Nu vorbi despre ea și despre ele în aceeași frază, porc curtenitor ce ești!

- Au plecat, idiotule! Le-am trimis de aici în șaptezeci și două de ore. Au plecat sâmbătă dimineață.

- Iar tu ai fost în pat cu bruneta vineri noapte, zise Longmore.

Replica îl prinse pe picior greșit. Era ca una dintre loviturile fulgerătoare ale lui Longmore, ce veneau din direcția din care se aștepta mai puțin.

O vreme Clevedon văzu roșu în fața ochilor, la propriu. Flăcările dansau în fața lui. Își încleștă pumnii, iar când vorbi vocea era rece ca gheața.

- Tentația de a te doborî este aproape copleșitoare, zise el.

- Nu te purta cu mine ca un nobil ultragiatic, de parcă i-aș fi compromis castitatea.

- Numai un bătăran poate să vorbească astfel despre o femeie.

- Ai fost cu ea, spuse Longmore. Nici măcar nu te-ai obosit să te porți discret. Am fost la White's și unul dintre amici mi-a spus că ți-a văzut trăsura pe Bennet Street. Au început să facă speculații în legătură cu activitățile tale. Mi-am dat una peste cap și am pretins că mi-am amintit că aveam întâlnire cu tine acolo și că tu mă așteptai. Am ieșit din club și m-am dus pe Bennet Street. Am stat în pragul ușii și am așteptat să ieși. Și am așteptat. Și am tot așteptat...

- Cât de tare trebuie să te fi plictisit, zise Clevedon.

Dar inima îi bătea mai tare. Nu că s-ar fi simțit vinovat sau rușinat, ci din cauza agitației pe care o simțea

în interior. Bătea mai repede pentru că își aduse aminte de acele câteva ore miraculoase.

Longmore dădu pe gât coniacul, se duse la tava pe care se afla o carafă și își umplu din nou paharul. Luă o înghițitură mare.

- E păcat, asta e. Îți bați joc de tine. Nu te-am văzut niciodată comportându-te așa pentru o femeie. Ființa aceea te-a prins în mreje, e clar. Dacă era o situație oarecare nu aș fi făcut decât să te avertizez să fii puțin mai discret. Dar, la naiba, puteai măcar să ai decența să-i spui vizitiului să te aștepte într-un loc în care să nu-l observe oricine trecea pe St. James's Street!

- Nu mi-a venit ideea asta. Nu plănuiam să rămân mai mult de un sfert de oră. Îmi pare rău că ai fost nevoit să aștepti atât.

- A fost plictisitor. Și al naibii de frustrant. Ce naiba să fac? Este corect față de Clara? Ar trebui oare ca fratele ei să-i spună că bărbatul pe care l-a așteptat și-a pierdut complet capul pentru o croitoreasă? Știi că o să sufere. Întotdeauna și-a tolerat toate slăbiciunile. E moale la acest capitol, recunosc. Dar asta... Știi că nu te porți așa cum o faci de obicei.

- Mi-am luat rămas-bun, murmură Clevedon. A durat mai mult decât am intenționat, dar mi-am luat rămas-bun. Înțelegi? Tot ce a vrut doamna Noirot a fost să se ocupe de garderoba ducesei mele. Eu nu am fost decât o unealtă, de la cap la coadă. Nu-i pasă cine este ducesa, dar cred că o preferă pe Clara deoarece frumusețea ei este demnă de rochiile acelea minunate. Am fost îngâmfat... știi cum sunt eu. Odată ce pun ochii pe o femeie, trebuie s-o am. Dar gata cu asta. Mi-am luat rămas-bun, Longmore. Și trebuie să te rog, din considerație față de Clara, să o ții pentru tine. Dacă îi spui, nu-i vei provoca decât suferință, și de ce trebuie ea să treacă prin așa ceva din cauza unui episod prostesc?

- Juri că s-a terminat? îl întrebă Longmore.

- J...

Ușa se deschise, intrerupându-l. Halliday apăru în prag ținând în mână o tăviță de argint.

Nu era un semn bun. Halliday nu se înjosea niciodată aducând mesaje. Asta era treaba valetului.

- Îmi cer scuze că vă întrerup, Înălțimea Voastră, dar mi s-a spus că mesajul acesta este urgent.

Clevedon nu așteptă ca el să se apropie, ci traversează camera în câțiva pași, înșfăcă biletul de pe tavă și îl rupse cu mișcări bruște.

Nu era nici o formă de salut. Doar câteva cuvinte: „Avem nevoie de ajutorul tău. Lucie a fugit.“ Era semnat „M.“

*

Nici douăzeci de minute mai târziu, Clevedon și Longmore ajunseră la magazin. Copilul dispăruse la un moment dat după ce se întorsese acasă din Green Park, unde fusese împreună cu doica. Sarah îi pregătise bala, dar când se întorsese în camera ei, unde fetița se juca, aceasta dispăruse.

O căutaseră prin toată casa, îi spusese Marcelline.

- A ieșit afară, zise ea. S-a cățărat printr-o fereastră deschisă din spatele casei. N-aș fi lăsat-o deschisă dacă m-aș fi gândit că ar putea face așa ceva.

Nu, învățase șmecheria de la Clevedon. Așa ieșiseră împreună din casa în flăcări. Își ținuse ochii închiși, dar probabil că îi auzise pe alții povestind despre modul în care scăpaseră. Ar fi putut chiar să citească din ziar sau să-i audă pe servitori povestind. El nu vorbise despre asta, dar oricine și-a putut da seama cum se întâmplase odată ce văzuse geamul spart.

- Aveți vreo idee ce are de gând? întrebă el. Ne-ar putea da un indiciu...

- A făcut o criză cumplită, zise Marcelline. Dar se calmase. Sarah mi-a zis că a fost destul de veselă în parc.

Slujnica își duse mâinile la gură.

- Ce e? i se adresă Clevedon. Dacă știi ceva, spune! Nu avem nici un moment de pierdut.

Sarah începu să plângă.

- Îmi pare rău, zise ea. Eu am fost de vină, doamnă. Nu m-am gândit.

- Ce e, fir-ar să fie? insistă Clevedon.

Femeia își șterse repede ochii. Fața ei se înroși brusc.

- Când eram în Green Park, domnișoara Erroll m-a întrebat unde e familia dumneavoastră. Voia să știe de ce nu stau în Casa Clevedon. I-am zis că încă nu aveți propria dumneavoastră familie. I-am arătat Casa Warford, de lângă parc. I-am explicat că acolo locuiește o doamnă despre care toată lumea spune că vă va fi soție. Știu că nu trebuia să o spun. A avut așa o privire... Nu trebuia să vorbesc deloc despre asta. Dar a fost atât de tulburată înainte, când a aflat că nu mai veniți să o vedeți...

Clevedon se uită la Marcelline.

- Vă aștepta, oftă ea epuizată. I-am spus că nu mai veniți. A făcut o criză.

Copilul îl așteptase. Iar el nu avea să mai vină niciodată. Spuse:

- Asta simplifică mult lucrurile. S-ar părea că s-a decis să mă vâneze. Înseamnă că se îndreaptă spre Casa Clevedon.

- Nu cred că știe drumul, zise Marcelline. Am venit cu trăsura până aici. Cum ar putea deosebi o stradă de următoarea?

Chiar și adulții nefamiliarizați cu zona se puteau pierde ușor. Copilul putea să o apuce pe o altă stradă... O fetiță de șase ani, singură, pe străzile Londrei. În scurt timp soarele avea să apună. Iar ea s-ar fi putut afla în o sută de locuri. Sute!

- Să anunțăm poliția, propuse el. Poate că au găsit-o deja. Cu siguranță ar observa un copil bine îmbrăcat, singur pe stradă. Cel puțin spera. Și răufăcătorii aveau s-o remarce, fără nici o îndoială. Simți că i se face rău. Ea scăpase printr-o metodă pe care o învățase de la el. Fugise din cauza lui. Se întoarse spre Longmore. Trimite-l la poliție pe unul dintre valeții care au venit cu noi. Însă poliția nu are destui oameni. Trebuie să adunăm toți servitorii, pe ai tăi și pe ai mei, și să formăm o echipă de căutare. O să măturăm străzile.

- Se teme de întuneric, îl informă Marcelline cu vocea tremurândă și cu ochii roșii, deși nu plânse. Se teme de întuneric.

Surorile veniră lângă ea și o luară în brațe, așa cum făcuseră în noaptea incendiului.

El nu o putea lua în brațe. Nu o putea alina.

Faptul că nu putea face acest lucru era aproape la fel de dureros ca și preocuparea față de soarta micuței.

- O s-o găsim înainte să se lase noaptea, promise Clevedon. Aș fi fost mult mai îngrijorat dacă ar fi evadat din vechiul magazin, pe Fleet Street.

St. James era o stradă sigură, își spuse el. Mult mai sigură. Un palat regal era la câțiva pași. Erau și cluburi prin preajmă. Deși nu era o zonă cu desăvârșire respectabilă, nu era o mahala.

Iar ea era un copil care se deplasa pe jos. Nu avea cum să ajungă prea departe.

Dar ar fi putut fi răpită. Și apoi...

Nu. Nimeni nu avea s-o răpească. El știa prea bine unde se ducea. Și avea să o găsească.

*

Ora trei și jumătate, luni dimineața

Nimic. Nici un semn.

Poliție. Detectivi particulari. Servitorii lui Clevedon și ai lui Longmore. Cu toții căutaseră. Bătuseră la uși și acostaseră trecătorii. Opriseră trăsuri și șarete. Nimeni nu o văzuse pe Lucie.

Clevedon, Longmore și Marcelline luaseră la pas străzile Bennet și St. James, se despărțiseră pentru a intra în cluburi și magazine și se regroupaseră ca să traverseze aleile și curțile din vecinătate. Periaseră piața St. James.

Când se lăsase întunericul, ducele încercase să o trimită pe Marcelline acasă, dar ea îi spusese că nu putea suporta gândul să stea și să aștepte. Mersese până când începuse să tremure de oboseală. Chiar și atunci avusese

bătăi de cap să o convingă să stea în trăsură, deși aceasta era deschisă și o putea zări pe Lucie de acolo la fel de ușor, poate chiar mai ușor de la înălțime decât de pe trotuar. În cele din urmă, la ora trei o dusesese acasă.

- Nu o să mai fii de folos nimănui dacă nu te odihnești, îi spusese el.

- Cum să mă pot odihni?

- Întinde-te. Pune picioarele sus. Bea niște coniac. Eu mă duc acasă să fac același lucru. Căutarea nu s-a încheiat. Nu se va opri. Eu și Longmore o să ne întoarcem după tine în câteva ore. Când va fi lumină.

- Îi e teamă de întuneric, murmurase ea cu vocea nesigură.

- Știu.

- Ce-o să mă fac?

„Ce-o să mă fac dacă e moartă?“ Așa suna, de fapt, întrebarea nerostită.

- O s-o găsim, îi făgăduise el.

Conversația reveni în mintea lui de nenumărate ori în timp ce stătea pe canapeaua din bibliotecă. Închise ochii, dar aceștia nu voiau să rămână închiși.

Se ridică și luă la pas încăperea.

Trebuia să se gândească la lucrurile ce păreau de neconceput. Trebuia să ia în calcul posibilitatea ca ea să fi fost răpită. Foarte bine. Dar nu era totul pierdut.

Urma să se ceară o recompensă. Cine ar fi ținut un copil bine îmbrăcat, care vorbea cu accentul celor din familii bune, dacă putea obține bani de pe urma lui?

Poliția se gândise la varianta aceasta?

Se duse la birou și începu să noteze, să planuiască strategii și să aștepte răsăritul.

*

Un sunet de tuse îl trezi.

Ducele deschise ochii. Își simțea gura de parcă ar fi înghițit nisip, capul îl durea, iar în prima fază crezu că starea era cauzată de excesul de alcool. Apoi constată

că își ținea capul pe birou, nu pe o pernă, și își amintea ce se întâmplase.

Își ridică fruntea. Halliday stătea lângă el.

- Ce e? întrebă Clevedon. Ce? Cât e ceasul?

Se uită la fereastră. Se iviseră zorii, dar nu de mult. Era bine.

- Șapte și un sfert, Înălțimea Voastră.

- E bine. Mulțumesc pentru că m-ai trezit. Nu vreau să dorm prea mult.

- A venit cineva să vă vadă.

- De la poliție? întrebă Clevedon. Au găsit-o?

Observă că Halliday se abținea cu greu.

Clevedon sări din scaun. Capul îi zornăia. Inima îi bătu cu putere.

- Ce este? Ce s-a întâmplat?

- Dacă pot, domnule...

- Să poți, ce? Dar Halliday ieși. Halliday!

Intendentul se întoarse aducând cu el o fetiță foarte murdară și foarte udă.

- Maiestatea Sa vă prezintă complimente, Înălțimea Voastră, și dorește să știe dacă acest lucru vă aparține, zise Halliday.

*

Trăsura ducelui de Clevedon sosi mai târziu decât promisese el. Soarele se ridicase, iar Marcelline încercase deja, dar fără succes, să mănânce pâinea prăjită cu ceai pe care i-o pregătiseră surorile ei.

Nu închisese ochii. Îi fusese frică.

Era pregătită, aștepta și se plimba nervoasă prin magazinul închis când trăsura opri la ușa din față. Fugi afară și aproape se lovi de Joseph care alerga spre ea.

- E în regulă, doamnă Noirot, zise el. E la noi, în siguranță, iar Înălțimea Sa vă trimite complimente și scuze că nu a adus-o pe domnișoara Erroll imediat, dar ea nu a dorit acest lucru. Așa că am venit eu să întreb dacă vine muntele la Mahomed. Astea au fost exact cuvintele Înălțimii Sale, doamnă.

*

Marcelline îi găsi în sufragerie, într-una dintre sufragerii. Stăteau pe covor. În jurul lor, împrăștiați, erau soldați, căluți, tunulețe și multe alte accesorii de război.

Lucie purta ceea ce părea a fi o livrea de paj, o haină și pantaloni de călărie făcute pentru un băiat cu câțiva centimetri mai înalt. În picioare avea ciorapi roșii și nu era încălțată. Părul îi fusese prins la spate cu o batistă bărbătească. Îl privea cu o atenție uluitoare pe Clevedon, care alinia niște călăreți. El se uită în sus, către ușă, după care se ridică rapid.

Ochii fetei se ridicară la rândul lor.

- Mama! țipă ea.

Marcelline se lăsă pe vine și își desfăcu mâinile. Lucie sări în sus și alergă în brațele ei.

- Iubirea mea, iubirea mea, îngăimă Marcelline.

Atinse cu nasul gâtul cald al micuței și îi inhală mirosul familiar, amestecat cu arome florale.

Săpun parfumat. Părul ei era ud.

O ținu strâns vreme îndelungată, până când Lucie deveni nerăbdătoare și se retrase.

- Ne jucăm de-a soldații, o anunță ea.

Marcelline o apucă de umeri și se uită în ochii jucăuși, albaștri, pe care îi moștenise de la bunica ei, DeLucey.

- Ai fugit, zise ea. Le-ai speriat de moarte pe mama și pe mătușile tale.

Buza de jos a lui Lucie tremură.

- Știu, răspuse ea. Înălțimea Sa spune că nu trebuie să mai fac asta niciodată și că domnișoarele nu trebuie să se cațare pe ferestre. Dar eram disperată, mamă.

- Și apoi n-ai mai venit acasă, continuă Marcelline. A trebuit să vin eu după tine. Ce mai urmează, domnișoară Lucie Cordelia?

- Eu sunt Erroll. Trebuia să fac baie. Eram foarte murdară. M-am ascuns în grajduri când au încercat să mă ducă acasă. Am căzut într-un jgheab.

Marcelline se uită la Clevedon, care se ridicase când fata alergase la ea. Încă mai ținea în mână un călăreț și îl răsucea între degete.

- Din câte am înțeles, s-a orientat destul de bine către Casa Clevedon, până când a ajuns la est de Pall Mall, spuse el. Se pare că a luat-o pe acea stradă în loc de Cockspur și a bântuit pe-acolo până a ajuns aproape de Queen's Mews. Normal că a fost observată imediat. Copiii singuri nu sunt des întâlniți în acea zonă. Dar ea imediat și-a dat seama unde era și, când a fost întrebată dacă s-a pierdut și unde locuia, a răspuns că este prințesa Erroll de Albania și că voia să discute cu prințesa Victoria.

- O, Doamne! exclamă Marcelline. Ai cerut să vorbești cu prințesa? Ai pretins că ești o prințesă?

- Eu sunt prințesa Erroll, mamă. Știi asta.

- Lucie, știi că acesta nu este numele tău, zise Marcelline. Este numele tău de joacă, porecla ta.

- Da, mamă, dar Înălțimea Sa prințesa nu o să vină să discute cu domnișoara Lucie Cordelia Noiroț, nu-i așa?

Marcelline se uită la Clevedon.

- Aș fi vrut să fiu acolo, zise el. Aș fi vrut să fiu o muscă pe perete, să le văd fețele. Cu siguranță au fost foarte încurcați de situație. Ea a insistat să discute cu prințesa Victoria. Când i-au spus că Înălțimea Sa nu era disponibilă în acel moment, ea a zis că așteaptă. Ce puteau face? Nu auziseră niciodată de prințesa Erroll de Albania, dar era clar că aveau în față o fetiță de familie bună.

Marcelline se ridică, iar inima i-o luă la sănătoasa. Și-așa era totul destul de complicat. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca lumea să-i afle trecutul. Oamenii aveau să fugă de ea și de magazinul ei ca de holeră.

- Nici vorbă de așa ceva. E teatru, spuse ea aruncându-i fetiței o privire ciudată. Oricum, nu o puteau lăsa să se plimbe prin Londra de una singură. Nu le-a trecut prin cap să cheme poliția?

- Ba da, evident, însă au preferat să n-o facă. Din punctul lor de vedere era o chestiune regală delicată, iar poliția nu ar fi fost bine-venită. Ea înțelese ce voia ducele să spună. Familia regală nu era renumită pentru fidelitate. Actualul rege avea zece copii de la o fostă amantă, o actriță. Au încercat să rezolve singuri problema, continuă Clevedon. Am înțeles că au apelat și la unele forme de mită. Dar Înălțimea Sa prințesa Erroll de Albania a acceptat tributul ca pe o datorie. Apoi a adormit într-una dintre trăsurile regale. Ei au aflat abia dimineață că e copilul nostru dispărut, după ce au trimis vorbă la Palat ca să primească instrucțiuni. Au avut mult de furcă să o prindă, din câte am înțeles, după ce ea și-a dat seama că voiau să o ducă acasă. S-a ajuns la un armistițiu când au promis că o vor lăsa aici. Mi-a fost adusă la câteva ore după răsărit, odată cu unele complimente regale.

Marcelline nu știa ce să facă, dacă să râdă sau să plângă. Se temea că va face o criză din amândouă.

Întreaga poveste absurdă era atât de tipică! Era genul de aventură în care părinții ei se lansau tot timpul - își asumau cu nerușinare o identitate falsă. Contesa de ceva și prințul de altceva...

- Ei, îmi pare rău că regele a fost deranjat cu această poveste, rosti ea cu o voce cât de calmă posibil.

- Lucie, eu și mama ta trebuie să discutăm ceva între patru ochi, spuse Clevedon. În timp ce facem asta, îți recomand să formezi fronturi, așa cum ți-am explicat mai înainte, dacă speri să-i îndepărtezi pe francezi la fel de eficient ca ducele de Wellington.

capitolul 15

„Zona rectangulară din cadrul porții are o arhitectură deosebită, dar se remarcă mai degrabă prin simplitate decât prin grandoare, iar grădina bogată de lângă Tamisa joacă rolul de paravan al reședinței, ferind-o

de priveliștea acelor obiecte dizgrațioase, ticsite pe malurile fluviului în acest mare oraș comercial.“

Leigh Hunt – descrierea Casei Northumberland din Orașul: *personajele și evenimentele sale memorabile*, volumul 1, 1848

Clevedon o conduse în grădină. Erau ușor de văzut de la toate ferestrele care dădeau în patralater, iar el știa că servitorii îi vor urmări. Era locul cel mai potrivit pentru o conversație privată. Preocuparea servitorilor curioși îl ajuta să păstreze o distanță decentă. În plus, parfumul ei nu putea să-i invadeze nările astfel încât să-i încețoșeze mintea și să-i alunge stăpânirea de sine.

Stăteau în centrul patralaterului, într-un loc în care se întâlneau mai multe poteci.

- Nu ar fi trebuit să fiu de acord să nu te mai văd niciodată, spuse el. Nu am luat în calcul reacția lui Lucie.

- Lucie nu este responsabilitatea ta, replică Noirot.

- A trecut printr-o experiență traumatizantă.

- Copiii sunt maleabili. O să facă unele crize de plâns, așa cum procedează uneori când nu poate obține ce vrea, dar o să-și revină.

- Obişnuiește des să fugă de acasă?

- Nu, și n-o să se mai întâmple.

- Nu poți fi sigură de asta. A fost un gest disperat. Nu cred că ar fi făcut-o dacă n-ar fi fost atât de supărată.

- A fost extrem de supărată pentru că a fost răsfățată, spuse Noirot. Prea supărată ca să se gândească la ce făcea de fapt. I-au fost explicate pericolele de pe străzile orașului. Poți să fii sigur că eu și surorile mele o să facem totul ca să înțelegă mai bine. Și o vom atenționa pe Sarah cu privire la unele dintre trăsăturile mai puțin plăcute ale lui Lucie.

Era încordată ca un arc. Era, evident, epuizată, fața îi era palidă și trasă și arăta aproape la fel ca atunci când îi fusese rău pe vapor. Ușurată că o găsisse pe Lucie, resimțea probabil oboseala, pe care o ignorase. Așa că era de preferat ca el să nu lungească mult discuția și să treacă

la subiect. În mod clar ea voia să termine cât mai repede atât conversația cu el, cât și legătura dintre ei.

Îl alunga din viața ei și din a lui Lucie.

Era mama fetei, dar părinții nu aveau întotdeauna dreptate, iar Clevedon știa că nu era bine ca ea să-l îndepărteze definitiv.

- Nu cred că e de ajuns, spuse el.

- Cred că ar trebui să mă lași pe mine să judec asta.

Se hotărî să-i spună. Nu avea încotro.

- Când mama și sora mea au murit, mi-a fost foarte dor de tata, mărturisi el. Se opri ca să tragă aer în piept înainte de a continua. Nu mai vorbise despre neplăcerile din copilăria sa cu nimeni altcineva în afară de Clara. Îi era mai greu decât crezuse. A fost un accident de trăsură. Era beat, iar vehiculul a căzut de pe un pod. El a supraviețuit. Eu eram... eu nu am știut cum să reacționez. Aveam nouă ani pe atunci. Eram îndurerat, așa cum bănuiești. Dar și speriat. De ce anume, nu știu. Țin minte doar că doream cu disperare să stea cu mine. Dar m-a trimis la mătușile mele, iar el s-a cufundat în băutură și a băut până a murit. Toată lumea știa că era un bețivan. Toți erau conștienți că le omorâse pe mama și pe sora mea. Dar eu eram prea mic să înțeleg altceva decât că aveam nevoie de el, iar el mă abandonase. Se opri și mai trase o dată adânc aer în piept, încercând să se adune. Lucie a trecut printr-o experiență terifiantă și nu vreau sub nici o formă să simtă că am abandonat-o. Cred că trebuie să facem o excepție de dragul ei. Cred că ar trebui să o vizitez, să zicem, o dată pe săptămână, duminica.

Urmă o pauză foarte lungă.

- Nu, rosti calm Noirot într-un final, privindu-l cu chipul palid și o expresie de nepătruns. Era cea pe care o folosea la jocurile de cărți. Clevedon simți că furia se aduna în el. Îi spusese ceea ce nu mai mărturisise nimănui altcuiva, iar ea îl respinsese. Ai perfectă dreptate, zise ea luându-l prin surprindere. Lucie are nevoie de tine. Este speriată. A trecut printr-o experiență traumatizantă. Dar e treaba mea să o ajut s-o depășească.

O să o vizitezi duminica. Cât timp? N-o poți face la nesfârșit. Cu cât te vede mai mult, cu atât o să presupună că-i aparții. Și, lăsând-o la o parte pe Lucie cu deziluziile ei, câtă durere mai vrei să-i produci lui Lady Clara? Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, Înălțimea Ta, nimic, dacă ai fi rămas așa cum erai.

Îl luase prin surprindere. Deși o spusese cu voce caldă, era liniștea de dinaintea furtunii, iar cuvintele îl loviră ca o palmă peste față. Obrajii îi ardeau ca și cum ea chiar l-ar fi pocnit.

Afectat, ripostă fără să-și dea seama.

- Dintr-odată ești foarte preocupată de sentimentele lui Lady Clara.

- Sunt preocupată de garderoba Domniei Sale, râse ea. Când o să-ți intre asta în capul ăla sec?

Poftim? Apelase la el când Lucie dispăruse și o căutaseră împreună, împărțiseră aceleași speranțe și aceleași temeri. Ținea la acel copil la fel ca și la ea, iar ea era conștientă de aceste lucruri.

- Acum două nopți mi-ai spus că mă iubești, zise el.

- Ce importanță are asta? Întrebă ea. Se întoarse spre el, își ridică bărbia și se uită fix în ochii lui. Am un magazin de condus. Dacă nu te poți stăpâni și nu începi să te comporți așa cum se cuvine, o să fiu forțată să părăsesc Anglia. N-o să reușesc nimic niciodată dacă o să provocî mereu bârfe și o să-mi faci necazuri. Tu și disprețul tău egoist față de tot ceea ce nu e al tău! Gândește-te la ce faci, da? Gândește-te la ce ai făcut de când m-ai urmărit la Londra și la consecințele a tot ce s-a întâmplat. Gândește-te, Înălțimea Ta, și la altcineva în afară de propria persoană.

Îi întoarse spatele și se îndepărtă, iar el nu o urmă. Abia putea vedea ceva din cauza vâlvătăii roșii pe care o avea în dreptul ochilor. Simțea mai multă furie ca oricând și își dori să riposteze brutal și violent, la fel cum îl biciuiseră cuvintele ei. Dar educația își spusese cuvântul. Un gentleman nu putea lovi o femeie, nici cu vorba, nici cu fapta.

Nu făcu altceva decât să stea pe loc și să o urască.

Rămase vreme îndelungată în grădină, singur. Trecu mult timp până când mânia începu să se risipească, puțin câte puțin. Iar când dispăru complet rămase ca de gheață, deoarece minciunile pe care și le spusese arseseră de mult și își dădea seama că vorbele ei nu reprezentau decât adevărul, atât de real și de amar.

*

Mai târziu, în acea zi de luni, ducele de Clevedon vizită magazinul de bijuterii al Curții, Rundell & Bridge, și cumpără cel mai mare inel cu diamant pe care îl găsi. „Un inel cu un diamant uriaș“, așa cum îi recomandase Longmore.

Își petrecu restul zilei compunând cererea în căsătorie. O scrise și o rescrise. Trebuia să fie perfectă, să conțină toate sentimentele lui față de Clara. Trebuia să reiasă clar că în inima lui nu era loc pentru o altă persoană în afară de ea. Trebuia să spună că lăsase în urmă toate nebuniile și că devenise bărbatul demn de ea.

Cuvintele îi veneau mai ușor când le scria. Întotdeauna izbutise să mențină un ton conversațional în timp ce alții se poticneau. În scris, gândurile deveneau mai clare, ceea ce nu se întâmpla de fiecare dată când vorbea. Găsise întotdeauna plăcere în a-i scrie Clarei, și nu o făcuse doar ca să-și țină de urât. Nu era numai încântarea de a-și împărtăși gândurile și experiențele cu o persoană compatibilă. În timp ce îi scria, își putea pune ordine în propriile gânduri.

Dar îi era greu să compună cererea în căsătorie. Orele erau înaintate când o termină și o memoră și era deja prea târziu să se mai ducă la Casa Warford. Probabil Clara plecase la vreun bal sau la vreo reuniune.

Avea să treacă a doua zi pe la ea.

*

Ducele de Clevedon ajunse la Casa Warford marți, deși știa că familia nu primea vizitatori în ziua...

pentru prima oară, Lady Clara era înclinată să nu se arate disponibilă pentru el.

Dar când îi spusese mamei ei că o durea capul, Lady Warford replicase:

- Doamna Gorrell l-a văzut ieri ieșind de la Rundell & Bridge. Și iată-l azi aici, când te poate avea numai pentru el, în loc să dea din coate prin mulțimea de faliți și de profitori care se țin după tine. Acum ai ocazia să pui lucrurile în ordine și apoi îl poți amâna, dând vina pe migrenă, dar numai după ce auzi ce are de spus.

Un inel și o cerere în căsătorie constituiau obiectivul marchizei. Putea avea dreptate, dar Clara nu avea chef nici de el, nici de mama ei. Lady Warford făcuse deja trei crize de isterie în acea zi și se plânsese că toată lumea vorbea despre ducele de Clevedon și „despre acele drăcoalice care pretindeau că sunt croitorese și copilul lor neastâmpărat“, care aproape îl costase viața. Desigur, totul avea să fie trecut cu vederea odată ce-i puneia inelul pe deget, iar mama ei putea apoi să se mândrească în fața prietenelor, ale căror fete nu fuseseră în stare să pună gheara pe altceva mai bun decât niște conți și viconți și mulți domni onorabili. Și Clara avea să fie iertată pentru numeroasele decepții pe care le provocase ca fiică. Clevedon se ținuse după negustorese din vina ei. Tot la fel, fusese vina ei că el era șocant de neatent și uita de întâlniri - precum cea în care îi promisese că li se va alătura la cină sâmbătă seara. De asemenea, tot Clara fusese de vină că eșuase în a-i menține interesul mereu treaz.

Așadar, nu era de mirare că la intrarea lui Clevedon în sufrageria în care ea ședea împreună cu mama ei, Lady Clara nu-i oferi unul dintre cele mai calde zâmbete ale sale.

După ce îi menționase că Longmore le spusese despre „aventura“ de duminică, marchiza îl întrebă mierosă dacă micuța se simțea bine. Clevedon răspunse afirmativ. Deși fusese monosilabic, se putea observa cu ușurință că nu discuta cu plăcere despre copil, însă doamna continuă să-l interogheze.

Într-un final, neputând să-și astâmpere curiozitatea, Clara îl întrebă:

- Este adevărat că a cerut să discute cu prințesa Victoria?

El râse, apoi le istorisi întreaga întâmplare. Era aceeași poveste pe care le-o relatase și Harry, dar în varianta lui Clevedon era mai vioaie, mai amuzantă, și includea o imitare comică a lui Lucie Noirot când aceasta explica faptul că ea era prințesa Erroll de Albania.

- Iar când mama ei i-a atras atenția că nu e prințesă, zise el, domnișoara Lucie a spus: „Da, mamă, dar Înălțimea Sa prințesa nu o să vină să discute cu domnișoara Lucie Cordelia Noirot, nu-i așa?” Abia m-am abținut să nu râd.

„Chiar îl iubește pe copilul acela”, gândi Clara, întrebându-se: „Oare ce-o să mă fac?”

- Mi se pare că fetița se bagă în belele îngrozitoare, opină mama ei.

- Cât de norocoasă sunteți să aveți trei fete care nu v-au dat niciodată prilej de panică, zise Clevedon.

- Dacă ai această impresie ești departe de adevăr, chicoti marchiza. Îți jur, mi-au dat mai multe prilejuri de panică la maturitate decât când erau mici.

- Da, mama este panicată că o să rămânem fete bătrâne sau, mai rău, că o să ne mărităm cu persoane nepotrivite.

- Clara are o mică durere de cap, spuse mama ei aruncându-i o privire de avertisment. E o nimica toată.

El o privi.

- Ți-e rău, draga mea? Trebuia să mă fi gândit la asta. Nu arăți la fel de veselă ca de obicei.

- E o bagatelă, murmură marchiza continuând să o privească urât.

- O bagatelă sau nu, arăți palidă, Clara, zise Clevedon și se ridică. Nu vreau să te obolesc. O să mă întorc altă dată.

Plecă în curând și, la scurt timp după aceea, din cauza ticălelii materne, a rușinii, a supărării și a altor emoții

tulburătoare, Clara se așeză în pat cu o durere de cap, de data aceasta reală.

*

Miercuri după-amiază, Green Park

- Ai fugit, zise Marcelline.

O dusesse pe Lucie în parc, iar micuța împingea un cărucior pentru păpuși, unul dintre numeroasele daruri cu care Clevedon îi umpluse camera. Susannah, care era încă păpușa ei favorită, era așezată în micuțul vehicul și privea peisajul cu ochii ei albaștri, de sticlă.

Marcelline se dăduse peste cap încercând să-l facă să o urască veșnic.

Totuși, în ciuda tuturor eforturilor, Clevedon se întorsese. Se dusesse la magazin și, deoarece nu o găsisse acolo și nu reușise să obțină nici o informație de la surorile ei, insistase să vorbească cu Sarah. Din moment ce dacă era încă angajata lui, Sophy și Léonie fuseseră nevoite să-i permită acest lucru, iar Sarah îi spusese că doamna Noirot era în Green Park împreună cu Lucie.

El venise în parc și o urmărise pe Marcelline ca să-i povestească problemele sale sentimentale, nici mai mult, nici mai puțin!

Era inteligent, iubitor și sensibil. Era un iubit iscusit și pasional. De asemenea, era încăpățânat și nepăsător.

Ea își reaminti că ducii nu semănau cu alți bărbați. Faptul că toată viața făcuseră numai ce doriseră le afectase creierul.

Și creierul ei era afectat, probabil, pentru că își petrecuse prea mult timp în compania lui. Nu, inima ei era cea afectată. Într-un colț al sufletului, nu atât de secret pe cât și-ar fi dorit, se bucura că el și Lady Clara nu se logodiseră încă.

„Dar în curând vor fi logodiți, iar tu o să fii nevoită să accepți acest lucru.“

- Ai fugit cu prima ocazie ca să n-o ceri de nevastă, constată Marcelline. Dacă ai fi insistat, îți jur, durerea

ei de cap ar fi dispărut. Comportamentul tău este ceea ce o doare pe ea de fapt, om căpos ce ești!

- Știu că am stricat tot. A fost adevărat ce mi-ai spus ieri. Dar încurcătura e atât de înspăimântătoare, încât mi-e al dracului de greu să o scot la capăt.

- Prin faptul că ești aici nu faci nimic ca să îmbunătățești situația.

- Tu ești experta în tot ce fac greșit. Tu ești femeia dictatoare care știe exact ce ar trebui să facă lumea.

- Nu, eu știu cum ar trebui să se îmbrace lumea.

- Pun pariu pe orice că mirosise de ce m-am dus la ea. Am văzut-o pe Lady Gorrell când am ieșit din magazinul de bijuterii, iar ea e o mare bârfitoare. O cunosc pe Clara și mi-am dat seama că nu a fost încântată să mă vadă, iar când am spus că plec a părut chiar ușurată.

- Și tu nu știi de ce a vrut să pleci? Întrebă Marcelline. Ai neglijat-o săptămâni la rând. Te-ai dat în spectacol cu o șleahță de croitorese. Apoi te-ai dus să cumperi un inel. Și, fără nici un avertisment, ai apărut la ușa ei gata de căsătorie.

- Nu a fost chiar așa.

- Oricum, a fost greșit. Nu ai petrecut nici măcar un minut încercând să o curtezi.

- O cunosc de când avea cinci ani!

- Femeilor le place să fie curtate. Știi asta. Ce este cu tine? Ești orb când vine vorba de Lady Clara?

El se opri și se uită la ea cu o expresie comică de oroare, răspândită pe toată fața lui frumoasă.

- Vrei să-mi spui că trebuie să mă țin după ea și să-i fac ochi dulci, ca idioții ăia de pretendenți ai ei?

- Nu fi idiot, zise Marcelline. Dintre toți bărbații, tu ar trebui să știi cel mai bine cum să vrăjești o femeie. Problema e că te porți cu ea ca și cum ți-ar fi soră.

El înțepeni, dar își reveni imediat. Într-o clipă se puse iarăși în mișcare, plimbându-se alături de ea în stilul tipic, arogant, ca și cum s-ar fi așteptat ca toată lumea să se dea la o parte din calea lui.

De ce nu i-ar fi cerut ei să-i rezolve problemele sentimentale? Doar acesta era scopul ei în viață, așa cum

era al tuturor celorlalți, să-l servească. Și nu era aceasta treaba ei? Să-i servească pe cei asemenea lui? Nu neapărat treaba, cât mai ales ambiția. Nu-i trecea deloc prin minte că aceasta nu era deloc abordarea potrivită față de o femeie pentru care se dăduse peste cap ca să o facă să-l iubească. Nu se gândea nici o secundă cât de dureros era totul pentru o astfel de femeie.

Ea își reaminti că durerea pe care o simțea nu apăruse din vina nimănui decât a ei, deoarece se îndrăgostise de el. Era o Noirot. Ea, dintre toate femeile, ar fi trebuit să știe cum stăteau lucrurile. Și, fiind o Noirot, era obligată să gândească folosindu-și capul, nu sentimentele.

Ducele trebuia să se însoare cu Lady Clara. Toate planurile lui Marcelline aveau un singur țel: să o facă pe ducesa de Clevedon cea mai loială clientă a ei. Dacă această cununie nu avea loc, cine știe cât avea să treacă până când el găsea pe altcineva. Puteau fi zile. Puteau fi ani. Și, oricât de mult ar fi durat, câte femei din Londra ar fi oferit un trup atât de splendid pentru rochiile create de ea? În plus, trupul acela nu avea să aducă la fel de multă publicitate în cazul în care Lady Clara se mărita cu o persoană inferioară în rang ducelui de Clevedon.

Oricum, ea deja se ocupa de Lady Clara și o aranja pentru a deveni un adevărat model. Izbutise să-i câștige loialitatea. În ciuda tuturor zvonurilor și a scandalului. În ciuda marchizei de Warford. De fapt, Lady Clara avea programată o probă chiar în acea după-amiază.

O doică ce se plimba împreună cu o fetiță se apropie ca să admire păpușa lui Lucie. Aceasta opri căruciorul și o scoase pe Susannah la inspecție.

- Ce rochiță frumoasă! exclamă fetița.

- Mama mea mi-a făcut-o, zise Lucie. Ea face rochii pentru toate doamnele și prințesele.

O puse la loc pe Susannah, iar dacădădă plecă împreună cu fetița. Aceasta din urmă își târa piciorușele și se uita peste umăr la păpușa lui Lucie.

- Ar trebui să-i dai lui Lucie cărți de vizită pe care să le împartă, sugeră Clevedon. Te-ai gândit să faci și o linie de rochițe pentru păpuși?

- Nu.

- Gândește-te.

Marcelline avea și-așa destule pe cap.

- Lady Clara vine puțin mai târziu pentru o probă, spuse ea. O rochie pentru vineri noapte. Va fi unul dintre cele mai importante baluri ale sezonului, din câte am înțeles.

- Vineri? întrebă el gânditor. La naiba. Trebuie să fie balul lui Lady Brownlow. Cred că ar trebui să particip și eu.

- Sigur că o să participi, zise ea. Este unul dintre cele mai importante evenimente ale sezonului monden.

- Asta nu promite prea multe.

- Ce este cu tine? îl întrebă ea. Știi că-ți place mult să dansezi.

- La Paris. La Viena. La Venetia.

- Ai idee câte femei și câți bărbați și-ar da un organ vital ca să fie invitați?

- Și tu? Nu ți-ar plăcea fii acolo, să îți etalezi una dintre creații? o întrebă el cu un zâmbet în colțul gurii și cu o sclipire în ochi. Mi-ar surâde să te văd sosind la petrecere, neinvitată.

Ei îi venea să urle.

- Nu ești deloc atent? Trebuie s-o curtezi pe Lady Clara. Ultimul lucru de care ai nevoie este o femeie despre care toată lumea va crede că este cea mai recentă cucerire a ta și care încearcă să se facă remarcată. Și este ultimul lucru de care am eu nevoie, să-i supăr exact pe oamenii pe care vreau să-i fac să treacă pragul magazinului. De câte ori trebuie să-ți explic asta? Cum poți să fii atât de greu de cap?

El se uită în altă parte.

- Mi te imaginam la bal și mă amuza tabloul. Ei, atunci o să-mi imaginez când voi fi acolo. Ar trebui să alunge plictiseala.

Și ea se putea imagina acolo. Nu persoana care era în realitate, ci aceea care ar fi putut să fie, fiica unui gentleman. Dar, dacă ar fi fost bine-venită la acel bal, nu ar mai fi avut-o pe Lucie. Nu ar fi învățat niciodată

cum să facă haine. Nu s-ar fi descoperit niciodată cu adevărat. Ca să nu mai spună că ar fi arătat la fel ca toți ceilalți. Viața ei nu ar fi fost la fel de grea, dar nici la fel de distractivă. Nu trebuia decât să se gândească la cât de plictisit fusese el, marele și răsfățatul bătut în cap!

Lady Brownlow fusese recent aleasă patroană a clubului Almack. Era una dintre gazdele de top din înalta societate. Petrecerile ei erau faimoase. Iar el se purta ca și cum era forțat să participe la o conferință despre analiza matematică sau la una despre alte chestiuni oribile legate de cifre.

– O să participi, spuse ea. Și nu o să întârzi. O să faci în așa fel încât să fie evident că nu vrei decât să o vezi pe Lady Clara, să fii cu ea. O să te porți ca și cum nici o altă femeie nu mai există acolo. Ca și cum nu ai cunoaște-o de atâția ani și abia atunci ai descoperit-o. Vel face în așa fel încât să pară că a apărut brusc în fața ta, ca o viziune, ca Venus ce se ridică din mare. Își dori ca Sophy să fie acolo și să-i ofere imagini care să aducă mai puțin cu niște clișee dramatice. O să o dai pe spate, continuă ea. Dacă va fi vreme frumoasă, atrage-o pe terasă, pe un balcon sau în alt loc privat, și asigură-te ca totul să fie romantic, în așa fel încât să-i fie imposibil să spună altceva decât da. Este seducție, Clevedon. Ține minte asta. Nu este cea mai bună prietenă a ta sau sora ta. Este o femeie, o femeie frumoasă, atrăgătoare și o s-o seduci ca să-ți devină ducesă!

*

Balul contesei Brownlow
Vineri noaptea

Ducele de Clevedon se hotărî să acționeze exact așa cum îl sfătuisese Noirot. Refuză să se gândească la ce făcea de fapt pentru că, își spuse el, nu era nimic de cugetat. Voia ca Lady Clara să se mărite cu el. Ea îi fusese întotdeauna predestinată. O iubise dintotdeauna.

„Ca pe o soră.“

Alungă acest gând în clipa în care îi apăru în minte.

Se duse la balul doamnei Brownlow. Urmă instrucțiunile lui Noirot literă cu literă. Nu ajunsese prea devreme – ar fi fost nepotrivit – ci la ora fixată. Și se ținu după Clara așa cum ar fi făcut cu o femeie ușoară sau cu o doamnă răpitoare.

Făcu eforturi să o amuze și, ori de câte ori ajungea suficient de aproape de ea, îi șopti vorbe spirituale în urechea în formă de scoică.

Era foarte atrăgătoare, iar претенdenții idioți nu se puteau ține la distanță.

Noirot o îmbrăcase într-o robă din crep roz. Despărțitura din față scotea la iveală o rochie din satin alb, pe care o purta pe dedesubt. Câteva funde se încrucișau în zona corsajului în formă de V, atrăgând atenția către decolteu, în timp ce corsajul era alcătuit din pliuri în diagonală care-i scoteau în evidență formele voluptuoase.

Bărbații salivau, iar femeile erau verzi de invidie.

O conduse pe ringul de dans, conștient că era cel mai norocos bărbat de la bal. Și că o iubea.

„Ca pe o soră.“ Își reprimă gândul în timp ce dansau și îl alungă, lipsit de viață și uitat, într-un colț întunecat și împăienjenit al minții, pentru orele ce aveau să urmeze. Încă zăcea mort în umbră când, așa cum fusese instruit, o conduse pe Clara pe terasă. Erau și alții acolo, dar fiecare cuplu își găsisse câte un colț retras.

Desigur, nimeni nu putea fi complet singur. Nu era genul acela de petrecere. Luminile din sala de bal aruncau raze slabe pe terasă. Luna, în formă de seceră, se ascundea în spatele copacilor, la orizont, iar norii răzleți, care se întreceau deasupra lor, nu ascundeau stelele.

Era o seară îndeajuns de romantică.

El o făcuse să râdă și să roșească, iar când consideră că sosise clipa perfectă, spuse:

- Am ceva foarte important să te întreb, draga mea.

Ea îi zâmbi.

- Da?

- Toată fericirea mea depinde de asta, urmă el.

Fusese un zâmbet amuzat? Ironic? Dar nu, probabil că ea era emoționată. Cu siguranță, el era.

Venise momentul să o ia în brațe. O făcu. Ea nu l'îndepărtă.

Bine. Era bine.

Dar ceva nu era cum trebuie.

Nu, totul era perfect. Se aplecă să o sărute.

Ea își ridică mâna și îi blocă traiectoria buzelor.

Își ridică capul și simți în interior ceva ca o ușurare...

Dar nu, era imposibil.

Clara se uita la el. Încă zâmbea, dar acum ochii îi licăreau. El încercă să-și dea seama în care momente mai văzuse acest lucru. Apoi își aminti că ochii ei licăreau la fel când răbufnea la ceva ce îi zicea mama ei.

Își dori ca Noirot să fie acolo și să-i dea instrucțiuni, sau să o controleze pe Clara, deoarece simțea că situația luase o turnură neașteptată, deloc potrivită, iar el nu știa cum să o readucă pe făgașul normal.

Apoi își dădu seama ce trebuia să facă.

Idiotul! Mai întâi trebuia să o ceară.

Se dădu un pas în spate și zise:

- Te rog, iartă-mă. A fost un gest prostesc. Impertinent. Ea își ridică sprâncenele perfecte. Discursul, discursul pentru care pierduse câteva ore i se risipise din minte. Totuși, se avântă: Voiam să te întreb, mai întâi, dacă mi-ai face onoarea de a-mi deveni soție, spuse el și începu să caute inelul în buzunarul de la haină. Vreau să spun... nu prea știi ce voiam să spun... Unde naiba era? Ești atât de frumoasă...

- Termină! i-o retează ea. Termină. Cât de proastă mă crezi?

El se opri din căutat.

- Proastă? În nici un caz... Întotdeauna ne-am înțeles perfect, amândoi. Am făcut împreună glume. Cum aș fi putut să scriu toate acele scrisori unei fete proaste?

- Nu le-ai mai scris, spuse ea. Te-ai oprit din scris imediat ce ai întâlnit-o... dar nu, nu despre asta e vorba. Uită-te la mine.

El își scoase mâna din buzunar.

- M-am uitat toată seara. Ești cea mai frumoasă fată de aici. Cea mai frumoasă fată din Londra.

- Sunt diferită! exclamă ea. Sunt complet diferită. Dar tu nu ai observat asta. M-am schimbat. Am evoluat. Toți ceilalți bărbați au observat. Dar tu nu. Pentru tine sunt tot Clara. Sunt tot prietena ta. Pentru tine nu sunt o femeie.

- Nu fi absurdă. Toată seara...

- Toată seara ai jucat un rol! Ai exersat, nu-i așa? Îmi pot da seama. Nu e nici un pic de pasiune!

Tonul vocii ei urca, iar el deveni conștient de celelalte cupluri de pe terasă, care se apropiaseră de ei pe nesimțite.

- Clara, poate că...

- Eu merit pasiune, urmă ea. Merit să fiu iubită... în toate felurile. Merit un bărbat care să-mi dea toată inima lui, nu numai o parte, pe care nu o folosește pentru moment, partea pe care o poate rezerva prietenilor.

- Nu este corect, zise el. Te-am iubit toată viața.

- Ca pe o soră!

Gândul pe care îl îngropase într-un colț al minții reînvie și ieși la suprafață cu o viteză fulgerătoare. Îl înlătură din nou.

- E mai mult decât atât, stăruie el. Știi că e mai mult.

- Oare? Ei bine, nu-mi pasă, zise ea întorcându-și subit capul. Nu mă mai interesează. Când ești în preajmă e ca și cum aș fi cu Harry. Ba nu, e mai rău, pentru că în ultimul timp ai fost extrem de plictisitor, iar el, oricât de enervant ar fi, cel puțin mă binedispune. Știu că voi, bărbații, nu vă puteți abține de la alte preocupări... O, de ce trebuie să mă mai pierd în eufemisme? Amândoi știm că vorbim de alte femei. Mama m-a tot bătut la cap cu asta. Se presupune că trebuie să trecem cu vederea. Bărbații se nasc astfel și nu se pot schimba. Eram pregătită să trec peste acest lucru.

- Clara, îți jur...

- Nu, zise ea. Am trecut de mult peste asta. Dacă nu-ți poți respecta o promisiune pentru o cină, dacă nu te obosești să trimiți un mesaj... măcar câteva cuvinte:

„Îmi pare rău, Clara. A intervenit ceva.“ Dacă nu poți face nici măcar atât... Dacă așa va fi totul... vei fi mereu îngândurat și distras ori de câte ori îți cade cu tronc cineva... Ei bine, eu nu pot să suport așa ceva. Nici măcar pentru un ducat. Nici pentru trei ducate! Merit mai mult decât rolul de soție tăcută, care înghite orice. Sunt o femeie interesantă. Citesc. Am propriile mele păreri. Iubesc poezia. Am simțul umorului.

- Știu toate astea. Am știut dintotdeauna.

- Merit să fiu iubită, cu adevărat iubită... Cu mintea, cu trupul și cu sufletul. Și, în caz că nu ai observat, există un șir lung de bărbați care îmi pot dărui mai mult decât prietenie. De ce m-aș mulțumi cu tine?

Își ridică bărbia și se îndepărtă în grabă.

Abia atunci își dădu seama că se făcuse foarte liniște.

Se uită după ea. Ușile vitrate erau ticsite de oaspeți. Mulțimea îi făcu loc să treacă, iar ea își continuă drumul fără nici o ezitare, cu fruntea sus.

Din rândul privitorilor se auziră câteva aplauze rătăcite.

El percepse, în depărtare, un țipăt. Lady Warford. Apoi auzi șușotelile mulțimii agitate de scandal. Muzica reîncepu, iar oamenii intrară înapoi în sala de recepții.

El nu. Traversă terasa și trecu pe lângă perechile ce se reîntorceau în colțurile întunecate. Pășii în grădină, trecu de poartă, intră în pasaj și apoi ieși pe stradă. Într-un final, se opri. Atunci își dădu seama că tremura. Ridică mâinile și se uită la ele, mirat.

Gândul acela, pe care încercase să-l stranguleze și să-l răpună, se ridică din nou dănțuind fericit.

Ducele de Clevedon respiră aerul rece al nopții și își dădu seama de ce tremura. Era ca un om care urcase treptele eșafodului, simțise frânghia trecându-i peste cap și atingându-i umerii, auzise cuvintele preotului care se ruga pentru sufletul lui, simțise gluga ce-i fusese pusă pe cap... și, în ultimul minut, în cel din urmă minut, primise grațierea.

Zorile erau aproape când Sophy se întoarse acasă.

Marcelline, care stătuse în capul oaselor și se holbase în întuneric, se ridică atunci când o auzi urcând treptele.

Sophy fusese la bal. Clevedon urma să facă cererea în căsătorie, iar lumea trebuia să știe exact ce purta Lady Clara și cine realizase ținuta ei. Desigur, Sophy nu se dusese ca să afle ce purta Lady Clara. Deja cunoșteau fiecare detaliu, nu numai al rochiei, dar și al accesoriilor. Sophy se dusese pentru că, în schimbul unui spațiu generos pe care îl ceruse în ediția de a doua zi – de fapt, din ziua respectivă – a publicației *Morning Spectacle*, Tom Foxe dorise informații din interior. De la un martor ocular.

Fusese prima oară când Sophy intrase într-o casă nobilă în acest scop. Gazdele erau nevoite să angajeze personal suplimentar pentru astfel de evenimente mari. Pentru aceasta existau agenții respectabile. Sophy fusese înregistrată, desigur sub alt nume, la toate agențiile. Știa cum să-și joace șansele de câștig. Făcea asta de când era de vârsta lui Lucie. Și știa cum să se amestece în mulțime. Până la urmă, era o Noirot.

– Este în regulă, zise Sophy în timp ce își dădea jos mantia. Nu a mers așa cum trebuia, dar m-am ocupat de tot.

– Nu a mers așa cum trebuia?

– Ea l-a refuzat.

– O, Doamne!

Marcelline simți o durere în piept. Îi era greu să respire. Era în corzi. Ușurare. Disperare.

– Ce? se auzi vocea lui Léonie din spatele ei.

Marcelline și Sophy se întoarseră. Léonie stătea în pragul ușii deschise de la dormitor. Nu se obosisese să-și pună un halat, iar boneta de noapte – o frumoasă combinație de funde și dantelă – îi atârna neglijent într-o parte. Avea privirea ca de bufniță a cuiva care abia poate merge de somn.

Cel puțin cineva dormise în acea noapte.

- Lady Clara l-a refuzat, explică Sophy. Am văzut totul. El i-a făcut curte așa de frumos... Era ca și cum ar fi văzut-o prima oară și nu a avut ochi pentru nimeni altcineva. A fost atât de romantic, la fel ca într-un roman... Zău așa, știm toate că, în general, bărbații nu sunt cine știe ce romantici.

- Dar ce s-a întâmplat? se interesă Léonie. Până acum totul sună perfect.

- Chiar era perfect. Eu eram chiar în față, la una dintre ușile vitrate, iar vântul le purta vorbele meșteșugite. Când ea a zis nu, vă jur, am rămas cu gura căscată. Nu știu de unde a găsit puterea să-l refuze, dar a făcut-o, într-o manieră foarte hotărâtă. Toată lumea a auzit. Întâmplător, muzica s-a oprit chiar atunci, așa că au aflat și cei care erau aproape de terasă. Zvonul s-a împrăștiat ca un fulger. Într-o clipă, puteai auzi și un ac care cădea pe caldarâm. Toată lumea se chinuia să audă cât mai mult... iar unii dintre ei se împingeau să ajungă la ferestre.

Umerii lui Marcelline se înmuieră.

- O, nu.

- Nu trebuie să te îngrijorezi, zise Sophy repede. Am știut imediat ce am de făcut și am m-am ocupat, iar totul va merge așa cum trebuie. Te rog, du-te înapoi în pat. Nu mai e nimic pe lume pentru care să-ți faci griji. Mă aștept ca dimineată să avem dovada, și atunci vei putea să vezi cu ochii tăi. Dar, deocamdată, iubitele mele, trebuie să dorm. Mai am puțin și cad din picioare.

capitolul 16

„Dacă acum câțiva ani vecinii noștri ne-au numit, în mod ironic, nație de proprietari de prăvălii, credem că acum ar trebui să ne acorde titlatura de proprietari de prăvălii de bun-gust. Suntem de părere că nici un loc din lume nu are o varietate mai mare de atracții elegante cum sunt numeroasele magazine din Londra.“

Cartea afacerilor din Anglia și biblioteca meseriilor folosite, 1818

Ora opt, sâmbătă dimineața

În ciuda faptului că se dusesse la culcare cu puțin timp în urmă, Sophy veni grăbită la micul dejun, la numai câteva minute în urma surorilor ei. Ținea în mână un exemplar din ultima ediție a *Foxe's Morning Spectacle* și rânjea.

- V-am spus că am reușit, se împăună ea. Coloană după coloană, numai despre rochia purtată de Lady Clara Fairfax - sau „Lady C.“, cum a scris atât de delicat Foxe - pe care a purtat-o la balul de la Brownlow. Se așeză și citi cu voce tare: „Purta pe dedesubt o rochie din mătase, iar la exterior un corsaj cu o croială foarte joasă.

Marcelline ducea la gură cana cu cafea, dar se opri. Nu reușise deloc să doarmă.

- Se pare că i-ai dat lui Tom Foxe ce a vrut.

- Iar el mi-a rezervat coloane întregi, zise Sophy triumfătoare.

Léonie înșfăcă ziarul din mâinile ei.

- Lasă-mă să văd. „O robă roz, deschisă de culoare... corsajul... coboară în pliuri longitudinale în fiecare laterală...“ Se uită la Marcelline. Și continuă așa, de parcă e o descriere dintr-o revistă de modă. Până la pantofi. Sfinte Sisoe! Ce Dumnezeu ai făcut pentru el, Sophy? Nu, lasă, nu contează. De fapt, nu este treaba noastră.

- V-am promis că o să mă ocup de tot, se laudă Sophy. Lăsați descrierea. Știți ce a purtat, zise ea arătând mai jos. Începe de aici.

Léonie intonă:

- „Cititorul se va întreba de ce am început cu o descriere detaliată a ținutei unei invitate la eveniment. Dar nici o laudă nu ar fi suficientă, credem noi, pentru o rochie care a înzestrat-o pe purtătoarea ei nu numai cu încrederea necesară ca să respingă cererea în căsătorie a unui duce, ci și cu focul poeziei, pentru că nici o altă descriere nu ar putea caracteriza altfel discursul lipsit de echivoc pe care l-a rostit Domnia Sa când a făcut acest gest.“

Urma discursul de respingere rostit de Lady Clara, care în acest context suna ca o scenă dintr-un roman al doamnei Morgan.

Marcelline puse jos cana de cafea și își frecă tâmplele.

- El este ducele de Clevedon. Ea îl iubește. El este cel mai faimos seducător, și totuși a dat-o-n bară. Ei bine, la revedere, ducesă de Clevedon!

- La revedere, ducesă, poate, zise Sophy. I-ar putea lua ceva timp până să găsească pe altcineva. Dar privește partea plină a paharului. Lady Clara se va întoarce la Casa Noirot. Ea înțelege ce facem pentru ea. Ai citit ce i-a spus: „Sunt diferită“.

- Și prietenele ei vor veni, adăugă Léonie. Fiecare femeie care a fost la acel bal va dori să vadă creațiile care i-ar putea inspira unei femei suficientă încredere ca să respingă un duce. Sophy, iubita mea, te-ai întrecut pe tine.

- Léonie are dreptate, spuse Marcelline. Excelentă treabă, scumpo! Genială, de fapt. Eu aș fi stat acolo cu gura căscată și cu mintea complet blocată. Dar tu ai știut cum să întorci situația în avantajul nostru, așa cum faci mereu.

- Mintea ta nu se blochează niciodată, o corectă Sophy. Toate avem abilitatea de a gândi rapid, iar acesta a fost cel mai ușor lucru din lume. Dar acum trebuie să le oferim ceva ce poate fi admirat. Ce rochie să scoatem la înaintare?

- Lasă lucrurile în seama mea și a lui Marcelline, spuse Léonie. Tu trebuie să te odihnești. Doamnele din înalta societate vor deveni nerăbdătoare după noaptea trecută, iar restul fițuicilor de scandal se vor grăbi să preia povestea. Până după-amiază va circula prin toată Londra. O să fie o zi aglomerată, iar tu nu ai dormit decât câteva ore.

De fapt, Marcelline nu dormise deloc, dar ele nu trebuiau să știe acest lucru. Stătuse în pat, trează, și își spusese că făcuse ceea ce trebuia, singurul lucru posibil. Dacă ar fi avut altă variantă, ar fi ales-o. Dar aceasta nu exista.

Ea și surorile ei se dedicaseră scopului de a câștiga loialitatea viitoarei ducese. Se dăduseră peste cap să facă din ea mai mult decât credea că e. Clevedon trebuia să se însoare cu Lady Clara, căci altfel se alegea praful de toată strădania lor. Dorința de a o câștiga pe Lady Clara de clientă fusese ceea ce o împinsese pe Marcelline după el la Paris. Un plan nebunesc. Ducesa de Clevedon era calea lor directă către succes. Avea să pună capăt dominației rivalei de la Dowdy. Atunci, incompetenta și îndărătnica ce se autointitula creatoare de modă nu ar mai fi avut nici o putere asupra lor. Acesta fusese planul inițial. Ducesa de Clevedon fusese obiectivul numărul unu.

Dar Lady Clara nu avea să devină ducesă de Clevedon - nu după acel discurs ținut în fața unui public numeros. Sophy le salvase, ceea ce însemna că partea esențială a planului, de a domina sfera londoneză a modei, rămăsese încă în picioare.

Sentimentele lui Marcelline nu aveau ce căuta la mijloc. Erau problema ei.

Pe de altă parte, Sophy își petrecuse noaptea în picioare, lucrând, după ce toată ziua muncise la magazin, în cea mai mare parte a timpului tot în picioare.

- Trebuie să admit că am avut parte de mai multe senzații tari decât m-am așteptat, spuse ea. V-am spus că am reușit să mă poziționez chiar în față, la ușile vitrate, de unde am putut auzi fiecare cuvânt. Nimeni nu m-a observat. Nimeni nu observă servitorii. Dar, când voiam să mă întorc aici, am dat peste lordul Longmore. Atât Marcelline, cât și Léonie o priviră cu sprâncenele ridicate. Nu la propriu, preciză Sophy. Dar era acolo. M-am așteptat să se uite prin mine și să-și vadă de treabă, așa cum făceau toți invitații, ca și cum nu ar fi fost acolo. Dar el s-a oprit înmărmurit și a zis: „Ce faci aici!” Ați fi putut să mă doborâți cu o pană, dar nici nu am clipit. „Muncesc, domnule”, am zis eu cu voce de servitoare... știți voi, cea cu accent de fată de la țară, din Lancashire. „De ce, te-au dat afară de la magazin?”, m-a întrebat el. „Care magazin?”, am întrebat. Apoi, la fel

de respectuoasă, i-am zis că probabil că mă confundă cu altcineva. Dar nu m-a crezut. S-a uitat încruntat la mine, iar eu eram sigură că o să continue interogatoriul și că o să mă dea de gol. Tocmai atunci însă, mama lui a țipat, el și-a dat ochii peste cap și a plecat într-acolo.

- Ar trebui să fii atentă la el, spuse Marcelline cu voce fermă. Nu e așa prost cum lasă să se vadă, iar ultimul lucru de care avem nevoie este ca încă una dintre noi să se încurce cu un aristocrat.

- Nu cred că vrea să se încurce cu mine, zise Sophy. Cred că vrea să ne ducem toate la dracu'n praznic. Ba chiar cred că e de părere că suntem întruchipările diavolului.

- Să sperăm că doamnele din lumea bună nu sunt de aceeași părere, spuse Léonie.

- Nu sunt, zise Sophy ridicându-se și îndreptându-se către ușă. Cred că mă întorc în pat. Dar să nu mă lăsați să dorm prea mult. Nu vreau să pierd distracția. O, și dacă aș fi în locul vostru, aș scoate la înaintare rochia gri.

*

Magazinul lui Downes, mai târziu în aceeași zi

Doamna Downes se uita furioasă la rochia de pe teighea.

- A câta este asta? o întrebă ea plictisită pe Oakes, supraveghetoarea.

- A șasea, spuse aceasta.

- Lady Gorrell a aruncat-o în mine, zise doamna Downes.

- E șocant, doamnă.

Oakes, care fusese martoră la acest eveniment, nu era deloc șocată. Dacă ar fi aflat că plătitise o căruță de bani pentru o rochie exact la fel cu cea pe care prietena ei o văzuse la Covent Garden cu un an în urmă, ar fi reacționat exact la fel.

Oakes își avertizase patroana. Mânecele, o atenționase ea când văzuse modelul – care se presupunea că fusese trimis de asociata din Paris a doamnei – erau în stilul la modă în anul precedent. Doamna Downes prespusesese fie că Oakes e o idioată, fie că doamnele care-i erau cliențe nu aveau să observe. Așa și făcuseră multe dintre ele, obișnuite să se încreadă în ea în totalitate. La început. Dar curând descoperiseră că făcuseră o greșală.

Rochiile erau memorabile. O singură creatoare de modă din Londra făcea asemenea ținute spectaculoase, iar aceea nu era nicidecum doamna Downes. Clientele ei erau poate ignorante, dar acest lucru nu era valabil și pentru prietenele sau rudele lor. Cineva din anturajul lor își aducea aminte până la urmă că mai văzuse o rochie identică la un banchet, la teatru, în Hyde Park și așa mai departe.

Dintr-o duzină de comenzi, până acum șase cliențe aduseseră înapoi achizițiile, furioase că plățiseră sume mari pentru niște simple copii. Ba, mai mult, din colecțiile anului precedent.

Doamna fusese, fără îndoială, păcălită, la modul cel mai frumos.

Oakes se întrebă cât plățise patroana ei în schimbul unor modele vechi și câte cliențe avea să piardă odată ce se răspândea vorba.

Era timpul să-și găsească o altă slujbă, se gândi supraveghetoria.

*

Magazinul, așa cum se așteptase Clevedon, era plin în acea zi.

Trecu pe lângă el în drumul spre Clubul White și apoi când se îndreptase către cizmar, pălărier, magazinul de vinuri și tot așa. Cumpără lucruri de care nu avea nevoie numai ca să se învârtă pe St. James's Street. Așteptă ca gloata de la Casa Noirot să se topească.

Citise și el *Morning Spectacle*, așa cum făcuseră, se pare, majoritatea celor din lumea bună.

Nu-l miră că Foxe aflase povestea. Omul devenise notoriu tocmai din acest motiv. Detaliile însă erau cu totul altceva. În mod cert, Foxe avusese un om infiltrat în interior. Clevedon ajunsese până la urmă la concluzia că spionul nu putea fi altcineva decât domnișoara Sophia. Scriitura era în stilul ei - povestea despre rochie, descrierile încântătoare, menționarea evidentă a locului în care fusese realizată ținuta și, desigur, firul epic. Stilul Sophiei. Și, ca să facă toate acestea la timp pentru a prinde ediția din acea zi, trebuia să se fi aflat la fața locului.

Acest lucru era, de fapt, o ușurare.

Singura lui grijă era ca dezastrul din seara precedentă să nu însemne sfârșitul Casei Noirot. Lumea bună ar fi putut da vina pe doamna Noirot că îi luase Clarei mințile și, prin urmare, ar fi ocolit-o. Iar ea îl avertizase de atâtea ori. Clara nu s-ar mai fi întors la magazin, iar doamna Noirot ar fi fost catalogată ca seducătoare și femeie ușoară. Doamnele nu ar mai fi vrut să aibă de-a face cu ea.

Totuși, ele sosiseră la magazin în acea zi, formând o paradă interminabilă. Coborau din trăsură și aruncau un ochi prin vitrină înainte de a intra. În acest ritm, aveau să strice clopoțelul de la ușă.

„... o rochie care a înzestrat-o pe purtătoarea ei nu numai cu încrederea de a respinge cererea în căsătorie a unui duce, dar și cu focul poeziei...” Tupeul întrecea orice limite.

Tipic. Tupeul femeilor Noirot era mai presus de orice. Și, la fel ca orice altceva din ce făceau ele, articolul era cu adevărat bine scris. Și-ar fi dorit să o îmbrățișeze pe Sophia pentru acesta, dar tânăra ar fi trebuit să stea la coadă.

Nu Sophia îl ținuse treaz toată noaptea. Nu ea era cea care îl făcuse să se dea jos din pat, să se plimbe prin încăpere și să se certe de unul singur. O ceartă zadarnică.

Din momentul în care scăpase de la petrecere, de când stătuse pe trotuar și își dăduse seama că tremura,

se lămurise că era o singură cale să pună capăt acestei situații.

De aceea așteptase ca seara să se lase, iar doamnele să plece acasă și să se pregătească pentru plimbarea rituală în Hyde Park.

Traversă St. James's Street și intră în Casa Noirot.

*

Marcelline auzi clinchetul clopoțelului și se gândi: „Oare nu se mai duc odată acasă?”

Era fericită, desigur. Fusese o zi unică. Nici măcar când se întorsese de la Paris, iar doamnele veniseră să se holbeze la rochia *poussière*, nu fusese așa.

În acea zi, hoarde întregi de femei intraseră în magazin. Vechiul lor stabiliment nu le-ar fi putut face față tuturor. Se părea că era nevoită să mai angajeze cât de curând încă cel puțin șase cusătorese, altfel nu putea onora toate comenzile până la datele promise.

Toate acestea îi trecură prin cap într-o secundă, înainte să-și ridice privirea din grămada de panglici pe care le sorta și să se uite la ușă.

Inima îi bătu dureros. Gentlemanul păși în interior, se opri și se uită în jur. Aceleași gesturi pe care le făcea orice gentleman când intra în magazin pentru prima oară: privea, evalua ceea ce vedea, cântărea dacă ceva merita atenția și, desigur, nu băga în seamă persoana din spatele tejghelei, aflată prea jos pe scara ierarhică.

Dar aceasta nu era prima oară când el se afla acolo, iar gentlemanul nu era unul oarecare.

Era Clevedon, înalt și arogant, cu pălăria așezată cu precizie pe vârful capului, iar de sub borurile acesteia ieșeau buclele negre. Avea un baston cu mânerul de aur pe care își sprijini mâinile în timp ce se opri ca să examineze magazinul.

Mănușile lui erau de culoarea pielii. Se putea observa conturul degetelor.

Măinile lui, mâinile lui... Își aminti mâna care o mângâiasse pe spate. Care îi apucase fața. Alunecase apoi pe sânii și se oprise între picioarele ei.

Dacă ar fi fost un gentleman oarecare, orice proprietăreasă ar fi ieșit din spatele tejghelei și i-ar fi oferit atenția exclusivă. Marcelline rămase la locul ei, cu mâinile pe tejghea.

- Bună seară, Înălțimea Ta, spuse ea.

- Bună seara, doamnă Noirot.

Își scoase pălăria și se înclină.

Ea făcu o mică reverență.

Își așază pălăria pe un scaun, apoi se îndreptă către manechin și inspectă rochia.

Era o ținută gri, din tul, o culoare pe care o numise „Fum londonez”. Corsajul extravagant, din satin roz, o scotea foarte frumos în evidență. Ținuta era împodobită cu trandafiri brodați și frunzulițe împletite.

- Arată foarte... franțuzească, remarcă el.

- Întotdeauna decorez manechinul într-un stil mult mai elegant și mai pretențios decât le îmbrac pe cliențe, răspunse ea. După ce văd ce poartă manechinul, există mai puține șanse să devină isterice atunci când le propun ceva ieșit din comun față de lucrurile cu care ele sunt obișnuite.

Ducele zâmbi și se apropie de tejghea.

- Ce convenabil. Tu ești cea ieșită din comun față de lucrurile cu care suntem obișnuiți unii dintre noi.

- Nu unii, îl corijă ea. Fiecare dintre voi. Casa Noirot nu este un lucru obișnuit.

- Sunt perfect de acord. M-am bucurat să văd că domnișoara Sophia a transformat dezastrul de aseară într-un prilej de bun augur. Dar, desigur, nu ar fi trebuit să mă aștept la nimic altceva.

- Eu m-am așteptat la mai mult de la tine. Dar iar ai dat-o-n bară.

- Da, recunosc el. Ce altceva aș fi putut face? Am cerut-o în căsătorie pe femeia nepotrivită.

Inima ei părea să se fi oprit în loc. O luă amețea.

El se duse la ușă și întoarse semnul agățat de ea. „Închis“.

- Nu am închis, sări ea.

Vocea părea să vină de la kilometri distanță.

- Ai făcut destule afaceri astăzi.

- Nu-mi spui tu câte afaceri am făcut, ripostă Marcelline.

El se întoarse la teighea.

- Ieși de acolo.

- În nici un caz, spuse ea.

El zâmbi. Atât. Dar cuvântul zâmbet nu spunea nimic în acest caz. Toată lumea zâmbea. Ce făcuse el era... numai Sophy putea avea cuvinte ca să descrie gestul.

Colțurile gurii lui frumoase se încovoieră puțin în sus, iar ochii verzi o priviră cu o afecțiune amuzată, care îi merse drept la inima ce bătea aproape să iasă din piept și o lăsă dezarmată, slăbită și plină de dorință.

- Am nevoie de cât mai multe clienți, spuse ea. Nu sunt sigură că Lady Clara o să se întoarcă...

- Știi că o va face. Pentru mai multe rochii care-i vor da puterea să respingă bărbații proști.

- ... și din moment ce ea nu o să fie ducesă de Clevedon în viitorul apropiat, trebuie să mă mulțumesc cu alte muritoare mai puțin prețioase.

- Mă gândeam, zise el, că tu ar trebui să fii ducesa de Clevedon.

Marcelline rămase mută pentru prima oară în viața ei. Putea prevesti necazurile ce aveau să urmeze. Chiar și așa, oricât de bine acordate îi erau instinctele, nu putu reacționa. Se gândi că, probabil, urechile îi juca-seră feste.

Sau el îi juca feste.

Era obosită. Fusese o zi lungă, foarte solicitantă, după o noapte nedormită și agitată - după ce aflase veștile de la Sophy nu știuse dacă să râdă de ușurare sau să plângă de disperare față de toate planurile și strădaniile ei. Totul pentru nimic. Făcuse tot ce putuse și plătise un preț mai mare decât și-ar fi putut imagina vreodată. Când Sophy venise acasă și le spusese ce se întâmplase,

Marcelline văzuse în jur numai cioburi, de la toate speranțele și planurile de viitor pe care și le făcuse.

Trase aer în piept. Respirația nu era îndeajuns. Trebuia să stea jos. Avea nevoie de o băutură tare. Murmură:

- Ți-ai pierdut mințile?

- Nu știu dacă mi-am pierdut mințile, dar inima mi-a fost furată pentru totdeauna.

Își caută stăpânirea de sine.

- Știu ce e asta. Ai suferit un șoc sentimental. O fată frumoasă, cea pe care ai iubit-o toată viața...

- Ca pe o soră. Ea a avut dreptate. Și tu ai avut dreptate.

- Ești încă bulversat. Mâhnit, îndrăznesc să spun. Te-a umilit. În fața tuturor. Oamenii au aplaudat-o, din câte am înțeles.

- Asta ți-a spus domnișoara Sophia? Am dedus, din *Morning Spectacle*, că a fost acolo. Stilul ei este inconfundabil.

Nu-l putea lăsa să-i distragă atenția.

- Ideea e că acum vrei să te răzbuni.

- Pe Clara? Nu fi absurdă. Ea a avut dreptate. Și-a dat seama că inima mea nu era acolo. A știut că jucam un rol. Ți-am urmat instrucțiunile cuvânt cu cuvânt. Exact ca un actor ce respectă un scenariu. Nu așa trebuia să fie. Trebuia să se întâmple de la sine, pentru că nimic altceva nu este tolerabil în acest caz.

- Oprește-te, zise ea. Oprește-te imediat!

Îi venea să dea bir cu fugiții, așa cum obișnuiau să facă strămoșii ei pentru a evita problemele. Avea nevoie să fugă deoarece fiecare celulă a ființei ei ardea de nerăbdare să spună da. Iar aceasta ar fi fost cea mai scurtă cale spre autodistrugere.

- Tremuram când am plecat de la petrecere, mărturisi Clevedon. Se uită la mâini, la frumoasele mânuși pe care le pusese pe teighea. Degetele ei, încă încleștate de blat, se aflau la mică distanță de ale lui. Nu trebuia decât să le întindă puțin ca să-l atingă. Își ținu, totuși, mâinile acolo unde se aflau. Mi-am dat

seama că tremuram pentru că fusesem cât pe-aci să fac cea mai mare greșeală din viața mea, continuă el. O greșeală care ar fi distrus două vieți. Datorită Clarei ne-am salvat amândoi. A avut dreptate, nu aș fi putut niciodată să fiu soțul pe care îl merită. Pentru mine nu poate exista nimeni în afară de tine.

„Nu face asta, nu face asta, nu face asta.“ Simți o greutate în piept. Fiecare respirație o durea.

- Nu fi idiot!

- Ascultă-mă, spuse el.

- Nu, pentru că nu gândești.

- Nu am făcut nimic altceva decât să mă gândesc. Azi-noapte și astăzi toată ziua, cât m-am plimbat în sus și în jos pe St. James's Street așteptând ca gloata de femei să plece de aici. Am avut destul timp să mă și răzgândesc, ceea ce nu e cazul. Din contră, de fapt. Cu cât am chibzuit mai mult, cu atât m-am simțit mai sigur pe ceea ce simt. Te iubesc, Marcelline, zise el și se opri. Mi-ai spus că mă iubești.

Nu avea să se oprească sau să renunțe. Era încăpățânat. Nu se convinsese oare de asta de atâtea ori? Când își dorea ceva pornea hotărât în urmărirea acelui lucru și nu era deloc scrupulos când venea vorba de metodele pe care să le folosească. Cu alte cuvinte, îi semăna leit.

Ironia era prea mare.

Marcelline își luă mâinile de pe tejea și își încrucișă brațele, într-o încercare de a se proteja.

- Ți-am spus că asta nu contează, zise ea încet. Nu te poți însura cu mine. Sunt doar o negustoreasă. Tu nu te poți însura cu o negustoreasă.

- Au fost nobili care au luat de soții simple curtezane, îi aminti el. S-au însurat cu slujnicele lor sau cu dădacele.

- Și niciodată nu s-a sfârșit bine. Când gentlemanii se căsătoresc cu cineva care nu e de rangul lor, soțiile și copiii au de suferit. Devin proscriși. Trăiesc într-un purgatoriu, neputând să se întoarcă la vechea lor lume, dar fiind izgoniți din cea nouă. Nu-mi vine să cred că și se pare o idee bună.

-Știi că e singurul lucru bun. Te iubesc. Vreau să-ți dau totul. Vreau să-i dau lui Lucie tot ce are nevoie, nu numai păpuși, haine frumoase și educație, ci un tată. Știu că magazinul este pasiunea ta și că ar fi o sinucidere să renunți la el, dar nu va trebui să faci asta. M-am gândit și la acest lucru. De fapt, mă gândesc la magazin de câteva săptămâni. Am idei, continuă ducele cu pasiune. Putem să ne ocupăm împreună de el. Și alți nobili fac afaceri. Canale. Linii feroviare noi. Eu scriu cu un oarecare talent și am resurse ca să pun pe picioare o revistă. Cum e *La Belle Assemblée*, dar mai bună. Am și alte idei pentru extinderea afacerii. Ai spus că ești cea mai mare creatoare de modă din lume. Te pot ajuta ca toată lumea să afle asta. Mărită-te cu mine, Marcelline!

Ea se întristă. Nu i se părea corect.

Era imposibil. Da, era o visătoare. Toți cei din familia ei fuseseră așa. Visaseră la lucruri imposibile. Totuși, ea și surorile ei făcuseră în așa fel încât unele dintre vise să devină realitate.

Ceea ce îi oferea el era un vis frumos. Dar Clevedon nu vedea decât latura pozitivă a întregii povești.

-Ceilalți nobili fac afaceri în domenii legate de marile proprietăți, încercă ea să-i explice. Întotdeauna au strategii de mare anvergură. Dețin mine, investesc în canale și noi căi ferate. Nu deschid mici magazine ca să vândă haine pentru femei. Lumea bună n-o să te ierte niciodată. Acestea nu sunt vremurile de demult, Clevedon. Nu mai este perioada în care domnea Prințul Regent împreună cu șleahă lui de ușuratici. Societatea nu mai e la fel de tolerantă ca odinioară.

-Da, societatea este o mare plictiseală, spuse el. Nu-mi pasă dacă aprobă sau nu implicarea mea în comerțul cu haine. Cred în ceea ce întreprinzi tu și vreau să fac parte din această activitate.

Pur și simplu nu gândea clar. Nu era conștient că avea să piardă stima înaltei societăți și respectul prietenilor. Și chiar dacă își dădea seama de asta și era gata să accepte ce avea să urmeze, rămânea problema dificilă a trecutului ei.

Nu avea încotro. Măcar ea să fie cu picioarele pe pământ. Era un vis pe care nu și-l permitea sub nici o formă.

Ducele o privea stăruiitor, așteptând.

Marcelline își desfăcu brațele, își apropie palmele ca într-o rugăciune și spuse:

- Îți mulțumesc. Este un gest minunat și generos, sincer, îmi faci o mare onoare. Știi că așa s-ar cuveni să sune, dar eu vorbesc foarte serios...

- Marcelline, nu...

- Dar nu, Înălțimea Ta, nu. Nu mă pot mărița cu tine.

Îi observă fața albindu-se și se întoarse repede, înainte să se înmoaie. Se duse la ușa ce dădea în spate, o deschise, păși dincolo și o închise în spatele ei, foarte, foarte încet.

*

Clevedon ieși din magazin și orbecăi pe stradă. La capătul aleii se opri și se uită în gol spre Palatul St. James.

În capul lui răsuna un zgomot teribil. Simțea trătățețe, durere, furie și naiba știe mai ce. Nu avea starea necesară să le deosebească și să le definească. Era o învâlmășeală diabolică de sentimente care-l măcinau din interior.

Nu auzi strigătul.

Nu putea distinge nimic din cauza vârtejului care-i invadase mintea.

- Ce dracu' e cu tine, Clevedon? Mai am puțin și răgușesc de când te strig și alerg după tine ca un nebun. Un nebun după un altul, după cum se pare. Te-am văzut ieșind din magazin, idiotule.

Clevedon se întoarse și se uită la Longmore.

- Îți recomand să nu mă provoci, roști el cu răceală. Sunt într-o stare în care mi-ar plăcea să tronez pe cineva, și tu ai putea fi acela.

- Nu-mi spune, zise Longmore. Nici creșterea de modă nu te vrea. Nu e deloc ziua ta norocoasă, nu-i așa? Mai degrabă nu e săptămâna ta norocoasă.

Impulsul de a-l izbi pe Longmore de un felinar, de un gard sau de a-l azvârli într-un șanț era copleșitor. Dar gărzile de la palat probabil că ar fi ieșit imediat pe poartă, astfel că ducele ar fi ajuns din nou în ziare, iar numele lui avea să se afle din nou pe buzele fiecărui pasionat de scandaluri.

Pe toți dracii, ce mai era un scandal în plus?!

Azvârli bastonul, îl înșfăcă pe Longmore de umeri și îl împinse cu putere. Acesta ripostă înjurând.

- Luptă-te cu mine ca un bărbat, porcule! mârâi el. Te provoc!

În secunda următoare își rupeau hainele. O clipă mai târziu pumnii se avântau în aer în timp ce încercau să se omoare în bătaie, hotărâți și fără pic de milă.

*

Marcelline o trimise pe Sophy în partea din față a magazinului ca să închidă.

Deși era atât de epuizată, moartă de oboseală și cu inima frântă, se abținu să se ducă în pat. Lucie ar fi bănuit că îi e rău, s-ar fi speriat și ar fi fost posibil să facă din nou ceva necugetat.

Oricum, Marcelline era conștientă că nu ar fi putut dormi. Trebuia să lucreze. Trebuia să se concentreze să facă haine frumoase. Asta avea să o calmeze.

Încerca să redeseneze închiderea unei rochii lungi, asemănătoare cu o redingotă bărbătească, în momentul în care Sophy intră. Leonie o urmă.

Ceva mai devreme Sophy nu-i spusese nimic, dar se uitase la Marcelline cu o privire întrebătoare.

Chiar dacă își luase expresia pe care o folosea la jocurile de cărți, îi era dificil să-și ascundă emoțiile de cei care o cunoșteau bine. Cele două surori veniseră să afle ce o frământa, așa cum făceau de obicei.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Sophy. Ce te roade?

- Clevedon, spuse Marcelline. Înfipse creionul în hârtie. Vârful se rupse. O, e ridicol, adăugă ea. Ar trebui

să râd. Dar nu pot. N-o să vă vină să credeți dacă vă povestesc.

- Ba sigur că o să credem, răspunse Sophy.

- Ți-a oferit un cec în alb? se interesă Léonie.

- Nu, m-a cerut de nevastă.

- Să înțeleg că e pus pe cereri în căsătorie, comentă Sophy după un moment de tăcere.

Marcelline râse, apoi începu să suspine. Înainte de se prăbuși cu totul însă, Selina Jeffreys apăru în dreptul ușii.

- O, doamnă, îmi cer scuze, dar tocmai am fost afară. M-am dus să iau niște panglici de la domnul Adkins, din josul străzii, și când am ieșit din magazinul lui doi gentlemen se băteau în fața palatului, iar oamenii ieșeau în fugă din toate prăvăliile și cluburile ca să vadă încăierarea.

- Doi gentlemen? întrebă Léonie. Doi pierde-vară, poate.

- Nu, domnișoară Léonie. Sunt Înălțimea Sa, ducele de Clevedon, și prietenul lui, celălalt gentleman înalt și brunet.

- Lordul Longmore? sări Sophy. A fost aici acum numai câteva clipe.

- Da, domnișoară, acela. Încearcă să se omoare, vă jur! Nu am putut să stau să mă uit... În plus, erau tot felul de bărbați care veneau să vadă scena. Nu era un loc potrivit pentru o fată singură.

Sophy și Léonie nu prea aveau astfel de scrupule. Se repezică afară să vadă lupta.

Nu băgară de seamă că sora lor mai mare nu le mai urmase.

Cele două se întoarseră după câteva minute.

Marcelline renunțase la încercările de creație. Nu avea starea necesară. Fusese în inspecție la croitorese și apoi se dusesse sus s-o vadă pe Lucie, care îi citea păpușii o carte dintre cele aduse de Clevedon.

După aceea, Marcelline se duse în sufragerie și își umplu un pahar cu coniac.

Sorbise câteva înghițituri când reveniră surorile ei, răvășite și cam fără suflare, dar în rest nevătămate.

Își turnară și ele coniac și dădură raportul.

- A fost delicios, zise Sophy. Probabil că practică bozul, pentru că sunt foarte buni la asta.

- Mie nu mi s-a părut că ar fi experimentați, spuse Léonie. Am avut impresia că încercau să se omoare.

- Lupta a fost minunat de atroce. Pălăriile le căzuseră, la fel și redingotele, și își călcau în picioare eșarfele. Părul le era răvășit și aveau sânge pe haine, adăugă Sophy făcându-și vânt cu mâna. Jur că era îndeajuns ca o fată să leșine.

- Mi-a adus aminte de spectatorii romani de la Colosseum, zise Léonie. Cred că asistau jumătate dintre membrii clubului White's. Toți acei gentlemani desăvârșiți strigau, puneau pariuri și îi încurajau.

- Léonie are dreptate, spuse Sophy. Părea că totul scăpa de sub control și chiar mă gândeam că ar trebui să găsim un loc sigur din care să urmărim scena. Apoi contele de Hargate a ieșit din palatul St. James, împreună cu alți bărbați.

- A trecut direct prin mulțime și i-a dat pe toți la o parte, chiar dacă are în jur de șaiszeci de ani, completă Léonie.

- Se ține bine, de parcă ar fi Zeus. Bărbații s-au ferit din calea lui, iar el le-a ordonat Înălțimii Sale și lordului Longmore să înceteze și să nu se facă de râs.

- Dar nu l-au ascultat, spuse Léonie.

- De vină era setea de sânge. Erau ca niște lupi.

- Nici unul dintre bărbați n-a îndrăznit să-i despartă.

- Dar lordul Hargate s-a avântat direct în toiul luptei, se entuziasmă Sophy.

- Și s-a pus în calea pumnului lui Longmore. Contele a evitat lovitura... O, Marcelline, aș fi vrut să vezi... Apoi a apucat mâna lui Longmore și l-a tras din fața lui Clevedon. Iar unul dintre gentlemanii care era cu el... cred

că era unul dintre fiii lui, după trăsături... l-a imobilizat pe Clevedon.

- Și apoi contele și fiul lui i-au luat de acolo.

- Iar celălalt gentleman a amenințat că va pune în aplicare Legea Revoltei, așa că am plecat de acolo, zise Sophy golindu-și paharul și turnându-și apoi altul.

- Ei, desigur, nu e greu de imaginat de la ce au pornit, spuse Marcelline. Longmore își răzbuna sora sau ceva de genul acesta.

- De ce să o fi făcut? întrebă Sophy. Toată lumea e de părere că Lady Clara s-a răzbunat singură și că a făcut-o foarte bine. Orice ar fi făcut în plus Longmore n-ar mai fi avut sens.

- Atunci ce să fi provocat încăierarea de pe St. James's Street? se miră Léonie.

- Nu fi grea de cap, răspuse Sophy. Bărbații nu au nevoie de motive raționale. Erau amândoi într-o pasă proastă. Unul dintre ei a provocat scandalul. Și, pun pariu pe orice, acum că s-a încheiat bătaia se vor duce împreună ca să se îmbete.

- De ce era Longmore într-o pasă proastă, Sophy? se interesă Marcelline. Ai spus că a fost aici după ce a plecat Clevedon.

- A venit să dea vina pe mine în legătură cu balul și m-a făcut trădătoare că i-am spionat sora și prietenul pentru Tom Foxe. M-am făcut că nu știu despre ce vorbește. Of, Doamne! Chipul ei frumos se umplu de regret. Vai, Marcelline, ce surori înfiorătoare suntem! adăugă ea. Cum aflăm de o luptă dăm buzna afară ca niște pisici însetate de sânge, iar tu stai aici, cu inima frântă...

- Nu fi ridicolă, zise Marcelline. Păstrează tonul melodramatic pentru ziare.

- Dar ce s-a întâmplat, draga mea? întrebă Sophy care își puse jos paharul, îngenunche lângă Marcelline și îi apucă mâna. Ce-a zis Clevedon și ce i-ai spus tu?... Și de ce te prefaci că inima nu ți-e frântă?

Casa Clevedon

Sâmbătă, 10 mai, ora trei dimineața

Casa era învăluită în întuneric, iar toți ocupanții ei dormeau, cu excepția unuia.

În bibliotecă, lumina unei lumânări dansa pe fața unei siluete solitare, în cămașă de noapte, a cărei peniță scrijelea o bucată de hârtie.

Ducele de Clevedon făcuse tot ce putuse ca să-l bată măr pe Longmore. Apoi goliseră împreună sticlă după sticlă. Totuși, ajunsese acasă treaz. Era ca și cum nu exista îndeajuns de multă băutură pe lume ca să-i potolească durerea din inimă ori să-i calmeze conștiința pentru a putea adormi.

În ceea ce privea inima frântă nu avea încotro decât să îndure.

Conștiința era însă cu totul altceva. Aceasta îl mâna în bibliotecă. Știa cum trebuia să înceapă, chiar înainte să ia penița cu care avea să-i scrie Clarei: „Nu vă neliniștiți, doamnă, la primirea acestei scrisori, nu trebuie să vă temeți că ar cuprinde o nouă declarație a sentimentelor sau o repetare a propunerii care, ieri seară, v-au dezgustat atât de profund“. Era începutul scrisorii domnului Darcy către Elizabeth Bennett din *Mândrie și prejudecată*, romanul preferat al Clarei. Parcă și vedea zâmbetul ei reținut când avea să citească. „Am greșit când am făcut cererea în căsătorie, continuă el cu propriile cuvinte, iar tu ai avut dreptate în tot ceea ce ai zis, dar nu ai spus nici măcar jumătate. Cei care ne-au ascultat ar fi trebuit să audă cum am socotit relația noastră drept ceva sigur, pentru care nu mai trebuia să depun nici un efort, cum ți-am pus la încercare firea minunată și cum m-am gândit numai la mine și niciodată la tine. Tu ai fost sinceră cu mine de când ne cunoaștem, iar eu, în tot acest răstimp, am fost sincer numai cu mine. Când tu îți plângeai bunica pe care știu cât de mult ai iubit-o,

te-am abandonat și am plecat pe Continent. M-am gândit că o să mă aștepți și asta ai făcut. Cum ți-am recompensat răbdarea și loialitatea? Am fost nepăsător, insensibil și fals.“

Continuă să scrie despre felurile în care o rănise. Ea îi umpluse viața cu bucurie și lumină când fusese un băiat singur, cu inima frântă. Scrisorile ei îi aduseseră soare în zilele mohorâte. Îi era dragă și întotdeauna avea să fie așa, dar nu erau decât prieteni și nimic mai mult. Știuse, în adâncul sufletului, că asta nu era de ajuns pentru căsătorie, dar fusese cea mai ușoară cale și o urmase. O mințise pe ea și se mințise și pe el deoarece fusese un laș – se temuse să riște.

Scrise mai departe și își recunoscuse toate faptele nesăbuite și rele.

Încheie: „Îmi pare rău, draga mea, îmi pare atât de rău. Sper că, în timp, o să mă ierți – deși în acest moment nu-mi vine în minte nici un motiv pentru care ai face acest lucru. Din adâncul sufletului îți doresc toată fericirea pe care ar fi trebuit să fiu în stare să ți-o ofer înzecit.“

Scrise cuvintele afectuoase cu care își încheia mereu scrisorile și semnă cu inițialele, așa cum făcea de obicei.

Împături scrisoarea, trecu adresa și o lăsă pe tavă, ca servitorul să o ducă dimineață la poștă.

Acum rămăsese numai inima frântă.

capitolul 17

„Experiența, mama adevăratei înțelepciuni, m-a convins demult că adevărata frumusețe este cel mai bine percepută de criticii autentici; iar vorbele unui îndrăgostit sincer conțin cele mai bune complimente pentru o femeie inteligentă.“

La Belle Assemblée sau *Bell's Court and Fashionable Magazine*, Anunțurile din iunie 1807

După-amiaza devreme
Duminică, 10 mai

Ducele de Clevedon clipi la vederea luminii prea puternice. Sadicul de Saunders îl privea. Trăsese draperiile, iar soarele era la fel de orbitor precum un fulger.

Când Clevedon își mișcă capul, tunetele erupseră fix în creștet.

- Îmi pare rău că vă deranjez, Înălțimea Voastră.

- Nu, nu-ți pare rău, mârâi ducele.

- Domnul Halliday a fost foarte insistent, explică Saunders. A spus că vreți să fiți trezit. Doamna Noirot este aici.

Clevedon se ridică brusc, lovindu-și capul de ceva tare și ascuțit. Simți ghimpi în creier.

- Lucie! zise el. E bolnavă? S-a pierdut? La dracu', i-am spus că acel copil are nevoie de...

Își întrerupse propoziția în momentul în care creierul otrăvit de băutură ajunse din urmă gura.

- Doamna Noirot ne-a rugat să vă asigurăm că prințesa Erroll de Albania este bine, că se află în siguranță acasă și că face exerciții de calcul cu mătușa ei. Domnul Halliday și-a permis să o roage pe doamna Noirot să aștepte în bibliotecă. Știind că aveți nevoie de timp ca să vă îmbrăcați, s-a asigurat că dânsa va primi și o tratație. V-am adus cafea, Înălțimea Voastră.

Inima lui Clevedon începu și ea să bată cu putere, laolaltă cu creierul, totuși nu în același ritm.

Nu sări din pat, dar reuși să se dea destul de repede jos pentru un bărbat aflat în starea sa. Înghiți cu repeziciune cafeaua. Se spală și se îmbracă în timp record, deși i se păru că trecuse un secol. Nu se mai obosi să se radă.

Aruncă o privire în oglindă și își dădu seama că, oricum, dacă s-ar fi ras nu și-ar fi îmbunătățit cu nimic aspectul. Arăta ca un cadavru ambulant.

Își prinse eșarfa într-un nod făcut la întâmplare, înșfăcă haina și ieși în grabă din cameră încă încheindu-și ultimii nasturi.

*

Când intră în bibliotecă, Noirot stătea aplecată peste birou. Clevedon își aranjă eșarfa ca un școlar emoționat chemat în fața clasei ca să recite din *Iliada*.

Ea arăta perfect, ca de obicei. Era îmbrăcată într-una dintre creațiile ei atrăgătoare, din mătase albă brodată cu flori roșii și galbene. Pelerina scurtă, dublată, cu marginile din dantelă neagră, era din același material. Ieșea în evidență, peste umeri și peste mânecile mari ale rochiei. În jurul gâtului își legase o panglică din dantelă neagră. Pălăria era poziționată spre ceafă, astfel încât borul încadra fața, iar marginea interioară era împodobită cu dantelă și funde. Alte funde și ornamente din dantelă se găseau pe partea din spate a pălăriei, care era decorată și cu pene.

El, în schimb, nu oferea deloc o imagine plăcută.

Când intră, Marcelline ridică privirea și își duse mâna la piept.

- O, nu! exclamă ea. Dar își veni repede în fire și spuse cu o voce mai liniștită: Am auzit despre bătaie.

- Nu e chiar așa de rău cum pare, minți el. Știu să mă feresc din calea unui pumn. Ar trebui să-l vezi pe Longmore. Oricum, așa arăt de obicei după o noapte de chef petrecută în compania unui bărbat care a încercat să mă omoare. De ce ești aici?

Avu grijă ca expresia feței sau vocea să nu trădeze nici o undă de speranță. Era mai greu să faci același lucru cu inima.

Nu îndrăznea să spere că ea se răzgândise. Era complet treaz și își dorea să fi fost din nou beat.

Putea înțelege, în sfârșit, nu numai cu mintea, ci și cu sufletul de ce tatăl lui se refugiase în băutura. Beția alunga durerea, atât pe cea mentală, cât și pe cea fizică.

Nu simțise nimic în timp ce se bătuse cu Longmore. Acum își aminti fiecare cuvânt pe care îl spusese el, felul în care își deschisese complet sufletul fără a mai lăsa vreun detaliu ascuns. Dar nu fusese suficient. El nu era suficient.

Tânăra femeie făcu un gest către birou.

- M-am uitat pe reviste, zise ea. Nu am scrupule. Am consultat și notițele tale. Dar nu îți înțeleg scrisul. Ai spus că ai idei. Despre afacerile mele.

- De asta ai venit? o întrebă el scortșos. Pentru ideile referitoare la magazinul tău? Ideile care să te facă cea mai mare creatoare de modă din lume?

- Eu sunt deja cea mai mare creatoare de modă din lume, îl corectă ea.

Doamne, cât o iubea! Încrederea ei, lipsa de scrupule, hotărârea, puterea, geniul. Pasiunea.

Își permise să zâmbească sperând că nu avea să pară un gest deplasat, de infatuare.

- Scuză-mă. Cum aș putea uita asta? Tu chiar ești cea mare creatoare de modă din lume.

- Totodată, sunt și altcineva. Se îndepărtă de birou, se duse la fereastră și privi în grădină. Clevedon așteptă. Avea alternativă? Ieri eram obosită, spuse ea încă uitându-se afară. Foarte obosită. A fost o zi uimitor de aglomerată, am stat numai în picioare și abia mă țineam ca să nu mă desfac în bucăți. Se întoarse de la geam și se uită la el. Atât de mult m-am străduit să mă controlez, încât am fost nedreaptă cu tine.

- Din contră, mi-ai respins cererea chiar elegant, spuse el. Mi-ai spus că sunt cald și generos.

Abia își putea reține tristețea din voce. Se simțea ca atunci când i se spunea cuiva: „Putem rămâne prieteni“. El nu putea să fie prietenul ei. Nu era destul. Acum înțelegea, nu numai cu mintea, ci și cu fiecare celulă a ființei lui, de ce Clara îi spusese că nu era de ajuns să fie prieteni.

- Ai fost destul de drăguț și de generos ca să meriți să știi adevărul, zise ea. Despre mine.

Ducele își aminti gândul răzleț care îi încolțise în minte când o văzuse pe Lucie pentru prima oară.

- La dracu', Noirot, ești deja măritată! M-am gândit la asta, dar am uitat. Că Lucie are, probabil, un tată, care nu e prin preajmă. Și că tu ești nevoită să te descurci singură...

- E mort.

Sentimentul de ușurare îl ameți. Se duse la gemtului și se sprijini de poliță. Măinile îi tremurau. Din nou. Era într-o stare cumplită.

- Înălțimea Ta, arăți cam bolnav, spuse ea. Te rog, stai jos.

- Nu. Sunt bine.

- Nu. Stai, te rog. Te implor. Și-așa sunt cu nervii la pământ. Un leșin de-al tău nu o să îmbunătățească deloc situația.

- Eu nu leșin niciodată! răspunse el indignat, dar se târî până la canapea și se așeză.

Marcelline se îndreptă spre birou, luă o cană de pe tavă și i-o aduse.

- S-a răcit, spuse ea, dar ai nevoie.

Luă cana și bău. Lichidul era rece, dar îl ajută.

Ea se așeză pe scaunul cel mai apropiat și își punse mâinile în poală. Îi despărteau numai câțiva metri de covor, însă o lume întreagă se afla între ei.

- Numele soțului meu e Charles Noirot. A fost un văr foarte îndepărtat. A murit în Franța, în timpul epidemiei de holeră, acum câțiva ani. Majoritatea rudelor mele au murit atunci. Și Lucie s-a îmbolnăvit grav.

Soțul ei era mort. Rudele la fel. Copilul fusese și el la un pas de a se stinge.

Încercă să se gândească la cum fusese acea perioadă pentru ea, însă imaginația nu-l ajută. El și Longmore se aflaseră pe Continent când lovide holera. Supraviețuiseră, iar atunci acest lucru i se păruse un miracol. Majoritatea victimelor mureau în numai câteva ore.

- Îmi pare rău, zise el. Nu am știut.

- Cum ai fi putut? Ideea e că aceasta e familia mea și eu asta sunt.

- Atunci înseamnă că Noirot chiar este numele tău. M-am întrebat dacă nu cumva este un nume cu rezonanță franceză pe care voi trei l-ați adoptat pentru magazin.

Ea afișă un zâmbet crispat.

- Acesta a fost numele pe care și l-a luat bunicul din partea tatei când a fugit din Franța, în timpul Revoluției. Și-a salvat soția, copiii și câteva mătuși și veri. Cea-laltă parte a familiei lui nu a fost la fel de norocoasă. Fratele lui mai mare, contele de Rivenoir, a fost prins în timp ce încerca să scape din Paris. După ce el și familia au fost ghilotinați, bunicul meu a moștenit titlul. I s-a părut o nebunie să se folosească de el. Familia lui, Robillon, avea o reputație execrabilă în Franța. Ți-l amintești pe vicontele de Valmont din cartea lui Laclos, *Legături periculoase*? Clevedon aprobă din cap. Era una dintre numeroasele cărți pe care lordul Warford le declarase nepotrivite pentru oamenii decenti. Normal, când fuseseră mici, Longmore pusese mâna pe un exemplar și o citiseră împreună. Bărbații Robillon erau acel gen de aristocrați francezi, continuă ea. Ușuratici și ahtiați după jocuri de noroc, foloseau oamenii ca pe niște pioni sau jucării. Nu erau iubiți atunci, și nici acum francezii nu-și aduc aminte cu plăcere de ei. Din moment ce dorea să se poată mișca în voie, bunicul a adoptat un nume banal. Noirot. Adică Negru. El și copiii lui foloseau când un nume, când pe celălalt, în funcție de situație - seducție, escrocare sau vreo șmecherie.

Ducele stătea aplecat și asculta cu mare atenție. Piesele se așezau la locul lor în puzzle - felul în care vorbea, accentul său franțuzesc, fin și aristocrat... Dar îi spusese că era englezoaică! Ei, în acest caz, mințise și în privința asta.

- Știam că nu erai chiar ceea ce păreai a fi, spuse el. Servitorii mei te-au luat drept o doamnă de familie bună, iar ei sunt greu de prostit.

- O, noi putem prosti pe oricine! O avem în sânge. Membri familiei mele nu și-a uitat niciodată rădăcinile aristocratice. Nu au renunțat niciodată la modul de viață extravagant. Au fost seducători de renume și și-au folosit iscusința ca să-și găsească parteneri de viață cu avere. Fiind mai degrabă romantici și mai puțin practici decât omologii lor de pe Continent, bărbații au avut norocul să dea peste englezoaice de viță nobilă.

- Iar femeile, peste englezi de viță nobilă, surăse el. Ochii ei negri îi întâlneau pe ai lui.

- Așa este. Dar eu nu am vânat niciodată un soț. Am înșelat și am mințit - nu știi nici jumătate din câte am făcut - dar totul a fost cu scopul pe care ți l-am explicat când ne-am întâlnit.

- Știi că trișezi la cărți.

- Nu am trișat la ultimul nostru joc de Douăzeci și unu, zise ea. Am jucat ca și cum viața mea depindea de acel câștig. Cei din familia mea se găsesc deseori în această situație - ca toată viața lor să depindă de un joc. Dar faptul că am trișat la cărți a fost o banalitate. Am falsificat numele de pe pașapoarte ca să ieșim rapid din Franța. Cei din familia mea sunt puși mereu în situația de a părăsi brusc o țară. Eu și surorile mele am căpătat această deprindere și am exersat-o cu zel pentru că nu puteam ști niciodată când avea să ne fie de folos. Am fost educate așa cum se cuvine. Am luat lecții de bune maniere, de matematică și de geografie. Orice am fi noi, cei din familia Noirot - și nu e deloc frumos - suntem aristocrați, iar aceasta a fost cea mai de preț însușire a noastră. Faptul că vorbim și ne purtăm ca niște doamne din înalta societate sau ca niște gentlemen... îți imaginezi că ne netezește calea și ne deschide ușile.

- Înțeleg că este mult mai ușor să seduci o englezoaică aristocrată dacă nu vorbești ca un funcționar sau ca un vânzător de stofe, zise el. Dar tu te-ai măritat cu un văr. Ai un magazin. Nu ai urmat aceeași cale.

Marcelline se ridică brusc de pe scaun și se mișcă. Mătasea foșni.

Se ridică și el, nesigur pe picioare. Nu putea spune cu certitudine dacă acest lucru era cauzat de urmările încăierării și beției sau de îngrijorarea și teama că o va pierde.

Tânăra femeie se îndreptă spre birou și ridică notițele lui.

- Scrisul tău este deplorabil, remarcă ea. Nu ți-am spus despre mama mea...

- Altă aristocrată engleză, da? Sau altceva?

Ea râse scurt.

- Amândouă. Se întoarse pe scaun și se așeză și el. Inima îi bătea cu putere. Urma ceva și nu avea să fie un lucru plăcut. Era sigur de asta. Se aplecă și așteptă. Își dorea să se termine odată cu speranța fără margini că avea să vină și o veste bună. Dar ce urma nu putea fi de bine, altfel ea nu ar fi fost atât de stingheră. Ea, care nu se simțea niciodată stingheră, care era stăpână pe orice situație. Ce era cu el? Femeia recunoscuse că falsificase documente! Îi mărturisise că avea în vene sângele albastru al unor răufăcători francezi! Mama mea a fost Catherine DeLucey, spuse Marcelline.

Recunoscu numele, dar îi luă ceva timp până să îl asocieze cu ceva. Apoi își dădu seama: albastru, albastru aprins!

- Ochii lui Lucie, zise el. Acei ochi albaștri, remarcabili. Și ai domnișoarei Sophia. Și ai domnișoarei Léonie. Știam că era ceva familiar la ei. Sunt de neuitat. Familia DeLucey - familia contelui de Mandeville.

Roșeața apăru și dispăru rapid din obraji ei. Își strânse mâinile în poală.

Atunci memoria îi reveni. Fusese un scandal mai de mult, care avusese legătură cu unul dintre fiii lordului Hargate. Nu cel care-l înșfăcase în noaptea precedentă. Dar care dintre ei? Nu își putea aminti. Creierul îi lucra cu încetinitorul, răspundea greoi și dureros.

- Nu acei DeLucey, spuse Marcelline. Nu cei buni, care au proprietatea frumoasă de lângă Bristol. Mama mea s-a numărat printre ceilalți.

*

El se aplecase în culmea nerăbdării, lăsând să i se vadă în ochi speranța și incertitudinea.

În clipa următoare, Marcelline observă efectele adevărului. Capul lui se dădu pe spate, postura deveni țepănă, iar ochii i se feriră, neputând să-i întâlnească privirea.

Sophy și Léonie o avertizaseră că el nu trebuia să știe adevărul. Că spunându-i-l nu avea să facă altceva decât să-și toarne cenușă în cap și că nu era cazul să-și asume postura de martiră, ceea ce oricum nu obișnuia să facă niciodată.

Dar ele nu aveau idee cum era să iubești un bărbat și nu știau ce însemna să-i provoci această durere. Clevedon își deschisese sufletul în fața ei. Îi oferise lună și stelele chiar dacă nu știa nimic despre ea. Dar ea nu avusese curajul să-i dea la schimb singurul lucru pe care îl putea oferi: adevărul.

În magazin îi reamintise mereu despre afacere deoarece sperase că el își va veni în fire și o va respinge din cauza modului ei de a-și câștiga existența. Să-l apună cine era și apoi să-i vadă expresia feței schimbându-se cu și cum ar fi respins-o... acest lucru era mai dureros decât putea suporta.

Dar ce fusese cel mai rău se terminase. Avea să supraviețuiască. Continuă repede, nedorindu-și altceva decât să încheie odată povestea sordidă.

- Mama a avut sânge albastru, dar nu a fost precum celelalte soții Noiroi. Nu a avut bani, iar ea și tata au dus o viață de nomazi, aventurându-se de la o escrocherie la alta. Intrau în datorii într-un loc și apoi fugeau în mijlocul nopții în altă parte. Noi, copiii, am fost niște bagaje care îi încurcau. Ne-au lăsat când la o rudă, când la alta. Apoi, când eu aveam nouă ani, am ajuns la o femeie care s-a măritat cu unul dintre verii tatălui meu. Era creatoare de modă la Paris. Ne-a învățat arta comerțului și s-a îngrijit de educația noastră. Eram fete frumoase și s-a asigurat că o să avem cele mai bune deprinderi. Acest lucru ne-a fost util după aceea. Și, desigur, o fată frumoasă cu maniere exemplare putea atrage un soț bogat și de calitate. Se uită la el ca să-l evalueze reacția, dar Clevedon studia cu atenție covorul. Genele negre și groase contrastau cu paloarea feței și îi acopereau privirea. Nu trebuia să-i vadă ochii că să știe ce era în spatele lor. Un zid. O strabătută o senzație de irosire aproape maladivă. Se simțea atât de eputată...

Înghiți în sec și continuă: Dar m-am îndrăgostit de Charlie, nepotul verișoarei Emma, iar el nu avea bani. Eram nevoită să continui să muncesc. Apoi a venit holera. Ca o coasă. A secerat Parisul și i-a luat pe toți. Charlie. Emma. Ne-am pierdut și toate cusătoresele. Au murit furnizorii. Toate magazinele s-au închis. Am fost nevoite să-l închidem și pe al nostru. Imediat ce Lucie a căpătat putere ca să călătorească am părăsit Franța. Întotdeauna am visat să am un magazin la Londra. Am jucat cărți ca să fac rost de bani pentru călătorie. Am ajuns aici aproape falite, dar m-am dus din nou la cazinouri și am câștigat. Ai văzut cum am câștigat și în Paris... Așa mi-am hrănit și adăpostit familia când am ajuns la Londra, în urmă cu trei ani. Așa am pus pe picioare magazinul. Am câștigat banii la cărți. Se ridică. Asta e, acum știi totul, adăugă ea. Prietenul tău Longmore crede că suntem întruchiparea diavolului și nu greșește deloc. Nu te poți alia cu o astfel de familie. Noi seducem și escrocăm, mințim și înșelăm. Nu avem scrupule, moralitate sau etică. Nici măcar nu înțelegem ce sunt acele lucruri. Ți-am făcut cel mai mare favor din lume când te-am refuzat. Nimeni din familia mea nu ar putea înțelege de ce am procedat astfel. Se îndreptă spre ușă, încă vorbind, neputând să se abțină. Probabil că era ultima lor discuție. Te-ar fi văzut ca pe un porumbel gata de jumulit, spuse ea. Dar nu trebuie să crezi că am făcut un gest nobil sau de sacrificiu când ți-am respins propunerea. A fost egoism pur. Sunt prea mândră ca să îndur să fiu batjocorită de prietenii tăi.

- Ba ai putea îndura, auzi vocea lui înceată din spate. Nu-l simțise când se ridicase de pe canapea. Fusesse surdă și oarbă de disperare și prea ocupată încercând să iasă din prăpastia în care căzuse. Nu voia să se întoarcă. Nimic din ce i-ar fi putut spune el nu mai conta acum. Probabil că încerca să fie drăguț. Nu putea suporta acest lucru. Continuă să se îndrepte spre ușă. Poți îndura femeile batjocoritoare și cererile lor și felul în care se poartă cu tine ca și cu o sclavă, explică el. Te descurci cu ele fără probleme. Lady Clara îți mănâncă din palmă.

Speranța începea să iasă din acel loc obscur în care se străduise să o îngroape. O îndesă la loc.

- Așa e în afaceri, murmură ea. Șiretenia și manipularea sunt obligatorii. Magazinul meu este castelul meu. Dar lumea bună este complet alt univers.

- Pe Lucie încerci să o protejezi, nu pe tine, zise el. Insiști că nu ai trăsături bune, dar îți iubești fata. Nu ești la fel ca mama ta. Copilul tău nu este un inconvenient. Ea se opri cu mâna pe clanță. Pieptul o durea pentru că adăpostea un suspin reținut, care amenința să iasă la suprafață. Poate că nu ai scrupule, moralitate, etică sau alte lucruri de acest gen, urmă Clevedon, dar nu-ți poți înșela clientele.

- Ba le manipulez, răspunse ea. Le vreau banii.

- Iar în schimbul lor le dai tot ce ai mai bun. Le faci să fie mai mult decât cred ele că sunt. I-ai dat Clarei curajul de a-și înfrunta atât mama, cât și pe mine.

- Ești atât de naiv! Ești orbit de dragoste, zise Marcelline răsucindu-se cu fața spre el. Crezi că dacă ai descoperit o calitate sau două în inima mea nemiloasă, toată lumea o să vadă același lucru? Nici gând! Tot ce vor vedea va fi că te-ai însurat cu o amărată din neamul DeLucey...

- Dar fiul contelui de Hargate s-a însurat cu una, iar fiica ei s-a căsătorit apoi cu un conte.

- Am auzit povestea asta veche. E vorba de Bathsheba DeLucey. I-a adus lordului Rathbourne o mare avere. Eu ce-ți aduc? Un magazin. Iar tatăl lui Rathbourne, lordul Hargate, este un om puternic. Tu poți avea un rang înalt, dar nu ești nici pe departe la fel de puternic. Ieri a pășit în mijlocul unei mulțimi de bărbați înșetați de sânge ca și cum ați fi fost niște simpli școlari. Lumea îi respectă și se teme de ei. Tu nu ești așa și nu ai pe nimeni asemenea lor care să-ți sprijine alegerea. Ai trăit pe Continent și în societatea engleză, unde aristocrații sunt la conducere. Nu ai putere politică. Nu poți exploata influența în societate. Nu poți să întreprinzi nimic pentru ca lumea să mă accepte. Nu poți să faci în așa fel încât ei să o accepte și să o iubească pe Lucie.

- Dacă tu nu ești bine-venită în lumea mea, prefer să nu trăiesc în ea. Suspiniul pe care și-l stăpânea cu greu se ridică din nou la suprafață. Te iubesc, spuse el. Cred că te-am iubit din momentul în care te-am văzut la Operă... Sau, dacă nu de atunci, de când mi-ai luat acul cu diamant. Recunosc, împrejurările sunt complicate...

- Complicate!

- Dar a fost un plan nebunesc să vii la Paris ca să-mi atragi atenția sperând să pui gheara pe ducesa mea. A fost un plan nebunesc și curajos încă de la început, să te muți la Londra cu un copil mic și cu două surori mai tinere și doar câțiva bănuți în buzunar. A fost o nebunie să te gândești că poți pune pe picioare o casă de modă cu banii câștigați la cărți. Dar ai făcut asta înainte de a mă cunoaște, înainte de a te gândi vreodată la ducesa de Clevedon. Prin urmare, sunt foarte, foarte convins că o să pui la cale un plan nebunesc pentru a rezolva problema noastră complicată, în special dacă vei fi susținută de mintea mea genială.

Marcelline se uită la el, în acei ochi verzi, periculoși, și tot ceea ce văzu fu dragoste. Gura lui frumoasă afișa un zâmbet ce putea topi inima oricărei femei.

O iubea cu adevărat. După tot ceea ce-i spusese. Credea sincer că ea era capabilă să facă orice.

- Și dacă nu reușesc? întrebă ea. Dacă această problemă complicată se dovedește mult prea dificilă, chiar și pentru șiretenia și imaginația mea?...

- O să trecem peste asta. Viața nu e perfectă. Dar prefer să o trăiesc așa imperfectă cum e, alături de tine.

- E-este un se-sentiment f-foarte fru-frumos, îngăimă ea simțind că nu-și mai putea reține suspiniul.

- Nu am exersat deloc, zise el.

- O, Clevedon...

Ducele își desfăcu brațele. Tânăra femeie păși spre el. Nu exista altă variantă, absolut nici una.

Brațele o cuprinseseră, iar ea izbucni în plâns. Un gest stupid, însă trecuseră prea multe multe zile și nopți în care frica, grijile, supărarea, furia și speranța se adunaseră în lăuntrul ei.

*

- Asta înseamnă că am câștigat? întrebă el.

Lacrimile ei i-o confirmau, dar simțea nevoia să fie absolut sigur.

- Da, răspunse ea cu fața ascunsă în haina lui și cu vocea înăbușită. Deși unii ar spune că ai pierdut.

- Te măriți cu mine? Urmă o pauză lungă. O strânse mai tare. Marcelline...

- Da. Nu sunt îndeajuns de nobilă ca să te refuz.

- Nu fi nobilă, te implor, zise el. Cred că noblețea spiritului... și moralitatea... și etica... și scrupulele... genul acesta de lucruri sunt toate binevenite. Dar până la un punct. Dincolo de acesta cred că mă fac să vărs. Se uită la el. Lacrimile îi licăreau în ochi, de data aceasta de fericire, iar starea ei se reflecta și pe buzele frumoase. La mine nu ține asta, adăugă ducele. Am încercat să fiu bun. Am încercat să nu-i semăn tatălui meu. Am făcut cam tot ce s-a așteptat lordul Waford să fac. Am încercat să trăiesc la standarde înalte. Dar, după doi ani la universitate, nu am mai suportat. Am anunțat că plec, iar Longmore a spus atunci că vine cu mine. Însă când Longmore s-a săturat de viața pe Continent și a decis să se întoarcă acasă, mi-am dat seama că nu suportam ideea de a veni înapoi. Apoi ai apărut tu în viața mea și totul s-a schimbat. Pentru că erai femeia potrivită... Pentru mine... Ești... potrivită... pentru mine.

Își trecu palma pe spatele ei. Îi auzi respirația întretăiată. Era tot ce voia. Acel mic sunet. Îl așteptase atâta timp... Suferise torturile celor condamnați. Acum...

Îi ridică bărbia și îi dezlegă boneta pe care o aruncă deoparte.

Ea tresări.

- Este cea mai bună bonetă a mea. Mi-a luat o veșnicie ca să mă decid pe care să o port.

- Ție? Tu întotdeauna ai știut ce să porți.

- Nu am mai fost niciodată nevoită să mă confesez cuiva. Este boneta mea de confesiune. Am decorat-o anume și tu o arunci așa, ca pe o batistă folosită.

- Te-ai confesat, zise el. Ai făcut-o frumos. Ca orice altceva ce faci tu.

Îi dezlegă rapid dantela neagră de la gât.

Ea îi prinse mâna înainte ca el să arunce și acea podoabă.

- Clevedon, ce vrei să faci?

- Știi foarte bine ce vreau să fac.

- Nici măcar nu ai încuiat ușa.

- Nu? Ce excitant!

- Nu mă poți dezbrăca.

El se uită la pelerină, la mânecile bufante și la curea și își aminti ce se afla sub ele, sub toate acele straturi. Își aduse aminte cum o privise dezbrăcându-se, felul în care își sprijinise câte un picior de marginea patului, lângă coapsa lui, și își dăduse jos ciorapii.

O vreme i se opri respirația. Apoi inima îi bătu prea repede, respirația i se înteeți... Însă toate acestea nu se comparau cu ceea ce simțea mai jos.

- Ai dreptate. O împinse în ușă. Ochii ei se măriră. Am face bine să o ținem închisă, se justifică el. Își aplecă fruntea și o sărută, apăsător și fără compromisuri, până când corpul ei se înmuie și cedă, iar brațele i se încolăciră pe ceafă. Îl sărută înapoi, la fel de aprig. Clevedon își ridică gura la un centimetru de a ei și murmură: Asta primești dacă mă torturezi.

Marcelline îi prinse capul, îi apropie buzele și continuă sărutul, iar limba i se plimbă nebună în gura lui.

Când genunchii lui cedară și se simțea din nou beat, de data aceasta de mirosul și de gustul ei, ea își ridică gura la un centimetru de a lui și rosti:

- Asta primești dacă îmi frângi inima.

- O s-o repar, promise el.

- Aștept.

Nu-i putea scoate toate hainele - ar fi durat mai mult de o zi - dar nici nu avea nevoie. Găsi locul în care era prins corsajul sub pelerină, îl desfăcu îndeajuns de mult

ca să ajungă la corset și la cămașă și își trecu degetele prin țesătura strânsă către sânii tari, de catifea. Nu era suficient și, totuși, era delicios de obscen.

Ea scotea mici sunete de plăcere și de încântare.

Aplecându-și capul, mușcă peticul de piele pe care îl dezvelise, o linse și își strecură limba mai adânc, pe sub marginile cămășii. Nu era deloc un gest satisfăcător, însă era din cale-afară de obraznic. Tremurând, Marceline își încleștă degetele în părul lui.

El se întinse, îi apucă o mână, îi aduse degetul arător spre gură și îl supse. Apoi îi călăuzi degetul în dreptul peticului de piele pe care-l dezgolise.

- O, Doamne! exclamă ea în șoaptă.

Plimbă degetul în interiorul cămășii astfel încât ea să-și atingă un sfârc. Scoase un țipăt scurt. Îi lăsa apoi degetul și îl supse din nou. Îi linse palma.

- Mai târziu, spuse el, când o să fim complet got, o să fac asta cu fiecare... centimetru... al ființei tale. O să te ling, o să te ating și o să te pun să te atingi.

- Promisiuni, promisiuni...

Își lăsă o mână în părul lui, iar pe cealaltă o coborî peste eșarfă și vestă, către pantaloni. Îi deschise numai într-o parte, îndeajuns de mult ca să-și strecoare mâna spre lenjerie. Membrul lui se ridică la atingere. Dogașrea i-ar fi putut arde mâna chiar și prin țesătură.

Îl mângâie și într-o clipă căldura se ridică în el făcându-l să-și piardă controlul și să scotească sunete inumane.

Apoi își strecură mâna în deschizătura lenjeriei și îi apucă membrul. Cu fruntea îngropată în curbura gâtului ei, Clevedon gemu înnebunit. Îi înșefă rochia, simțind aproape vii în palme decorațiunile înflorată. Îi trase rochia și juponul și o mângâie pe coapse și între picioare, până la deschiderea lenjeriei. Acolo o prîse cu palma. Femeia începu să tremure.

Gura lui o găsi pe a ei, o sărută, se deslăși cu gustul și cu atingerea limbii și primi totul ca un om flămând. În timp ce o săruta își strecură degetele între pluriile moi dintre coapsele ei. Era ucidă, iar picioarele

îi tremurau sub efectul mângâierilor. Acest lucru distruse ceea ce mai rămăsese din stăpânirea lui de sine. Îi luă pur și simplu mințile. Totul se rezuma la instinct și la nevoie.

Marcelline îi descheie complet pantalonii. El scoase un sunet, un mârâit, ca de animal. Își trecu mâna sub genunchiul ei și îi ridică piciorul. Pantalonii îi alunecau peste șolduri. Îi trase jos, iar ea îi ghidă membrul în acel loc dulce și umed.

Când își croi drum înăuntru, ea scoase un țipăt și apoi râse. Urmară cuvinte în franceză – vorbe grăbite, nimicuri izvorâte din pasiune, dragoste și plăcere. Se ținu strâns de el în timp ce se împingea în ea ca un taur nebun. Râdea și țipa de plăcere.

Era pe culmile fericirii. Râse și el, un sunet istovit, în timp ce se împingea iar și iar. Ea îi dădu drumul din strânsoare și lovi cu pumnii în ușă.

Orgasmul veni dintr-odată, un salt nebun către o fericire stupefiantă ce semăna cu un zbor spre soare. Urmă eliberarea, o cascadă de bucurie, o dulceață incredibilă...

Apoi lumina orbitoare se stinse, iar el se topi și alunecă împreună lângă ușă, ținându-se unul de altul.

*

O vreme îndelungată rămaseră rezemați de ușă, într-o grămadă de mătase, muselină și dantelă. Una dintre jartierele ei se desprinsese, iar ciorapul îi alunecase pe gleznă. Pantalonii lui și lenjeria încă zăceau în jurul gleznelor.

Marcelline îl ținea în continuare, lăsându-se mângâiată de părul lui mătăsos și desfătându-se cu mirosul lui și cu cel rămas în aer după ce făcuseră dragoste – dacă se putea numi astfel împreunarea lor sălbatică. Respirația i se liniști și încet, încet reveni la realitate.

– Acum trebuie să te măriți cu mine, zise el cu vocea aspră, dar cu o tentă inconfundabilă de satisfacție îngâmfată. Toată lumea a auzit.

Ceața care îi învăluisese mintea se ridică și își aminti – pumnii ei loviseră în ușă. „Da! Da! Da!“ La fiecare împingere câte un „Da!“. Râse.

– Așa e. Nu am fost deloc delicată.

– Nici eu, zise el. A fost amuzant.

Ea zâmbi din nou.

– Da, *chéri*, chiar a fost.

– *Chéri*, repetă el. De ce sună atât de delicios când o spui tu?

– Pentru că sunt delicioasă.

– Delicioasa ducesă de Clevedon. Îmi place cum sună. Mâna lui o mângâie pe spate, făcând-o să se înfioare. Nimic nu era mai frumos pe lume decât atingerea lui. Și îmi place pielea ei, urmă el. Și mirosul. Și sunele vocii. Și felul în care se mișcă. O iubesc nebunește. Mi-ar plăcea să stau aici și să enumăr toate modurile în care o iubesc și să-i arăt toate felurile în care o iubesc. Dar lumea ne cheamă. Viața ne cheamă. O sărută tandru pe frunte. Trebuie să ne îmbrăcăm.

Nu le luă decât un minut sau două, pentru că nu scosese prea multe de pe ei. Ea își aranjă lenjeria și își prinse câteva copci, își rulă în sus ciorapul și își legă jartiera. El își trase lenjeria și pantalonii, își îndesă în ei cămașa și își încheie câțiva nasturi.

Găsi dantela ei neagră și i-o legă la gât.

Îi ridică boneta din colțul în care aterizase. O șterse și încercă să îndrepte penele.

Ea îl privi o vreme, apoi râse.

– O, Clevedon! Ești cel mai drăguț bărbat din lume. Dă-mi aia. Habar n-ai ce să faci cu ea, dar îmi place că te străduiești.

El rămase puțin pe loc. Apoi se uită la pălărie și înapoi la ea.

– Nu despre asta e vorba? Să ne străduim? Dacă încercăm din toată inima, nu crezi că vom reuși? Și apoi, chiar dacă nu iese exact așa cum ne dorim, cel puțin vom ști că am făcut tot ce ne-a stat în putință. Așa procedezi tu de obicei, nu? Din toată inima. Și uite cât

de departe ai ajuns și câte ai realizat. Numai gândește-te câte putem face împreună!

- Ei, asta cam așa e. Arătând cu pălăria spre ușă, Marcelline chicoti: Am făcut aia foarte bine. Împreună.

El râse.

- Da. Și nu crezi că un bărbat care a reușit să facă asta... după o bătaie și o noapte de beție... nu crezi că el poate ține piept înaltei societăți? Poate că nu sunt cine știe ce duce, dar nu m-am ocupat deloc de asta. Gândește-te ce aș putea face odată ce îmi pun mintea... cu doamna ducesă alături de mine. Sau sub mine, sau deasupra mea sau în spatele meu, după caz.

Ea își ridică sprâncenele.

- În spatele Înălțimii Voastre?

- Văd că încă mai ai câte ceva de învățat, spuse el îndreptându-și vesta.

- M-am căsătorit de tânără și am fost măritată doar puțin timp. Practic, sunt virgină.

Clevedon râse din nou, iar sunetul gădilă plăcut urechea tinerei femei. Era fericit, la fel și ea. Așa că îndrăzni să spere, să viseze, așa cum făcea mereu. Și îndrăzni să creadă că totul avea să se aranjeze așa cum trebuia până la urmă.

O luă în brațe, strivindu-i pălăria. Dar nu-i păsa.

- Am un plan, spuse el.

- Da.

- Hai să ne căsătorim!

- Da.

- Hai să cucerim lumea!

- Da.

Nimeni în familia ei nu fusese vreodată acuzat că avusesese vise mărunte.

- Hai să îngenunchem Lumea Bună!

- Da.

- Hai să-i facem să-ți cerșească în genunchi creațiile.

- Da, răspunse ea. Da, da, da.

- Mâine e prea curând?

- Nu. Noi doi avem multe de făcut ca să cucerim lumea. Trebuie să începem imediat. Nu avem nici un minut de pierdut.

- Îmi place să te aud vorbind așa, zise el.

O sărută. Îndelung.

Și ei aveau să reziste îndelung. Era sigură de asta. O viață. Ar fi putut pune pariu pe orice.

epilog

„Rochiile erau absolut minunate și am observat cu deplină satisfacție că ținutele purtate de Maiestatea Sa și de Familia Regală, dar și de multe alte doamne erau, în mare parte, de fabricație britanică.“

Jurnalul Curții, sâmbătă, 30 mai 1835

Ducele de Clevedon s-a căsătorit cu doamna Charles Noirot la Casa Clevedon, sâmbătă, 16 mai. Printre cei prezenți s-au numărat surorile ei, mătușile lui, lordul Longford și Lady Clara Fairfax.

Prin participarea lor, ultimii doi și-au sfidat părinții – totuși, Longford nu se remarcase niciodată ca un fiu ascultător, iar Lady Clara își dezvoltase în ultima vreme bunul obicei de a trece peste indicațiile materne. Ea îmbrăcase o creație Noirot la recepția reginei, în joia precedentă, fapt ce crease o vâlvă satisfăcătoare. Când fratele său îi criticase modul în care susținea nebunia lui Clevedon, ea spusese:

– Este încă prietenul meu și nici prin gând nu-mi trece să-i port pică. Știi că nimeni nu a reușit și nu va reuși vreodată să mă facă să arăt mai bine decât reușește doamna Noirot. Nu te mai purta ca mama!

Această ultimă remarcă îl adusese pe Longmore la eveniment.

Mătușile ducelui constituiseră o provocare și mai redutabilă. Imediat ce primiseră mesajul lui cu privire la căsătoria ce avea să se officieze în curând, se grăbiseră spre Londra și puseseră stăpânire pe Casa Clevedon, hotărâte să-l facă pe duce să se răzgândească. Miercuri după-amiaza, când se așezaseră să ia ceaiul și să-și bârfească nepotul, Halliday le prezentase pe viitoarea soție a Înălțimii Sale, pe rudele acesteia și artileria grea: Lucie.

Mătușile lui ar fi putut înfrunța șarmul lui Noirot, dar combinația dintre farmecul ei și ținutele celor trei surori le slăbise decisiv apărarea. Iar Lucie, aflată în cea mai bună formă a sa, le dăduse lovitura de grație, cuceindu-le în întregime.

Luni, după căsătorie, cea mai tânără dintre mătușile lui, Lady Adelaide Ludley, o vizită pe regină, cu care avea în comun numele de botez și cu care se afla în termeni buni, și laudă munca noii ducese și gustul ei. Aflând că regina admira rochia purtată de Lady Clara Fairfax, Lady Adelaide preciză că magazinul Noirot era client fidel al furnizorilor englezi - o cauză dragă Maiestății Sale. Ea menționează, de asemenea, că surorile Noirot întemeiaseră Societatea Croitoresele pentru Educația Femeilor Nevoiașe. O altă bilă albă.

Lady Adelaide și Maiestatea Sa se puseră de acord că ducesa de Clevedon, în intenția ei de a-și păstra magazinul, reprezenta o dilemă socială pentru Curte. Pe de altă parte, ducesa se guverna după principii morale laudabile dacă nu dorea să-și abandoneze nici cliențele, nici pe tinerele femei pe care le învăța să devină croitorese. Oricum, ducele le spusese mătușilor lui că nimeni nu se putea aștepta ca o artistă să renunțe la arta ei.

În final, Lady Adelaide primi permisiunea de a i-o prezenta Maiestății Sale pe noua ducesă. Făcu acest lucru la recepția ținută în onoarea zilei de naștere a Regelui, serbată pe 28 mai.

La un moment dat, în timpul festivităților, regele îl chemă la el pe Clevedon și îi vorbi între patru ochi. Se răspândi imediat vorba că Maiestatea Sa răsese în timpul discuției.

Când ducele se întoarse la soția sa, ea îl întrebă:

- Despre ce ați discutat?

- Despre prințesa Erroll de Albania. A întrebat de ea, spuse Clevedon zâmbind conspirativ. Cred că am reușit. Au ajuns la concluzia că eu sunt un excentric, iar tu ești irezistibilă.

- Sau invers, zise ea.

- Mai contează?

- Nu.

Marcelline își lăsă capul ușor într-o parte și scoase un sunet încet, pe care el îl recunoscuse imediat.

- Ducesă, chicotești?

Ea se uită spre el cu un zâmbet dansând în ochii negri.

- Mă gândeam... Asta e cea mai mare șmecherie pe care a făcut-o vreodată o Noirot sau o DeLucey!

- Și dacă te gândești că este abia începutul, murmură el.

*

Peste câteva zile, în timpul plimbării prin St. James's Park, domnișoara Lucie Cordelia Noirot îi dădu voie prințesei Victoria să o admire pe Susannah. Păpușa, așa cum promisese, era îmbrăcată special pentru această ocazie, într-o rochie lungă, lila, și avea o pălărie din pai decorată cu funde și cu două pene albe.